

သူတို့ ပြောတဲ့

(အောင်သမာဓိ) ဦးအောင် ရဲ့ အကြောင်း

ကွမ်းယာသည်ဘဝ မှ ရွှေကုန်သည်ဖြစ်လာသူ

သရာအောင်သင်။ ကျော်ရင်မြင့်၊ ညီပုလေး။ ဆူးငှက်၊ သင့်နော်၊ စိုင်း(မန်း)၊ လွင်ဦး(မြို့မ)၊
ကိုထိန်(ရွှေရတီ)၊ ရိုးဂုဏ် (ရွှေမျိုးဆက်)၊ ဒေါက်တာမိုင်း၊ သမီးကြီးဝင်မိမိအောင်၊
သမီးလတ်ဖြူဖြူအောင်၊ ကိုးကိုး(အောင်ဒါန)၊ ကောင်းလွန်း။ ဦးမြင့်သိန်း၊ ဦးညွန့်ရင်၊
ဒေါ်စန်းစန်းကြူ၊ ကိုသိန်းမြတ်ထွန်း။ ဒေါ်ခင်ဖျိုးသန်း၊ မချောစု၊ ကိုမော်(အောင်သမာဓိ)၊
ခင်ခင်လေး။ ဝ/ဝကြီး(ဇီးကုန်း)၊ ဦးမျိုးဆွေ၊ ဦးခင်မောင်မြင့်၊ ခင်စန်းဝင်း။
ဒေါ်နနတင်(ပုံရွာ)၊ နန်းဟမာအေး၊ လပ်ကီး(၁၃)၊ မိုးမိုး၊ ကိုထက်

ဦးအောင်ဆန်းဝင်း
အောင်သမာဓိ စိန်ရွှေရတနာရောင်းဝယ်ရေး

အောင်သမာဓိ

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်စင်စင်အေး၊ ရွက်စိမ်းစာပေ
အမှတ် ၄၃ အေး ချောင်း ၄ လမ်း၊ သရက်ကုန်း၊ လမ်းမတော်၊
ပုသိမ်။
ဒေါ်စင်စင်အေး၊ စိတ်ကူးချိန်ပုံနှိပ်တိုက်
မြို့၊ ဗဟိုရုံး၊ ၁၁၇၉၊ မရမ်းပင်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၄၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀

၀၀၀-၀၄

သုတိုက်ဖြတ်) ဦးအောင်ရဲဒုတ်ကြောင်း၊
ဆရာဦးအောင်သင်နှင့် အခြား - ရန်ကင်း၊
ရွက်စိမ်းစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၄၊
(၁)သုတိုက်ဖြတ်) ဦးအောင်ရဲဒုတ်ကြောင်း၊

ရောင်းချသူ ၂၅၀၀ ကျပ်

သူတို့ပြောတဲ့
အောင်သဟာဓိ
ဦးအောင် ရဲ့ အကြောင်း
ကွမ်းယာသည်ဘဝမှ ရွှေကုန်သည်ဖြစ်လာသူ

ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်စကား

အောင်သမာဓိ ဦးအောင်ရဲ့ ရွှေရတုမွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် 'ဦးအောင်ပြောတဲ့ သူ့အကြောင်း' နဲ့ 'သူတို့ပြောတဲ့ ဦးအောင် အကြောင်း' စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ထုတ်ဝေပါတယ်။

ဦးအောင် ကို ချစ်ခင်လေးစားတဲ့ မိတ်ဆွေများ၊ စိတ်ဝင်စားသူ စာဖတ်ပရိသတ်များ၊ 'အောင်သမာဓိ' အခမဲ့ ရွှေပညာသင်တန်း သားများရဲ့ အားပေးဝယ်ယူမှုကြောင့် စာအုပ်နှစ်အုပ်လုံး လက်ကျန်မရှိအောင် ကုန်သွားပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ အားပေးချီးမြှင့်သူ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

စာအုပ်တွေ ဖတ်ရှုရသူတွေက စာအုပ်ထဲကနေ အသိအမြင် ဗဟုသုတတွေ ရရှိတယ်၊ ဘဝနေနည်း၊ ကြီးပွားအောင်မြင်ရေး နည်းလမ်းတွေ ရတယ်၊ ဖတ်ရှုသူအတွက် အကျိုးများတယ်ဆိုပြီး အားပေးစကား ပြောကြပါတယ်။ ဖတ်ရှုသူအတွက် အကျိုး တစ်စုံတစ်ရာ ရရှိတယ်ဆိုရင် 'ဦးအောင်ပြောတဲ့ သူ့အကြောင်း' နဲ့ 'သူတို့ပြောတဲ့ ဦးအောင်အကြောင်း' စာအုပ်တွေကို ထုတ်ဝေရကျိုး နှစ်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

ဒီစာအုပ်တွေကို မဖတ်ရသေးသူတွေက ထပ်မံပုံနှိပ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုကြတဲ့အတွက် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ လိုက်ပါတယ်။

အောင်သမာဓိဦးအောင်ရဲ့ ရွှေရတုမွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်
အဖြစ် စာအုပ်ထုတ်ဝေဖို့ စီစဉ်တဲ့အခါ စာရေးဆရာများ၊ အောင်
သမာဓိ ဦးအောင်ရဲ့ မိတ်ဆွေများ၊ အောင်သမာဓိ မိသားစုဝင်များ၊
အောင်သမာဓိ အခမဲ့ ရွှေပညာသင်တန်းသားများက မိမိတို့
ရှုထောင့်စုံကနေ စာမူတွေ ရေးသားချီးမြှင့်ကြပါတယ်။ ရေးသား
ချီးမြှင့်ပေးတဲ့ စာမူတွေက အရည်အသွေးကောင်းမွန် ပြည့်ဝတာ
ကြောင့်လည်း 'ဦးအောင်ပြောတဲ့ သူ့အကြောင်း' နဲ့ 'သူတို့ပြောတဲ့
ဦးအောင်အကြောင်း' စာအုပ်တွေဟာ စာဖတ်သူများအတွက်
အကျိုးပြုပေးနိုင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ စေတနာရှေ့ထားပြီး စာမူတွေ
ရေးသားချီးမြှင့်သူအားလုံးကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။

'ဦးအောင်ပြောတဲ့ သူ့အကြောင်း' နဲ့ 'သူတို့ပြောတဲ့ ဦးအောင်
အကြောင်း' စာအုပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးဖြစ်စေ၊ အောင်သမာဓိ
စိန်ရွှေရတနာ ရောင်းဝယ်ရေးနဲ့ ရွှေသန့်စင်လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်
ပြီးဖြစ်စေ ဝေဖန်အကြံပေးစရာရှိရင် ဝေဖန်အကြံပေးဖို့ လေးစားစွာ
ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ။

လေးစားစွာဖြင့်
စီစဉ်သူများ
အောင်သမာဓိ မိန်ရွှေရတနာရောင်းဝယ်ရေးနှင့်
ရွှေသန့်စင်လုပ်ငန်း

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	စီစဉ်သူတွေရဲ့ အမှာ.....	၅
၂။	အောင်သမာဓိအတွက် အောင်သင်း၏ အမှာ.....ဆရာအောင်သင်း	၈
၃။	အောင်သမာဓိနှင့်အတူ.....ကိုသိန်းမြတ်ထွန်း	၁၂
၄။	ရှာမှရှား.....ကိုးကိုး(အောင်ဒါန)	၁၄
၅။	ရွှေရည်ပြည့်မှန်အာမခံသည့် အောင်သမာဓိစိန်ရွှေရတနာဆိုင်မှ ဆရာအောင်သို့.....ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်	၁၅
၆။	ရွှေရတီရဲ့ ရွှေကောင်းကင်.....ကိုထိန်(ရွှေရတီ)	၁၈
၇။	တစ်ဝက်ပြည့်.....ရိုးဂုဏ်(ရွှေမျိုးဆက်)	၂၀
၈။	လမ်းပြကြယ်.....သမီးကြီးဇင်မိမိအောင်	၄၄
၉။	အောင်သမာဓိနှင့်ကြုံဆုံခဲ့ဖူးတဲ့ ရုပ်ပုံလွှာအပိုင်းအစများ.....စိုင်း(မန်း)	၄၈
၁၀။	ဘဝပဲ့ကိုင်မှူး.....သမီးလတ်ဖြူဖြူအောင်	၅၃
၁၁။	ကျွန်ုပ်နှင့်အောင်သမာဓိ.....ဒေါက်တာမိုင်း	၅၆
၁၂။	၅၀၊ ၆၀၊ ၇၀၊ ၈၀...မှသည်.....ဆူးငှက်	၆၂
၁၃။	စေတနာရှင်မိသားစုနှင့် ပဲ့ကိုင်ရှင်...လွင်ဦး(မြို့မ)	၇၄
၁၄။	ဘဝအသစ်ထူထောင်ပေးတဲ့သူ.....မချောစု	၈၁
၁၅။	လေးစားဂုဏ်ယူရသောဆရာ.....ခင်ခင်လေး	၉၀
၁၆။	ပဋ္ဌာန်းဆက်လေလား.....ဒေါ်စန်းစန်းကြူ	၉၃
၁၇။	တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သောအသိ..၀/ထကြီး(ဖီးကုန်း)	၉၆

- ၁၈။ ကိုပုရစ်(သို့မဟုတ်)
အောင်သမာဓိကိုအောင်ဦးမြင့်သိန်း ၁၀၀
- ၁၉။ သူငယ်ချင်းသို့ခင်စန်းဝင်း ၁၀၆
- ၂၀။ လက်မတစ်ချောင်းထောင်အောင်နိမိတ်ဆောင်
ပေးတဲ့ဆရာအောင်ဒေါ်နုနုတင်(မုံရွာ) ၁၁၁
- ၂၁။ မွေးယုံတဲ့တောပန်းကလေးညီပုလေး ၁၁၅
- ၂၂။ ဘဝအမော ဝင်္ကံဘာတောမှာသင့်နော် ၁၂၆
- ၂၃။ ကျွန်မတော့ ကျွန်မသမီးကို
ရှင်းမပြတတ်တော့ဘူးနန်းမာမာအေး ၁၃၅
- ၂၄။ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်တူသောပုဂ္ဂိုလ်
ဟုဆိုချင် မိတော့သည်.....လပ်ကီး(၁၃) ၁၄၃
- ၂၅။ ကျွန်မဘဝ၏ ပထမဆုံးသော
အရာများကိုဖန်တီးပေးခဲ့သူနိုးနိုး ၁၄၇
- ၂၆။ ပတ္တမြားမှန်ရင် နှံ့မနှစ်ကျော်ရင်မြင့် ၁၅၀
- ၂၇။ အသက်ရှည်ပြီးကျန်းမာဖို့
သီလမြကြစို့ဦးမျိုးဆွေ ၁၅၇
- ၂၈။ Forward ဦးအောင်ကောင်းလွန်း ၁၇၁
- ၂၉။ ဦးအောင်(အောင်သမာဓိ)နှစ်(၅၀)ပြည့်
ရွှေရတအမှတ်တရဦးညွန့်ရင် ၁၇၇
- ၃၀။ ရွှေထက်တန်ဖိုးရှိသော နှင့်
အခမဲ့၏တန်ဖိုးဦးခင်မောင်မြင့် ၁၈၃
- ၃၁။ ဆရာအောင်(သို့မဟုတ်)
မြန်မာဆန်ဆန် ခေတ်မီသူကိုထက် ၁၉၀
- ၃၂။ အစ်ကိုနှင့်ကျွန်တော်.....ကိုမော်(အောင်သမာဓိ) ၁၉၄

စိစဉ်သူတွေရဲ့အမှာ

လူ့ဘဝမှာ အသက် ၅၀ ပြည့်တယ်ဆိုတာ ထူးခြားမှတ်တိုင် တစ်ခုပါ။ အောင်သမာဓိဦးအောင်ကို ၁၃၂၅ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလပြည့် ကျော် ၁၃ ရက် (၁၉၆၃ ခု၊ ဧပြီလ ၂၁ရက်)နေ့ စဉ့်ကူးမြို့နယ် လက်ယန်လှရွာမှ ဦးထွန်းရွှေ၊ ဒေါ်ကြည်မြိုင်တို့ကမွေးဖွားပါတယ်။

ယခုအခါ အောင်သမာဓိဦးအောင်ရဲ့ အသက် ၅၀ ပြည့် ပါပြီ။ဦးအောင်က နှစ် ၅၀ သက်တမ်းအတွင်းမှာ ကြီးစား ဆောင်ရွက် ရင်း ဘဝတက်လမ်းကို ရှာဖွေခဲ့တယ်။ မိသားစု ကောင်းကျိုး၊ အများကောင်းကျိုးကို သူ့စွမ်းသမျှဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ ဦးအောင် လူလောကထဲကို ရောက်ရှိလာတဲ့အတွက် လောက အတွက် အကျိုးမဲ့ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အကျိုးများစေတဲ့အလုပ်များစွာကို ဦးအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။

ဦးအောင် အသက် ၅၀ ပြည့်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ကို ချစ်ခင်လေး စားသူတွေက အမှတ်တရ စာအုပ်လေးတစ်အုပ်လုပ်ချင်ကြတယ်။ ဒီလိုလုပ်ခွင့်တောင်းတော့ ဦးအောင်ကခွင့်ပြုပါတယ်။ ခွင့်ပြုတဲ့

အခါ 'အောင်သမာဓိဦးအောင်ရဲ့ ကွမ်းယာသည်မှ ရွှေကုန်သည် သို့ ရွှေရတနာဝမှတ်တမ်း' စာအုပ်ကို စီစဉ်ကြတယ်။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာ အောင်သမာဓိဦးအောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စာရေး ဆရာတွေရေးသားတာ၊ အင်တာဗျူးလုပ်ပြီး ဖော်ပြခဲ့တာတွေကို စုပေါင်းပြီး အမှတ်တရ ထည့်သွင်းထားတယ်။ အချို့စာမူတွေမှာ အချက်အလက် တူနေတာပါရှိတယ်။ အမှတ်တရ စုစည်းဖော်ပြ တာဖြစ်ကြောင်းကို စာဖတ်သူတွေက နားလည်ခွင့်လွှတ်စေချင် ပါတယ်။

အမှတ်တရစာအုပ်တစ်အုပ် လုပ်မယ်ဆိုတော့ အောင်သမာဓိ ဦးအောင်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေ၊ ရွှေသင်တန်းသားတွေကလည်း ပါဝင် ရေးသားလို့ကြတယ်။ သူတို့က စာပေအရေးသား ကျွမ်းကျင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ ဖြူစင်တဲ့စိတ်ရင်း စေတနာရှိ ကြတယ်။ သူတို့ရေးတဲ့စာတွေကို ဖတ်ကြည့်ရင် အောင်သမာဓိ ဦးအောင်ရဲ့ရုပ်ပုံလွှာ တစ်ပိုင်းတစ်စကို တွေ့မြင်နိုင်တယ်။ ဒါ ကြောင့် သူတို့ရေးတဲ့စာတွေကိုလည်း အမှတ်တရစာအုပ်မှာ ထည့် သွင်းထားပါတယ်။ စာပေလောကသားတွေ ရေးတာမဟုတ်တဲ့ အတွက် အားနည်းချက်ရှိရင်လည်း စာဖတ်သူတွေက နားလည်ခွင့် လွှတ်စေချင်ပါတယ်။ စီစဉ်သူတွေအနေနဲ့ သူတို့ရေးတဲ့ စာတွေကို လည်း တည်းဖြတ်ပြင်ဆင်မှုမပြုဘဲ ထည့်ပါတယ်။ (အချို့စာမူ တွေကိုတော့ နေရာအခက်အခဲကြောင့် ချန်လှပ်ထားခဲ့ရတယ်)

အမှတ်တရစာအုပ် စီစဉ်သူတွေအနေနဲ့ စာမူတွေ ရေးသားချီး မြှင့်တဲ့ စာရေးဆရာဦးအောင်သင်းနဲ့ စာရေးဆရာတွေ၊ အောင် သမာဓိ ဦးအောင်ရဲ့ မိသားစုဝင်တွေ၊ မိတ်ဆွေတွေ၊ ရွှေသင်တန်း သားတွေနဲ့ စာအုပ်ကို သေသပ်ခန့်ငြားအောင် ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ i-Print ဖိနှိပ် မှ ဦးခင်မောင်အေး၊ စိတ်ကူးချိုချို စာအုပ်တိုက်မှ

ဦးစန်းဦး၊ စာအုပ်ဖြစ်မြောက်အောင် အကူအညီတွေပေးကြသည့် Tri Star Offset မှ မလဲ့လဲ့စိုး၊ ကိုကျော်စိုးဝင်း တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။

အောင်သမာဓိ ဦးအောင် အသက်ရှည် ကျန်းမာ စိတ်ချမ်းသာပြီး မိသားစုအကျိုး၊ နိုင်ငံအကျိုး၊ လူသားများအကျိုးကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ပြီး အောင်မြင်ပါစေကြောင်း ဆုမွန်တောင်းပါတယ်။

စီစဉ်သူများ

အောင်သမာဓိအတွက် အောင်သင်း၏အမှာစာ

‘အောင်သမာဓိ’ မောင်အောင်က သူ၏အသက် နှစ် ၅၀ ပြည့်အထိမ်းအမှတ် စာအုပ်ထုတ်မည် ဆိုလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ‘ဪ...မောင်အောင်တောင် အသက် ၅၀ ပြည့်သွားပါပေါ့လား’ ဟု အောက်မေ့မိပါသည်။ ပြောမယ့်သာ ပြောရသည် စာရေးသူကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အသက် ၈၇ နှစ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပေပြီ။ ဇရာ၊ ဒုလ္လဘ အိုမင်းမစွမ်းအဖြစ်သို့ ရောက်စ ပြုလာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော် ဟောပြောပွဲများတွင် ‘အသက်ရှည်ချင်ရင် အိုမင်းခြင်းကို လက်ခံရပါလိမ့်မည်။ မအိုချင်ရင် အစောကြီးသေလိုက်ပေါ့။ တစ်ခုမပေးရင် တစ်ခုမရတဲ့ လူ့ဘဝ၊ အသက်ရှည်ချင်ရင် အိုမင်းခြင်းကို လက်ခံရမှာပဲ’ စသည်ဖြင့် ဟောပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ ယခု ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အိုမင်းမစွမ်းဘဝကို လက်ခံနေရပါပြီ။

‘အောင်သမာဓိ’ မောင်အောင်အတွက်လည်း ယခု အသက် ၅၀ မှသည် အသက်ရာကျော်တိုင်အောင် အသက်ရှည်ပါစေ။

အိုမင်းမစွမ်းဘဝကိုလည်း လက်ခံနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်
ပါသည်။

မောင်အောင်သည် ကျွန်တော်၏ တပည့်တပန်း မဟုတ်ပါ။
စီးပွားဖက်လည်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်၏စာပေများကိုဖတ်ခြင်း၊
ကျွန်တော်၏ စာပေဟောပြောပွဲအခွေများကို နားထောင်ခြင်းဖြင့်
ကျွန်တော့်ကို မိသားစုတစ်စုလုံးက ချစ်ခင်ကြည်ညိုနေသူများဖြစ်
ကြသည်။ နောက်တော့ သူတို့မိသားစုတစ်စုလုံးက ကျွန်တော့်အား
ဘထွေး၊ ဦးကြီး၊ ဦးလေးသဖွယ်သဘောထားကြသည်။ ဤသို့
အားဖြင့် ဆွေနီးမျိုးစပ်ပင် မတော်ပါဘဲလျက် တပည့်သားမြေး
များအဖြစ်သို့ ခံစားကြမိပါတော့သည်။

စကားစပ်မိပြီး သတိရလာသောကြောင့် မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင်
သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သူ ‘မောင်စက်လွင်’
အကြောင်းကို ပြောလိုက်ရဦးမည်။ အမှန်ကတော့ ‘ဦးစက်လွင်’
ဟု ခေါ်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အဖို့ ‘မောင်စက်
လွင်’ ဟုသာလျှင်နှုတ်ကျိုးနေမိသည်။ ဒီအကောင် ‘မောင်စက်လွင်’
ကလည်း ကျွန်တော်၏ ဟောပြောပွဲအခွေများကို အလွတ်တောင်ရ
နေပေပြီ။ တစ်ခါတွင် သူ၏ကားနှင့် ခရီးသွားဖူးသည်။ သူက
ကျွန်တော်၏ ဟောပြောချက်များကို နှုတ်လွတ်အာဝုံ၊ ကျွန်တော့်
လေသံဟန်ပန်အတိုင်း ရွတ်ပြနေသောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ
ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်အောင်ရယ်မိလျက် ‘မောင်စက်လွင်ရေ... နောင်
ကို ငါ့ဟောပြောပွဲတွေအတွက် မင်းပဲလိုက်သွားတော့ကွာ။ ငါ
လိုက်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး’ ဟု ပြောမိလောက်အောင်ပင်ဖြစ်ခဲ့ရ
ပါသည်။ သူကလည်း ‘မောင်အောင်’ ကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော့်အပေါ်
ဘကြီး၊ ဦးကြီး ရင်းချာကဲ့သို့ ဆက်ဆံပါသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံပုံကို ပြောလိုက်ရပါဦးမည်။ တစ်နှစ်

လျှင် နှစ်ကြိမ်လောက် ကျွန်တော့်ထံသို့ ငွေကြေးအားဖြင့်လှမ်း
 ပြီး ကန်တော့တတ်ကြသည်။ ရန်ကုန်တွင်ရှိသော သူတို့၏
 မန်နေဂျာ၊ ကိုယ်စားလှယ် စသည်တို့က သူတို့ကိုယ်စားကန်တော့
 တတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ငွေကြေးကို အလွန်အမင်း
 ဂရုစိုက်တတ်သူမဟုတ်ပါ။ သို့ပါလျက်နှင့်လည်း ကျွန်တော့်မှာ
 ငွေကြေးသုံးပြတ်နေသောအခါမျိုး၌ သူတို့ထံမှ ကန်တော့ကြေးငွေ
 ရောက်လာသောအခါတွင် အလွန်ပျော်သွားမိသည်ကို ကျွန်တော်
 ယခုတိုင် သတိရနေမိပါသည်။

ကျွန်တော် စကားကြောရှည်နေမိသည်နှင့် ‘အောင်သမာဓိ’
 မောင်အောင်အကြောင်း စကားစပြတ်သွားခဲ့ပါသည်။ သူနှင့်
 ရင်းနှီးသူများက ပြောဖူးသောစကားလေးတွေရှိသည်။ အတိုချုပ်
 ပြောရလျှင် သူ့ဘဝက လုပ်ငန်းခွင်ဝင်စက သူ့မိတ်ဆွေရင်းချာ
 တစ်ယောက်ရှိခဲ့သည်။ ထိုသူနှင့်နှစ်ဦးသဘောတူ အစုစပ်ရှယ်ယာ
 လုပ်ပြီး စီးပွားရေးလောကသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ထိုက်သင့်သလောက်
 အကျိုးဖြစ်ထွန်းခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအကျိုးအမြတ်ရလာသော
 အခါ ထိုအစုစပ်ရှယ်ယာရှင် မိတ်ဆွေက ခွင်လုံးကျွတ်လိမ်ပြီး
 ထွက်သွားတော့သည်။ မောင်အောင်မှာ သုညတစ်ခြမ်းပိန်သာ
 လျှင် ကျန်ရစ်သောကြောင့် တောင်လုပ်ရမလို၊ မြောက်လုပ်ရမလို
 ယောင်ချာချာဖြစ်နေခဲ့သည်ဟု ထိုအခါကာလ၏ မောင်အောင်
 ဘဝကို စဉ်းစားမှန်းဆလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်
 ဒုက္ခကြီးလှသော ပြဿနာတွေကို မှန်းဆကြည့်မိသည်။
 စာဖတ်သူကိုယ်တိုင် ထိုအခိုက် ထိုကာလ မောင်အောင်၏ ခံစားမှု
 ကို မှန်းဆကြည့်သင့်ပါသည်။ လုံးဝ အရှုံးဘက်သို့ ရောက်သွား
 သော အခြေအနေကြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် မောင်အောင်က ထို
 အရှုံးထဲမှ အမြတ်ကြီးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်နိုင်သည်။ ထို

အမြတ်ကား 'သမာဓိ'ဟူသော တရားပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ငါ့တစ်သက်တွင် 'သမာဓိ'တရားရှိရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်အဓိဋ္ဌာန်ချလိုက်ပုံရသည်။ ထိုကြောင့် 'အောင်သမာဓိ'။

ထိုသို့သော နောက်ကြောင်း ဘဝဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မောင်အောင်အား တစ်ခါမျှမမေးဖူးပါ။ ခွင်လုံးကျွတ်လိမ်သွားသော လူညာအကြောင်းကိုလည်း မမေးဖူးပါ။ သူ၏ ရင်းချာတဲ့မိတ်ဆွေများက ပြောသောကြောင့် ကျွန်တော်မှတ်ထားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မောင်အောင် ခံစားလိုက်ရသော ဒုက္ခတွေ့အတော်ကြီးပင်ပန်းခဲ့ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုဒုက္ခထဲမှ အမြတ်ရအောင်ထုတ်ယူနိုင်သော မောင်အောင်၏ စွမ်းရည်သတ္တိကိုလည်း အလွန် အံ့ဩချီးကျူးခြင်း ဖြစ်မိပါသည်။ ယခုသော်ကား သူ၏ 'သမာဓိ'သည် အလွန်ခိုင်မာလာခဲ့ပေသည်။ ထို့အတူ သမာဓိနှင့် တွဲနေသော သူ၏ နာမည်သည်လည်း တစ်နေ့တခြား ခိုင်မာလာပါသည်။ သူ့သမာဓိကို ယုံကြည်ကြသည်။ ကိုးစားကြသည်။ ထိုကြောင့် 'အောင်သမာဓိ'သည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့၊ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် စွင့်စွင့်မားမား တိုးတက်ကြီးပွားပါစေသတည်းဟု ဆုတောင်းလိုက်ရပါသည်။

အောင်သင်း

အောင်သမာဓိနှင့်အတူ

- * မြန်မာ့ရွှေက စလို့
တို့ရတနာတွေနဲ့ ပတ်သက်သမျှ
စည်းစနစ်တကျ ဖွင့်ဖော်ဝေငှ
အခြေခံကျကျ သိခွင့်ရဖို့.....
- * မိဘမေတ္တာ အနှိုင်းမဲ့အလှ
သိမြင်သတိရ ဓမ္မ အာမိသ ပူဇာစ
သစ္စာဉာဏ်ဖြင့် အချိန်ခါမီ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရဖို့.....
- * အမျိုးသား အကျိုးစီးပွား ဓန
နိုင်ငံသားတိုင်းရဲ့ တာဝန်နှင့် အခွင့်အလမ်းအစစ
စာရိတ္တနှင့်ဝါရိတ္တ ကာလ၊ ဒေသ၊ အတ္တ၊ ပရ
ဟန်ချက်ညီမျှ ဖြူသော နှလုံးသားချိုမြ
ပြုံးရွှင်သော လုံ့လဖြင့်
အံဝင်ခွင်ကျ အသုံးချတတ်ဖို့.....

- * ပစ္စုကုနှင့် သမိုင်းထဲက ဘဝ
မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟ တုံ့လှည့်မေတ္တာ ဂါရဝ
စွမ်းသမျှ လမ်းပြ သဒ္ဓါ၊ ပညာ ကူးဆက်ကြ
ထက်မြစွာ ဦးဆောင် ရှေ့ဆက်
ကိုယ်စီ ထမ်းရွက်ကြစေဖို့
- * မန္တလေးက အောင်သမာဓိ “ဦးအောင်” စိန်ရွှေရတုနာ၏
ပရဟိတ လိပ်ပြာ၊ ပီတိ၊ မုဒိတာ ပွဲခင်းသာ
စေတနာ အရင်းအမြစ် ဖွင့်လှစ်ပေးမှု
ပဏာမ အလှူ ဒါနပါရမီ
အလှူပန်းချီ ကိုယ်တိုင်ရွေးသီချယ်သခဲ့ပြီမို့.....
- * ဆရာမွေးနေ့မွန် ရွှေရတုခါမှသည်
ခေမာဆီထိ ဆုပန်ရည် ကုသိုလ်ရည်ရည်ဆက်စေဖို့နဲ့
တို့တစ်တွေ အချင်းချင်း လင်းလက်ကြစေခြင်းငှာ
- * ထို့ထက် လက်တွေ့လုပ်အား
မြန်မာတလွှား အလွှားမခြား ရန်ဘယာတွေပယ်ရှားလို့
မျိုးမြတ်ဂုဏ်ရည် မြင့်မားစေခြင်းငှာ
- * လာ ကူဆွဲ အတူတွဲခေါ်မယ်
ကမ်းလင့်လက်များစွာ တန်ဖိုးမှန်မြတ်နိုးတတ်တဲ့ကမ္ဘာ
ကျက်သရေမင်္ဂလာ အဖြာဖြာ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စွာ
အားသွန်ဝိုင်းဝန်း ယဉ်ကျေးခြင်း အလေ့အထတွေနဲ့
လျှင်စွာ ရိုင်းပင်းကြစို့ရဲ့။ ။

ကိုသိန်းမြတ်ထွန်း
အမှတ်စဉ်(၆)

ရှုမုဂ္ဂား

အောင်သမာဓိ ရွှေပညာ (အခမဲ့) သင်တန်း
ရွှေမျိုးတွေကို
စေတနာ၊ မေတ္တာတွေ
အပြည့်အဝပေးတဲ့.....ရွှေသင်တန်း။
အမုန်းမပေး
အပြုံးတွေပေးတဲ့..... ရွှေသင်တန်း။
တစ်ယောက် မကျန်စေရအောင်
ဆရာစားမချန်
အဟုတ်အမှန်ပညာတွေ သင်ပေးတဲ့.....ရွှေသင်တန်း။
ရိုးသားစေတဲ့.....ရွှေသင်တန်း။
ကြိုးစားစေတဲ့ရွှေသင်တန်း။
နိုးကြားစေတဲ့.....ရွှေသင်တန်း။
ရွှေပညာတွေ အခမဲ့သင်ပေးတဲ့
ဒီလို ရွှေသင်တန်းမျိုး
ကမ္ဘာအနှံ့ရှာလို့ နောက်ထပ် ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်မှာလဲ.....။
မြန်မာအနှံ့ရှာလို့ နောက်ထပ် ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်မှာလဲ.....။

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်
ကိုးကိုး(အောင်ဒါန)

ရွှေရည်ပြည့်မှန် အာမခံသည်
အောင်သမာဓိ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်မှ ဆရာအောင်သို့

ဆရာအောင်
 ဘဝမှန်တိုင်း လေနီကြမ်းဒဏ်
 ကြို့ကြို့ခိုင်ကာ အရှုံးမပေး
 ကြီးစားခဲ့တဲ့
 ဆရာအောင်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်
 အားကျအတုယူမိပါတယ်...
 လောကကြီးရဲ့ မာယာလှည့်ကွက်
 မြောက်မြားစွာကို အန်တီမော်စီနဲ့
 အေးအတူပူအမျှ လက်တွဲမဖြုတ်
 ကျော်ဖြတ်ခဲ့တာသိလိုက်ရတော့
 လေးစားမိတယ်...
 ခေတ်ကာလက ဆရာအောင်တို့လို
 အေးအတူပူအမျှ လက်မတွဲကြဘဲ
 မရှိမပေါင်း ရှိပေါင်းနေတော့
 ဖောက်ပြန်မှုများ နားနဲ့မဆုံ
 ကြားနေရတာ စိတ်မကောင်းစရာ...
 ဆရာအောင်ရဲ့
 ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်း အပတ်စဉ်(၅)မှာ
 ကျွန်မ တက်ခဲ့တယ်။
 ရွှေပညာတင်မကဘဲ
 ဘဝအတွေ့အကြုံ အခက်အခဲများ
 ကျော်ဖြတ်ပုံတွေ

အောင်သမာဓိ

တွေးခေါ်ပုံတွေ ပြောပြရုံတင်မကဘဲ
 ဆရာအောင်ပြောတဲ့
 ‘စားလို့မကုန် မှားလို့ကုန်’ ၏
 ‘ပျောက်လျှင်မရှာ၊ ပျက်လျှင်မပြင်၊
 ဗလာဖွာသုံး ဉာဏ်တုံးသူအား အမှူးထား
 လေးပါးစီးပွားပျက်ကြောင်းတည်း’
 မှတ်သားလောက်သည့်
 စကားလုံးများ မျှဝေပေးတာ
 ကျေးဇူးအနန္တ ဧကန်အမှန်တင်မိပါတယ်။
 ကျွန်မ ခုဆို သင်တန်းကပေး
 အတွေးအခေါ်များကြောင့်
 အရုံးမပေး အားမငယ်ဘဲ
 အနာဂတ်ဘဝ လှပဖို့အတွက်
 လက်တွေ့ကျင့်သုံး ကြိုးစားနေပြီ...
 ဆရာအောင်ရဲ့ မွေးနေ့
 ရွှေရတမင်္ဂလာပွဲတော်ကြီးမှာ
 လူစုံတက်စုံ စားစရာအစုံအလင်နဲ့
 ကျွေးမွေးစည့်ခံကျင်းပတာကို
 မြင်တွေ့ရတာ
 အားကျရုဏ်ယူမိပါတယ်။
 အထူးသဖြင့် မွေးနေ့ပွဲမှာ
 ဆရာတော်နှင့် သက်ကြီးရွယ်အို
 ဘိုးဘွားများမကျန် ကျေးဇူးရှင်များ
 ကျေးဇူးဆပ်ကာ
 ဆရာအောင်ရဲ့ အပြုအမူ

မြင်ရရုံဖြင့်

လေးစားဂုဏ်ယူ အားကျမိတယ်...

သည်းခံခြင်းသည် အောင်မြင်၏

စည်းလုံးခြင်းသည် အောင်မြင်မှု

ပန်းတိုင်ရောက်၏ တဲ့၊

အခု

အောင်မြင်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်း

အောင်သမာဓိရဲ့ ဇနီးမောင်နှံ

လူပုံအလယ်မှာ ဂုဏ်ယူစရာ

အားကျမိတာ တကယ်ပါ...

ဆရာအောင်ရဲ့ နှစ်(၅၀)ပြည့်မွေးနေ့မှစ

နောင်နှစ်(၁၀၀)တိုင် အန်တီမော်စီနဲ့အတူ

သာသနာအကျိုး၊ မိသားစုအကျိုး

နိုင်ငံအကျိုး၊ အများအကျိုး

ဆတက်ထမ်းပိုး ထမ်းဆောင်နိုင်ဖို့

ဆုမွန်တောင်းလျက်...

ရွှေရည်ပြည့်မှန်...အာမခံသည့်...အောင်သမာဓိ

ရွှေပညာ အခမဲ့ သင်တန်း

ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်
အပတ်စဉ်(၅)

ရွှေရတီရဲ့ ရွှေကောင်းကင်

ကျွန်တော့်အမေရဲ့ ခင်ပွန်းမဟုတ်တဲ့
ကျွန်တော့်ရဲ့...အဖေ။

ကျွန်တော့်အမေက မွေးတာမဟုတ်တဲ့
ကျွန်တော့်ရဲ့...အစ်ကို။

ကျွန်တော့်နဲ့ သွေးသားမတော်တဲ့
ကျွန်တော့်ရဲ့...ဆွေမျိုး။

ကျွန်တော့်ကို စာသင်မပေးဖူးတဲ့
ကျွန်တော့်ရဲ့...ဆရာ။

အဆိုတော်ရဲ့ သီချင်းမဟုတ်တဲ့
ကျွန်တော်ရဲ့...မီးအိမ်ရှင်။

အောင်သမာဓိ

သမိုင်းဝင်စစ်ပွဲတွေ မတိုက်ဖူးတဲ့
ကျွန်တော့်ရဲ့...သူရဲကောင်း။

ကျွန်တော့်အတွက် အဖေ၊အစ်ကို
ဆွေမျိုးလို...မေတ္တာပေးတဲ့သူ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း၊ မိတ်ဆွေကောင်း၊ဆရာကောင်းဆိုတဲ့
ဘဝအောင်မြင်ရေးကို သင်ကြားပေးတဲ့သူ
အကြောင်းအကျိုးနဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့
ရဲစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့သူ။

သူတကာထက်...
ချစ်ကြည်လေးမြတ်အားထားရာ
ကျွန်တော့်ရဲ့ ‘မဟာ’
‘ကောင်းကင်’ပါ။

ကိုထိန်(ရွှေရတီ)
ရွှေသင်တန်းအမှတ်စဉ်-၄

တစ်ဝက်ပြည်

၁၉၉၂ ခုနှစ်ဝန်းကျင်ကာလ စဉ့်ကူးမြို့နယ်၊ ကျည်တောက်
ပေါက်ရွှေတောဒေသ၏ တစ်နေရာ.....

‘ဘယ်လိုသောက်ကြမလဲ ဆရာ’

ဆိုင်ထဲသို့ လူသုံးယောက် ဝင်လာသည်။ လက်ဖက်ရည်
သောက်မည်ထင်ပြီး မေးမိသည်။ ပြန်မဖြေကြ ငှင်းတို့ထဲမှာ
တစ်ယောက်မှာ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် မေးရိုးအနည်း
ငယ်ကားသည်။ မျက်လုံးကား စူးရှတောက်ပ၏။ ထိုသူက ‘ဟေ့
အဝင်းတို့ ဘယ်သွားကြလဲဟ၊ ဘယ်နှယ့်လဲ ရောင်းကောင်းကြရဲ့
လား၊ နေထိုင်ရော ကောင်းကြရဲ့လားဟ’ နှင့် ဟိုကြည့် ဒီမေးလုပ်
ပြီး ကျွန်တော့်ကို ရှောင်သွားသည်။ အဝင်းထွက်လာပြီး၊ ‘ဟာ...
အစ်ကိုတို့ ဘယ်ကိုလာကြတာလဲ ထိုင်ပါဦးအစ်ကို’၊ ‘တီးဆရာ
ရေ အစ်ကိုတို့အတွက် လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပါဟ’ လို့ ဧည့်သည်
တွေကို လက်ခံရင်း ကျွန်တော့်ကို တစ်ဆက်တည်း လှမ်းပြော
လိုက်သည်။ ‘နေပါစေကွာ ကိုယ်တို့ ခဏပါပဲ၊ ဒီကွက်ရပ်မှာ

ခဏလာရင်းနဲ့ လှည့်ဝင်လာတာ'၊ ဘယ်လိုလဲ ရောင်းရရဲ့လား၊ အဆင်ပြေကြတယ် မဟုတ်လား'၊ 'ဟုတ်...အစ်ကို ပြေပါတယ်၊ ခုတလော ကွက်ရပ်ကစည်တော့ ရောင်းကောင်းတယ်'၊ မနက် အစောထရတော့ လူနည်းနည်းပါးတုန်း ဝင်အိပ်နေတာ'။ အဝင်းနဲ့ ဧည့်သည်တွေ စကားကောင်းနေတုန်း ကျွန်တော်လည်း ဖျော်ခုံနား ရပ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ အသာပဲကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ခဏ ကြာတော့ 'ကဲ...အဝင်း တို့ပြန်မယ်၊ ရွာထဲလာရင်လည်း ဆိုင်ကို ဝင်လာလေကွာ'ဟုပြောရင်း ကျွန်တော့်ကိုပါ တစ်ချက် ဝေ့ကြည့် တော့ ကျွန်တော်လည်း ယောင်ရမ်းပြီး ပြုံးပြရင်း ခေါင်းညိတ် လိုက်မိသည်။

'တီးဆရာ'နားထဲတွင် စကားလုံးအသစ်တစ်ခုကို ကြား လိုက်ရသလိုဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ့်ကို ခေါ်မှန်းတော့ သိလိုက်ပါ ၏။ တီးဆရာ ဘယ်ကလာသလဲ၊ ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်နေမိ သည်။ စာတွေ ဖတ်ခဲ့သည်။ စာဖတ်သူချင်း ဝေဖန်ဆွေးနွေး ငြင်းခုံခဲ့ကြသည်။ ဝတ္ထုဆိုလျှင် ဇာတ်ကောင်စရိုက်တွေကို ကိုယ် စီကိုယ်စီ အခွဲထား စိတ်ဝင်စားသွားတတ်ကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော်လည်း ပါခဲ့ပါ၏။ မောင်ပေါ်ထွန်းလား မောင်ထွန်းသူ လား မမှတ်မိတော့။ 'အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်'ဆိုသည့် ဘာသာပြန် ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက် 'လိုသာဒီရေး' ကို သဘောကျခဲ့သည်။ စွန့်စွန့်စားစား တည်ဆောက်လာခဲ့သော ဘဝဖြစ်စဉ်၊ သားစဉ်မြေး ဆက်အထိ ပါဝင်သောဝတ္ထုရှည်ကြီးပင်။ ထိုဝတ္ထုကို အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ရင်း၊ ပညာသင် တစ်ပိုင်းတစ်စ လူငယ်ဘဝ၊ စွန့်စားချင်စိတ် တွေ ပြင်းထန်နေခဲ့၏။ ပြင်ပစာပေများကို သည်းသည်းမည်းမည်း လေ့လာဖတ်ရှုမှု အားကောင်းလာချိန်တွင် အတန်းပညာရေး အဆုံးသတ်ဖို့ ခေတ်တစ်ခုက ပြုစားပေးလိုက်လေတော့သည်။

လယ်ယာကိုင်း၊ ကျွန်း၊ ထန်းတော၊ ထင်းတော အစုံ၊ လက်ညှိုးထိုး မလွဲ၊ ရွာထဲဝယ် 'မင်းတို့ မိဘတွေက အချမ်းသာဆုံးကွ၊ ကံကကောင်းတော့ အမွေက၊ သုံးမွေတောင်ရလိုက်တာ၊ မင်းတို့ တစ်သက် စားမကုန်ပါဘူးကွာ' ပြောကြသည်။ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားခဲ့။ မက်မောရမှန်းမသိ၊ မိဘထံတွင် ဝတ္တရားအဖြစ်နှင့်သာကူညီခဲ့သည်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းနှင့် ထပ်တူမမျှသော သုခလေးကို မခံစားတတ်၊ ဒီတော့ ဦးတည်ချက် မယ်မယ်ရရ မရှိ၊ ဘဝသစ်ဝံ့စစ်ခုကို ကိုယ်တိုင် တည်ဆောက်ကြည့်ချင်သည်။ အမေ၊ အဖေ မျက်ရည်စက်လက်တားနေလျှက်ကပင် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ရန်ကုန်ရောက်သည်။ ဟင်္သာတ၊ ပဲခူး၊ မအူပင်၊ စုံလင်ခဲ့ပေမယ့် စခန်းမတွေ၊ လမ်းကွေ့တွေက များနေသည်။ မန္တလေး ပြန်တက်၊ နယ်ထွက်ရရင်ကောင်းမည်။

ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ရွှေတော အသေစောတတ်သည် လို့တော့ ကြားဖူးသည်။ မကြောက်တတ်၊ မလုပ်တတ်မှာပဲ စိုးရိမ်သည်။ လုပ်တတ်တာနှင့် စမည်။ ဒေါ်သန်းစိန်နှင့်သားများ၊ ကိုချမ်းသာ၊ အဝင်း၊ အလင်းဆိုသည့် ညီအစ်ကို သုံးယောက်နှင့် မိသားစုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် အလုပ်သင်ပြီး တီးဆရာဖြစ်လာသည်။ 'ခြင်္သေ့လည်ပြန်' ဆိုင်နာမည်ကို ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ပြီး ဦးစီး၍ လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ သည်မှာတင်ပဲ 'တီးဆရာ' နာမည်ရလာခဲ့တော့သည်။ များစွာအောင်မြင်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော့် လုပ်ရပ် မှတ်တမ်းတစ်ခုတော့ ပြုနိုင်ခဲ့ပါသည်။

တစ်ရက် အဝင်းနှင့်ကျွန်တော် ဆိုင်အတွက် လိုအပ်တာလေးများဝယ်ရန် ရွာထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ညနေစောင်းအချိန်၊ ဒီအချိန်ဆို ဒီရွာလယ်လမ်းမကြီးမှာ ဈေးဝယ်သူ၊ အလုပ်ကပြန်လာသူတွေနှင့် ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှတယ်လို့ ဆိုရ

မလောက်ပင်။ လမ်းမကြီး၏ ဘေးတစ်နေရာမှာတော့ အဝတ် အထည်တွေကို ပုံပြီး အော်ဟစ်ရောင်းချနေသည့် လေဘေး အဟောင်းထည်ဆိုင်ကို ဝင်ပြီး၊ ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ထည်နဲ့ ဖိနပ် တစ်ရုံကို အဝင်းက ကျွန်တော့်အတွက်ဆိုပြီး ဝယ်ပေးသည်။ ငွေရှင်းတော့ ငွေလိုတာနဲ့ ခဏနေဦးဆိုပြီး လမ်းတစ်ဖက်သို့ လူအုပ်ကြားထဲကနေ တိုးဝှေ့ပြီး ကူးသွားတာတွေ့လိုက်ရသည်။ ပြန်လာတော့ ငွေရှင်း၊ ပစ္စည်းယူပြီး အဝင်းနှင့် နှစ်ယောက်သား ပြန်လာရင်း အစောက အဝင်းဝင်သွားသောဆိုင်ကို လှည့်ကြည့်မိ သည်။ လူဆယ်ယောက်ခန့် စုပြုံပြီးရပ်နေကြသည်။ လူစု၏ အထက် ခေါင်းပေါ်တွင် ဖော်မီကာနှင့် လုပ်ထားသည့် ဆိုင်းဘုတ် ကလေး ချိတ်ဆွဲထားတာတွေ့ရသည်။ စာကို အမှတ်မထင် ဖတ်ကြည့်မိတော့ 'အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်' လို့ ရေးထားတာကို သတိထားမိလိုက်သည်။

ဆောင်းနှင့်နွေ ကာလကုန်ဆုံးလို့ မိုးရာသီသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ လေပြီ။ မိုးများလာပြီဆိုရင်တော့ ကျောက်အင်းသမားတွေ နားပေ တော့၊ အပေါ်ယံမြေကိုယူပြီး မျောလောင်းတဲ့ လက်မျောသမား တွေသာ အလုပ်ဖြစ်ကြသည်။ လက်မျောသမားဆိုတော့ မနက် လာ၊ ညပြန် အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ ကျောက်အင်းသမားတွေက နေ့ရော ညရော အလုပ်လုပ်ကြရတော့ အင်းနားမှာပဲ တဲဆောက် ပြီး အပြီးနေလိုက်ကြသည်။ ခုလို မိုးတွင်းမှာတော့ အင်းကို နားထားခဲ့ပြီး ကိုယ့်ရွာကို ပြန်ကြတာများသည်။ ဒီတော့ ကျွန် တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လည်း သိမ်းရပြီပေါ့။ ဆိုင်ရှင်တွေက သူတို့ရွာကို ပြန်ကြမည်။ ကျွန်တော်ကတော့ လိုက်မသွား အနီး အနားက အင်းသမားတွေ အနားမှာနေခဲ့ပြီး ရွှေလုပ်ငန်းလုပ်ချင် သည်။ ဒီအင်းသမားတွေက၊ သူတို့ရွာက နယ်ဝေးမို့ မပြန်ကြ။

ဒီတစ်မိုး မျောထိုးပြီး မိုးအကုန် အင်းစုံအောင် စောင့်ဦးမည်။
ဒါကြောင့် သူတို့အနားမှာ နေခဲ့မည် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ရွှေတောလောကသည် အံ့ဩစရာကောင်းလှပါ၏။ လူမျိုး
ပေါင်းစုံ၊ တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံရှိနေသည်။ မြန်မာပြည်တစ်နံ
တစ်လျား အနံ့အပြားမှ လာရောက်ကြ၏။ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြ
လျှင် အပေါင်းအသင်းနယ်ပယ် ကျယ်ဝန်းလှ၏။ စရိုက်စုံလှသမို့
လူ့ဘဝ ဒဿနမျိုးစုံကို တစ်နေရာတည်းမှာပဲ သိရနိုင်သည်။
ရွှေရှာသူများချည်း မဟုတ်၊ ငွေရှာသူများလည်းပါသည်။ နည်းမျိုး
စုံလှသည်။ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်ရော၊ မကောင်းသော
ရောင်းဝယ်မှုများလည်း ပေါများလှသည်။ မှန်သူရှိ မမှန်သူရှိ၊
ခံသူရှိ၊ စံသူရှိ၊ ဟန်ရှိ၊ မာန်ရှိမှ နေရာရကြ၏။ ဉာဏ်ရှိသလောက်
နှင့် တိုးဝင်လာခဲ့ကြသည်။ လူနေအစုများ စုဖွဲ့ တဲထိုးနေထိုင်ကြ
ရင်းဖြင့်၊ ရွာတစ်ရွာဖြစ်လာသည်။ ရွာတစ်ရွာကဲ့သို့ စည်ကားလာ
သည်နှင့်အမျှ တဲမှအိမ်၊ အိမ်မှတိုက်၊ တိုက်မှခြံ၊ ခြံပြီးကား၊
လိုရာသွားနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဤသည်ကား ရွှေတောလောက၏
အိပ်မက်၊ မျှော်လင့်ချက်များဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအိပ်မက်တွင်
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်မြင်မက်ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက် ချထား
လိုက်တော့သည်။

ကံဆိုးချင်တော့ ဆိုင်ရှင်များက ဆိုင်ကိုဖျက်ပြီး အကုန်သယ်
သွားကြသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဝါးတစ်လုံး ဖျာတစ်ချပ်
ချန် မထားခဲ့။ ကိုယ်ပိုင် ဂျင်းကျောပိုးအိတ်လေးတစ်လုံးနှင့်ဆုံသော
အဝတ်အစားများသာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။
အနီးအနားက ခင်မင်ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်သော အင်းသမားများက၊
ဝါးခုတ်၊ သက်ကယ်ဝယ်ပြီး တစ်ယောက်နေသာရုံတဲလေး ဝိုင်း
ပြီး ဆောက်ပေးကြသည်။ နေ့တစ်ဝတ်ပင် မကြာလိုက်၊ အားလုံး

ကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးဖြစ်ရသည်။

သူတို့နှင့် ရွှေလုပ်ငန်းလုပ်ရာတွေကို ဝိုင်းဝန်း လုပ်ကိုင်ပေးရင်း အလုပ်သင်ဘဝရောက်ခဲ့ရသည်။ ထမင်းစားရုံသာ၊ ရွှေများများရသည့်နေ့ဆိုလျှင် လက်ဖက်ရည်ဖိုးပေးတတ်ကြသည်။ ပင်ပန်းမှုဒဏ် တော်တော်ခံရသည်။ အလုပ်ကို အချိန်ပြည့်စပြီး လုပ်သည့်နေ့၊ ညမအိပ်နိုင်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေသည်။ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်မိချိန်တွင် တဟင်းဟင်းနှင့် ငြီးနေရသည်။ ငြီးသံကြား၍ ဘေးတဲက လူများလာကြည့်ပြီး ဖျားနေသလား မေးပြီး စမ်းကြည့်သွားကြသည်။ ဖျားတော့ မဖျားသေး ပင်ပန်းလွန်းလို့သာ ဖြစ်တော့သည်။

ရွှေလုပ်ငန်းမှာ နေရာစုံလုပ်နိုင်လာတော့ အစုဝင်သဘောဖြစ်လာသည်။ ရတဲ့ငွေကို တစ်ယောက်တစ်စု ခွဲတဲ့နေရာမှာ တစ်ယောက်စာအစုတစ်စု အပြည့်ခွဲတမ်းရသည်။ ရွှေရောင်းရာတွင် ကိုယ်လည်းလိုက်ပါခွင့်ရလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အဖွဲ့သားတွေ မအားလျှင် တစ်ယောက်တည်း ရွှေရောင်းသွားရသည့်ရက်တွေ ရှိသည်။ သူတို့အားလုံး ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်သည်။ ရလာသည့် ရွှေနှင့်ငွေကို ဘောင်ချာနှင့်တကွ တိတိကျကျ အဖွဲ့ကိုအပ်သည်။ ပြီးမှ ခွဲဝေယူကြရသည်။ ကျန်အဖွဲ့သား အားလုံးလိုလိုကတော့ ရွှေရောင်းပြီး ပြန်လာလျှင် ငွေအပြည့် ပြန်မပါလာတတ်။ အပူခံ၊ အအေးခံ၊ အညောင်းပြေ၊ အပန်းပြေလေးတွေ မှီဝဲပြီးမှ ပြန်လာတတ်သည်။ ဒီတော့ ရွှေအရနည်းတဲ့နေ့တွေမှာဆို သူတို့မိသားစုဝင်တွေက မကြည်ဖြူချင်ကြ။ နောက်တော့ ကျွန်တော်သာလျှင် ရွှေရောင်းသမားဖြစ်လာခဲ့သည်။

‘အကယ်ဒမီရွှေဆိုင်’ ဆိုင်ကို ကြည့်လိုက်လျှင်၊ အသားတန်းလျား ခုံရှည်ကြီးပေါ်တွင် မျက်မှန်ထူထူကြီးနှင့် စာအုပ်ကြီးကြီး

တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေတတ်သည့် အမေကြီးတစ်ယောက်ကို အမြဲ တွေ့ရတတ်သည်။ ရှေ့ကစားပွဲပေါ်မှာလည်း စာအုပ် ၄၊၅ အုပ် လောက်ထပ်ပြီးတင်ထားသေးသည်။ နောက်ပြီး ဂဏန်းတွက်စက် တစ်လုံးဘေးမှာရှိသည်။ အမေကြီးထိုင်သည့် တန်းလျားနှင့်စားပွဲခုံ တို့၏ ရှေ့ယာဘက်တွင် အဝတ်အထည်အမျိုးမျိုးနှင့် ရွှေလုပ်ငန်း သုံးပစ္စည်းများရောင်းသော ဆိုင်ခန်းကျယ်ကြီးရှိသည်။ ရှေ့ဘယ် ဘက်ဘေးတွင်တော့ ရွှေစိမ်းများကို ပီးဖုတ်ပြီး ချိန်တွယ်ဝယ်ယူရ သည့် မီးဖိုနှင့် ချိန်ခွင်ကောင်တာတို့ ရှိနေသည်။ ရွှေဝယ်ကောင် တာတွင် မီးဖုတ်သူနှင့်ကောင်တာထိုင်ပြီး ရွှေချိန်သူ နှစ်ဦး ရှိနေ သည်။ ရွှေချိန်သူက သူ မခန့်မှန်းတတ်သေးသော ရွှေများဝင်လာ ပါက 'မယ်တော်ကြီး ဒါ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ တွက်ပေးပါ ဦး'ဟု မေးလိုက်လျှင် ဂဏန်းတွက်စက်ကို တချောက်ချောက်နှိပ် ပြီး ပေးရမည့်ဈေးကို ပြောလိုက်သည်။ စာအုပ်ဖတ်နေသည့် အမေကြီးကို 'မယ်တော်ကြီး' လို့ခေါ်ကြကြောင်းကိုတော့ စိတ်ထဲ အလိုလိုစွဲသွားသည်။ စာအုပ်ဖတ်နေတာ ခဏခဏမြင်မိကတည်း က အရမ်းကြည်ညို လေးစားစိတ်ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့မိသည်။ အင်း... မယ်တော်ကြီးဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့လည်း အရမ်းလိုက်ဖက်စွာ တန်ဖိုး ညီမျှလှပါပေ၏လို့ မှတ်ချက်ပြုလိုက်မိရသည်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ ကံကြမ္မာအဆိုးကို ကြုံလာရ လျှင် ခံနိုင်ရည်ဆိုတာ အတိုင်းအဆနဲ့သတ်မှတ်ပြီး ခံစားလို့မရ နိုင်ပါဘူး။ အားတင်းရင်းနဲ့ ရုန်းကန်ကြရတာပါပဲ။ လွတ်မြောက်မှု ရတော့မှသာ ငါဘယ်လောက် ခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြန်ပြောပြ တတ်ကြမှာပါ။

ဒီလိုနဲ့ ရွှေလုပ်၊ ရွှေရောင်းရင်း မယ်တော်ကြီးရဲ့ ကျောင်း တော်မှာဆိုသလို၊ ရွှေရောင်းရင်း မိသားစုတွေနဲ့ ဝင်ပြီးစကားပြော

ခွင့်လေးရလာခဲ့သည်။ စာအုပ်လေးတွေ ငှားဖတ်၊ ပြန်ပို့၊ ပြန်ငှားရင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ကျောင်းသားဘဝကို ပြန်ရောက်ရသလို ခံစားမိရသည်။ တချို့နေ့တွေမှာ ရွှေမလုပ်နိုင်ရင် ထမင်းမစားရ၊ ရွှေရမှ ငွေရ ဝမ်းဝမည်၊ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်နေ့ကုန် ထမင်းဖိုးမရတဲ့ နေ့တွေရှိတတ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ လက်ဖက်ရည် အကြွေးသောက်ပြီး စာအုပ်ဖတ်နေလိုက်ရရင် ပြီးသည်။ နေနိုင်သည်။ သို့သော် စာမဖတ်ရတဲ့နေ့သည် ထမင်းငတ်တာထက် ဆိုးသည်ဟု ထင်မိသည်။ လက်ဖက်ရည်နဲ့ စာအုပ်သည် ကျွန်တော်၏ ထာဝရအဖော်လိုတောင် စဉ်းစားမိခဲ့ဖူးပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း မယ်တော်ကြီးနှင့် ခင်မင်ဝင်ထွက်ခွင့်ရလာခြင်းသည် ကျွန်တော်အတွက် မိတ်ဆွေကောင်းကို အမှီပြုခွင့် ရရှိလိုက်ရပါတော့သည်။

မိုးတွင်းကာလများတွင် အလုပ်ဖြစ် တွင်ကျယ်သော ရွှေလုပ်ငန်းမှာ အပေါ်ယံမြေများကို ပေါက်ပြားဖြင့် ပေါက်ဆွယူပြီး၊ လှေကားထစ်သဏ္ဍာန် သစ်သားမျောပြားပေါ်တွင် ရေနင့်လောင်းချ။ ရွှေမှုရွှေဖတ်များနှင့် မုံခေါ် သတ္တုရောမြေမှုများသာ ကျန်သည်အထိ ဆေးကြောပေးရသည်။ နောက်မှ အင်ပိုင်းထဲထည့်၊ ရေကန်တွင် ရွှေမှု ရွှေခဲကလေးများသာကျန်သည်အထိ လှုပ်ယူလှည့်ယူရသည့် လက်မျောလုပ်ငန်းသာဖြစ်ပါသည်။ လက်မျောလုပ်ငန်းသည် မိုးရွာရွာ၊ နေပူလေပူ လုပ်၍ရပါသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ထမင်းစားချင်၍ လုပ်ရတာ များပါသည်။ အပိုဆိုသည့် ဝင်ငွေများများစားစား တစ်ခါမျှ မရခဲ့ဖူးပါ။ သို့သော် အဘယ်ဆိုသောစိတ် ကျွန်တော်ထံတွင်ကိန်းအောင်းနေသည်မသိ။ တစ်ယောက်စာတဲလေးတစ်လုံးတွင် ဖြစ်သလိုနေနေရသော အခြေအနေမှာ နေတတ်ကျေနပ်ခဲ့မိသည်။

တစ်နေ့တော့ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသည့် ကျွန်တော့်အဖေ

ရောက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို စုံစမ်းပြီးလိုက်လာသည်မသိ။ ကျွန်တော့်အခြေအနေကို အဖေမြင်မြင်ခြင်း၊ သား... လို့ မခေါ်နိုင်ခဲ့။ မျက်နှာတစ်ချက် လွဲလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က သာဟာ...အဖေ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ'၊ မျက်နှာတစ်ချက် လွဲလိုက်သည်။ 'ဘယ်သူပြောလိုက်တာလဲ' လို့ ပြာပြာသလဲ အံ့ဩစွာမေးလိုက်တော့မှ၊ အဖေမျက်နှာ ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်လာပြီးကြည့်သည်။ အံ့ကြိတ်ထားပြီး မျက်ရည်ဝိုင်းနေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ 'ဪ...အဖေ...အဖေသားအတွက် သောကရတက် ပွေခဲ့ရပြီပေါ့။ သားမိုက်မဲလွန်းလှပါတယ်အဖေရယ်၊ ပိုပြီးမိုက်တွင်းနက်လှပါတယ်၊ သားကိုပြန်ခေါ်ချင်ပေမယ့် သားရဲ့စိတ်ကို သိနေတဲ့အဖေဟာ စကားရိပ်တောင် မသန်းခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကသာ 'အဖေ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခေါ်ချင်တယ် မဟုတ်လား' လို့မေးလိုက်မိသည်။ 'ဒါပေါ့ သားရယ်...ဘယ်မိဘမဆို ကိုယ့်သားသမီးကို ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ဘယ်ထားရက်ကြပါ့မလဲ၊ သားပြန်လိုက်ခဲ့ပါလား၊ အိမ်မှာ မနေချင်ရင်လဲ ရန်ကုန် ပြန်သွားပါ၊ သားကို သူတို့ဆီလွှတ်ပေးဖို့ လာလာပြောတာ နှစ်ကြိမ်တောင်ရှိနေပြီ'၊ 'သူတို့ဆိုတာ ဦးလေးညိမ်းတို့ကို ပြောတာ မဟုတ်လားအဖေ၊ အေးပေါ့ မိကျင်က အဖေနဲ့က အမျိုးအရင်းကြီးပဲ ငါ့သားကို သူတို့ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ပေးကြမှာပါ၊ ငါ့သား ဖြစ်ချင်တာ ပြောပြရုံပဲ၊ သူတို့ လုပ်ပေးကြလိမ့်မယ်။ အဖေကိုလည်း တဖွဖွပြောပြီး မှာသွားတယ်၊ အဲဒီကို သွားလိုက်ပါ။ ဦးလေးညိမ်းဆိုသည်က ထိုအချိန် ရန်ကုန်မြို့ ကီလီလမ်း(ဝါးတန်း)တွင် 'OK' နာမည်နှင့် ဆန်ပွဲရုံကြီးဖွင့်ထားသည်။ ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံနယ်မြေရောက်တော့ မြန်မာနိုင်ငံ ဆန်ကုန်သည်ကြီးများအသင်း ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာသည်။ ဦးညိမ်း၏

ဇနီး ဒေါ်အုန်းကျင်က ကျွန်တော့်အဖေနှင့်ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သေးသည်။ သူတို့ဆီမှာ ကျွန်တော် တစ်နှစ်နီးပါးနေခဲ့သေး၏။

‘နေပါစေတော့ အဖေရာ၊ သားဒီလောကမှာ ကိုယ့်ခြေပေါ်ကိုယ်ရပ်ပြီး ဘဝသစ်တစ်ခုကို ကြိုးစားပြီး တည်ဆောက်ကြည့်ချင်သေးတယ်။ သားကို စိတ်ချပါအဖေ၊ ခုလို နေနေရပေမယ့်လည်း ကိုယ့်ကျင့်တရားမပျက် စေရပါဘူး။ အဖေတို့ အမေတို့ရဲ့သားပါ။ အဖေ အမေတို့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ရှေ့မှာရော ကွယ်ရာမှာပါ ဘာတစ်ခုမှ မထိခိုက်စေရပါဘူး။ သားမှာ အသောက်အစား မရှိဘူး။ မလိမ်မကောက်တတ်ဘူး။ သားကိုယ့်ကျင့်တရားကို အဖေသိသလို၊ သားကိုယ်သားလည်း ယုံယုံကြည်ကြည်စွဲစွဲမြဲမြဲ ထိန်းပါ့မယ် အဖေ၊ သားကိုစိတ်ချပါ။’ ။ ‘အေးပေါ့ကွာ ငါ့သားရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သိနေလို့သာ အဖေထားခဲ့ရမှာ၊ နို့မို့ဆို ကြီးနဲ့တုတ်ပြီးတောင် ခေါ်မိမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဖေတစ်သက်လုံး စိတ်မှာ ခံစားနေရတော့မှာက ‘ဪ...ငါအသုံးမကျလို့ ငါ့သားဒီဘဝ ရောက်ရလေခြင်း’ လို့ ယူကြီးမရဖြစ်ရတဲ့စိတ်ပဲ သား။ ‘ဟာဗျာ...အဖေကလည်း အဲလိုကြီးလည်း မခံစားလိုက်ပါနဲ့ဗျာ၊ သတ္တဝါတစ်ခု၊ ကံတစ်ခုလေ အဖေတို့ပဲ အမြဲပြောပြောနေတာ မဟုတ်လား၊ သတ္တဝါတိုင်းဟာ သူ့ကံနဲ့သူ၊ သူ့အကြောင်းတရားနဲ့သူ ဖြစ်လာကြတာပဲ မဟုတ်လား အဖေရယ်။ သားဒီအတိုင်း မနေပါဘူး၊ ခုလည်း သားကိုယ်သား ဒုက္ခရောက်ရတယ်လို့မှ မခံစားရတာ၊ သားနေတတ်ပါတယ်၊ ဒီမှာ ဖတ်စရာစာအုပ်တွေ ရှိတယ်၊ လက်ဖက်ရည်ခိုင်ရှိတယ်၊ ဂစ်တာနဲ့ သီချင်းစာအုပ်တွေရှိတယ်။ သားအကြိုက်ဆုံးတွေပဲ ပြည့်စုံတယ်အဖေ။’ ။ ‘အေး... မင်းဟိုတုန်းကလည်း စာတွေချည်းလိုမှဖတ်နေတာ အဖေသိတယ်။ ဘာတွေ တိုးတတ်လာမလဲ စောင့်ကြည့်ရင်းက ခုတော့တောထဲ

ရောက်နေရတာပဲ မြင်ရတယ်။ စဉ်းစားဦးပေါ့ သားရယ်၊ သားလည်း ထိုက်သင့်သလောက်တော့ ပညာတတ်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ လူတစ်ယောက်မှာ အကြောင်းအကျိုး အကောင်းအဆိုးကို ခွဲခြားပြီး စဉ်းစားချင့်ချိန်တတ်တာမှ ပညာလို့အဖေကတော့ ဆိုချင်တယ်။ ‘ဟုတ်ကဲ့ပါအဖေ၊ သားကြီးစားပါ့မယ်၊ အဖေသာ သားအတွက် စိတ်ချလက်ချ ပြန်နိုင်စေချင်တယ်။ အမေ့ကိုလည်း အဖေသာ ကြည့်ပြောလိုက်ပါတော့၊ သားတစ်နေ့ ရောက်အောင်ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။ အဖေအမေနဲ့မိသားစုတွေ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာနဲ့ ဆုံတွေ့ကြရမှာပါလို့....’ ပြောပြီး အဖေ့ကို ဦးသုံးကြိမ်ချ ရှိခိုးကန်တော့ရင်း ကျလုလုဖြစ်လာတဲ့မျက်ရည်တွေကို အံ့ကြိတ်ပြီးထိန်းထားလိုက်ရသည်။ အဖေ့ကိုကြည့်တော့ အံ့မကြိတ် ထိန်းမထားတော့ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ပခုံးပေါ်က တဘက်နဲ့သုတ်ရင်း အဖေ ကျောခိုင်းထွက်သွားပါတော့သည်...။

ဪ...တစ်ချိန်က ဘဝဆိုတာ ကဗျာရယ်၊ စာရယ်၊ ဆေးလိပ်တိုနဲ့လက်ဖက်ရည်၊ တစ်ခါတလေ ဂစ်တာလေးတီး သီချင်းကလေး ညည်းနေရရင် ပြီးပြည့်စုံတယ်လို့ ခံယူခဲ့မိသည်။ ထမင်းငတ်ခြင်းကိုတောင် အန်တုပြီး ယုံကြည်ထားခဲ့သည်ပဲ။ ခုတော့ မိဘတွေရဲ့မေတ္တာနဲ့ စေတနာ၊ အကြင်နာနဲ့ သံယောဇဉ် တရားတွေဟာ၊ မြင့်မိုရ်ဦးမက ကြီးမားသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေထဲမှာ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းတည်လျက်ရှိနေပါလား၊ ဘဝဆိုတာ ဒီအရာတွေနဲ့ ကင်းကွာလို့ မရနိုင်သေးပါလားလို့ အတွေးနယ်ချဲ့ရင်း၊ အင်း.. အိမ်နဲ့ ၂ နှစ်ကျော်ကြာ ကင်းကွာလာခဲ့ပြီး အဆက်အသွယ်လုံးဝ ဖြတ်ထားကာနေလာခဲ့သည်ပဲ။ အိမ်ကို လွမ်းစိတ်နဲ့ အဖေ့နောက်ကို ပြေးပြီးလိုက်သွားရရင်ကောင်းမလား...လားပေါင်း များစွာသောအတွေးများ မပြတ်မသားဖြစ်နေတဲ့ စိတ်အတွေးတွေ

ကို အားတင်းပြီးဖြတ်၊ ဒီနေ့တော့ တစ်နေ့လုံး အိပ်နေလိုက်တော့
မယ်လို့ အိပ်ရာပေါ်လဲချလိုက်တော့မှ စောစောက အဖေရှေ့မှာ
ဟန်လုပ်ထိန်းခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည်တွေက ပူလောင်စိုရွှံ့စွာ လျှံထွက်
လာခဲ့ကြပါလေတော့သည်။

အဖေပြန်သွားပြီးနောက်တစ်ရက် အလုပ်မထွက်ဖြစ်၊ ထမင်း
စားရန်မရှိ၊ နောက်နေ့တော့ မျောလောင်းထွက်ရမည်။ ထမင်း
မစားရတာများလာလျှင် အလုပ်မလုပ်နိုင်မှာ စိုးရသည်။

ဒီနေ့ မနက်စောစောထ၍ မျောလောင်းထွက်ရန် ပြင်ဆင်ရ
သည်။ အတူလုပ်နေကြအဖွဲ့သားတွေက သူတို့ရွာမှာ ဘုရားပွဲရှိ၍
ပြန်သွားကြသည်။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ အလုပ်စုံ လုပ်ရ
တော့မည်။ အိပ်ရာထထချင်း ညောင်းသလိုလို၊ ကိုက်သလိုလိုဖြစ်
နေတယ်လို့တော့ သတိထားမိလိုက်သည်။ ဂရုမစိုက်နိုင် ထမင်း
မစားရတာ သုံးနှစ်ရှိနေပြီ လက်ဖက်ရည်လောက်နဲ့ပဲ ပြီးခဲ့ရသည်။

မျောကိုထမ်းပြီး မျောကွက်ရှိရာကို ထွက်လာခဲ့သည်။
အလုပ်လုပ်နေရင်း ဗိုက်ထဲက ဟာလာသည်။ ချမ်းသလိုလိုနှင့်ဖြစ်
လာသည်။ ခြေတွေလက်တွေ ညောင်းပြစ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။
ဆက်မလုပ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာ၍ မျောကိုသိမ်းပြီး ပြန်
လာခဲ့သည်။ ခြေလက်တွေကို သန့်စင်ပြီး ရပြီးသား ရွှေလေးကို
ရောင်းရန် မယ်တော်ကြီး၏ အကယ်ဒမီရွှေဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့
သည်။ လမ်းတစ်လျှောက် တစ်စိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေရာက တဖြည်းဖြည်း
ချမ်းလာသည်။ ခြေလှမ်းသွက်သွက်လျှောက်ကြည့်တော့ ဒူးခေါင်း
တွေထဲကနာလာသည်။ ရွှေဆိုင်ရောက်တော့ အတော်ကို ချမ်းနေ
သည်။ ရွှေဖုတ်တဲ့မီးဖိုနားရောက်တော့ ပါလာတဲ့ရွှေလေးပေးပြီး
မီးဖုတ်ခိုင်းရသည်။ လူကိုယ်တိုင်လည်း ရွှေလို မီးဖုတ်ခံချင်တဲ့
အထိချမ်းလာသည်။ တဖြည်းဖြည်း အသားတွေပါတုန်လာသည်။

မီးဖိုနားတိုးကပ်ကြည့်တော့ သက်သာသလိုနှင့် ဝမ်းထဲမှာတော့ တစ်မိုစီမိုနဲ့ ချမ်းနေသေးသည်။

မယ်တော်ကြီး ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အကဲခတ်မိသွားသည် ထင့် 'ဟဲ့ကောင်လေး နင်ဖျားနေတာလား' လို့မေးပြီး နဖူးကို စမ်းကြည့်တော့ 'ဟင်...နင်ငှက်ဖျားဖြစ်ပြီထင်တယ် ခု ဘယ်ပြန်မှာလဲ'။ 'ကျွန်တော် ကျောက်ချောင်း ပြန်ရမှာမယ်တော်ကြီး'။ 'ဘယ်သူနဲ့နေလဲ'။ 'ခု တစ်ယောက်တည်းနေနေတာပါ။ အဖွဲ့တွေက ရွာပြန်သွားကြလို့'။ 'ဒါဆိုရင် နင်မပြန်နဲ့ ဒီမှာပဲနေ၊ ခဏနေဆေးခန်းသွားပြပေးမယ်၊ ဒီအတိုင်းပြန်သွားရင် နင်တောထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းဆို သေနေလိမ့်မယ် မပြန်နဲ့' ဆိုပြီး ဆက်တိုက် အမိန့်ပေးသလိုလို၊ ငေါက်သလိုလိုနဲ့ ပြောဆိုပြီး စီစဉ်ပေးနေပါတော့သည်။ လူသားတစ်ယောက်က သူစိမ်းလူသားတစ်ယောက်အပေါ် မေတ္တာကရုဏာစိတ် အပြည့်အဝနဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခြင်းဟာ မြင့်မြတ်သော စိတ်ထားပိုင်ရှင်လူသားများမှာသာလျှင် တွေ့ရနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျေးဇူးကြီးလှသော ကျွန်တော်၏ ဒုတိယမိခင် မယ်တော်ကြီးဒေါ်ကြည်မြိုင်၏ အကယ်ဒမီရွှေဆိုင်တွင် တစ်ခဏတာ တစ်ဘဝခိုနားခွင့် ရလိုက်ပါတော့သည်။

အကယ်ဒမီရွှေဆိုင်တွင် နေထိုင်စဉ်ကာလတစ်လျှောက် ဆိုင်ရှိသည့်အလုပ်များကို ဝိုင်းဝန်းကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရုံသာ နေခဲ့ရသည်။ မယ်တော်ကြီး၏ အိမ်ထောင်ရှင် ဘဘဦးထွန်းရွှေသည်လည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ခင်ခင်မင်မင်နေတတ်သည်။ စတတ်နောက်တတ်သည်။ ကြာလာတော့ မိသားစုဝင်ပမာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ပျော်စရာကောင်းပြီး လွတ်လပ်ပွင့်လင်းသော ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းကို အမှီပြုရခြင်းအတွက် စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှုကို ရရှိစေခဲ့ပါတော့သည်။

စွန်းရွှေ+ဒေါ်ကြည်မြိုင်တို့တွင် သားမြောက်ယောက်ျား
မိသားစုဖြစ်၍ ဟိုသားက လာလိုက်၊ ဒီသားက လာလိုက်
စဉ်မပျက် လူစည်လျက်။ ရောက်လာကြသော သားများနှင့်
မိဘတွေက အမြဲ စနောက်နေတတ်ကြသည်။ သားအား
လည်း အမြဲတမ်း ထက်မြက်တက်ကြွနေကြသော အသွင်
ဝန်များကို အမြဲတွေ့ရတတ်သည်။ မကြာခဏလာတတ်
က တစ်ရွာတည်းနေသော 'အောင်သမာမိ ရွှေဆိုင်' မှ
အောင်'ပင် ဖြစ်သည်။ များသောအားဖြင့် ဆိုင်သို့ဝင်လာလျှင်
မြေအနေကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဘယ်လိုလဲ
နန်းပြောဆိုသွားတတ်သည်။ ကျွန်တော်ရောက်ပြီးနောက်
အောင်'ရောက်တဲ့အချိန် ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ခဏအတွင်း
'မင်း... အဝင်းတို့ဆိုင်က တီးဆရာ မဟုတ်လား' ဆက်
...ကို မှတ်မိလား၊ မင်းတို့ဆိုင် ငါ့ရောက်တုန်းက မင်းချိုင်း
ခက်ကျီလေးနဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ ထုံးထားသေးတယ်လေ။ ပျော်ခုံနား
တွဲမိပါတယ်။ 'ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို' ဒါပဲ ပြောလိုက်နိုင်
... လျှပ်တစ်ပြက်တွေ့ရတဲ့သူကို ခုလိုပြန်ပြီး မှတ်မိနိုင်အောင်
ဘာမှတ်သားတတ်သည့် 'ကိုအောင်' ရဲ့စိတ်ကို အံ့သြစွာသာ
မာကြည့်နေမိပါတော့သည်။

ခိုးကုန်စပြုပြီး ကျောက်အင်းလုပ်ငန်းရှင်များ တစ်စတစ်စ
သည်ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြလေပြီ။ ရွာလည်း စည်ကားသည်
စည်ကားလာသည်။ ကိုအောင်မိသားစု၊ အောင်သမာမိ
...ကို မြေနေရာချဲ့ထွင်ဝယ်ယူ၍ နှစ်ထပ်တိုက်ခံအိမ် ဆောက်
ကြသည်။ ရွှေအဝယ်ဆိုင်နှင့် အဝတ်အထည်များပါ တွဲဖက်
...ချထားသဖြင့် ညနေတိုင် အရောင်းအဝယ် စည်ကားလှ
... ရွှေဆိုင်တွင်လည်း ရွှေရောင်းချသူများကို သင့်တော်ရာ

အောင်သမာမိ

လက်ဆောင်များ မကြာခဏပေးတတ်သလို၊ နေထိုင်မကောင်းသူများအတွက်လည်း ဆေးဝါးများကို အလိုရှိသလောက် သုံးဆောင်ရန်လည်း အများမြင်သောသောနေရာမှာ ချိတ်ဆွဲထားပေးသည်။ ရောင်းသူ ဝယ်သူများလည်း တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ပိုမိုစည်ကားလာခဲ့သည်။ မေတ္တာစေတနာဖြင့် မှန်ကန်စွာ လုပ်ဆောင်တတ်သော ရောင်းဝယ်ခြင်းလုပ်ငန်းသည် ကြီးပွားတိုးတက်နိုင်ကြောင်း မှတ်သားထားမိခဲ့ရသည်။

ဝယ်ခြင်း၊ ရောင်းခြင်းအလုပ်တွေက အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်မှာရှိနေသည့် လူအင်အားတွေနဲ့တင် မနိုင်မနင်း ဖြစ်လာနေခဲ့သည်။ မကြာပါ အကယ်ဒမီရွှေဆိုင်ရှိရာသို့ ကိုအောင် ရောက်လာခဲ့ပြီး 'ဟေ့ ဒီကကောင်တွေထဲက ဘယ်သူ အားနေလဲကွ တစ်ယောက်လောက် ငါ့တို့ဆိုင်ကို လာကူပေးကြဦးဟ၊ အမေတစ်ယောက် လွတ်ပေးဦး'ဟု ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ပြန်လှည့်သွားတော့သည်။ သို့နှင့် နောက်တစ်ရက်မှာပဲ အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်သို့ ကျွန်တော်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။

အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်ရောက်တော့ ရွှေမီးဖုတ်သူ၊ ရွှေချိန်သူ၊ ဆိုင်လာသည့်သူများကို အဆင်ပြေအောင် ဝန်ဆောင်မှုအမျိုးမျိုးပေးသူများနှင့် အလုပ်တွေများလှသည်။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော်ဘယ်နေရာ ဝင်ရမှန်းမသိဖြစ်နေချိန် မယ်တော်ကြီးမိသားစု၏ ကိတ္တိမသားအကြီးဆုံးဖြစ်သူ ကိုသန်းကျော် (ယခုကွယ်လွန်) နေရာပေးမှုကြောင့် သူရွှေချိန်ရာ ဘေးမှာထိုင်၍ ငွေရှင်းပေးရသည့်အလုပ်တွင် နေရာကျသွားသည်။ အောင်သမာဓိ မိသားစု၏ အခေါ်အဝေါ်များမှာ မိသားစုများရော၊ အလုပ်သမားများအားလုံးက အကြီးဆုံး ကိုသန်းကျော် ကို ကိုကြီးသန်းကျော်၊ သားအရင်းအကြီးဆုံး ကိုကျော်ဆန်းဝင်း ကို ကိုကြီးကျော်၊ ကိုအောင်ဆန်း

ဝင်း(ခ) ကိုအောင် ကို ကိုလေးအောင်၊ ကိုမော် ကို ကိုလေးမော်၊
 ကိုစော်စော် ကို ကိုလေးစော် ဟုအသီးသီး ခေါ်တွင်ခဲ့ကြသည်။
 အငယ်ဆုံးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မင်းမင်းနှင့် ညီညီထွန်းတို့မှာ
 လက်ယန်လှရွာတွင် နေထိုင်ပြီး ကျောင်းတက်နေကြသည်။ မယ်
 တော်ကြီး၏ ထူးခြားချက်မှာ သားချည်း ခြောက်ယောက်မွေးခဲ့
 သည်။ ခုနစ်ယောက်ပြည့်အောင် ကိုကြီးသန်းကျော်ကို မွေးစားခဲ့
 သည်ဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။ အားလုံးပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာ နေထိုင်လုပ်
 ကိုင်တတ်ကြသော မိသားစုများကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့မိသား
 စုနှင့် ထပ်တူကျနေသော အရေအတွက်ကို အံ့ဩမိခဲ့ရသည်။
 ယနေ့အချိန်အထိ တိုက်ဆိုင်စွာ တူညီမှုများစွာ ရှိနေတုန်းပင်ဖြစ်
 ဝါ၏။

ဦးထွန်းရွှေ + ဒေါ်ကြည်မြိုင်တို့က မွေးသော သားခြောက်
 ယောက်၊ ကျွန်တော်မိဘများဖြစ်ကြသည့် ဦးအေး + ဒေါ်ခင်တုတ်
 တို့က မွေးသော သားခြောက်ယောက်၊ အကြီးဆုံး တစ်ဦးစီကို
 ဗြည့်စွက် မွေးစားထားကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ကိုအောင်တို့က
 ဒုတိယသားများဖြစ်နေကြသည်။ ညီအစ်ကိုများ တစ်ဦးချင်းစီ
 အလိုက်ကို ပုံသဏ္ဍာန်များ၊ နေထိုင်ပုံများပါ တော်တော်များများ
 တူညီမှုတွေ တွေ့နေရသည်။ အောင်သမာမိရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖခင်
 ငြီး မရှိတော့ မိခင်ကြီးသာရှိတော့သည်။ ထို့အတူ ကျွန်တော်တို့
 ထွင်လည်း ဖခင်ကြီးက အရင်ပျက်စီးသည်။ မိခင်ကြီးသာရှိတော့
 သည်။ မိသားစုတစ်စုလုံး မည်သို့ပင်တူနေပါစေ၊ အတိတ်ကပြုခဲ့
 သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုနှင့် ယခုဘဝကြီးစားအားထုတ်မှု လုံ့လ
 ဝီရိယ အကျိုးတွေက ဘဝဘဝတွေရဲ့ ကံကြမ္မာကို ခွဲခြားပြသပေး
 ဖို့တတ်ပြီး ဖြစ်ပေတော့သည်။

ရွှေဝယ်ကောင်တာအဖွဲ့တွင် ရောထိုင်နေရင်း၊ တစ်နေ့

ကိုကြီးသန်းကျော် မရှိသဖြင့် ကိုလေးအောင် ခဏဝင်ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ရွှေဝယ်နည်း၊ တွက်နည်းတွေ မေးတော့သည်။ ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မဖြေနိုင်၊ ဒါကိုပင် ကိုလေးအောင် အံ့ဩသလိုကြည့်ပြီး 'အေးအေး...ဒါဆိုရင်တော့ ညကျမှပဲ မင်းကိုသင်ပေးမယ်၊ မောင်းပေးရတော့မှာပေါ့၊ မင်း လက်ရေးလက်သားလေးတော့ ကောင်းသားပဲ' ဟု ချီးမွမ်းသွားခဲ့သေးတယ်။ ရွှေဝယ်၊ ဈေးရောင်းအလုပ်တွေပြီး၍ ဆိုင်ပိတ်ထမင်းစားပြီး အချိန်ညကိုးနာရီခန့် ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို 'မင်း ဗလာစာအုပ် ဘောလ်ပင်နဲ့ ဂဏန်းတွက်စက်တစ်လုံး ယူလာခဲ့၊ လာ ဒီစားပွဲကို' ဆိုပြီး ဧည့်ခန်းစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ခိုင်းပြီး သင်ကြားရေး စပါလေတော့သည်။

ရွှေဝယ်သည့်တွက်နည်းအစုံ၊ ရွှေလှော်ရာတွင် တွက်ရသည့်နည်းအစုံတို့အပြင် အသား သစ်တန်ပေ တွက်နည်း၊ ထရံသင့်ငွေ တွက်နည်း၊ မြေကျင်းတူး သင့်ငွေတွက်နည်းများအပြင် အလွယ်တကူ သိမြင်နိုင်သော ငွေစာရင်းကိုင်နည်းများကိုပါ တစ်ညတည်းနှင့် အပြီးသင်ပေးပါတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျဆိုသလို အားတက်သရော စိတ်ရောကိုယ်ပါ ရှိလှသဖြင့် မေးသမျှ တွက်နည်းတစ်ခုကို ခဏအတွင်းမှာပင် အဖြေမှန်ရရှိပြီး သဘောပေါက် နားလည်လွယ်ခဲ့လေသည်။ ကိုလေးအောင် ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးသော သင်ကြားနည်းစနစ်က ဒီကနေ့ခေတ် ပညာရေးအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ခေတ်စားနေသော ကျောင်းသားဗဟိုပြု သင်ကြားနည်းစနစ် ဖြစ်နေခဲ့ကြောင်းကို ယခုမှ ပြန်လည်စဉ်းစား ပုံဖော်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

သင်မည့်အကြောင်းအရာကို အရင်ဆုံးပါးစပ်က ပြောပြသည်။ ပြန်မေးသည်။ ပုံသေနည်းတွေကို လိုက်မှတ်ပြီး ရေးထား

ရသည်။ မေးခွန်းပုစ္ဆာမျိုးတွေကို ကိုယ်တိုင်ထုတ်ခိုင်းပြီး ဂဏန်း
 တွက်စက်ဖြင့် တွက်ပြီး အဖြေထုတ်ရသည်။ တစ်နည်းပြီး တစ်
 နည်း ပုံစံတွေ တွက်စရာတွေကို ကိုယ်တိုင်ထုတ်ခိုင်းပြီး တွက်ခိုင်း
 သည်။ မှားနေသည်များကို ထပ်ပြီးတွက်ခိုင်းသည်။ အကြောင်း
 အရာများ စုံသလောက်ရှိတော့ ကိုလေးအောင် ဘုရားရှိခိုး ပုတီး
 စိပ်ရန် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ မည်မျှကြာသွားသည်
 မသိလိုက် ကျွန်တော်လည်း အားလုံးနီးပါး ကိုယ်တိုင်ပုစ္ဆာထုတ်၊
 တွက်၊ ပုစ္ဆာထုတ်၊ တွက်ဖြင့် နစ်မြောသွားသည်။ ကိုလေးအောင်
 ဆင်းလာတော့ တွက်ထားတာတွေကလည်း စုံသလောက်ရှိနေပြီ။
 ကိုလေးအောင် ယူစစ်ကြည့်နေသည်။ စစ်ကြည့်ပြီးတော့ 'ဟ
 ဘယ်တော်ပါလားဟ၊ ငါသင်ပေးခဲ့ရတဲ့သူတွေထဲမှာ ခုလို
 ဘစ်ထိုင်တည်းနဲ့ ပြီးအောင်တွက်နိုင်တာ၊ တတ်လွယ်တာ မင်း
 ဘစ်ယောက်ပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်ကွ၊ အေး...လက်ရေးလည်း
 ကောင်းတယ်။ တွက်ထားတာလေးတွေက စနစ်လည်းကျတယ်
 ဆိုဘူး' လို့ပြောပြီး 'ဟာ တစ်နာရီတောင်ကျော်နေပြီ မင်းအိပ်
 တော့၊ ငါလည်း အိပ်တော့မယ်' ဆိုပြီး အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားပါ
 လေတော့သည်။

ကိုလေးအောင် အိပ်သွားပေမယ့် ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ပါ။
 အဘယ်မှာ အိပ်ပျော်ပါမည်နည်း။ တစ်ချိန်က စိတ်ကြိုက်ဝတ္ထု
 ဘစ်အုပ်ဖတ်မိလျှင် မပြီးမချင်း မိုးလင်းအောင် ဖတ်တတ်ခဲ့တဲ့သူ
 ဝဲ။ ယခုဖတ်ရသည်က လျှို့ဝှက်သည်းဖိုလို၊ စုံထောက်ဝတ္ထုလိုမျိုး
 ဆွေထက် ပိုပြီးအရသာတွေ့နေခဲ့ပါပြီ။ ပုံစံထုတ်လိုက် တွက်လိုက်
 ခြင့် ဗလားစာအုပ်တစ်အုပ်ကုန်မှ ရပ်တော့သည်။ ခါးဆန့်ပြီး
 အကြောဖြေလိုက်ချိန်မှာပင် ကိုကြီးသန်းကျော် ဆိုင်ဖွင့်ရန်အတွက်
 အော်ထပ်မှ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာတာတွေ့လိုက်ရသည်။

မနက်လင်းလေပြီ။ မအိပ်ချင်လောက်အောင်လည်း စိတ်တွင် ကြည်နူးနေမိသည်။ တစ်ချိန်ကဖတ်ခဲ့ဖူးသော 'မဃဒေဝလင်္ကာ သစ်' စာအုပ်ကြီးမှ စာပိုဒ်တစ်ခုကို ပြန်လည်သတိရ တမ်းတ လိုက်မိပါတော့သည်။

'လောကဓမ္မတာ၊ ဤလူရွာ၌၊ လိမ္မာမြင်ရှိ၊ အသိပညာ၊ ဟူသည်မှာကား၊ ဆရာတို့ထံ၊ နည်းခံတိုးဝင်၊ မသင်မမေ၊ အရေး မထား၊ မတတ်ငြားဘူး၊ ငယ်ကထားမာန်၊ ကြီးသောဟန်နှင့်၊ သိညာဏ်ဝမ်းတွင်း၊ မရှိကင်းလျက်၊ ဟင်းလင်းဟာလာ၊ အုပ္ပာသာ တည့်၊ ပညာသတိ၊ မရှိသသူ၊ အပြစ်ထူ၏' (မဃဒေဝ)

တစ်ညတာ သင်ယူလိုက်ရသည့် ရောင်းဝယ်တွက်ချက်မှု နည်းကလေးများကြောင့် အလုပ်ခွင်တွင် နေရာကျလာသည်။ အလုပ်လုပ်ရင်း လက်တွေ့တွက်ချက်မှုတွေလုပ်ရသည်။ ရွှေကြည့် ပြီး ဈေးဖြတ်ရသည့် မျက်မြင်ကိစ္စများကိုတော့ ကိုကြီးသန်းကျော် ထံမှာ ဆက်လက်နည်းနာခံယူရသည်။ အတွေ့အကြုံများမှ ကျွမ်းကျင်ရသည့် ပညာရပ်များဖြစ်ပေသည်။ ကိုလေးအောင်နှင့် အတူ လုပ်ရသည့်အချိန်များတွင် ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးနည်းတွေနှင့် စာရိတ္တပိုင်း ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာတွေ ကို အမြဲသွန်သင်ဆုံးမပေးခဲ့သည်။ ပါးစပ်နှင့်ပြောပြီး သင်ပြဆုံးမ ခဲ့သလို အမှုအကျင့်များဖြင့်လည်း အတုယူစရာများစွာ တွေ့ရှိခဲ့ရ သည်။ စစ်မှန်သော ပညာရပ်များကိုသာ သင်ကြားပေးသည့် ဘဝတက္ကသိုလ်ကို ကျွန်တော် တက်ရောက်ခွင့်ရရှိခဲ့ရသည်။ ဘွဲ့ လက်မှတ် မပေးသော်လည်း မဟာတန်းနှင့်တူညီသော ကိုယ်တွေ့ လုပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ဆိုင်ခွဲဖွင့်ပေးခဲ့သည်။ လက်တွေ့ဆင်းခိုင်း သည်။ အောင်မြင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုးစားခဲ့ပါ သည်။ ကိုလေးအောင်တို့အတွက်လည်း များစွာအကျိုးဖြစ်ထွန်း

ခဲ့ပါသည်။

ဆိုင်ခွဲပြီး လုပ်ကိုင်ခွင့်ရသည့်အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသော အတွေးနှင့် ခံစားမှုကို ယုံကြည်ချက်ထားပြီး လုပ်ခဲ့တာကလည်း အောင်မြင်မှုအတွက် အကြောင်းတရားတစ်ခုဟု မှတ်ယူ၍ ရနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် ဒီလောကမှာ ဖျားပြီး၊ ငတ်ပြီး မသေအောင် စောင့်ရှောက်မှုပေးခဲ့သော ဒုတိယမိခင်ပမာ ကျေးဇူးရှင်မယ်တော်ကြီးနှင့် ဘာဘဦးထွန်းရွှေတို့ မိသားစု၊ ဒီလောကရဲ့ အထက်တန်းကျတဲ့ပညာရပ်တွေကို သင်ပေးပြီး၊ လူရာဝင်အောင် စာရင်းသွင်းပေးခဲ့တဲ့ ကိုအောင်+မမော်စီတို့နှင့် အောင်သမာဓိမိသားစု၊ သူတို့တစ်တွေရဲ့ ကျေးဇူးတွေဟာ ဆပ်လို့ မကုန်နိုင်ပေမယ့် ခုစပြီး ဆပ်ခွင့်ကြုံပြီ။ ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားပြီး လုပ်ကိုင်ပေးရမယ်။ မိသားစုရဲ့ စီးပွားရေးပမာ စေတနာဖြင့် သစ္စာရှိရှိ လုပ်ကိုင်ပေးရမယ်လို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်က ရွှေဝယ်ယူရေးဆိုင်များဖွင့်ခွင့်ကို အစိုးရက ချုပ်ကိုင်၍ မြို့နယ်မှ ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် လမ်းညွှန် စေခိုင်းခဲ့သည့် အတွက်ကြောင့် စိတ်ညစ်မခံနိုင်သော ရွှေဝယ်ဆိုင်များ ရပ်နားခဲ့ကြရသည်။ အောင်သမာဓိကတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရပ်နား၊ ကျွန်တော်လည်း ကြီးဆွဲရပ်တွေထဲ ပါသွားခဲ့ရသည်။ ဆိုင်ဖွင့်ခွင့် ပုံစံများအလိုက် စုပေါင်းဖြစ်လျှင် အောင်သမာဓိကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ပါရသည်။ သတိထားမိသည်က ကျွန်တော့်ကို အောင်သမာဓိ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သည့်အတွက် ဦးဆောင်မှုအပိုင်းတွေမှာ အမြဲထားသည်။ အောင်သမာဓိအစွမ်းအစကို သူတို့ သိကြသည်။ သူတို့ယုံကြည်သည်။ စုပေါင်းအဖွဲ့များကွဲပြီး တစ်ဖွဲ့ချင်းခွဲလိုက်ပြန်တော့ ကျွန်တော့်ကို ပါစေချင်တဲ့ အဖွဲ့တွေကများသည်။

ကျွန်တော်လည်း ကိုလေးအောင်ခွင့်ပြုသော အဖွဲ့တွင် ပါဝင်လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ‘ကံတောင်’ ဟုခေါ်သော တောင်ပေါ်ရွှေကျင် ကွက်ရပ်သို့ ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။

ထိုအချိန်က စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကြီးစားဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သလို ရိုးသားခြင်းကို အရင်းတည်ပြီး အခွင့်အရေး တစ်စုံတစ်ရာ ဘာတစ်ခုမျှ မျှော်လင့်ချက်မထားဘဲ (ဘာတစ်ခုမျှ မရယူဘဲ) ဖြူစင်သန့်ရှင်းစွာ ကျေးဇူးအချို့ကို ပေးဆပ်နိုင်ခဲ့သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိပ်ပြာသန့်စွာ ယုံကြည်ခဲ့ရသည်။

အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံနှင့် ရွှေတောလောက ရွှေဝယ်ဆိုင်များဘဝက မောက်ကမတွေဖြစ်လာသည်။ ကိုလေးအောင်တို့ မန္တလေးသို့ ခြေစလှမ်းချိန်တွင် ကျွန်တော် အောင်သမာဓိရဲ့အပြင် ကံတောင်တွင် ကျန်နေခဲ့ပြီ။ အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ အလုပ်အကိုင်မယ်မယ်ရရ မရှိတော့။ သူများဆိုင်မှာ အခစားဝင်လုပ်ရသည်။ အခစားသဘောကို ကျွန်တော့်ဘက်က မည်သို့မျှမပြော။ သူတို့သတ်မှတ်ပေးသော အခကိုသာယူသည်။ သို့သော် မည်မျှပင်ရပါစေ အကျင့်စရိုက်မတူညီပါက ထိုနေရာတွင် လုံးဝမလုပ်တော့ ချက်ချင်းထွက်ပစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ငွေကြေးနှင့် မက်လုံးပေး၍ မရ။ အခွင့်အရေးပေးပြီး ဘောင်ခတ်ခြင်းကိုလည်း မကြိုက်။ သို့သော်လည်း စရိုက်မမှန်သော အဖွဲ့အစည်းများတွင် မလွှဲမရှောင်သာနေခဲ့ရဖူးသည်။ လူတွေအကြောင်းပိုသိခဲ့ရသည်။ လုပ်ငန်းသစ်များ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ခွင့်ရခဲ့ကြ၍ ရွှေလုပ်ငန်းပညာများ တိုးပြီးရခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အောင်အည်း သည်းခံပြီး နေခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ မဟုတ်၊ မတရား၊ မမှန်ကန်တဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ဗီဇက လက်မခံခဲ့သလို၊ ကိုလေးအောင်ရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမမှုတွေက အရိုးအသားထဲ အထိ စွဲဝင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်နေခဲ့ပေပြီ။

တစ်ရက် ရွှေတောကွက်ရပ်တစ်ခုကပြန်အလာ ကိုလေး
 အောင်နှင့် ပက်ပင်းတွေ့သည်။ ‘မင်းဘာတွေ လုပ်နေလဲ’။ ကျွန်
 တော် ဒိုးနွယ်ကွက်ရပ်က ပြန်လာတာပါခင်ဗျာ၊ အင်းဖောက်ရရင်
 ကောင်းမလားလို့ သွားကြည့်ပြီး ပြန်လာတာပါ။ ‘ဟေ့ကောင်
 မင်းဘာမှယောင်မနေနဲ့၊ တောင်ပေါ်ပြန်ပြီး ရွှေကောက်(ရွှေဝယ်)
 တော့၊ ခုဒီက စားပွဲနဲ့ကောင်တာတင်သွား၊ ဆိုင်ခန်းဖြစ်သလို
 ဆောက်၊ ပြီးရင် ငါ့ဆိုင်မှာ ပိုက်ဆံငါးသောင်းလာယူလှည့်၊
 အဲဒါနဲ့စပြီးလုပ်၊ ခုပြန်တော့၊ ငါလည်း မန္တလေးသွားရဦးမယ်’ဟု
 တရစပ်အမိန့်ပေးပါတော့သည်။ ခက်ပြီ။ ဒီလုပ်ငန်း (ရွှေဝယ်)
 အပေါ် စိတ်ပျက်ပြီးငွေပြီး လုံးဝမလုပ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချ
 ထားခဲ့သည်။ ဒီလို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလောက်အောင်လည်း ကျွန်
 တော် တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသည်။ ရင်နာခဲ့ရသည်။ နာကျည်းရတဲ့
 အထိ အမျိုးမျိုးရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ဒီတော့ ငြီးငွေ့ခြင်းထက် စိတ်
 ညက် နာကျည်းခဲ့ရမှုတွေကြောင့် ငါ ဒီလုပ်ငန်း မလုပ်တော့ဟု
 ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်ငန်းသစ်ရှာချိန်တွင် ကိုလေးအောင်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့
 ချခြင်းဖြစ်သည်။ အစ်ကိုလို ရိုသေခြင်း၊ ဆရာလို လေးစားခြင်းနှင့်
 တေးဇူးရှင်တစ်ယောက်မို့ ချစ်ကြောက်ရိုသေစိတ်ဖြင့် မငြင်းဝံ့၊
 မငြင်းသာခဲ့၊ စေခိုင်းသည့်အတိုင်းဆောင်ရွက်ရန်သာရှိတော့သည်။

စိတ်မပါဘဲနှင့် စခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်၏ဗီဇအေရ၊ ကိုယ်
 လုပ်သမျှကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်တတ်ခြင်း၊ အခြေခံ
 ကျွမ်းကျင်မှုရှိခြင်းတွေကြောင့် မကြာခင်မှာပဲ ကိုယ်ပိုင် လုပ်ခွင့်ရှိတဲ့
 အလုပ်တစ်ခု ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုအချိန်က ဆရာရိုက်မှာကိုကြောက်ပြီး စာတွေကုန်းပြီး
 ဘျက်ခဲ့၊ တွက်ခဲ့လို့ စာမေးပွဲအပြီးမှာ ဂုဏ်ထူး ထွက်လာတဲ့
 ကျောင်းသားတစ်ယောက်လို ကိုလေးအောင်ကို ကြောက်ပြီး စိတ်

မပါဘဲ လုပ်ခဲ့ရတဲ့အလုပ်က ဂုဏ်ထူးများစွာ ရစေခဲ့ပါပြီ။ ဘဝ စာမေးပွဲအတွက် အောင်ချက်ကောင်းအောင် သင်ပြပေးနိုင်သော ဆရာဆိုသည်မှာ လောကတွင် များများစားစား ရှိနိုင်လိမ့်မည် မထင်ပါ။

ဆရာရဲ့ အရည်အချင်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပြည့်စုံအောင် ထုတ်ဖော်ညွှန်းဆိုရန် မတတ်စွမ်းနိုင်ပါ။ ဆရာဆီက မေတ္တာ၊ ကရုဏာတွေကို ထင်ရှားစွာ မမြင်တွေ့တတ်ခဲ့ပေမယ့် စေတနာပါသော သွန်သင်ဆုံးမ လမ်းညွှန်ပေးမှုတွေက အားလုံး ပါဝင်အောင် ခြုံငုံမိပြီးသား ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။

‘ရှေးရှုမေတ္တာ၊ ကရုဏာနှင့် နာနာကျင်ကျင် အပြစ်မြင်တိုင်း၊ ဝမ်းတွင်မသို၊ ဟုတ်တိုင်းဆို၍၊ ကျိုးလိုစိတ်က၊ ဆုံးမတတ်သူ၊ ဆရာဟူလော့’ ဆိုသည့် မာန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မဃဒေဝလင်္ကာသစ်တွင် ရေးစပ်ခဲ့သည့် လင်္ကာဖြင့်သာ ညွှန်းဆိုသမှု ပြုနိုင်ပါတော့သည်။

မယ်တော်ကြီးနှင့်မိသားစုသည် ကျွန်တော်၏ ဒုတိယဘဝ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်များ ‘အောင်သမာဓိ ရွှေဆိုင်’ မိသားစုနှင့် ညီအစ်ကိုရောင်းရင်းများသည် ထမင်းစားလက်မှတ်နှင့်တူသော အတတ်ပညာကို ပေးသော ကျေးဇူးရှင်ဆရာများ။

‘ဦးအောင်ဆန်းဝင်း’ ခေါ် ‘ကိုအောင်’ ခေါ် ‘ကိုလေးအောင်’ သည်ကား၊ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်သက်တာတွင် အထူးကဲဆုံးသော ဆရာတစ်ဆူ နမူနာစံပြအားကျစရာ အကောင်းဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကျောက်ထီးကျောက်တိုင်ပမာ ခိုင်မြဲစွာသော သမိုင်းစာမျက်နှာသစ်ကို ရေးထိုးနိုင်ခဲ့သူ။ ထိုသူအနား ခစားခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်အဖြစ် ကြိတ်မှိတ်ပြီး ကြည်နူးမြို့သိပ်နေခဲ့ရသူ ကျွန်တော့်ကို ဆရာ လမ်းတစ်ဝက်မှာချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်အကြောင်း

နဲ့ ကျွန်တော်ပါဆရာ။ ဆရာ မချစ်၍ ပစ်ခဲသည်မှ မဟုတ်ဘဲ။
 ဆရာနဲ့ ခွဲခွာရတဲ့နောက်မှာလည်း ကျွန်တော့်ဘဝ အနေမမြင့်ပေ
 မယ့် အခြေတင့်လျက်ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ပေးသူကပြည့်ဝသော်လည်း
 ခံယူသူ ကံမဲ့လို့ တစ်ဝက်ပဲ ရလိုက်ပါတယ်ဆရာ။ ဒါသည်ပင်
 ကျွန်တော့်ဘဝ ပြည့်စုံသမျှအတွက် ကြည်နူးကျေနပ်နိုင်ခဲ့ရပါ
 သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည်ကား.....

‘နည်းပါးပုည၊ ဒုကမ္မနှင့်၊ ဘဝလူရွာ၊ လူဖြစ်ပါလည်း၊ ပညာရှိထံ၊
 နည်းမခံဘဲ၊ ကံလည်းတစ်ကွဲ၊ ဉာဏ်တစ်လွဲနှင့် ကံမဲ့ဉာဏ်မဲ့၊ အကြံမဲ့တို့၊
 ဆင်းရဲညှိုးပိန်၊ မိတ္တဝီန်သို့ ကောင်း ချိန်ကောင်းရာ ကောင်းအခါကို
 ဘယ်မှမရ ဖြစ်တတ်စွ၏။’ (မဃဒေဝ)

‘ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူဟူသမျှကို၊ ဦးခိုက်လို့ပူဇော်၊ တတ်
 စွမ်းသမျှ ထုတ်ဖော်လိုက်ရပါ၏’

ရိုးဂုဏ် (ရွှေမျိုးဆက်)
 ၂၀၁၃-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၇)ရက်

လမ်းပြကြယ်

ရွှေရတုအထိမ်းအမှတ် မွေးနေ့ရှင်အဖေအတွက် အမှတ်တရ လေး ရေးမယ်ဆိုတော့ သမီးမှာ အဖေနဲ့ပတ်သက်လို့ ရေးရမယ့် အကြောင်းတွေက အများကြီးပါ။ အဖေက သမီးအတွက် တုနှိုင်း မရ မိဘတို့၏ ဂုဏ်ရည်များနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ စံပြမိဘတွေထဲမှာ အဖေနဲ့အမေလည်း ပါနေပါတယ်။

ကျွန်မမှာမည် ဇင်မိမိအောင်ပါ။ ဦးအောင်+ဒေါ်မော်စီရဲ့ သား သမီး ၄ ယောက်ထဲမှာ သမီးအကြီးဆုံးပါ။ အဖေ အမြဲပြော တယ်။ ညည်းက သားကြီး ဩရသပါလို့။ အဖေရဲ့စကားကို ကြားယောင်နေမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစာစုလေးရေးနေရင်းနဲ့ အဖေရဲ့ဖြစ်ချင်တာတွေကို သမီးတို့ကြိုးစားပါမယ်။ အခုလည်း ကျွန်မတို့မိသားစုအားလုံးဟာ အဖေ၊ အမေရဲ့လမ်းညွှန်မှုအောက် မှာနေပြီး မောင်နှမတွေ စည်းလုံးစွာ နေထိုင်နေတဲ့အတွက် အတိုင်းမသိ စိတ်ချမ်းသာမှုတွေရပါတယ်။ ပထမဆုံးအနေနဲ့ အဖေကိုပြောချင်တာက သမီးတို့ ဘယ်ရောက်ရောက်၊ အဖေ

သမီး၊ အောင်သမာဓိ ဦးအောင်သမီးလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ အဖေ တော်ကြောင်း၊ စေတနာကောင်းကြောင်း၊ ကြိုးစားကြောင်းစတဲ့ ကောင်းသတင်းလေးတွေ ကြားရ၊ ပြောတာခံရတော့ သမီးတို့ လည်း မိဘနေရာရောက်နေတဲ့အတွက် အဖေ့ကို အားလည်းကျပါတယ်။

အဖေ့ရဲ့သမီး ဖြစ်ရတဲ့အတွက် ဂုဏ်လည်းယူပါတယ် အဖေ၊ အဖေအကြောင်းတွေကို ပြောပြရမယ်ဆိုရင် ပြောလို့လည်းကုန်မှာ ဟေ့တ်ပါဘူး၊ နှိုင်းယှဉ်စရာလည်း မရှိသေးပါဘူး၊ အဖေနဲ့အမေ ခဲ့ စေတနာတွေကိုပြောတာပါ၊ ကျွန်မ ကြားဖူးလိုက်တဲ့ စကား လေးရှိပါတယ်၊ အောင်ဆန်းကိုတွေ့ချင်ရင် သူ့သမီးကိုကြည့်လို့ သီတဂူဆရာတော်ဘုရား မိန့်သွားတာ ကြားဖူးပါတယ်၊ ဒီစကား လေးကိုကြားတော့ ကျွန်မလည်း အဖေ့ကိုကြည့်ချင်ရင် သူ့သား သမီးတွေကို ကြည့်ပါဆိုပြီး အဖေ ဂုဏ်တက်စေတဲ့ သမီးများဖြစ် ချင်ပါတယ်၊ ကြိုးလည်း ကြိုးစားနေမယ်၊ သမီးတို့ကတော့ အဖေ့ကို အမြဲတမ်း အဖေ့နောက်မှာ ရှိနေပေးပါမယ်။

သမီး ဥပမာလေး ပြောပြချင်ပါတယ်၊ မင်းတုန်းမင်း ဘုန်း တန်ခိုးတွေကြီးနေချိန်မှာ နောက်ကနေ ထောက်ပံ့ပေးနေတာက စင်္ကြာဒေဝီ မိဘုရားကြီးနဲ့ ကနောင်မင်းသားကြီးတို့ဖြစ်ပါတယ်၊ မင်းတုန်းမင်းကြီးက ရှေ့ကနေ ဘာသာရေး၊ တိုင်းရေး၊ ပြည်ရေး၊ နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေးတွေ ကောင်းကောင်းလုပ်နေချိန်မှာ ကနောင်မင်းသားကြီးက နောက်ကနေပြီး အစစအရာရာ ဖြည့် ဆည်းပေးရင်း မင်းတုန်းမင်းကြီးစကားကို မြေဝယ်မကျ နား ထောင်ခဲ့ပါတယ်၊ သမီးတို့လည်း အဲဒီလိုပဲ အဖေက ရှေ့ကိုချီ တက်ပြီး လုပ်ပါ၊ နောက်ကိုလှည့်လိုက်ရင် သမီးတို့အမြဲ အသင့် ရှိနေပေးပါမယ်။

အဖေရဲ့ကျေးဇူး၊ အဖေရဲ့သင်ကြားမှု၊ အဖေရဲ့စကားပြောဆိုမှု၊ သမီးတို့ကို ဆုံးမသွန်သင်ပေးတာတွေကအစ သမီးစိတ်ထဲမှာ လုံးဝ မမေ့ပါ။ အဖေ သမီးတို့ငယ်ငယ်တုန်းက ငွေကြေး မပြည့်စုံခင်က သမီး ဘယ်လိုအိမ်နဲ့ နေချင်လဲ၊ တီဗွီဘယ်မှာ ထားမလဲ၊ ကား ဘယ်မှာထားမလဲ...စတာတွေကို ပြောပြီး အဖေပုံဆွဲပြတာတွေကို သမီးမမေ့ပါ။ ငယ်ငယ်က နာရီပတ်ချင်လို့ ပူဆာတော့ အဖေ့ကို ကြည့်ရတာ ဝယ်မပေးချင်ပုံနဲ့ သမီးတို့အတွက် ရွှေရောင်နာရီလေးဝယ်ပေးတာလည်း မမေ့ပါ။ သမီးစက်ဘီးစီးတတ်ခါစ စက်ဘီးဝယ်ပေးတာ၊ ဆိုင်ကယ်စီးတတ်ခါစ ဆိုင်ကယ်ဝယ်ပေးတာ၊ ကားမောင်းသင်ပေးတာတွေ၊ ဘဝအတွက် စီးပွားရှာရတော့မယ်၊ အလုပ်ထဲဝင်ရမယ်၊ ငွေရှာရတော့မယ့်အချိန်မှာ အဖေသင်ပေးတာတွေ၊ သဘောထားရမှာတွေကို သမီးရင်ထဲမှာ မှတ်သားထားပါတယ်အဖေ၊ အဖေ့ကို သမီးကျေးဇူးတင်စရာတွေများပါတယ်။ အဖေ သမီးတို့ငယ်ငယ်က အဖေက တရားပွဲခေါ်တာတွေ၊ လှူတဲ့အချိန်မှာ၊ ဆွမ်းကပ်တဲ့အချိန်မှာ ခေါ်တာတွေကို မြင်ယောင်မိပါတယ် အဖေ။

အဖေ အဲဒီလိုခေါ်လို့လည်း သမီးအသက် ၂၉ နှစ်ရှိပါပြီ အဖေ၊ သမီးမှာလှူချင်တဲ့ စိတ်၊ ဘာသာတရားကို ယုံကြည်တဲ့ စိတ်၊ ပြီးတော့ ကံကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်တဲ့စိတ်တွေ သမီးမှာ ကိန်းအောင်းနေပါပြီ။ နောက်ဆုံး ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ရဲ့ ရည်မှန်းရာ ဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့လမ်းကြောင်းကို သွားရမယ်ဆိုတာကို ပြပေးတာအဖေပါ။

သမီး အဲဒီအတွက် အဖေတို့အမေတို့ဝမ်းထဲမှာ လှူဖြစ်ရတာကို ကျေးဇူးတင်ပြီး ဝမ်းသာပါတယ်။ ဘုရားရှင်က ကလျာဏမိတ္တလို့ပြောပါတယ်။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းရဲ့တန်ဖိုးဟာ တစ်

ဝက်မဟုတ်ပါ။ အပြည့်လို့ပြောပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် သမီးတို့ အခုလို ဘာသာရေးလမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်လာတာဟာ အဖေ့ ရဲ့ တန်ဖိုးဟာ အပြည့်ပါအဖေ။ အခုလို စီးပွားရေးလမ်းကြောင်း ပေါ်ရောက်ပြီး ငွေရှာတတ်တာဟာလည်း အဖေ့ရဲ့သင်ကြားပြော ဆိုမှုတွေကြောင့် သမီးတို့ရှာဖွေတတ်တာပါအဖေ။ အဖေဟာ သမီးတို့ရဲ့ မိဘ၊ ဆရာသမား ကိုးကွယ်ရာတရားကို ပြသပေး တဲ့သူ၊ အဲဒါကြောင့် အနန္တော အနန္တ ၅ ပါးမှာ အမေတို့၊ အဖေတို့ဟာ ၅ ပါးလုံးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေနဲ့ ညီနေပါတယ် အဖေနဲ့အမေရှင်။

သမီးတို့ဘဝမှာ အလင်းပြမီးတိုင်ရှင် အဖေတစ်ယောက် သမီးတို့ကို ဆုံးမပဲ့ကိုင်ရင်း ရွှေရတုမွေးနေ့မှ နောင်နှစ်ပေါင်း များစွာ အသက်ရှည်ပြီး သစ္စာတရားများကိုသိ၍ ခန္ဓာဉာဏ် ရောက် ဝိပဿနာတရားတော်များကို ပွားများအားထုတ် ပျော် မွေ့နိုင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရင်း ရှိခိုးကန်တော့ပါတယ် အဖေနဲ့အမေ။

သမီးကြီး ဇင်မိမိအောင်

အောင်သမာဓိ ဦးအောင်နဲ့ ကြုံဆုံးပူးတဲ့ ရုပ်ပုံလွှာအပိုင်းအစများ

အောင်သမာဓိ ဦးအောင်နဲ့ ကျွန်တော် ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့ကြတာက နာဂစ်အလွန်ကာလ နေ့တစ်နေ့မှာပါ။ နာဂစ်အတွင်းက မိမ့်ဖမ့် ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ကလေးငယ်တွေကို ရွှေပညာသင်ကြားပေးဖို့ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးရဲအောင်တင်တို့ ဦးအောင်ဆီသွားပြီး အကူအညီတောင်းကြတာပါ။ ဦးရဲအောင်တင်ဆိုတာ လူငယ်တွေ၊ ကလေးငယ်တွေရဲ့အရေးတွေကို ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ပရဟိတသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ပျော်မွေ့နေသူဆိုတော့ ဆုံမိကြတာပေါ့။

ဆရာအောင်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ အကူအညီတောင်းတာကို လိုလိုချင်ချင်နဲ့ လက်ခံပါတယ်။ ပထမသုတ်အနေနဲ့ ကလေး ၅၀ ကို လက်ခံပြီး ရွှေပညာသင်ကြားပေးမယ့်အကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ရွှေပညာသာမက ကျောင်းစာပညာပါ

သင်ကြားပေးဖို့ လိုအပ်တဲ့အကြောင်း တောင်းဆိုကြတော့ ဆရာ/ဆရာမ ငှားပြီး သင်ကြားပေးဖို့ စီစဉ်မယ်လို့ သဘောတူပါတယ်။ ကလေးငယ်တွေ ပညာသင်ကြားနေစဉ်မှာ စားဝတ်နေရေးအားလုံးကို တာဝန်ယူပြီး လစဉ်ထောက်ပံ့ကြေးပါပေးမယ်။ ပညာတတ်သွားတဲ့ အချိန်မှာလည်း သူတို့ရဲ့လုပ်ခလစာကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးမယ့်အကြောင်း ပြောပါတယ်။ သူတို့ကိုယ်ပိုင် ထွက်လုပ်ချင်ရင်လည်း ခွင့်ပြုပေးမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အောင်သမာဓိ ဦးအောင်ဆိုတာ အဲဒီလိုလူမျိုးပါ။

- ဒါ ဦးအောင်နဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့ အမှတ်တရ ပုံရိပ်တစ်ခုပါပဲ -

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဲဒီစီမံကိန်းကတော့ အကောင်အထည်ဖော်ခွင့်မရခဲ့ပါ။ နာဂစ်ကလေးငယ်တွေ အားလုံးကို ပြင်ပက အဖွဲ့အစည်းတွေ စောင့်ရှောက်ခွင့်မပေးဘဲ နိုင်ငံတော်အစိုးရကပဲ တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်မယ်လို့ ကြေညာလိုက်တဲ့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ကလေးငယ်တွေရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရေရာသေချာပြီး တောက်ပမယ့် အနာဂတ်ကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခွင့် ဆုံးရှုံးသွားရတယ်လို့ ခံစားမိပါတယ်။

ဆရာအောင်နဲ့ ဒုတိယအကြိမ်ဆုံမိတာကတော့ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေရဲ့သမီးနဲ့ ကျွန်တော့်သမီးငယ်လေးတို့ အလုပ်ခွင်ဝင်ဖို့ သွားအပ်တာဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်အမျိုးသားပိုင် အောင်မြင်နေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးရဲ့ အလုပ်ခွင်မှာ တစ်ထောင့်တစ်နေရာက အကူအညီပေးနိုင်ကောင်းရဲ့လို့ မျှော်လင့်ပြီး ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ သွားရောက်အပ်နှံခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်က အာမခံချက် အပြည့်အဝ ပေးနိုင်တာကတော့ ဒီကလေးငယ်နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ဘုံယုံကျင့်တရားနဲ့ ရိုးသားမှုပါပဲ။ တန်ဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်တန်တဲ့ စိန်၊

ရွှေရတနာပစ္စည်းတွေ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းမှာ ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာဟာ အသက်တမျှ အရေးကြီးတယ် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေရဲ့ သမီးလေးက ကွန်ပျူတာစာရင်းကိုင် ကျွမ်းကျင် ပါတယ်။ သူတို့လေးတွေ လုပ်ငန်းခွင်မှာ အသုံးတည့် အဆင်ပြေတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာရပါတယ်။

ဆရာအောင်နဲ့ တတိယအကြိမ်ဆုံဖြစ်တာကတော့ အောင် သမာဓိက အခမဲ့သင်ပေးနေတဲ့ ရွှေသင်တန်းအပတ်စဉ်(၅)မှာပါ။ အဲဒီ သင်တန်းကို ကိုယ်တိုင်လည်း ဝါသနာပါပြီး စိတ်ဝင်စားလို့ ကျွန်တော်တက်ဖြစ်ပါတယ်။ သင်တန်းပထမနေ့မှာပဲ သင်တန်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီး သင်တန်းက သင်ကြားပေး မယ့် အကြောင်းအရာတွေ၊ ဘာသာရပ်တွေကို ပြောပြပါတယ်။ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပြီး သိသင့်၊ သိထိုက်၊ တတ်သင့်၊ တတ်ထိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ၊ အချက်အလက်တွေလို့ ကောက်ချက်ဆွဲမိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီသင်တန်းက သင်ကြားပေးလိုက်တဲ့ သင်ခန်းစာတွေ၊ ကိုယ်တွေ့ အတွေ့အကြုံ တွေနဲ့ ဖတ်မှတ်၊ လေ့လာဖူးတဲ့ စာတွေတွေပေါင်းပြီး ‘ရွှေကမ္ဘာ ကို ရွှေမြန်မာတွေ အသိကြွယ်စေဖို့’ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ရွှေဆောင်း ပါးတွေရေးဖြစ်ပါတယ်။ အပတ်စဉ်ထုတ် ‘ပန်သစ္စာ’ ဂျာနယ်ထဲ မှာ ၉ ပတ်ဆက်တိုက် ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဒီဆောင်း ပါးတွေကို ဖတ်ရှုပြင်ဆင်ပေးတဲ့ ဆရာမော် (ဦးအောင်ရဲ့ညီ)နဲ့ ပန်သစ္စာဂျာနယ်က အယ်ဒီတာ လူကြီးမင်းများကို ကျေးဇူးတင်ရ ပါတယ်။

ဒီရွှေဆောင်းပါးတွေထဲက နောက်ဆုံးအပတ်ထဲမှာ ဖော်ပြခဲ့ တဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမများတွေရဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာတွေနဲ့ တစ်သက် တာအတွက် မှတ်သားလိုက်နာဖွယ် ဆုံးမ၊ သွန်သင်၊ ပဲ့ပြင်စကား

တွေကိုတော့ ဘယ်သောအခါမှ မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ပါ။ ဒီအတွက်လည်း ဆရာ၊ဆရာမများအားလုံးနဲ့ ဒီသင်တန်းကို စီစဉ် ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့ကြတဲ့ အောင်သမာဓိ မိသားစုများအားလုံးကို အလှူငွေသင့်ကြိုကြိုက်တုန်း ကျေးဇူးစကားဆိုလိုက်ပါတယ်။

ဆရာအောင်နဲ့ စတုတ္ထအကြိမ်ဆုံဖြစ်တာက အောင်သမာဓိ ၁၄ လမ်း အလုပ်ရုံထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ တရားစခန်းမှာပါ။

သင်္ကြန်မတိုင်မီ ရက်တစ်ပတ်အလို သင်္ကြန်အကြို မိုးကုတ် ဝိပဿနာ ၅ ရက်တရားစခန်းကို အောင်သမာဓိခြံဝင်း ဓမ္မာရုံ၊ ၁၄ လမ်း၊ ၈၇x၈၈လမ်းကြား၊ ရန်ကင်းလမ်းသွယ်မှာ အောင် သမာဓိ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးအောင်ဆန်းဝင်း+ဒေါ်အေး မော်စီမိသားစုတို့က ဓမ္မဒါနအဖြစ် ဦးစီးကျင်းပကြမယ့် တရားပွဲ ဖိတ်စာလေးကိုဖတ်မိလို့ စခန်းဝင်ဖို့သွားရင်း ဆရာအောင်နဲ့ ထပ်ပြီးဆုံဖြစ်တာပါပဲ။ ဒီတရားစခန်းကို ပခုက္ကူမြို့ မိုးကုတ် ဝိပဿနာ မင်္ဂလာရိပ်သာ ပဓာန နာယက နယ်လှည့်သာသနာပြု အဂ္ဂမဟာ ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ဘဒ္ဒန္တသုန္ဒရ အရှင်သူမြတ်က အလုပ် ဆောင်တရားများကို ဟောပြောပြသ သင်ကြားဆုံးမ ပေးတော်မူပါ တယ်။ သက်တော် ၈၆ နှစ်ရှိနေတဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဘစ်ဇေ ၃ ကြိမ်၊ ၁ ကြိမ် တစ်နာရီကြာအောင် အပင်ပန်းအဆင်း ရဲခံပြီး ဟောပြောပြသနေတဲ့ တရားစခန်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတရား စခန်းကို အကြောင်းပြုပြီး ‘ပေါက္ခရဝဿမိုးရွာတဲ့ အမြတ်ဆုံး အလှူနဲ့ မန္တလေးသင်္ကြန်ရဲ့ သာသနာ အရောင်အဝါများ’ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်ပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားဘဝကသင်ကြားခဲ့ရတဲ့ ဝေသန္တရာ ဇာတ်တော်ကြီးထဲမှာ ‘ပေါက္ခရဝဿမိုး’အကြောင်း ဖတ်ဖူးပါ တယ်။ ဒီမိုးက စိုစွတ်စေလိုသူတွေကိုသာ စိုစွတ်စေပါသတဲ့။

ဒီမိုးလိုပါပဲ။ အခုလည်း ဆရာအောင်တို့ အောင်သမာဓိမိသားစုက အခမဲ့ရွှေသင်တန်းတွေ၊ စားရိတ်ငြိမ်း တရားစခန်းပွဲတွေ အကြိမ် များစွာကျင်းပပေးနေကြပါတယ်။ ထိတွေ့ဆက်စပ်သူတွေ အကျိုး ကျေးဇူးများစွာ ရရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ပေါက္ကရဝဿမိုးရေ စွတ်စို သလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီမိုးကိုရွာသွန်းစေသူ ဆရာအောင် တို့ အောင်သမာဓိ မိသားစုနဲ့ စိုစွတ်ခံရသူတို့ကို ဘေးကနေ ကြည့်ပြီး ပီတိဖြာဝေနေပါတယ်။

ဆက်လက်ပြီးတော့လည်း အောင်သမာဓိ မိသားစုရဲ့ အခမဲ့ ရွှေသင်တန်းတွေ၊ စားရိတ်ငြိမ်း တရားစခန်းတွေ အကြိမ်များစွာ ကျင်းပနိုင်ကြပါစေ။ အောင်သမာဓိလုပ်ငန်းများ မြန်မာ့ဈေးကွက် သာမက ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်မှာပါ တိုးချဲ့အောင်မြင်နိုင်ပါစေကြောင်း ဆရာအောင်ရဲ့ ၅၀ နှစ်ပြည့် ရွှေရတုမှာ မေတ္တာမွန်ဖြင့် ဆန္ဒပြု အပ်ပါတယ်။

စိုင်း (မန်း)

ဘဝပဲ့ကိုင်မှု

ကျွန်မဘဝရဲ့ ကျေးဇူးရှင်၊ ပဲ့ကိုင်ရှင်၊ လက်ဦးဆရာဖြစ်သော မိဘနှစ်ပါးကို ဂါရဝပြု ရှိခိုးကန်တော့ပါတယ်။ အဖေတောင် အသက်နှစ် ၅၀ ပြည့်သွားခဲ့လေပြီ။ အချိန်တွေ လျင်မြန်စွာ ကုန်သလိုခံစားရတယ်။ တရားမရှိဘူးပဲပြောပြော ကျွန်မ အဖေနဲ့ အမေကို အသက်မကြီးစေချင်ပဲ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ရှိစေချင်မိပါတယ်။ အဖေဟာ ကျွန်မတို့ မိသားစုရဲ့မရှိမဖြစ် ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုလိုပါပဲ။ မိသားစုစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေတင်မကပါဘူး လူမှုရေး၊ ဘာသာရေးနှင့် အခြားသောဗဟုသုတမျိုးစုံကိုလည်း ပေးစွမ်းနိုင်သော စာအုပ်ကြီးလိုပါပဲ။ ဘယ်အချိန် ဘယ်လို အခက်အခဲပဲဖြစ်ဖြစ် ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့တွေကို တော်တယ်၊ လိမ္မာတယ် ချီးကျူးခံရရင် အဖေ့ကို အမြဲပဲ ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ အဖေဟာ ကျွန်မတို့ကို ဂိုက်လှိုင်းပေးနိုင်တယ်။

ကျွန်မတို့ မလုပ်ချင်တာ စိတ်မပါတာ မတတ်တာတွေကို

ချောလိုက် ချောက်လိုက်နဲ့ အမျိုးမျိုးဆုံးမပြီးပြောဆိုလေ့ရှိပါတယ်။ အဖေကျွန်မကို လုပ်ငန်းခွင်သွင်းတုန်းကဆို ကျွန်မအသက် ၁၅ နှစ်သာသာပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကလေးသာသာရှိတဲ့အရွယ်မှာ အလုပ်ဆို လုံးဝ မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဖေ့ကိုကြောက်တာ တစ်ခုတည်း၊ မလွန်ဆန်နိုင်တာတစ်ခုတည်းနဲ့ လုပ်ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီအချိန်တုန်းကဆို အဖေ့ကို တော်တော်အပြစ်မြင်မိပါတယ်။ မတရားဘူး၊ ကိုယ်ချင်းမစာဘူး... စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ၂ နှစ်လောက် ထိ မပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါဘူး။ အခုဆိုရင် ကျွန်မအသက် ၂၇ နှစ်ရှိပါပြီ။ လုပ်ငန်းသက်တမ်း ၁၂ နှစ်ရှိသွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်မအကြောင်းနဲ့ ဆက်စပ်လို့ပြောပြချင်ပါတယ်။

ကိုယ်ရည်သွေးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုလိုအရွယ်မှာ ရွှေဆိုင်တွေ၊ ပန်းထိမ်ဆရာတွေနှင့် ဝန်ထမ်းတွေကို ဦးစီးပြီးလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်သလို၊ နိုင်ငံခြားမှ ကုန်သည်များနှင့်လည်း စိန်နှင့်ရွှေဖြူစတဲ့ ပြည်ပရတနာတွေကိုလည်း ရောင်းဝယ်ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်နိုင်နေပါပြီ။ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုးလို့စိတ်မရှိပါဘူး။ မကြောက်တတ်ဘူး။ ရဲဝံ့စွာဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တတ်နေပါပြီ။ ဒါတွေဟာ အဖေရဲ့ကျေးဇူးတွေပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ထိုကဲ့သို့စိတ်မျိုးဖြစ်လာအောင် အဖေက သင်ကြားပေးခဲ့ပြီး ကျွန်မတို့လုပ်ကိုင်နေသောလုပ်ငန်းများကို အသက်ငယ်သေးလို့ မယုံကြည်ခြင်း၊ စိတ်မချခြင်း စိုးစဉ်းမျှမရှိဘဲ သားသမီးအပေါ်ယုံကြည်မှု အားကိုးမှု အပြည့်နဲ့ လုပ်ကိုင်စေသောကြောင့်ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုကဲ့သို့ယုံကြည်မှု အားကိုးမှုတွေဟာ ကျွန်မတို့အတွက် ခွန်အားတစ်ခုဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ဘာသာရေးလုပ်ငန်းဖြစ်တဲ့ မိုးကုတ်ဝိပဿနာ တရားတွေဟာလည်း ကျွန်မတို့လို လူငယ်တွေနဲ့ အလှမ်းဝေးနေပါ

တယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေဟာ ကျွန်မတို့မောင်နှမတွေကို အတင်းအကျပ် သင်္ကြန်တွင်းကို တရားစခန်းဝင်စေပါတယ်။ ဘာသာရေးအသိတရားတွေကိုလည်း ရှင်းပြပါတယ်။ ကျွန်မတို့နားလည်လာတဲ့အခါ အင်မတန်အကျိုးကျေးဇူးထူးတဲ့ တရားတော်တွေဆိုတာ သိရပြီး အဖေ့ကို ထပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ရပြန်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ငယ်စဉ်ဘဝကတည်းက မိဘကြောင့် အတိတ်ဆိုး၊ အရိပ်ဆိုးတွေ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ငွေကြေးချမ်းသာမှုကို ရှာဖွေလို့ရပါတယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတွေကိုတော့ ဝယ်ယူလို့လည်းမရပါဘူး။ နှစ်ကာလ သက်တမ်း ၅၀ ထိအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ မိဘတွေရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သီလသိက္ခာနှင့် ရိုးသားမှုတွေကို အမြဲ ဂုဏ်ယူနေရပါတယ်။ တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရတဲ့ ထိုကဲ့သို့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတွေကို ဝိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ မိဘကမ္မေ့တဲ့ သားသမီးဖြစ်ရတဲ့အတွက် အင်မတန် ဝမ်းသာမိပါတယ်။ မိဘကောင်းမှ သားသမီးကောင်းမှာဖြစ်သလို၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့လမ်းကြောင်းပေးတဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖခင်ဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ကန်မှု၊ ပါးနပ်မှု၊ လမ်းကြောင်းမှန်ပေးနိုင်မှုတွေ ပြည့်စုံမှသာ မိသားစုအားလုံး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ ဘဝတစ်ခုရမယ်လို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်။

မိဘဆိုတာ မွေးတာရယ်၊ ကျွေးတာရယ်နဲ့တင် တော်တော် ကျေးဇူးကြီးမားလှပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ကလေးနှစ်ယောက်မိခင် ဖြစ်နေပြီ။ အဖေလို စံနမူနာမိဘမျိုးဖြစ်အောင် အတုယူ ကြိုးစားနေသလို မိဘကိုလည်း ပြန်လည်ထောက်ပံ့ ကျေးဇူးပြုနိုင်တဲ့ သားသမီးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရင်း အဖေရဲ့ ရွှေရတုနှစ် ၅၀ ပြည့်မွေးနေ့မှာ ဂါရဝပြု နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါတယ်။

သမီးလတ် မဖြူဖြူအောင်

ကျွန်ုပ် နှင့် အောင်သမာဓိ

AA အောင်သမာဓိကို စတွေ့တာကတော့ သပိတ်ကျင်းမြို့ နယ်ထဲက ဧရပ်ကွင်းဆိုတဲ့ရွာကလေးမှာပါ။ မန္တလေး- မိုးကုတ် ကားလမ်းပေါ်က မထင်ရှားတဲ့ ရွာကလေးပါ။ ဒီရွာကလေးကို စတင်ရောက်ဖြစ်တာကတော့ ၁၉၈၂ ခုနှစ်လောက်ဆီက ကျောင်း ပြီး ဘွဲ့ရခါစကာလများက အစိုးရအလုပ်အကိုင်က ခန့်ထားခြင်း မရှိသေးတော့ ဒီရွာလေးကို ဆေးခန်းဖွင့်ဖို့ (တစ်နည်း...ရွာက လူတွေ အများစုရောက်ရှိနေတော့)သူတို့အတွက်လည်း ကျန်းမာ ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထောက်ကူနိုင်အောင် ရွာလူထုကလည်း တောင်းဆိုလာတော့ ဧရပ်ကွင်းကို ရောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အခု နာမည်ကြီးစ အရှိန်ရနေတဲ့ အောင်သမာဓိ အောင် အောင်(ခ)ဦးအောင်ဆန်းဝင်းကို အထက်ကပြောသလို ဧရပ်ကွင်း ရွာလေးမှာ စတွေ့ကြတာပါ။ အခု ဧည့်ခန်းထဲမှာ အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားတဲ့ 'အောင်အောင်ကွမ်းယာ' ဆိုင်းဘုတ်တပ်ပြီး ကွမ်းယာရောင်းသူဘဝနဲ့ပါ။ သူက ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ အိမ်ရဲ့

စီးပွားရေးကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ထောက်ကူရအောင် လူပြော
 သူပြောများနေတဲ့ ဇရပ်ကွင်းဆိုတဲ့ ရွာကလေးကို လက်ပန်လှမှ
 ဘစ်ဆင့် တက်လာတာဖြစ်တယ်။ သူ့ခိုင်မှာက ကွမ်းယာအဓိက
 ရောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် အဆာပြေစားလို့ရတဲ့ မုန့်တချို့နဲ့ ကွမ်းယာ
 အပိုပစ္စည်း၊ ဆေးလိပ်မျိုးစုံလည်းတင် ရောင်းတယ်။ ကြိုရင်
 ဆံပင်ပါ ညှပ်လို့ရအောင် ဆိုင်ဘေးမှာ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ပါ တွဲထား
 တယ်။ ဆိုင်ရှေ့မှာက လက်တောက်ခုံ (ဇယ်တောက်ခုံ)ကလည်း
 နှိုသေးတယ်။ ဆိုင်ရှေ့မှာ ငြင်းကြန့်ကြ ဆူပွက်ကြန့် လူစည်ကား
 နေတတ်တယ်။ အားလုံးကလည်း အောင်အောင်ကိုခင်နေတော့
 ဆိုင်မှာ ဘော်ဒါတွေက တော်တော်များတယ်။ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစား
 ဘော်ဒါတွေပေါ့။ ကွမ်းယာ ဝိုင်းယာလိုက်၊ ဆေးလိပ်ရောင်းလိုက်
 သူ့ချိုလူလွတ်တွေ၊ ဘာမှလည်း အပူအပင်မရှိ အထိမ်းအကွပ်
 မရှိ။ စီးပွားရှာတယ်ဆိုပေမယ့် တကယ်တော့ ပျော်ပျော်ပါးပါး
 သူတ်လပ်တဲ့ဘဝမှာနေကြတယ်။ စီးပွားရေးကို စိတ်နှစ်ပြီး လုပ်
 ကြတာမှ မဟုတ်တာ။

ဇရပ်ကွင်းရွာကလေးအကြောင်း နည်းနည်းပြောချင်တယ်။
 ဧည့်ကူးမြို့နယ်နှင့် သပိတ်ကျင်းမြို့နယ်ဆိုတာ မန္တလေးတိုင်းဒေသ
 ကြီးထဲမှာရှိတဲ့ နယ်မြေချင်းထိစပ်နေတဲ့ မြို့နယ်တွေပါ။ သပိတ်
 ကျင်းမြို့နယ်ထဲက ချောင်းကြီး၊ လိပ်ကျ၊ ဇရပ်ကွင်း၊ အုံးစုံးကွင်း၊
 သူင်း ၃၀၊ ကွင်း ၂၉ တစ်ဝိုက် ရွှေထွက်တယ်ဆိုတဲ့သတင်း
 ကောဇီးပမာယုံပြီး နယ်တကာက ရွှေရှာဖို့ ရောက်လာကြတယ်။
 အလမ်းနဲ့ဘေးကရွာဆိုတော့ သွားရေးလာရေး လွယ်တယ်။
 အရောင်းအဝယ်ကလည်း အဆင်ပြေတယ်။ တစ်မဟုတ်ချင်း
 သူခေါင်းစုံ၊ စရိုက်မျိုးစုံနဲ့ လူဦးရေတွေ တိုးပွားလာတယ်။
 ဧည့်ကူး၊ စဉ့်ကူး၊ သပိတ်ကျင်း၊ မိုးကုတ်မြို့တွေနဲ့ လက်လှမ်းမီပြီး

ဗဟို အချက်အခြာကျတော့ တစ်ခဏထဲ စီးပွားဖြစ်ကြတယ်။ တစ်ချိန်က သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်၊ တောင်ပေါ်တက်၊ ထင်းရွှေရင်း စခန်းချတဲ့ ရွာကလေးက ရွှေလုပ်ကွက်တွေပေါ်လာတော့ မြို့တမျှ စည်ကားဖွံ့ဖြိုးလာတယ်။ မကြာပါဘူး စည်ပင်သာယာရေး၊ အထက်တန်းကျောင်း၊ ရဲစခန်း၊ ကျေးလက်ကျန်းမာရေးဌာနခွဲ စသည်ဖြင့် တိုးတက်မှုနှုန်း မြန်တယ်။

တကယ်ဆိုတော့ အောင်အောင် မိဘများဖြစ်ကြတဲ့ ဦးထွန်းရွှေ+ ဒေါ်ကြည်မြိုင်တို့ဟာ ကျွန်တော့်ဇာတိမြေ ဆည်ကြီးရွာနဲ့က အမျိုးမကင်းကြဘူး။ ရွာမှာ ဦးထွန်းရွှေရဲ့ အမျိုးတွေရှိတယ်။ ဦးထွန်းရွှေရဲ့ တူ၊ တူမတွေနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ ဒါကြောင့် အဆက်အစပ်ရှိတယ်။ ဇရပ်ကွင်းရောက်တော့ လူငယ်အချင်းချင်း (သိပ်တော့ မငယ်တော့ပါဘူး) ပေါင်းဖက်မိကြတယ်။ အတူအိပ်၊ အတူစားဆိုသလို သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကာ တော်တော် ပေါင်းမိခဲ့ကြတယ် (တကယ်တော့ အသက်က ၁၀ နှစ်နီးပါးလောက်ကွာတယ်)။

တကယ်တော့ ဇရပ်ကွင်းဟာ အောင်အောင်အတွက် ဘူမိနက်သန် အောင်မြေတော့မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကွမ်းယာရောင်းရင်းတစ်ဖက်နဲ့ ရွှေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အခြေခံတွေတော့ အတွေ့အကြုံအတော်ရခဲ့တယ်။ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာ တော်တော်များများက ဇရပ်ကွင်းရွာက ဖြစ်တယ်။

ပညာဆိုတာ အသိအလိမ္မာ၊ အသိအမှတ်ပြု အတန်းပညာတွေကို ဆိုလိုတာပါ။ တချို့ကတော့ အသိအမှတ်ပြု အတန်းပညာတွေ မတတ်ပေမယ့် အသိအလိမ္မာပညာတွေရှိကြတယ်။ ကိုယ်တိုင်က ဘာမှသိမထားရင် အကြောင်းတရားကို ထောက်ပြဖို့ တော်တော်ခက်တယ်။ ပညာရေးပေတံဆိုတာ ကိုယ်ရောက်နေတဲ့

စီးပွားရေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ သိသင့်သိထိုက်တာကို အလုံးစုံသိနိုင်အောင် သင်ယူကြိုးစားခြင်းပဲလို့ခံယူပြီး ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အောင်အောင်မှာ သူများထက် လေးနက်တဲ့အမြင်ရှိတယ်။ သွက်လက်ချက်ချာတာတော့ ပြောမနေနဲ့။ စကားလုံး အထအနကောက်တတ်တယ်။ သူ မသိသေးရင်တော့ ခရေစေ့တွင်းကျ မေးလေ့ရှိတယ်။ သင်ယူနိုင်စွမ်းအားကောင်းတယ်။ ကိုယ်ကလည်းတတ်သလောက် မှတ်သလောက် ရှင်းပြရင်း ဗဟုသုတတွေ ကြွယ်ဝစေခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်း လူတစ်ဦးချင်းဆီမှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ အကျင့်ကောင်းလေးတွေ(အဓိက ကတော့ ကျန်းမာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး) ပြောပြရင်း လက်တွေ့လည်း လုပ်ဆောင်လာတော့ ကောင်းတဲ့အကျင့်လေးတွေ စွဲသွားတယ်။ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အဆီအငေါ့တည့်တည့် နေနိုင်ပြီပေါ့။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သဟဇာတဖြစ်အောင် ပေါင်းသင်းပြောဆိုရာမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခံတင်လောက်တယ်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့စိတ်ထားရှိတော့ အာဃာတစိတ်မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့နဲ့မတည့်တဲ့သူ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှားတယ်။ ကျွန်တော်ထင်တယ် ဟာသဉာဏ်ရွှင်တော့ ပေါင်းရတာအဆင်ပြေတယ်။ လူနည်းစုကလွဲပြီး ဟာသဉာဏ်ရွှင်ပြီး ရယ်ရွှင်စရာစကားကို ရှာဖွေပြောတတ်တော့ ပိုမိုပြီး ခင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်းတွေ့ကြပြီဆိုတော့ တွေ့ကရာ ရှစ်သောင်းပြောပြီး ပျော်ပျော်နေကြတယ်။ ပဋိသန္တာရ နှုတ်ဆက်စကားကလည်း အပြောင်အပျက်စကားပါပဲ။

ကျွန်တော် သိသလောက် နှစ်ပေါင်း ၂၀ အတွင်း မိသားစုရဲ့ စီးပွားရေးတိုးတက်မှုနှုန်း အံ့မခန်းပါပဲ။ လမ်းမှန်ပေါ်ရောက်လို့ ဒီရေတက်သလို အရှိန်နဲ့တက်ခဲ့တယ်။ အဆင်ပြေတာတော့မဟုတ်ဘူး။ အခက်အခဲတွေ ရှိခဲ့တာလည်း အမှန်ပဲ။ သို့သော်လည်း

သူ့အတွက် ဖြတ်သန်းရသော စီးပွားရေးဘဝနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် အောင်မြင်မှုက မြင့်မားသည်။

မိသားစု စီမံအုပ်ချုပ်ပုံမှာလည်း တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုနှင့် စီမံခန့်ခွဲမှုပညာကို ပေါင်းစပ်အကောင်အထည်ဖော်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အတွေ့အကြုံရှိသူတွေကို ဆရာတင်ကာ နည်းနာခံယူသည်။ စနစ်ကျအောင် စီမံ အုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ မိသားစု၏ တကယ်လိုလားချက်နှင့် ဆန္ဒကို နားလည်မှုနှင့် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းကာ ကောင်းမွန်သည့် စီးပွားရေးကြီးဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူတွေကို ပေါင်းသင်းကာ လာဘ်ထိုးပြီး အခွင့်အရေးမယူခဲ့။ မတရားသဖြင့် အခွင့်ထူးယူကာ ချမ်းသာလာခြင်းမဟုတ်။ မှန်ကန်သော စီးပွားရေးလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ အမှန်တရားကိုဆိုပြီး စီးပွားရှာခဲ့သည်။ ခေတ်ပျက်ထဲမှာ သူဌေးဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ရိုးသားကြီးစားပြီး သမ္မာအာဇီဝနဲ့ သူဌေးဖြစ်ခဲ့ကာ၊ ခရိန်တစ်ချို့လို အရင်းမစိုက်ရဘဲ လုပ်ငန်းကြီးတွေ တည်ထောင်ကာ ကြီးပွားလာခြင်းမဟုတ်။

အများသိသလို ဆင်းရဲတဲ့ဒဏ်ကိုခံနိုင်ပေမယ့် ချမ်းသာတဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြဘူးပေါ့။ အောင်အောင် ကတော့ သူဌေးတော်တော်များများ လုပ်ကြတဲ့ အလုပ်မျိုးသူမလုပ်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူဌေးတော်တော်များများလုပ်တဲ့ အရက်၊ ဘီယာ၊ ကာရာအိုကေ၊ စမောဆွဲခြင်း၊ လောင်းကစားလုပ်ခြင်းစသည့် လိုင်းပူးခြင်းများနှင့်ကင်းတယ်။ ဘဝကို တည်ဆောက်ကြရာမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုဖြစ်အောင် လုပ်ကြတာပဲ။ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာတော့ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ ပျော်မယ်ပါးမယ် စားမယ်သောက်မယ်။ စိတ်ထင်တိုင်းကြိုလိုရတယ်။ ဒါပေမယ့် အောင်အောင်က တစ်မျိုး။ မမြဲတဲ့တရားကို ကြိုသိသွားပြီး သံသရာခရီးကို သူ ကြောက်သွား

ပုံရတယ်။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် မန္တလေးပြောင်းပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်တော့ အသိဘက်တွင် မဟုတ်တော့ဘဲ အကျင့်ဘက်ကို ကူးပြောင်းကာ အမှန်တရားကို ရှာဖွေနေပြီ။ ဟိုယခင် အတူသွား အတူလာ နေကြတုန်းကလည်း ပြုနေကျနေ့စဉ်ဝတ္ထုများ နှူး၊ ခရီးသွားလာရင်း အိမ်မှာ နေထိုင်ရင်း အကျင့်ကောင်းလေးတွေ ဆောင်ရွက်နေတာ ကိုယ်တွေ့ပါပဲ။

ကျွန်တော်တောင် သူ့ရဲ့တိုက်တွန်းမှုနဲ့ ရိပ်သာဝင်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးအနေနဲ့ ငယ်ငယ် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအဖြစ် ဘာသာရေးစာပေတွေနဲ့ ထိတွေ့ခဲ့ရပေမယ့် အမှန်တရားကို မမြင်ခဲ့ပါဘူး။ အသက်အရွယ်လေးရလာတော့ ဘာသာရေးဘက်သို့ ကျစ်ကျစ်ချင်ပေမယ့် တိုက်ဆိုင်မှုလေးရှိမှ အဆင်ပြေတယ်။ တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆိုင် အောင်အောင်နဲ့တွေ့ တရားစခန်းဝင်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အမှန်တကယ် ကျေးဇူးကြီးပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ကောင်းဖို့ ဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်က တော်တော်အရေးပါပါတယ်။ အခုတော့ အမှန်ကိုလည်း သိပြီ။ လမ်းမှန်ပေါ်လည်း ရောက်ပြီ။ ဆက်လျှောက်ဖို့ပဲလိုတော့တယ်။ ဆက်တော့ လျှောက်နေပါပြီ။ အရှိန်ရေသေးတော့ နှေးနေသေးတယ်။ ဒီတစ်ခုအတွက်တော့ အောင်အောင်ကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါ။

ဒေါက်တာမှိုင်း

၅၀၊ ၆၀၊ ၇၀...၊ ၈၀ မှသည်

၅၀ တဲ့။

ဒီ ၅၀ ဆိုသော ကိန်းဂဏန်းက ကျွန်တော့ဘဝမှာ မှတ်မှတ် ထင်ထင်ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်၏ ကျောင်းစနေသည် ၅ နှစ်သားအရွယ်မှာပင် ကျွန်တော့်မိဘများက အသက် ၅၀ ရှိပြီဟု သိလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းနေတာနှင့် မိဘအသက် ၅၀ ရှိတာ ဘာဆိုင်သလဲဟု မေးကောင်းမေးကြလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က သွေးချင်း ၅ ယောက်အနက် အငယ်ဆုံးဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အထက်က အစ်မများချည်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က အမေအသက် ၄၅ နှစ်အရွယ် သွေးဆုံးပြီဟု ထင်မြင်ယူဆထားသော အချိန်ရောက်မှ မထင်မှတ်ဘဲရလာသည့် သားယောက်ျားလေးဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်အထက်က အစ်မကပင် အသက် ၉ နှစ် ၁၀ နှစ်ဝန်းကျင်ကွာသတဲ့။ သည်တော့ ကျွန်တော် လူလားရောက်ချိန်မှပင် ကျွန်တော့်အထက် အစ်မကလွဲလို့ အားလုံးအိမ်ထောင်သည်များ

ဖြစ်ကာ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နှင့် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ အိမ်မှာ အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်ပေါ့။ အဖေက ဆီစက်ကြီး တစ်ခု၏ မီးထိုးဘွိုင်လာလုပ်သား၊ တစ်နေ့မှ ၃ ကျပ် ၈၅ ပြား ရသော နေ့စားအလုပ်သမား။ အမေက ခေါင်းရွက်ဗျတ်ထိုး ဆီသည်။ တစ်နေ့လျှင် အချိန် ၁၀(ပိဿာ)ဝင် ဆီပုံးရွက်ကာ အရပ်ထဲခြေတိုအောင် လက်လီလှည့်ရောင်းပါမှ အမြတ်က ၅ ကျပ်နှင့် ၁၀ ကျပ်ကြား။ အစ်မက ကျောင်းသူ။ ကျွန်တော်က အခုမှ အိမ်တော်ရာဘုရားတောင်မုခ်ရှိ ဒက္ခိဏဝန်ကျောင်းတိုက်က ဦးထွပ်သ၏ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျောင်းစတင်ရမှာ။ ဒီအချိန် မှာပဲ အဖေနှင့်အမေက အသက်၅၀ ပြည့်ကြပြီတဲ့။

၅ နှစ်သားအရွယ် ကလေးငယ်၏ နုနုနယ်နယ် အသိဉာဏ် ထဲမှာ မိဘများ၏ အသက်က ၅၀ ဆိုတာနှင့် ထိတ်လန့်သွား သည်။ ၅၀၊ ၆၀၊ ၇၀၊ ၈၀... ဒါဆိုရင်နောင် ၁၀ နှစ်၊ အနှစ် ၂၀ အတွင်း၊ မိမိမှာ အားကိုးရာမဲ့သွားနိုင်ပြီပေါ့ဟူသော အတွေး ဖြင့် ထိတ်လန့်သွားခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဒါဆိုရင် ဘယ်သူက မုန့်ဖိုးပေး မှာလဲ။ ဘယ်သူက 'ကမြစ်' အင်္ကျီလေးချုပ်ပေးမှာလဲ။ (ကျွန် တော်အင်က ကမြစ်အင်္ကျီ ဟုခေါ်သော လည်ကတုံးနှင့် အင်္ကျီ ခြေများကို သူကိုယ်တိုင် အိမ်မှာပဲချုပ်ပေး၍ ဝတ်စေသော ခြေစွပ်ဖြစ်သည်။) ဘယ်သူက ကျောင်းထားပေးမှာလဲ။ ဘယ်သူ အိမ်မှာ နေရမှာလဲ။ (ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့မိသားစု နေသောအိမ် မှာ သူများဝင်းထဲ၊ သူများ အာစီတိုက်ကြီးနံဘေး တဲလေးထိုးနေရ သော ခြေစွပ်ဖြစ်သည်။) ဘယ်သူက ထမင်းချက်ကျွေးမှာလဲ... အဖေအတွေးတွေက ညစဉ်ကို ဖိစီးနေတော့သည်။ အသက် ၅၀ ထဲ၊ အသက် ၅၀ ဆိုတာ ထိုစဉ် ကလေးဘဝအတွေးမှာ အကြီးကြီးဖြစ်နေသည်။

သို့သော် အဖေက ကျွန်တော်ကျောင်းစတင်သောနှစ်၊ သူ
 အသက် ၅၀ အရွယ်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်သော(ကျွန်တော့်
 ကို မွေးဖွားခဲ့သော) ၃ ပင် ၂ ခန်း ပတ်လည်တံသာသာ မြေစိုက်
 အိမ်လေးကို ပိုမိုသပ်ရပ်တောင့်တင်းခိုင်မာသည့် ခြေတံရှည်၊
 ကြမ်းခင်းအိမ်ကလေးအဖြစ် ဆောက်လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ဒီလို
 ပါ...။ အဖေက တစ်နေ့ ၃ကျပ် ၈၅ ပြားမျှရသော နေ့စားလုပ်
 အားခလေးကို မသုံးဘဲ အိမ်ကလေးအတွင်း သင်္ဘောဝါးကြမ်းစင်
 လေးပေါ်က ဘူးခါးခြောက် စုဘူးလေးထဲ ဘယ်သူမှမသိအောင်
 နေ့စဉ်စုဆောင်းနေ၏။ အမေ့ဈေးရောင်းအမြတ်လေးနှင့်ပဲ အိမ်သုံး
 စရိတ် ဖူလုံအောင်သုံးစွဲသည်။ ဥပမာဆိုပါတော့... အိမ်မှာတစ်ခါ
 တစ်ရံ ထမင်းပိုတတ်သည်။ ထမင်းပိုလျှင် လင်ပန်းသန့်သန့်လေး
 ထဲဖြန့်ခင်းပြီး အခြောက်လှန်း၏။ ထိုထမင်းခြောက်ဖြူဖြူလေး
 တွေကို သံဗူးသန့်သန့်လေးနှင့်ထည့်ထားသည်။ မနက်လင်းချက်
 သည့် ထမင်းမှာတော့ ဘုရားဆွမ်းတော်တင်ဖို့နှင့် ဆွမ်းခံကိုယ်
 တော်တွေ ဆွမ်းလောင်းမှာမို့ ဆန်နို့ဆီဗူး ၂ လုံး၊ အပြည့်ချက်
 သည်။ အင်း... ညနေစာ အိမ်သားချည်းစားမည့် ထမင်းမှာတော့
 ဒန်အိုးထဲ ဆန်နို့ဆီဗူး ၂ လုံးအပြည့်ထည့်လိုက်ပြီး၊ လက်တစ်
 ဆုပ်စာ ဆန်ကိုပြန်နှုတ်ကာ ပလပ်စတစ်အိတ်တစ်လုံးထဲ ပြန်
 ထည့်သည်။ ထို့နောက် နှုတ်လိုက်သည့် ဆန်လက်တစ်ဆုပ်စာ
 အစား၊ ထမင်းခြောက်ဗူးထဲက ထမင်းခြောက် လက်တစ်ဆုပ်စာ
 ကို ပြန်ထည့်လိုက်၏။ သည်လိုနည်းနှင့် တစ်လပြည့်သောအခါ...
 အနည်းဆုံး ဆန်တစ်ပြည်လောက် စုမိသွား၏။ အဖေက... အဲလို
 ချွေတာပုံမျိုးနှင့် စရိတ်စက ဖူလုံအောင်စီစဉ်သည်။ အသားဟင်း
 ဆိုရင်လည်း အစားခံအောင် ဆီးဖြူသီးခြောက်၊ ငရုတ်သီးခြောက်
 စတာတွေနှင့် ဟင်းလေးချက်တာမျိုးပေါ့။ ကဲ... ထားပါတော့။

ဒီလိုချွေတာပြီး၊ အဖေလုပ်အားခလေးတွေ စုလိုက်တာ ၂ နှစ်
 လောက်နေတော့ ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်လောက် စုမိတာပေါ့။ အဖေ
 အသက် ၅၀ အရွယ်မှာပဲ ငွေ ၁၀၀၀ လောက်စုမိတော့ နေဖို့
 အိမ်ကလေးပြင်ဆင်တော့သည်။ အဖေအလုပ်နားသည့် ဥပုသ်လို
 နေ့မျိုးမှာ အဖေကလွယ်အိတ်လေးတစ်လုံးထဲ ပိုက်ဆံအနည်းငယ်
 ထည့်၊ လွယ်အိတ်ကလေး ထုံးချည်၊ သားဖြစ်သူ ကျွန်တော့်လက်
 ဆွဲပြီး ရွာဟိုင်းဈေးက ပွဲကုန်းက၊ ရွှေပြည်က အစိုးရသစ်ဆိုင်
 တွေဆီ ခြေတိုအောင်သွားပြီး ခွဲတမ်းမလို၊ ပါမစ်မလိုသည့် သစ်
 ဆတ်လေးတွေ စုဆောင်းဝယ်ယူသည်။ ထို့နောက် ဈေးချိုတော်
 အောက်လိုင်းက ကုန်မာဆိုင်တွေမှာ အိမ်ရိုက်သံ၊ မျောက်လက်၊
 ၁၄၄၊ စသည့်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်သည်။ မှတ်မှတ်ရရ အိမ်ဟောင်း
 လေးဖျက်တာ၊ အိမ်သစ်လေးဆောက်တာကို ဘယ် လက်သမား
 ဆရာမှ မခေါ်ဘဲ အိမ်နီးချင်း ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်စုက ကူသည်။
 အိမ်သစ်အတွက် တိုင်ထူ၊ အကြမ်းထည် ဆောက်တာကိုတော့
 အရပ်ထဲက လက်သမား ကိုဘိုးအောင် တစ်ယောက်ထဲပဲခေါ်
 သည်။ တိုင်ထူထုတ်ပတ်၊ လျှောက်ပတ်၊ မြင့်မိုရ်တင်၊ ဒိုင်း၊
 မြား ဆင်ရုံပေါ့။ အပေါ်တက်ဟယ်၊ ဆင်းဟယ်အတွက်ပဲ လက်
 သမားခေါ်၏။ အမိုးမိုး၊ အကာ ကာတွေကို အိမ်နီးချင်းများက
 ခိုင်းကူသည်။ လက်စသတ်အချောထည်များအတွက် အဖေကိုယ်
 ဆိုင် ကြေးခွေခွေ၊ တံခါးရွက်ခွေ၊ ကြမ်းခင်းစသည့် အလုပ်များကို
 အိမ်မှာရှိသော လွှ၊ တူ၊ ဆောက်ခုံး၊ ဆောက်ပြားများနှင့် တကုပ်
 ထုပ်လုပ်လေတော့၏။ အသက် ၅၀ အရွယ် အဖေတစ်ယောက်
 ဘည်း အိမ်ဆောက်နေတာမြင်တော့ ပိုလို့အားငယ်သွားသည်။
 နောင်... ၁၀ နှစ်၊ အနှစ်၂၀ ကြာချိန် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူက
 အိမ်ဆောက် ပေးမလဲပေါ့။ ထိုစဉ်က အဖေ ဆောက်ပေးခဲ့သော

အိမ်ကလေးကိုပင်၊ ထိုနေရာမှ မြို့သစ်ကံသာယာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသော အစ်မမိသားစုက မူလနေရာက ဖျက်သိမ်းပြီး ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်နေကြဆဲဖြစ်ပါ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မြို့သစ်ကံသာယာရှိ အစ်မအိမ်သို့ အလည်အပတ်ရောက်စဉ် ကြေးခွေဘောင်ပေါ်ထုတ်တန်းပေါ်က မြေဖြူဖြင့် အတိုင်းအထွာတွေ ရေးမှတ်ထားသော အဖေ့ လက်ရေးလေးတွေကို အလွမ်းပြေ ကြည့်မိနေသေးသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းပညာရေးသာသာပဲတတ်သော လက်လုပ်လက်စား အဖေနှင့်အမေက ကျွန်တော်တို့အတွက် အသက် ၅၀ အရွယ်မှာ အိမ်ကလေးတစ်လုံး သူ့လက် သူ့ချွေးနဲ့စာဖြင့် တည်ဆောက် အမွေပေးခဲ့ချေ၏။ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းအမွေကို အိမ်ကလေးတစ်လုံးသာ ပေးနိုင်ခဲ့သော်လည်း ဗလာ..ဗလာဆိုင်းကြိုက်သော၊ ရုပ်သေးကြိုက်သော၊ စာဟောကြိုက်သော၊ အငြိမ့်ကြိုက်သော၊ နှစ်ပါးသွားစခန်းချနှင့် နောက်ပိုင်းဇာတ်တော်ကြီးတွေကြိုက်သော အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို ထိုထိုအဖေကြိုက်သော အမွေများအား ပေးခဲ့၏။ ရေဒီယိုလေးကိုပင် သူများအိမ်မှာ ကျွဲကျွဲရုံရုံသွားကာ ကြာသပတေးနေ့ဆိုင်းအဖွဲ့ ဖျော်ဖြေခန်းကို နားထောင်ခဲ့ရသော အဖေ့ကို၊ တီဗွီက ရှားရှားပါးပါး မြန်မာမှုအစီအစဉ်များ လွှင့်တာ မြင်ရလျှင် မျက်ရည်လည်မျှ လွမ်းဆွတ်ရပါ၏။

ဒါက အသက် ၅၀ ဟူသော ကိန်းဂဏန်းကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်တော့်အတွက် မှတ်မှတ်ရရ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများကို သတိရမိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ခွင့်လွှတ်ကြပါဘိ။

X X X

ကိုင်း..နောက်ထပ်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ တစ်ခုပြောပါဦးမည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်က ကိုယ့်မွေးနေ့တွေကို မှတ်မှတ်သားသား တယ်မရှိလှ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မွေးနေ့ပွဲကျင်းပလောက်သည့် လူတန်းစားအလွှာ မဟုတ်သောကြောင့်လည်းဖြစ်မည်။ မွေးနေ့ကိတ် မရှိ။ မွေးနေ့ဖယောင်းတိုင် မရှိ။ ဟက်ပီးဘတ်ဒေး တုယူ မရှိ။ ထို့အတူ ချိုမြသောမွေးနေ့ အနမ်းပွင့်လည်း မရှိ။ မွေးနေ့နှင့်ပတ်သက်၍ မှတ်မှတ်ရရှိဖူးတာဖြင့် ၁၀ တန်းစာမေးပွဲ ခြေမည့်နှစ်က အသက်မပြည့်သေးလို့ဆို၍ မွေးနေ့ကို တဖျစ်တောက်တောက် ဖြစ်မိခြင်းပင်တည်း။ ဟုတ်တာပေါ့၊ အခုမှ ရေးရင်းသားရင်း မွေးနေ့နှင့်ပတ်သက်၍ ထပ်ပြီးသတိရမိတာရှိ သေးတော့...။ အဲသည် ဆယ်တန်းနှစ်ကပဲပေါ့။ ကျောင်းနေဖက် ညည်းစားလေးနှင့် စက်ဘီးပေါ်တင်ပြီး ရေနီမြောင်းပြန်တစ်လုံး ဘေး ချိန်းတွေ့စကားပြောကြတာ။ ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေတဲ့ သစ်ပင်ရိပ်ဘေး လှည်းလမ်းအတိုင်း နွားနို့ပုံးတွေတင်ထားတဲ့ စက်ဘီးကြီး တကျောင်းကျောင်းနင်းရင်း ‘အမယ်လေး... ကော သလမင်းကြီးအိပ်မက် ၁၆ ချက်က မှန်သဟ...၊ ကြည့်စမ်း အမှန်နဲ့မှ မစင်သေးဘူး...ချိန်းတွေ့နေကြတာ၊ မြေစာပင် ပုခက် ညွဲတဲ့ ခေတ်ပဲကိုး’ ဟုအော်သွားကာ ဘူးကုန်းရွာသားကြီးကြောင့် မိမိ အသက်ကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ဟုတ်တာ ပေါ့...၁၅ နှစ် ကျော်ကျော်လေးပဲ ရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ။ ကျွန်တော့်မှာ ဘူးကုန်းရွာသားကြီးစကားကြောင့် ထိုနေရာမှ ငုတ်တုတ်ပျောက် သွားချင်လောက်အောင် အရှက်ကြီးရှက်ခဲ့ရပါ၏။

သည်လိုနှင့် မိမိအသက်တွေကို မေ့ကာလျော့ကာ အပျော် နည်းသော ဘဝခရီးကြမ်းအား ခုကွ၊ သောက နွားတစ်ရှဉ်းဖြင့် တအိအိ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာပေါ့။ ဤသို့ဖြင့် ‘မွေးနေ့’ ဟူသောမှတ် နိုင် အသီးသီးအား ရိပ်ခနဲ၊ ရိပ်ခနဲ မဟုတ်ဘဲ လေးလေးတွဲတွဲ

ဖြတ်သန်းပြီးနောက် လွန်ခဲ့သောလေးနှစ်ခန့်က မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းများနှင့် ပုပ္ပားတောင်မကြီး၏ ခါးပြတ်တွင်တည်ရှိသော သစ်လုံးဧည့်ဟောလေး၏ သစ်လုံးဝရံတာလေးတွင် စကားဝါရနဲ့ သင်းသော လေးညင်းအောက်၊ သစ်ကြမ်းပိုးရနံ့သင်းသင်း ပယင်း လဲ့လဲ့နှင့် အမှတ်တရ ဖန်ခွက်ချင်းတေမိကြသောအခါ...

‘ဟောဒီဝိုင်းထဲမှာ အသက်အငယ်ဆုံးလို့ယူဆရတာ ကိုဆူး ငှက်ပဲဗျ၊ ဆိုစမ်းပါဦး ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ’ တဲ့။ အငြိမ်းစားသစ် တောအရာရှိကြီးတစ်ဦး၏ စကားကြောင့် မိမိအသက်ကို ပြန်လှန် တွက်ချက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ အလိုလေး.. တိုက်တိုက်ဆိုင် ဆိုင် ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၀ ရက်နေ့ပါလား။ ရင်တွေ တရကြမ်းခုန်သွား၏။

‘အန်ကယ်၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဗျာ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော် အသက် ၅၀ တင်းတင်းပြည့်တဲ့နေ့ဗျ’။ ကျွန်တော့် အသံတွေ ပွင့်ကန်ထွက်သွားသော်လည်း တုန်ရင်နေပါပေါ့။ သစ်လုံးစားပွဲ မှာ ထိုင်နေကြသူအားလုံး ‘ဟေး..’ ခနဲအသံပေးပြီး ဖန်ခွက်ထဲ က ပယင်းလဲ့လဲ့တွေ လှုပ်ခါသွားပြန်၏။ ထိုနေ့ညက ‘ချီးယားစ်’ ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်မှုသည် ကျွန်တော့်ရွှေရတုမွေးနေ့အတွက် ချည်းဖြစ်သွားတာကလည်း အမှတ်တရ။

သို့သော် ထိုနေ့တစ်ညလုံး သစ်လုံးအိမ်လေးထဲက အိပ်ရာမှာ ကျွန်တော်ဘယ်ညာလူးလွန်ရင်း မိုးစင်စင်လင်းသွားပေါ့။ အသက် ၅၀ တဲ့။ ကျွန်တော် အသက် ၅၀ ပြည့်ပြီဆိုတာနှင့် ကျွန်တော့် ထက် ၃ နှစ် ၄ နှစ်မျှငယ်သော ကျွန်တော့်ချစ်ဇနီးအသက် ၂၀ နှင့် ၂၀ ကျော်ဝန်းကျင် သားနှစ်ယောက်ကရော။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ကျွန်တော့်ဖခင်အသက် ၅၀ ပြည့်စဉ်က ပူပင်မှုမျိုးရှိ ကြဦးမည်လော။ သေချာတာတစ်ခုက ဖခင်သည် အသက်

၅၀ အရွယ်တွင် သူလက်၊ သူချွေးနဲစာဖြင့် ခိုင်ခန့်သပ်ရပ်သော
 အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဆောက်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုချစ်
 စိတ်အမွေတွေ ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ အိုးမက္ကာ အိမ်မက္ကာ စိတ်ဓာတ်ခွန်
 အားတွေပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကဖြင့် အသက် ၅၀ သာပြည့်
 ခဲ့သည် အခုထိဘဝအတွက် အာမခံနိုင်သည့်လုပ်ငန်း ကိုင်ငန်းမရှိ
 သေး။ မရေရာမသေချာသော နေထိုင်မှုပုံစံဖြင့် မိသားစုအခြေကျ
 ရေး တာဝန်မကျေနိုင်သေး။ သားတွေအပေါ်မှာ ဘာစိတ်ဓာတ်
 အမွေမျှ မပေးနိုင်သေး။ အသက် ၅၀ အရွယ်အထိ ကူညီသူ၊
 ငေးကမ်းသူ၊ စောင်မကြည့်ရှုသူ၊ ဦးဆောင်သူ၊ ရပ်တည်သူ၊
 နိုင်မာသူ၊ လှူဒါန်းသူ... မဖြစ်သေး။ ခေါင်းငုံ့၊ လက်ဝါးဖြန့်၊
 ဆွတ်လင့်၊ စောင့်စား၊ နောက်လိုက်၊ ဒရွတ်တိုက်၊ နာခံ၊ ခေါင်း
 ညှိတ်၊ အလှူခံ...ဖြစ်နေဆဲလေ။ နောင် ၅၀ ပြီး၊ ၆၀..၊ ၇၀..၊
 ၈၀..အမလေးလေး မတွေးဝံ့စရာပါလား...။ တက္ကသိုလ်တန်းက
 သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပြောစကားအရဆိုလျှင် အတော်ကို
 အချိန်တွေ လွန်ကုန်ပါပြီကော။ အတော်ကို နောက်ကျသွားပါပြီ
 ကော။ သူငယ်ချင်းသူခမိန်က ဤသို့မိန့်၏။ ‘ဟေ့ကောင်..
 အသက် ၃၀ မှ ဘာမှမဖြစ်သေးရင် တစ်သက်လုံး ဘာမှမဖြစ်
 တော့တူးကွ’တဲ့။ ကိုင်းကြည့်..အခုဟာက အသက် ၃၀ မှမဟုတ်
 နေ့ပဲ။ အသက် ၅၀ မှာ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့။ ဘာမှမဖြစ်သေး...။
 ဒီတော့..၊ ဒီတော့..၊ ကျွန်တော်၏ ရွှေရတုမွေးနေ့သည် မြန်မာ
 ဩဇာအလယ်ပိုင်းက အထင်ကရရှိလှသော ပုပ္ဖားတောင်မကြီးပေါ်
 တွင် ဂုဏ်သရေရှိမိတ်ဆွေများနှင့် ရောက်ရှိနေသည်မို့ စန်းလဘင်
 နိုင်သည်ဟု ကြံဖန်တွေး၍ ကြည်နူးစရာ ရှာကြံနိုင်လင့်ကစား...၊
 ညံ့နေ့ည အိပ်မရသောအတွေးများကြောင့် ကျလိုက်သည့်စိတ်
 ဓာတ်တွေမှာ အဝီဖိအောက် ထုတ်ချင်းပေါက် သွားတော့သည်။

‘ဘဝဆိုတာ အသက် ၄၀ မှစတာ’ ဟူသော အဆိုအမိန့်သည် ချမ်းသာပြီးရင်း ချမ်းသာသော နိုင်ငံ၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွေမှာ ဟုတ်မှာပေါ့။ မိမိဝန်းကျင်မှာဖြင့် ဘဝသည် အသက်လေးနှစ် ငါးနှစ်လောက်ကတည်းက စမှာပေါ့။ အသက် ၁၀ နှစ်ဝန်းကျင်မှာဖြင့် ဘဝအရသာခါးခါးကို မျက်စိစုံမှိတ် ခံစားနေရပြီပေါ့။ ဒီလို အတွေးမျိုးတွေကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွန်းတင်တာလား၊ ဆွဲချတာလားမသိ...။ မွေးနေ့ ရွှေရတညမှာ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ နာရီအတော်ကြာ အလည်လာသည့် ဧည့်သည်များဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

ကိုင်း...

ဒီနှစ် ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၅ ခုနှစ်...။ ဤမင်္ဂလာနှစ်မြတ်မှာ ကျွန်တော့်အသက် ၅၄ နှစ် တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ။ ထူးမခြားနား။ အသက်ကြီးပြီး ပိုမိုအိုစာ၊ ပိုမိုစိတ်ကျ၊ ပိုမိုစိတ်ကြောင့်သွားတာပဲ ထူးခြားသည်။ သို့သော် ဤဒွန္ဒရာကြီး၌ မိမိတစ်ဦးတည်းမှမဟုတ်ဘဲ၊ ငါးခုံးမတစ်ကောင်တည်းမှမဟုတ်ဘဲ။ ပြန်လှန်ဆန်းစစ်လိုက်တော့ ဒီနှစ်မှာ

- စစ်ကြိုခေတ် ပထမဆုံး မြန်မာလူမျိုး ဟိုက်ကုတ်တရားဝန်ကြီးချုပ်၊ စာပေဗိမာန်သုခမိန့်အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာဆာမြဘူး အသက် ၁၂၈ နှစ်မြောက်ပြီ။

- ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဥပဒေမဟာဋ္ဌာနမှူး၊ ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမဏီပြန် ပထမမြန်မာပါရဂူ ဒေါက်တာဘဟန်က ၁၂၃ နှစ်မြောက်ပြီ။

- ကိုလိုနီခေတ်ဝန်ကြီးချုပ်၊ ပြည်ထောင်စုတရားဝန်ကြီးချုပ်၊ ဒုဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်ခဲ့သူ ဒေါက်တာသိမ်းမောင်လည်း ၁၂၃ နှစ်

မြောက်ပြီ။

- ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းနှင့် ရုပ်ရှင်တည်ထောင်သူ ဒါရိုက်တာ ရှုမဝ ဦးကျော်က ၁၀၃ နှစ် ပြည့်ပြီ။

- အလားတူ စာရေးဆရာ၊ ဒါရိုက်တာ၊ အဆိုတော်၊ တေးရေးဆရာ၊ ဘာသာရေးစာပေများနှင့် ထင်ရှားသူ မြန်မာပြည် အမေနေ၏ ဖခင်ကြီး ဦးသုခလည်း ၁၀၃နှစ်ပြည့်ပြီ။

- သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း၊ လူထုဂျာနယ်နှင့် သတင်းစာ စာအုပ်တိုက် တည်ထောင်သူ ပုံပြင်နှင့် လူမှုသမိုင်း စုဆောင်းပြုစုသူ လူထုဦးလှလည်း ၁၀၃ နှစ် ပြည့်ပြီ။

- နာမည်ကျော်စာရေးဆရာ၊ လွတ်လပ်ပြီးခေတ်၌ စာပေကြောင့် ပထမဆုံးထောင်သွင်းအကျဉ်းကျခံရသူ ဗန်းမော်တင်အောင်က ၉၃ နှစ်ပြည့်ပြီ။

- အကယ်ဒမီ ၃ ဆုရ၊ ၁၉၈၈ အရေးတော်ပုံကြောင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခွင့် ပိတ်ခံရသူ မင်းသားကြီး ဦးထွန်းဝေလည်း ၉၃ နှစ်ပြည့်ပြီ။

- ကြေးမုံသတင်းစာ အယ်ဒီတာ၊ ဟံသာဝတီသတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်နှင့် အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်၏ နာယကကြီး ဘစ်ဦးဖြစ်ပြီး ယခုတိုင် ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် တိုင်းပြည်နှင့် သူမျိုးအကျိုး ရဲရဲတောက် နောက်မတွန့်စတမ်း ဆောင်ရွက်နေသော ဟံသာဝတီ ဦးဝင်းတင်က ၈၃ နှစ်ပြည့်ပြီ။

ကိုင်း...ဒီလို မှတ်တမ်းတင်ရမှာဖြင့် အများကြီး အများကြီး...။

သက်ရှိထင်ရှားရှိဆဲမှာပင် မွေးနေ့၌ ဂုဏ်ပြုခိုးကျူးမှတ်တမ်း တင်အပ်သော အံတိုင်းအတာ ပမာဏဖြင့် ခိုင်မာ ကြီးကျယ်ထင်

ရှားသူတို့ ဂုဏ်ပုဒ်က မှတ်မှတ်ထင်ထင်ရှိခဲ့၏။

ထို့ထက်ပိုမို ခိုင်မာ၊ ကြီးကျယ်၊ ထင်ရှားသူတို့ကား၊ ရုပ်ခန္ဓာ
သေလွန်ပြီးနောက် မည်သည့်ပယောဂနှင့်မျှ ဖျက်ဆီး၍ ပျက်စီး
မသွားဘဲ၊ သူတို့မွေးနေ့ရောက်လေတိုင်း အမှတ်တရ ဂုဏ်ပြုကြရ
လေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများပင် ဖြစ်သည်။

နှစ် ၁၀၀၊ ၁၁၀, ၁၂၀, ၂၀၀, ၃၀၀, ၅၀၀, ၁၀၀၀...။

မွေးနေ့ရောက်လေတိုင်း အမှတ်တရရှိကြခြင်း ရလဒ်သည်
သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ 'ဘဝ၊ ဓမ္မ၊ ဒါန' များ၏ အကျိုးဆက်ဟု
ဆိုရပေမည်။

X X X

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီး ကိုအောင်(အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်)
ကတော့ ဒီနှစ် ၂၀၁၃ ခု၊ ဧပြီ ၂၁ ရက်မှာ အသက် ၅၀
တင်းတင်းပြည့်ပြီတဲ့။ ရိုးသားသော၊ ပွင့်လင်းသော၊ ကြိုးစား
သော၊ ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်သော၊ မိဘဆရာသမား
ကျေးဇူးသိတတ်သော ကိုအောင်သည် လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်စုနှစ်များ
ကပင် ဘဝကို ဓမ္မဖြင့် မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြတ်သန်းရင်း ဒါနမျိုးစေ့
များ စိုက်ပျိုးထားခဲ့တာသေချာသည်။ အခု အသက် ၅၀ ရွှေရတု
ကာလတွင် ထိုမျိုးစေ့တို့ အပင်ပေါက်ကာ အရွက်ဖားဖား ငွားငွား
စွင့်စွင့်နှင့် ရှင်သန်ကြီးထွားနေတာလည်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့
ဖြစ်ပါ၏။ သစ်တစ်ပင်ကောင်းမို့ ငှက်တစ်သောင်းမက သိန်းသန်း
ကုဋေချီ အရိပ်ခိုနားနေနိုင်ကြပေပြီ။ သည်အပင်မှ ခူးဆွတ်ရယူ
မျိုးစေ့ချ၊ ပျိုးထောင်စိုက်ပျိုးအပ်သော မျိုးတူအပင်များစွာလည်း
လောကကို အလှဆင်ချေဦးမည်သာတည်း။

နှစ် ၅၀ ပြည့် ရွှေရတုသဘင်ကို ဂုဏ်ယူကျင်းပအပ်သော
မိတ်ဆွေကြီးကိုအောင် (အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်)သည် စိန်ရတု

မွေးနေ့မှသည် ရာပြည့်မွေးနေ့၊ ရာကျော်မွေးနေ့ပေါင်းများစွာနှင့်
 မွေးနေ့ထောင်ချီကျင်းပ ဂုဏ်ပြုအပ်သည့် 'နာမည်' တစ်လုံး
 ခိုင်မာမြင့်မားခြင်းသည်ကား၊ သူ၏ 'ဘဝ၊ ဓမ္မ၊ ဒါန' များ၏
 ရွှေခရီးအကျိုးဆက်ရလဒ်များပင် မဟုတ်ပါလား။

ဆူးငှက်

(၁၃.၆.၁၃)

စေတနာရှင်မိသားစု၏ “ပဲ့ကိုင်ရှင်”

‘ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်ခြင်းဟူသမျှတို့သည်’
 ‘ကြီးစားခြင်း၏ လက်တွင်း၌ရှိသည်။’
 ‘သွားလိုရာခရီးကို အောင်မြင်စွာ သွားနိုင်ခြင်းသည်’
 ‘ပဲ့ကိုင်ရှင်’ ၏ စွမ်းရည်ထူးများကြောင့်ဖြစ်သည်။’

သာယာသောနေ့တစ်နေ့၏ နေ့လယ်ခင်းအချိန်၊ ၁၄ လမ်း
 အောင်သမာဓိအလုပ်ရုံခြံဝင်းအတွင်းထဲမှာ၊ အောင်သမာဓိ စိန်ရွှေ
 ရတနာဆိုင်ကြီး၏ ‘ပဲ့ကိုင်ရှင်’ဖြစ်သူ ‘ဦးအောင်’ ကို စတင်တွေ့
 မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဖော်ရွေပျူငှာချိုသာသောစကားတို့ဖြင့်
 ရင်းနှီးခင်မင်စွာပြောဆိုကြရင်း ‘အောင်သမာဓိစိန်ရွှေရတနာ
 ရောင်းဝယ်ရေး’ မှ ဖွင့်လှစ်သင်ကြားပေးမည့် ရွှေပညာ အခမဲ့သင်
 တန်းအတွက် တေးသီချင်းရေးသားပေးရန်နှင့် ၎င်းသင်တန်း
 ဆင်းပွဲတွင် ‘မြို့မ’ တူရိယာအသင်းကြီး ပါဝင်ဖျော်ဖြေပေးပါရန်၊
 အကူအညီတောင်းခံခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဦးအောင်’ ၏ဂုဏ်သတင်းများကို လူချင်း မတွေ့ဖူးခင်

ကတည်းက ကြားဖူးနေသည်။ ပဟိတ်ဟန်မရှိ၊ မာန်မာနမရှိ၊ ပကတိရိုးသားဖြူစင်သူအဖြစ် ကျော်ကြားနေသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုဖွင့်လှစ်မည့် 'ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်း'၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မြန်မာအမျိုးသားတိုင်း ရွှေနှင့်ပတ်သက်သည့် 'အထွေထွေဗဟုသုတ' များရှိစေရန် အဓိကထား ဖွင့်လှစ်သင်ကြားပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟုသိရှိရသည်။ အလုပ်တာဝန်များ မအားလပ်သည့် ကြားမှ မြန်မာအမျိုးသားတို့အတွက် စဉ်းစားပေးသော၊ သူ၏ စေတနာများက အထူးပင်လေးစားစရာပင်ဖြစ်သည်။

စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်အဖို့ အချိန်သည် သိပ်ပြီးတန်ဖိုးရှိသည်။ ထိုအဖိုးတန်အချိန်တွေကို 'အောင်သမာဓိ' လုပ်ငန်းကြီး၏ 'ပဲကိုင်ရှင်'ဖြစ်သူ ဦးအောင်'က ဦးဆောင်ကာ အချိန်တွေ အကုန်ခံ၊ ငွေတွေအကုန်ခံကာ အများအကျိုးသယံဇာတဆောင်ရွက်နေခြင်းမှာ တော်ရုံတန်ရုံ စေတနာမျိုးဖြင့်လုပ်၍ မရနိုင်သော သင်တန်းကြီးဖြစ်သည်။ တွဲလက်ညီသော 'အောင်သမာဓိ' မိသားစုဝင်များကလည်း၊ ပါရမီဖြည့်ဖက်များအဖြစ် မြင်တွေ့ရသည်မှာလည်း ကြည်နူးချမ်းမြေ့စရာပင်။

'အောင်သမာဓိ' မိသားစုနှင့် အနီးကပ်ပေါင်းသင်းဖူးသူတိုင်း တညီတညွတ်တည်း မှတ်ချက်ချ ပြောဆိုကြသည့်စကားမှာ 'စေတနာရှင်' မိသားစုဟု အသိအမှတ်ပြုကြခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ အလှူရေစက်လက်နှင့်မကွာ လှူဒါန်းကြသည်။ လူမှုရေးတွင် တာဝန်ကျေလှသည်။ အရောင်းအဝယ်သမား ဟူသည် အသိမိတ်ဆွေများလျှင် ပိုပြီးစီးပွားဖြစ်သည်၊ စီးပွားတက်သည်။ 'အောင်သမာဓိ' မိသားစု၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာ ပြောစရာမလိုအောင် အထူးကောင်းမွန်လှပေသည်။ ဤ 'ရွှေပညာ' အခမဲ့သင်တန်းကြောင့် အသိမိတ်ဆွေများစွာ တိုးခဲ့သည်။ အများအကျိုး

ဆောင် ကိုယ့်အကျိုးအောင်သော စေတနာ၊ မေတ္တာ၏ အကျိုးပေးခြင်းများဟု ဆိုရပါမည်။

‘အောင်သမာဓိ’ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ကြီး၏ ပဲ့ကိုင်ရှင် ‘ဦးအောင်’ မှ ‘မိသားစု’ ဝင်များနှင့် ဝန်ထမ်းများအပေါ် ဆက်ဆံရေး စွမ်းဆောင်ရည်ထူးများ၊ ဦးဆောင်လမ်းညွှန်မှုများ ပေးနေသည်မှာ၊ အမှန်တကယ်အတုယူသင့်ပါသည်။

၁၄ လမ်းအလုပ်ရုံတွင် ‘တရားစခန်း’ များ ဖွင့်လှစ်ကာ ဘာသာ သာသနာအတွက် ‘မမေ့မလျော့’ အမြဲမပြတ် ဆောင်ရွက်ချက်များလုပ်ဆောင် လှူဒါန်းကုသိုလ်ယူနေသည်များမှာလည်း နတ်၊ လူတို့ သာဓုခေါ်စရာပင်ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့အစစအရာရာ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး ပြီးပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်နေသည့် ‘ဘဝမမေ့’ ‘ဘဝင်မမြင့်’ သူ့မှာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို အကူအညီပေးခွင့်ရသည်မှာ ‘မြို့မ’ တူရိယာအသင်းကြီးအတွက်သည်လည်း ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်ပါသည်။

‘အောင်သမာဓိ’ စိန်ရွှေရတနာရောင်းဝယ်ရေးမိသားစု ‘ပဲ့ကိုင်ရှင်’ ကြီး ‘ဦးအောင်’ ၏အကူအညီတောင်းခံမှုကြောင့် (၁) ‘ကထိန်တော်မဂ်လာ’ အလှူသီချင်း၊ (၂) အောင်သမာဓိ၏ ပို့သမေတ္တာ၊ (၃) အောင်သမာဓိရဲ့စေတနာ၊ (၄) အမြန်သွားကြစို့၊ (၅) လူတိုင်းကြိုက်တဲ့ အောင်သမာဓိရွှေ၊ (၆) တုံ့ပြန်စေတနာ၊ (၇) ရွှေလောကမှာ ထင်ရှားတဲ့အောင်သမာဓိ၊ (၈) ရွှေရည်ပြည့်မှန်အာမခံသည့် အောင်သမာဓိ၊ (၉) မြန်မာအမျိုးသားပိုင် အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်၊ (၁၀) ကံကောင်းခြင်းတွေသင့်အတွက်ဖြစ်ပါစေ၊ (၁၁) သာယာချမ်းမြေ့ နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ပါစေ၊ (၁၂) ပျော်ရွှင်ဆင်နွှဲမိတ်ဆုံစားပွဲ၊ (၁၃) ယုံကြည်စွာလှမ်းလာခဲ့ပါ၊ (၁၄) ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်း ကြွလှမ်းခဲ့ပါ၊ (၁၅) အမြဲတမ်းကမ်းလင့်ကြိုဆို၊ (၁၆) လှမ်းခဲ့

ဝါမနေး' အစရှိသည့်တေးသီးချင်းများကို 'မြို့မ' တူရိယာအသင်းကြီး၏ ဂီတမှူးဦးရဲထွေး၊ စန္ဒရား အောင်လွင်ဦး၊ တေးရေးသန်းမောင်ဝင်းမှ(၁)ပုဒ်၊ တေးရေး မောင်မောင်စိန်မှ(၁)ပုဒ်၊ တေးရေး လွင်ဦး(မြို့မ)မှ (၁၄)ပုဒ်ရေးသားကာ 'မြို့မ' တေးသံရှင်မောင်မယ်များဖြစ်ကြသည့် လွင်ဦး(မြို့မ)၊ ညီညီဘိုကြီး၊ ဇော်မျိုးသက်၊ သန်းထိုက်စိုး၊ ဝင်းဝင်းအောင်၊ အေးသီတာ၊ မျိုးမျိုး၊ အေးစိုးထိုက်၊ ချောစုလင်းတို့ ပါဝင်သီဆိုပေးထားကြပါသည်။

'အောင်သမာဓိ' မိသားစုမှာ အချိန်အခါမရွေး ဧည့်ခံပွဲတွေရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် အထက်ဖော်ပြပါ တေးသီချင်း(၁၆)ပုဒ်ထဲတွင် 'အလှူ' နှင့်ပတ်သက်သည့်သီချင်း၊ 'ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်း' နှင့်ပွဲ' မိတ်ခေါ်သည့်သီချင်း၊ 'ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်းဆင်းပွဲ' သီချင်း၊ ရွှေကုန်သည်ကြီးများအပါအဝင် ရွှေလှော် အပ်ကြသည့် မိတ်ဆွေ၊ ကျေးဇူးရှင်များကို ကျေးဇူးဆပ်သည့် 'မိတ်ဆုံစားပွဲ' အတွက် ရေးဖွဲ့ပေးထားသည့် 'ပျော်ရွှင်ဆင်နွှဲမိတ်ဆုံစားပွဲ' သီချင်း၊ 'စိန်ရွှေရတနာများကို ဝယ်ယူအားပေးကြသည့်၊ မိဘပြည်သူများကို ကံစမ်းမဲဖွင့်ပေးခြင်း၊ ကျေးဇူးဆပ်ပွဲအတွက် ရေးပေးသည့် 'ကံကောင်းခြင်းတွေ သင့်အတွက်ဖြစ်ပါစေ' တေးသီချင်း အစရှိသည်တို့ကို ခေါင်းစည်းအမျိုးမျိုး၊ ပွဲအမျိုးမျိုးအတွက် တေးသီချင်းများကို ဘက်စုံ၊ ထောင့်စုံဖြစ်အောင် 'မြို့မ' တူရိယာ အသင်းကြီးမှလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး အကူအညီပေးထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မန္တလေးမြို့ဂုဏ်ဆောင် 'မြို့မ' တူရိယာအသင်းကြီး၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် စီစဉ်ကျင်းပသည့် အလှူပွဲများတွင်လည်း 'မြို့မမြို့' များနည်းတူ မငြီးမငြူပါဝင်ကူညီလေ့ရှိသည်မှာ အောင်သမာဓိ၏ စေတနာ၊ မေတ္တာများပင်ဖြစ်ပါသည်။

'အောင်သမာဓိ' ၏ 'ပွဲကိုင်ရှင်' ကြီး 'ဦးအောင်' နှင့်အတူ

မိသားစုဝင်များ၊ ဝန်ထမ်းများ၊ သက်ရှည်ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာစွာ
ဖြင့်၊ ဘာသာအကျိုး၊ လူမျိုးအကျိုး ဆတက်ထမ်းပိုးသယ်ပိုးဆောင်
ရွက်နိုင်ပါစေကြောင်း ‘ဗြူမ’ မောင်မယ်အပေါင်းက ဆုမွန် ကောင်း
တောင်းလိုက်ပါသည်။

ဘာသာသာသနာအကျိုး၊ အမျိုးသားရေးရေးရွှေကာ လုပ်
ဆောင်နေသည့် ‘အောင်သမာဓိ’ စိန်ရွှေရတနာ ရောင်းဝယ်ရေး၊
လုပ်ငန်းကြီး၏ ‘ပဲကိုင်ရှင်ကြီး’ ‘ဦးအောင်’ ကဲ့သို့သော၊ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး
များစွာ ပေါ်ပေါက်လာမည်ဆိုပါက မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးရှိ တိုင်း
ရင်းသားများ ‘ရွှေပညာ’ အခမဲ့သင်တန်းလို ပုံစံမျိုး၊ သက်မွေးမှု
‘အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ’ သင်တန်းများ ဖြန့်ဝေပေးနိုင်ကြပါ
မည်။

‘အောင်သမာဓိ’ စိန်ရွှေရတနာရောင်းဝယ်ရေးမိသားစု၏
‘အကောင်းမွန်ဆုံး တေးလက်ဆောင်အဖြစ်၊ သာယာချမ်းမြေ့
နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ပါစေ’ သီချင်းကို အပေါင်းအသင်း၊ ရောင်းရင်းမိတ်
ဆွေများ၊ အားပေးကြသည့် မိတ်ဟောင်းမိတ်သစ်များအတွက်
‘အောင်သမာဓိပဲကိုင်ရှင်’ ကြီး ‘ဦးအောင်’ ၏ ‘ရွှေရတု’ မွေးနေ့၊
‘လက်ဆောင်မွန်’ အဖြစ် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

‘သာယာချမ်းမြေ့နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ပါစေ’

တေးရေး/လွင်ဦး(မြို့မ)

တေးဆို/မြို့မ မောင်မယ်များ

- (၁) (အားပေးကြသောအပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ
- (၂) သာယာချမ်းမြေ့လွင်လန်းကြစေ
- (၃) ကျက်သရေဖြာ တက်နေပမာ လျှမ်းတင့်ဖြာဝေ
- (၄) စည်းစိမ်ရွှေငွေရတနာများလည်း တိုးတက်ကြပါစေ
- (၅) တိုးတက်ကြပါစေ.....)၊
- (၆) မိတ်ဟောင်းမိတ်သစ် ကမ်းလင့်ကြိုနေ
- (၇) အောင်သမာဓိ စိန်ရွှေရတနာ အားပေးကြတဲ့များ
- (၈) ပြည်သူတွေ
- (၉) ကြံတိုင်းအောင်လို့ ဆောင်တိုင်းမြောက်စေ သာယာချမ်း
- (၁၀) မြေနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ပါစေ...
- (၁၁) (လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝကြစေ ဒီရေအလားသို့တိုးတက်ကြစေ
- (၁၂) စီးပွားရွှေငွေ ကြီးပွားပါစေတောင်းဆုချေကာနေ.....
- (၁၃) ရန်ဘယာမသန်း အေးချမ်းကြစေ ရတနာများလည်း
- (၁၄) ပေါပြည့်ဝစေ
- (၁၅) အပေါင်းသဟာဆွေချမ်းသာစေ
- (၁၆) ကျန်းမာကြပါစေ.....)၊
- (၁၇) မင်္ဂလာရှိသောနေ့ဖြစ်ပါစေ မင်္ဂလာရှိသောနေ့ဖြစ်ပါစေ
- (၁၈) အောင်သမာဓိမိသားစုမှထားတဲ့စေတနာတွေ
- (၁၉) ပို့သမေတ္တာဝေ
- (၂၀) မိတ်ဟောင်းမိတ်သစ်ကမ်းလင့်ကြိုနေ
- (၂၁) အောင်သမာဓိ စိန်ရွှေရတနာ အားပေးကြတဲ့

အောင်သမာဓိ

- များပြည်သူတွေ
 (စုံ) ကြံတိုင်းအောင်လို့ ဆောင်တိုင်းမြောက်စေ သာယာ
 ချမ်းမြေ့နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ပါစေ.....

(၂၀၁၃ ခုနှစ်ဖေဖော်ဝါရီ ၈ ရက်နေ့၊ အောင်သမာဓိ စိန်ရွှေရတနာ
 ဆိုင် အမှတ်(၄) ဖွင့်ပွဲအထိမ်းအမှတ် ကံစမ်းမဲ ချီးမြှင့်ပွဲအမှတ်တရ
 တေးသီချင်းဖြစ်ပါသည်။)

လွင်ဦး(မြို့မ)

ဘဝအသစ် ထူထောင်ပေးတဲ့သူ

ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်းဆိုတော့ လူတိုင်း အတွေးက ငါတို့ ရွှေဆိုင်ဖွင့်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အချိန်ကုန်တယ် မအားဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့အတွေးကတော့ ပထမဆုံး ရတနာပုံသတင်းစာမှာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖတ်မိတဲ့အခါ အောင်သမာဓိ ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်း အမှတ်စဉ်(၃)မှာ တက်ရောက်ကြတဲ့ သင်တန်းသားတွေကို ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာဝန်၊ ရှေ့နေ၊ ဘွဲ့ရပညာဘတ်တွေ၊ လုပ်ငန်းရှင်တွေ။ သူတို့ဘာကြောင့် တက်တာလဲ၊ နူးခြားမှုတစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်။ ကျွန်မတက်ကြည့်ချင်ခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အမျိုးသားက အရမ်း အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တာလေ။ သုံးလတစ်ခါလောက်ကို တရားစခန်းဝင်နေတာ။ ဒါနဲ့ သူ့ကို အရင်အတင်းတိုက်တွန်းပြီး တက်ခိုင်းလိုက်ရတယ်။ အပေးအယူနဲ့ပေါ့။ ဒီသင်တန်းတက်ပြီးရင် သူ့ကို တရားစခန်းဝင်တာ မပြောတော့ဘူးပေါ့။

ကျွန်မ အမျိုးသားနာမည်က ကိုထိန်လင်းဦးပါ။ သူ့ကိုကျွန်မ

အသက် ၁၈ နှစ်ကတည်းက 'မောင်' လို့ ချစ်မြတ်နိုးစွာနဲ့ ခေါ်ခဲ့
 တယ်။ နှစ် ၂၀ ကျော်ခဲ့ပြီဆိုတော့ 'မောင်' လို့ပဲ ရေးတော့မယ်
 နော်။ မောင်က စိတ်ကောင်းရှိတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးနေချင်
 တယ်။ သနားတတ်တယ်။ အားနာတတ်တယ်။ လောဘမရှိဘူး။
 ဒီပုံစံအတိုင်းသာနေရင် ဒီထက်ကြီးပွားဖို့လမ်းမမြင်ဘူး။ ပတ်ဝန်း
 ကျင်ကောင်းတစ်ခုကို ရောက်အောင်သွားရမယ်။ ဆရာကောင်းကို
 ရှာရမယ်။

ရွှေသင်တန်းအမှတ်စဉ်(၄) ပြီးဆုံးသွားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မရဲ့
 ချစ်လှစွာသော မောင် တစ်ယောက်ဟာ စတင်ပြောင်းလဲခဲ့တယ်။
 သူ ဘာတွေပြောင်းလဲလာလဲ၊ ဘာကြောင့်ပြောင်းလဲသွားတာလဲ
 ကိုယ်ကိုယ်တိုင်သိချင်တော့ ရွှေသင်တန်းအပါတ်စဉ်(၅)မှာ ကျွန်မ
 တက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်းဆိုတော့ ရွှေအကြောင်း
 ပဲ သင်ပေးမယ်လို့ထင်ခဲ့မိတာ။ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပေါင်း
 သင်းဆက်ဆံရေး၊ ဘဝနေနည်းတွေကိုပါ အကုန်သင်ပေးခဲ့တယ်။

'မိဘ' နှစ်ပါးလုံးမရှိတော့တဲ့ ကျွန်မအတွက်တော့ ဆရာ
 အောင်နဲ့အန်တီမော်စီဟာ 'မိဘ' အစားရလိုက်သလိုပါပဲ။ ဘာလို့
 လဲဆိုတော့ စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ သားသမီးဆုံးမပုံကအစ
 အကုန်သင်ပေးခဲ့တယ်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေလည်း
 အများကြီးရခဲ့တယ်။ ဆရာတို့ကျေးဇူးကြောင့် မန္တလေးတောင်
 တက် မိတ်ဆွေတွေရခဲ့တယ်။

တစ်ပတ်ကို စနေ၊ တနင်္ဂနွေ (၂)ရက်ပဲ မန္တလေးတောင်ကို
 တက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျန်းမာရေးအတွက် တောင်တက်
 သင်တန်းတစ်ခု တက်ရသလို မပျက်မကွက် တောင်တက်ရတယ်။

တောင်တက်အဖွဲ့က ရာထူးတွေ၊ ဂုဏ်တွေ၊ ဆင်းရဲချမ်းသာ၊
 အသက်အရွယ်တွေ မပါခဲ့ဘူး။ လွပ်လပ်တယ်၊ စည်းကမ်းရှိ

တယ်။ Lady First... တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တိုင်ပင်ကူညီကြတယ်။ ကျွန်မက လမ်းလျှောက်၊ တောင်တက်သူတွေထဲမှာ သင်တန်း သားသစ်။ အရွယ်က ကျွန်မထက်ငယ်တာ(၂)နှစ်ယောက်ပဲ ပါ မယ်။ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးသူတွေချည်းပဲ။ ဒီတော့ သူတို့ တစ်တွေရဲ့ အတွေ့အကြုံ၊ ဗဟုသုတ၊ ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်တွေကို သင်တန်းတက်သလို လမ်းတစ်လျှောက် အသာလေးနားထောင်ပြီး လိုက်သွားတယ်။ ဒီအသိပညာတွေက ပိုက်ဆံပေးပြီးသင်လို့ မရ ဘူး။ ကျွန်မကတော့ တန်ဖိုးထားပြီး သင်တန်းတက်သလိုကို တက်ခဲ့တယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းခဲ့၊ ဆရာကောင်းတွေ့ခဲ့တဲ့ ကျွန်မဘဝရဲ့ အကိုးကျေးဇူးပဲ။ ဒီတောင်တက်အဖွဲ့နဲ့ပဲ ပုဂံ၊ ညောင်ဦး၊ ပုပ္ပားကို ဘုရားဖူးသွားခဲ့ရတယ်။ ပုဂံကို တစ်ခါမှမရောက်ဖူးဘူး။ ကျွန်မ ဘဝမှာ ပုဂံကိုတောင်တက်အဖွဲ့နဲ့မှ ပထမဦးဆုံးရောက်ခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်မိသားစုလို၊ ဦးကြီးတွေ၊ အဒေါ်တွေ၊ မောင်နှမတစ်တွေနဲ့ ခရီးသွားသလို ရင်းနှီးခဲ့ရတယ်။ ‘လူတွေအကြောင်းသိချင်ရင် ခရီးထွက်ကြည့်တဲ့’ ဆရာတို့မိသားစုနဲ့ဆိုရင် ဘယ်ခရီးသွားသွား ကျွန်မလိုက်မယ်။ ခရီးတစ်လျှောက်လုံးလည်း မပျင်းရဘူး။ မြင် မြင်သမျှကို အကောင်းမြင်ဟာသလုပ်ရင်း သွားရတာ တစ်ခါမှကို ပျင်းစရာမကောင်းခဲ့ဘူး။

ခရီးကပြန်ရောက်တော့ ပိုမိုရင်းနှီးခဲ့ရတယ်။ ဆရာအောင်ရဲ့ လမ်းညွှန်မှု၊ အန်တီမော်စီရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမမှုအောက်မှာ ကျွန်မတို့ ရွှေရတီ(မိသားစု) အများကြီးတိုးတက်ပြောင်းလဲလာခဲ့ပါပြီ။ အရင်က ကျွန်မတို့ ၁၂ ပေဆိုင်ခန်းထဲမှာ ကိုယ့်ဘဝကို ရောင့်ရဲ ဘင်းတိမ်နေခဲ့တယ်။ အမြင်ကျယ်ကျယ် လမ်းပြမယ့်သူ မရှိတော့ ဘဝဟာ တိုးတက်သင့်သလောက် မတိုးတက်ခဲ့ဘူး။ ဆရာတို့

ကို တွေ့ရတာ အတွေ့နောက်ကျတယ်လို့ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဒီအရင် တွေ့ရင် ဒီထက်မက ကြီးပွားချမ်းသာမယ်၊ အမြင်ပိုကျယ်မယ်၊ ဒီထက်မက အများကြီး ရှေ့သို့ရောက်နေမယ်လို့တွေးမိတယ်။

စီးပွားရေးဆိုရင်လည်း 'ရွှေရတီ' ဖိနပ်ဆိုင်မှအစ 'ရွှေရတီ' စတိုးဆိုင်ကြီးအထိဖြစ်လာအောင် လူအား၊ ငွေအား၊ အကြံဉာဏ် တို့နဲ့ ကူညီပေးခဲ့တယ်။ မန္တလေးတစ်မြို့လုံး ဘယ်ဆိုင်မှအအေး မတိုက်ဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆရာတို့ အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်ဟာ ဆိုင်ထဲရောက်လာရင် အအေးတိုက်ဖို့၊ နွေးထွေးပျူငှာစွာ ကြိုဆို ကြဖို့၊ မှန်ကန်သောအပြောအဆို၊ ဖော်ရွေသောဆက်ဆံရေးတွေနဲ့ ကြိုဆိုကြတယ်။

ကျွန်မလောဘကြီးတယ်။ ရွှေထည်ပစ္စည်းဆို အကြီးကြီးမှလို ချင်တာ။ သေးသေးဆို ရွှေချိန်နည်းလို့ မလိုချင်ဘူးပြောတော့ အန်တီမော်စီက 'အထည်ကြီးကြီးလိုချင်ရင် အတုံးအခဲ ဝယ်စု ထား၊ အထည်ဝယ်ပြီး ပြန်ဖြည့်ရင် ခဏခဏရှုံးမယ်တဲ့'

ဘယ်ရွှေဆိုင်မှ မပေးခဲ့ဖူးသော အကြံဉာဏ်တို့ကို ပေးခဲ့တဲ့ အတွက် လေးစားအတုယူဖို့ဆိုရင် အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်မှ အောင် သမာဓိရွှေဆိုင်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ဆရာတို့နဲ့မသိခင် ရွှေသင်တန်းမတတ်ခင် အရင်တုန်းက ဈေးဝယ်တွေကို ဘယ်လိုဝန်ဆောင်မှုပေးရမယ်ဆိုတာ မတွေးခဲ့ဖူး ဘူး။ ဆရာတို့ရွှေဆိုင်ရဲ့ ဝန်ဆောင်မှုတွေကို အတုယူရင်း ကျွန်မ တို့ ရွှေရတီစတိုးရောက်ရင် ရေခဲရေအေးအေး တိုက်ခဲ့တယ်။ ဝန်ထမ်းတွေက ရင်ထဲက အပြုံးနဲ့ကြိုဆိုခဲ့တယ်။ ဈေးဝယ်သူကို သည်းခံရင်း စေတနာထားတတ်အောင် သင်ပေးခဲ့တယ်။

ဆရာအောင်က စကားတစ်လုံးကို အလကားမပြောဘူး အကြောင်းရှိရမယ်။ ဖြစ်အောင်လုပ်ဆိုရင် ဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်။

အနိပ္ပာယ်မဲ့ မခိုင်းဘူး။ ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း ဆရာရဲ့တွန်းအားနဲ့ ရှေ့သို့အများကြီးရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မတို့ရဲ့နောက်မှ ခဲဘသဖွယ် ဆရာရဲ့အင်အားကြီးမားတဲ့အရိပ်နဲ့ ခွန်အားတွေ အများကြီးဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်မတို့မိသားစုရဲ့ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးဆိုရင် အန်တီမော်စီဆီမှာ အများကြီးသင်ယူခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့ နွေလေးမှာ ဆိုင်ကယ်နဲ့ဆိုတော့ လုံချည်ဝတ်လို့ အဆင်မပြေဘူး။ ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက အဖေဘက်က တရုတ်သွေးပါတော့ လုံချည်ဝတ်ရင် မကြိုက်ဘူး။ အန်တီမော်စီနဲ့တွေ့မှ လုံချည်ဝတ် ဘတ်ခဲ့တယ်။ မြန်မာဝတ်စုံဆိုရင် အရမ်းလှမှန်းသိခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မ လုံချည်ဝယ်ဝတ်စရာ မလိုဘူး။ အောင်သမာမိရဲ့ ကျောင်း ရေစက်ချပွဲ၊ နှစ်ပတ်လည်ဂုဏ်ပြုပွဲ၊ ရွှေသင်တန်းဆင်း ဂုဏ်ပြုပွဲ တွေနဲ့ လုံချည်လက်ဆောင်တွေ အများကြီးရခဲ့တယ်။

အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးတွေ လေးစားအတုယူခဲ့ရတယ်။ ဝတ်တတ်၊ စားတတ်အောင် သင်ယူခဲ့တယ်။

ဆရာအောင်က သူ့မိသားစုကို တန်ဖိုးထားတယ်။ ချစ်တယ်။ မိန်းမဆိုရင်လည်း အခြားယောက်ျားတွေလို မဟုတ်ဘူး။ အန်တီမော်စီအပေါ် ရင်ထဲကနေ ဂရုတစိုက်နဲ့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးတာဘေးက ကြည့်နေတဲ့လူကတောင် မြင်ရတယ်။ အန်တီမော်စီကလည်း ဆရာအောင်အပေါ် 'အဖေတစ်ယောက်လို၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို၊ သားတစ်ယောက်လို' ဂရုတစိုက်နဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ သားသမီးတွေအပေါ်မှာလည်း အလေးထားတယ်။ လုပ်ငန်းတာဝန်တွေ မအားလပ်တဲ့ကြားထဲက သားသမီးတွေကို အချိန်ပေးပြီး နွေးထွေးစွာနေထိုင်ခဲ့တယ်။ ဆရာအောင်က မိန်းမ

မသိဘဲ သားသမီး မသိဘဲ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဘာလုပ်လုပ် တစ်မိသားစုအားလုံး အသိပေးပြီး တက်ညီလက်ညီ လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ ဆရာလို ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်၊ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်၊ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ ရေစက်ဆုံခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မတို့ 'ရွှေရတီ' မိသားစု အများကြီး ကံကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဆရာခေါင်းဆောင်မှုအောက်မှာနေရတဲ့ ကျွန်မအမျိုးသား ကိုထိန်လင်းဦးလည်း ကောင်းကောင်း သင်ယူပြီးသားဖြစ်သွားတယ်။

ဒီတော့ ကျွန်မတို့လင်မယားလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးတွေ ပိုမိုကောင်းမွန်ပြီး၊ နားလည်မှုတွေ ရရှိလို့လာခဲ့တယ် (တစ်ခါတလေတော့လည်း ရန်ဖြစ်တာပေါ့)။

မောင်က တစ်ခါတလေ ကလေးလိုပဲ သူ့လုပ်ငန်းတွေကို ချီးကျူးခံချင်တယ်။ ကျွန်မကလည်း စကားလုံးလှလှတွေ မပြောတတ်ဘူးလေ။ မြောက်ပြီးတော့လည်း မခိုင်းတတ်ဘူး။ အရှိကို အရှိတိုင်း ပြောတက်တဲ့သူဆိုတော့ ရန်ဖြစ်ကြတာပေါ့။ မောင်အရမ်းတော်မှန်း ကျွန်မသိတယ်။ ဆရာအောင်က အရမ်းထက်မြက်ပြီး ရှေ့ကို တအားပြေးနေတော့ တော်ရုံလူ လိုက်မမိဘူး။ ပြီးတော့ ဆရာအောင်က စီမံခန့်ခွဲမှု၊ စနစ်ကျကျစီစဉ်မှု အရမ်းကောင်းတယ်။ 'အကြောင်းပြချက်မလိုဘူး၊ ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့တာ အရည်အချင်းပဲ။ ဆရာ့နောက်ကို အမီလိုက်နေရတာနဲ့ မောင့်ကို ကျွန်မ တွန်းစရာမလိုတော့ဘူးလေ။ သူ့အရှိန်နဲ့သူပါသွားပြီ(ဆရာတပည့်ကွက်တီ)။ မောင်သာ အရည်အချင်းမရှိတဲ့ ယောက်ျားသာ ဆိုရင် ဆရာ့အနားမှာ ဘယ်နေလို့ရပါ့မလဲ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပြုစုပျိုးထောင်ရတာ သိပ်ခက်ခဲတာပဲ။ အခုတော့ စိတ်မပူဟော့ဘူး။ မောင်က သူ ဘာလုပ်

လုပ် ကျွန်မကိုပြောပြတယ်။ ကျွန်မဘက်မှာလည်း တိုင်ပြောစရာ ဆရာနဲ့အန်တီရှိတယ်။ (မောင်က လိမ္မာပါတယ်) ဆရာတို့မိသားစု ရွှေသင်တန်းဖွင့်ဖွင့်၊ တရားစခန်းပဲလုပ်လုပ် မောင့်ကို ဆရာအနား မှာ ဝိုင်းကူခိုင်းလိုက်တယ်။ ၁၀ ရက်ပဲကြာကြာ၊ ၁၅ ရက်ပဲ ကြာကြာ၊ ရန်ကုန်ပဲသွားသွား ခွင့်ပြုထားတယ်။

ဆရာအနားမှာနေမှ ဆရာပညာတွေရမှာလေ (ဆရာလို လူဖြစ်အောင်လို့)။ ဆရာက မောင့်ရဲ့ 'စံပြ'လေ 'Hero' ပေါ့။ ရွှေသင်တန်းအမှတ်စဉ်(၄)မှစပြီး ယခုအထိ ဆရာအနားမှာ ဝိုင်း ကူနေတာ သင်တန်းတစ်ခုပြီးတိုင်း မောင့်ပုံစံတွေ ပြောင်းလဲလာ ခဲ့တယ်။ အမြင်တွေ ပိုကျယ်လာခဲ့တယ်။ စီးပွားရေးအကွက်တွေ ပိုမြင်လာပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး အသိုင်းအဝိုင်း ပိုကျယ်ပြန့် လာတယ်။ တရားစခန်း မသွားနိုင်တော့ဘူး။ မောင့်မှာ တာဝန် တွေ ပိုလာပြီ။ ဒါပေမယ့် တစ်နှစ်ကို နှစ်ခေါက်တော့ မဖြစ်ဖြစ် အောင်သွားတယ် (စိတ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာ)။

ကျွန်မတို့သာ ရွှေသင်တန်းကို ပြီးပြီးရောတက်ခဲ့ရင်၊ ဆရာ စကားတွေကို လေးလေးစားစား မနာယူခဲ့ရင် ဒီလို တိုးတက် ပြောင်းလဲလာခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာကတော့ သင်တန်းအားလုံး ကို တစ်ပြေးညီ မေတ္တာထားပြီး ဟောပြောပို့ချနေတာပဲလေ။ ခံယူချက်ချင်း ကွာခြားလို့ တိုးတက်ပုံချင်းလည်း ကွာခြားတယ်လို့ ထင်တာပဲ(ကျွန်မ တွေးကြည့်မိတာ)။

ကျွန်မတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်လေးတစ်စီးနဲ့ကို အလုပ်လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဘုရားကြီးနဲ့ ဈေးချို ခေါက်တုနဲ့ ခေါက် ပြန့်။ 'သား' ကျောင်းအပို့အကြို၊ ဌာနဆိုင်ရာ အဝင်အထွက်၊ မနက်မိုးလင်းမှ ညမိုးချုပ်နေဝင်အထိ မမောနိုင် မပန်းနိုင် ငါတို့ နောက်မှာ ဆရာရှိတယ်ဆိုတဲ့ တွန်းအားနဲ့ 'ပန်းတိုင်'ဆီကို

အရောက်လှမ်းလို့ 'ရွှေရတီ' စတိုးဆိုင်ကြီးဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ ဆရာရဲ့ နည်းပေး လမ်းညွှန်မှုကြောင့် ဝန်ဆောင်မှုကောင်းတယ်။ ဆက်ဆံ ရေးပြေပြစ်တယ်ဆိုတဲ့ 'ရွှေရတီ' စတိုးဆိုင်ကို 'ကုမုဒြာ' ဂျာနယ် အင်တာဗျူးလာလုပ်တဲ့အထိလည်း ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ် (၂၅-၆-၂၀၁၃ ထုတ် ဂျာနယ်မှာ ပါလာပါတယ်။)

ကျွန်မတို့ရဲ့ ယခုအခြေအနေဟာ အနေအထားတစ်ခုကို ရောက်ရှိခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မကတော့ ရပ်ကြည့်နေတဲ့သူ မဖြစ်ချင်ဘူး။ ရပ်ကြည့်နေရင် ကျန်ခဲ့မှာပေါ့။ လျှောက်နိုင်သလောက်တော့ ရှေ့ကိုရောက်မှာပဲ။ ကျွန်မတို့မှာ မိဘသဖွယ်ဆရာရှိတယ်။ ဆရာ နောက်က လိုက်မှာပေါ့(မီးရထားတွဲကြီးလို)။ ဆရာတို့ မိသားစု နဲ့အတူ လူမှုကူညီရေးလုပ်ငန်း၊ သာသနာပြုလုပ်ငန်း၊ ကုသိုလ်ရေး လုပ်ငန်းတို့ကို ကျွန်မတို့ လင်မယား တတ်နိုင်တဲ့အားကလေးနဲ့ ပါဝင်ကူညီ ပါရမီဖြည့်ရင်း သံသရာမှာလည်း ကျန်နေခဲ့တဲ့လူ မဖြစ်ချင်ဘူး။

ရွှေသင်တန်းသွားတက်လိုက်မိတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေကို ရေး ပြရမယ်ဆိုရင် ငှက်တစ်သောင်းမက နားခိုနိုင်တဲ့ သစ်ပင်ကြီး ကိုလည်း တွေ့ခဲ့တယ်။ သစ်ပင်ကြီးရဲ့ကြီးမားအေးချမ်းတဲ့ အရိပ် ကိုလည်း ခိုလှုံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မတို့ လင်မယားရှေ့က မားမား မတ်မတ်ရပ်တည်တဲ့ တံတိုင်းကြီးသဖွယ် ဆရာသခင်ကို တွေ့ပြီ။ လမ်းမှား မရောက်အောင်လမ်းပြမယ့် တို့ဆရာရှိတယ်(ဆရာရဲ့ ခွန်အားပေါ့)။ မောင်နဲ့ကျွန်မအတွက်တော့ ဒုတိယအကြိမ် ရွှေ တောင်ကြီးပေါက်သလို ခံစားရတယ်။ ဘယ်လိုမှတန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရတဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေပါပဲ။ ဆရာနဲ့ အန်တီမော်စီတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတွေကို လေးစားကြည်ညိုစွာ ညတိုင်းမေတ္တာပို့ပြီး ရိုခိုး မိတယ်။ ကျွန်မ စာကောင်းကောင်း မရေးတတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့်

ဒီစာကိုတော့ ကျွန်မနှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး ရေးလိုက်တယ်။ ရင်ထဲက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ခံစားချက်တွေကို ရေးမယ်ဆိုရင်တော့ ရေးလို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး။ ရွှေသင်တန်းကို ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်လိုက် ပါ။ သင်ယူမှာခံတတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲသွားမှာ အမှန်ပါပဲရှင်.....။

မချောစု

လေးစားဂုဏ်ယူရသော ဆရာ

ကျွန်မက ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်းအမှတ်စဉ်(၄)မှ သင်တန်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ သင်တန်းတက်ရောက်ခွင့်ရတဲ့အတွက် သင်ကြားပေးကြသော ဆရာ/ဆရာမများနှင့် ဆရာအောင်ကို အထူးကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ဒီသင်တန်းက ရွှေပညာတင်မကဘဲ အခြားစီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေးနှင့် ကျန်းမာရေးတို့ကို သင်ကြားပြီး မိဘဆရာသမားများကို ရိုသေတတ်အောင်လည်း သင်ကြားပေးတာကြောင့် သင်တန်းတက်ရောက်သူများအတွက် အကျိုးကျေးဇူးများသော သင်တန်းတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့မိဘတွေကို အရင်ကသိပ်ပြီး ဂရုမစိုက်မိဘူး သင်တန်းတက်ပြီးတော့ အဖေရော၊ အမေရောကို ဂရုစိုက်ပြီး ရိုသေတတ်လာတယ်။ အဖေကဝမ်းသာပြီး ဆရာအောင်ကို အဖေလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်တဲ့။ ဒီသင်တန်းတက်လိုက်တာ ငါ့သမီးပြောင်းလဲလာတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ဒီသင်တန်း တက်ဖူးသူတိုင်းရဲ့ မိဘများက ဆရာအောင်ကို ကျေးဇူးတင်နေကြမှာပဲလို့

ဆင်မိပါတယ်။ သင်တန်းတက်ပြီးသူများက မိဘများကို ရိုသေကြသော သားသမီးများဖြစ်လာပြီး၊ ရိုသေပြီးသော သားသမီးများက ပိုမိုဂရုစိုက် ရိုသေလာမှာပါ။ မန္တလေးမြို့တွင် ဆရာအောင်ဆက် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးများစွာရှိပါတယ်။ သို့သော်လည်း ဆရာအောင်ကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ပိုင်အိမ်တွင် ခမ်းနားစွာ တရားစခန်းဖွင့်လှစ်သည့်သူ မတွေ့ဖူးပါ။ ဆရာအောင်ကိုယ်တိုင်လည်း တရားစခန်း ဝင်ပြီး မိသားစုများပါ တရားအားထုတ်စေပါတယ်။ ဒါဟာလည်း လေးစားကြည်ညိုစရာလေးပါ။

သင်တန်းပြီးဆုံးလျှင် ဆရာအောင်က ဆရာတပည့်များကို ကိုယ့်မိဘ၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်များအား လစဉ် ကိုယ်တိုင် တတ်နိုင်သလောက် ကျေးဇူးဆပ်ရန် ကတိတစ်ခုတောင်းပါတယ်။ ဆရာကို ဒါလေးပဲ ကတိပေးပါတဲ့။ မိဘများအနေဖြင့် ဘယ်လောက်တောင် ကျေးဇူးတင်ကြမလဲ။ ဆရာအောင်ရဲ့ လေးစားရတဲ့အချက်တွေက များပါတယ်။ ဆရာက ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘနှင့် ဆရာများကို မမေ့မလျော့သတိနှင့် နေထိုင်ရန်ကိုလည်း သင်ကြားပေးပါတယ်။

ဆရာအောင်ရဲ့ နှစ် (၅၀)ပြည့် မွေးနေ့ပွဲတွင် ဆရာအောင်ရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက် ကျေးဇူးတင်ထိုက်တဲ့ မြစကြာဆရာတော် ဦးလက္ခဏနှင့် မိဘဆွေမျိုးများကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပူဇော်ကန်တော့တဲ့ မြင်ကွင်းလေးဟာ မြင်ရသူအပေါင်း ကြည်နူးဂုဏ်ယူ လေးစားရပြီး အတုယူစရာမြင်ကွင်းလေးတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာအောင်က ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်းကို အချိန်ကုန်ငွေကုန်ခံပြီး ဖွင့်လှစ်ပေးခြင်းအပြင် ၁ နှစ်လျှင် ၅ ရက် တရားစခန်း ၃ ကြိမ် ဝင်ကြေးမယူဘဲ ဖွင့်လှစ်ပေးပါတယ်။ ရာသီဥတု ပူပြင်းလျှင် ဆရာအောင်က သင်တန်းတက်သူများနှင့် တရားစခန်းဝင်သော

ယောဂီတို့ကို အေးချမ်းစွာနေထိုင်နိုင်ရန် မိုးအတုရွာချပေးခြင်း မှာလည်း ဆရာအောင်ရဲ့ ကြီးမားလှတဲ့မေတ္တာ စေတနာတွေက လေးစားရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ လေးစားရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ထဲမှာ ဆရာအောင် တစ်ယောက်ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာအောင် ဟာ လောကီရော၊ လောကုတ္တရာပါ မလစ်ဟင်းအောင် ဆောင်ရွက်နေတာကြောင့် ဆရာအောင်ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်များဟာ ဆရာရဲ့တပည့်များ လေးစားအတုယူစရာဖြစ်ပြီး လေးစားဂုဏ်ယူရသောဆရာအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါတယ်။

မခင်ခင်လေး
ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်း အမှတ်စဉ်(၄)

ပဋ္ဌာန်းဆက်လေလား

ဆရာအောင်နှင့်ကျွန်မသည် ရှေးရေစက်ဟု ခေါ်ရမည်လား။ မည်သို့ပြောရမည်မသိ။ ပဋ္ဌာန်းဆက်ဟုခေါ်လျှင် သင့်မည်ဟု ထင်မြင်မိပါသည်။

လွန်ခဲ့သော ကာလများက အောင်သမာဓိတရားစခန်းများ ဖွင့်တိုင်း ဖွင့်တိုင်း မပျက်မကွက်ဝင်ခဲ့ပါသည်။ စခန်းဝင်တိုင်း လည်း ဝေယျာဝစ္စလုပ်ငန်းများ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဆရာအောင်နှင့်တွေ့တိုင်း 'မင်္ဂလာပါ' ဟု လက်အုပ်ချီ၍ ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်သည်နှင့် ဆရာအောင်ကလည်း တူညီလက်အုပ်ချီ၍ 'မင်္ဂလာပါမယ်တော်ကြီး' ဟု ဂုဏ်ဂုဏ်၊ ဝယဂုဏ်နှင့်အညီ တုံ့ပြန် နှုတ်ခွန်းဆက်လေ့ရှိပါသည်။ ထိုအခါများတွင် မည်သို့ပြော ရမည်မသိ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ရပါသည်။

ထို့အတူ ရွှေသင်တန်းအမှတ်စဉ်(၆) ဖွင့်သောအခါတွင် သင် တန်းသူအဖြစ် တက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသောအခါ ဆရာ၏ ဘဝ တစေ့တစောင်းကို လေ့လာအကဲခတ်ခွင့် ရခဲ့ပါသည်။

မိဘကိုရှိသလေးစားမှုတွင် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာပီပီ ရိုသေကိုင်းရှိုင်းကြောင်း ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ရ၍ မိခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပင်။

ဆရာအောင်သည် မယ်တော်အမေကြည်မြိုင်အား ရှိခိုးကန်တော့ရာတွင် မိခင်ကြီးခြေဖမ်းအား နဖူးဖြင့်ထိ၍ ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ခြေသုတ်ပုဆိုး၊ မြွေစွယ်ကျိုးသို့ ရှိခိုးကန်တော့သည့်နည်းတူ ကျွန်မသားသည်လည်း နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ခွာတိုင်း၊ အမိမြေသို့ပြန်ရောက်သည့်အခါတိုင်းတို့၌ ကျွန်မ၏ခြေအစုံကို နဖူးဖြင့်တိုက်၍ ရိုကျိုး ရှိခိုးလေ့ရှိပါသည်။

ထိုသို့ ကန်တော့သည့်အခါတိုင်း သားငယ်၏ကျောပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့်သပ်၍ သားအား ခလုတ်မထိ၊ ဆူးမငြိဘဲ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ကျန်းမာခြင်းတို့နှင့်ပြည့်စုံစေရန် ဆုတောင်းမေတ္တာမျှဝေပေးရသည့် ခံစားမှုသည် ဖရဏာပီတိ၊ ဝှမ်းဆီထိသကဲ့သို့ အေးမြကြည်လင်စွာ ခံစားရပါသည်။

ကျွန်မ ယခုကဲ့သို့ တုနှိုင်း၍မရသော ကြည်နူးမှုရသ ခံစားရသကဲ့သို့ အမေမြိုင်သည်လည်း သားဦးအောင်၏ ဦးညွတ်ဂါဝပြုမှုကို အတိုင်းမသိ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှုကို မိခင်ချင်းကိုယ်ချင်းစာမနောဓာတ်ကူးမိပါသည်။

မေတ္တာဟူသည် စုန်ချည်၊ ဆန်ချည် လူးလာတုံ့ပြန်သည်မှာ ဆန်းကြယ်လှပါပေဆွတကား။

ဆရာ၏ဘဝကို အစပြုခဲ့ရသော လုပ်ငန်းသည် ကွမ်းယာသည်ဘဝဖြစ်သလို၊ ကျွန်မခင်ပွန်းသည်၏ ဘဝသည်လည်း ကွမ်း သည်မျိုးရိုးဖြစ်နေပါသည်။

တဖန် ဆရာအား ကွမ်းယာသည်ဘဝမှစ၍ အထက်သို့တွန်းအားပေး ကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့သော ဒေါ်သန်းဌေ၊ ဒေါ်သန်းနွဲ့တို့သည်

ကျွန်မခင်ပွန်းသည်၏ ကွမ်းဆွေမျိုးရင်းချာ မောင်နှမများဖြစ်နေကြောင်း သိရပြန်ပါသည်။

ဆရာ၏ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ စိတ်ဓာတ်ကိုလေးစား၍ ကျွန်မခင်ပွန်းသည်အား ဆရာထံတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်စေရာတွင်လည်း ဆောင်ရွက်ပေးသော တိုက်ဆိုင်မှုရှိနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဆရာ၏ အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်၏ သင်္ကေတအတိုခေါ်သည့် (A.A) ဟုပါသလို၊ ကျွန်မခင်ပွန်းသည် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှ နေ့သော ဘွဲ့သည်လည်း ဝါဏိဇ္ဇဝိဇ္ဇာ (စာရင်းကိုင်+စာရင်းစစ်) B.Com (A.A) ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရပြန်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့သော အကြောင်းအကျိုး တိုက်ဆိုင်ဆက်နွယ်နေမှုများသည် ရှေးရေစက်လေလား၊ ပဋ္ဌာန်းဆက်လေလားဟု ထင်မြင်တွေးတောရင်းဖြင့် ဆရာအောင် အသက်ရာကျော်ရှည်၍ ဘာသာ၊ သာသနာအကျိုးကို ဆတက်ထမ်းပိုး တိုး၍ ထမ်းရွက်နိုင်ပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ပါသည်။

မကောင်းမှုရှောင်
ကောင်းမှုဆောင်
ဖြူအောင်စိတ်ကိုထား

(ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ)

မယ်တော်ကြီး
ဒေါ်စန်းစန်းကြူ

ရွှေသင်တန်းအမှတ်စဉ်(၆)၊ တရားစခန်းယောဂီ

တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သောအသိ

ဘုရားကပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အကြောင်းအကျိုးတရားနဲ့ ဟောကြားခဲ့သည်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူသားအားလုံး ပထမအဆင့် ‘သိ’ဖို့ လိုအပ်ပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ‘သိ’မှသာ ဇာတိ-ဇရာ-မရဏတို့ မရောက်အောင် ဝေဒနာအဆင့်မှာပင် ဝေဒနာကို ဖြစ်၊ ပျက်၊ မြင်အောင်၊ မုန်းအောင် ဆုံးအောင် ရှုနိုင်လျှင် ဝေဒနာနောက်မှာ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကမ္မဘဝတွေ မလိုက်လာတော့ဘဲ ဝေဒနာနိရောဓာ တဏှာနိရောဓော ဖြစ်ပြီး ဒုက္ခအပေါင်းချုပ်ငြိမ်းသွားကြောင်း အသိဝင်လာပြီး သိရှိသည့်အတိုင်း ဉာဏ်ဖြင့်ခန္ဓာလှည့်ပြီး ကြည့်၍ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ကြရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ‘သိ’ဖို့ဆိုတဲ့နေရာမှာ စာများများဖတ်ပါ။ မှတ်ပါ။ လေ့လာပါ။ ကိုယ်သိရှိမှတ်သားထားသည့်အတိုင်း အများတကာကို ပြန်ပြောပြပါ။ နောက်ပြီး အချိန်တိုင်းမှာ စဉ်းစားနေပါ။ တရားပွဲများကို သွားပြီး တရားများများနာပါလို့ အကြံပြုသွန်သင် ဆုံးမချက်များကို ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင်

အသိတရားများ ရရှိခံစားခဲ့ရပါသည်။

ယနေ့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုသူများကို မေးကြည့်ပါ။ ဘုရားကို ဘာကြောင့်ကိုးကွယ်သလဲ၊ တရားကို ဘာကြောင့် ကိုးကွယ်သလဲ၊ သံဃာကိုဘာကြောင့် ကိုးကွယ်သလဲဆိုတဲ့အချက်တွေပေါ့၊ ဒီလို မေးလိုက်ရင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အတော်များများက ၎င်းတို့ ဘာကြောင့် ကိုးကွယ်သည်ကို ဂယနဏ ပြန်ဖြေကြားနိုင်မည့်လူ အလွန်ရှားပါးမည်ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အတော်များ သည် မိရိုးဖလာ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က ကိုးကွယ်ခဲ့လို့ ဆက်ပြီး ကိုးကွယ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသာ တွေ့ရှိရပါသည်။ တစ်နည်း ဆိုရသော် ဖော်ပြထားသည့်မှတ်ပုံတင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အများဆုံး ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသွားခြင်းကိုလည်း မှတ်သားမိပါသည်။

အကျဉ်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် ဘုရားကိုဘာကြောင့် ကိုးကွယ်သလဲ ဆိုရင် ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါး (ဒီဂုဏ်တော်တွေဟာ မည်သို့မျှ နှိုင်းယှဉ်တုပြိုင်မရတဲ့ ဂုဏ်တော်များဖြစ်သည်)ကို သိရှိရမည့် အပြင် တစ်ချက်ခြင်း၏အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဂယနဏ သိရှိပြီးမှ သာလျှင် ယုံကြည်ကိုးကွယ်လာမည်ဖြစ်သည်။ တရားဂုဏ်တော် ခြောက်ပါး၏ တစ်ပါးခြင်းအနက် အဓိပ္ပာယ်ကို လေးလေးနက် နက် သိရှိမှတ်သားပြီးမှ ယုံကြည်ကိုးကွယ်လာမည် ဖြစ်သည်။ အလားတူ သံဃာဂုဏ်တော်ကိုးပါးကိုလည်း တစ်ပါးခြင်းအနက် အဓိပ္ပာယ်ကို သိရှိကြမှသာ ဘုရား၏တရားတော်များကို ထပ်ဆင့် ဟောကြားသွန်သင်ဆုံးမနေကြတဲ့ သံဃာတော်များကိုလည်း ယုံကြည်ကိုးကွယ်နေကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် သရဏဂုံ သုံးပါး၏ ကျေးဇူးတွေကို သိရှိလေးစားလာပြီး သဒ္ဓါတရားတွေ တိုးပွားလာမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဒါမှသာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ အပေါ် ကြွင်းမဲ့ ကြည်ညိုလေးစားလာပြီး သဒ္ဓါတရားတွေ တိုးပွား

လာမည် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာအောင် ပို့ချဆွေး
နွေးချက်ကိုမှတ်သားပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်
အောင် အစဉ်ကြိုးစား လေ့လာအားထုတ်လျက်ရှိပေသည်။

အထူးရေးသား ဖော်ပြလိုသောအချက်မှာ မိမိကိုယ်ကို မိမိ
လူ့ဘဝတွင် အသက်ရှင်စွာနေထိုင်ရန် အသက် ၈၀ အထိ သတ်
မှတ်ထားသည်ဆိုကြပါစို့၊ တစ်နှစ်မှာ ရက်ပေါင်း ၃၆၅ ရက်ရှိ၍
အသက် ၈၀ နှစ် အထိဆိုလျှင် လူ့ဘဝတွင် ရက်ပေါင်း ၂၉၂၀၀
ရက် အထိနေရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ယခုဆောင်းပါးရေးသူအနေဖြင့်
အသက် ၆၀ ပြည့်ခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် လူ့ဘဝတွင် ရက်ပေါင်း ၂၁၉၀၀
ရက်နေပြီး၍ နေရန် ကျန်ရက်မှာ ၇၃၀၀ သာ ကျန်ရှိပေတော့
သည်။

အဆိုပါ အချိန်ဇယားအရ တိုတောင်းသော လူ့ဘဝမှာ ဆက်
လက်နေထိုင်ရန် တိုတောင်းသောရက်သာ ကျန်ရှိတော့သဖြင့်
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားဆုံးမစကားအတိုင်း အကုသိုလ်တွေကို လုံးဝ
ရှောင်ပါ။ ကုသိုလ်တရားတွေ များများလုပ်ပါ။ ထို့ပြင် ပထမ
အရွယ်မှာ ပညာရှာရင်း တရားရှာပါ။ ဒုတိယအရွယ်မှာ ဥစ္စာရှာ
ရင်းလည်း တရားရှာပါ။ တတိယအရွယ်တွင်လည်း တရားရှာရင်း
နဲ့ တရားဓမ္မမှာ မွေ့လျော်ပါဟုအကြံပေးအပ်သည်။ ပုထုဇဉ်အနေနဲ့
သေရင်လားရာကတိမမှန်ပါ။ အရိယာအဖြစ်နဲ့ သေရင်လားရာ
ကတိမှန်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ လူသားအားလုံးတို့သည် သက်တမ်းဇယားကို
တစ်ဦးချင်း ကိုယ်ပိုင်မှတ်တမ်းထားရှိပြီး တိုတောင်းတဲ့လူ့ဘဝမှာ
အချိန်မရှိတော့သဖြင့် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည့် ခန္ဓာဉာဏ်ရောက်
ဝိပဿနာတရားကို သိအောင်လေ့လာမှတ်သားပြီး သိရှိသလောက်
အကျိုးရှိအောင် ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်ရင်းဖြင့် ဒုက္ခအပေါင်း

ချုပ်ငြိမ်းရာ၊ ကိလေသာအပေါင်းချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ပါစေ
ကြောင်း ဆုမွန်ကောင်းတောင်းအပ်ပါသည်။

ဝ/ထကြီး (ဖီးကုန်း)

ကိုယုရစ် (သို့မဟုတ်) အောင်သမာဓိ ကိုအောင်

၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ မန္တလေးတောင် ဂေါက်ကွင်း

ကယ်ဒီမ စုစုဝင်း

အရပ်ပုပု၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ မျက်လုံးပေါက် မကျဉ်းမကျယ်၊
 ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပြည့်ပြည့်၊ သွားများက ငယ်ငယ်-
 သူကယ်ဒီလိုက်သည့် ဆရာတွေက သူဌေး၊
 သူ့ကိုဘုတ်ကင်တင်သူများက ငွေကြေး ချမ်းသာသူ-
 သို့သော် မည်သူကမှ သူ့ကို မပြစ်မှား၊ သူကလည်း မြို့ဆွယ်
 ခြင်းမပြု-

အောင်အောင်

အသက်က ၃၀ ကျော်၊ လူပုံကသေးသေး၊ မျက်နှာကရွှင်ရွှင်
 ဂေါက်ကွင်းတွင် တွေ့မြင်ရသော ဂေါက်သမား (Golfer) တိုင်း
 လိုလိုက သူ့ကိုပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ကြသည့် အပြုံးဓာတ်ခံရှိသူ။

စကားပြောလျှင် ကျယ်လောင်ကျယ်လောင်နှင့် မစ္စေရစိတ်
 ကင်းသော သူ့အမူအရာကြောင့် ကျွန်ုပ်က သူ့ကို ခင်မိသည်
 ဒါက သူနဲ့တွေ့ခြင်းရဲ့အစ..

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြသော
 ဦးသိန်းမြင့်(Hole in one)၊ ဦးသက်နိုင်(Asia world)၊ ဦးဝေ

သင်း(ကုန်သည်ကြီး)တို့နှင့်အတူ ဂေါက်ကစားနေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏နောက်မှ ကျယ်လောင်ကျယ်လောင် အာကျယ် နှင့်အတွဲမှာ နီးကပ်စွာလိုက်လာကြသည်။

ကျင်းအမှတ် ၃ ရိုက်ပြီးနောက်၊ အပျိုကြီးဆိုင်တွင် ခေတ္တနား နေ၍ အာကျယ်ရှင်နှင့်အဖွဲ့က ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင် သည်။ အတူစားကြသည်။ နောက်အာကျယ်ရှင်က ကျုပ် နိုင်လာ ဘာ ဒါအကုန်ပဲ။ လိုသမျှ ဖြည့်ရှင်းကြတော့ဆိုကာ သူတို့လူငယ် အတွဲက အရင်ထွက်သွားသည်။

သူ့နောက်က ကယ်ဒီမက စုစုဝင်း..

ကျွန်ုပ်၏ ပါတနာများက သူက ဘယ်သူလဲဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်က သူ့နာမည်က 'ပုရစ်'၊ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အသံက သည်း ကျယ်တယ်ဟု လုပ်လိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် မန္တလေးတောင် ဂေါက်ကွင်းတွင် တချို့က သူ့ နာမည်ကို 'အောင်အောင်'ဟု ချစ်စနိုးခေါ်သူက ခေါ်ကြပြီး ကျွန်ုပ် ၏မိတ်ဆွေ စီးပွားရေးသမား အကြီးစားကြီးများက သူ့ကို ကျွန်ုပ် သုပ်ထားသည့် နာမည် 'ပုရစ်'ကို အမှန်ဟုထင်ကာ 'ကိုပုရစ်' ဟု ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သို့သော် သူက 'ကျုပ် နာမည် ပုရစ်မဟုတ်ဟု ငြင်းကွယ်ခြင်းမပြု' ခပ်မိန့်မိန့်ကြီးပြီး သူ့က ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်နေတတ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူ့ကို တွေ့ဖန်များလတ်သော် သူ့အမူအရာ (Action) နှင့် ပုစ္ဆာမိတ်တို့က တစ်နေ့ကျရင် သူဌေးဖြစ်မယ့်လူ ဟု ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

သူ့ Action များမှာ-

(၁) စကားပြောရာတွင် သူ့ထက်ငယ်သူ၊ ရွယ်တူနှင့် ကြီးသူ အားလုံးတို့ကို 'ခင်ဗျား'၊ 'ကျွန်တော်'ဖြင့် ပကတိအတိုင်း ပြော

ကြားသည်။

(၂) သူဌေး Golfer များနောက်သို့သာ လိုက်လေ့ရှိသော စုစုဝင်းမှာ သူ့နောက်သို့လိုက်သည့် ကယ်ဒီဖြစ်လာသည်။

(၃) ဂေါက်ကွင်းတွင် အောင်သမာဓိ ပြကွဒိန် ဖြန့်ချိရာ၌ လည်းကောင်း၊ အောင်သမာဓိ ကုသိုလ်ပြုရာ နေရာတိုင်း၌လည်း ကောင်း၊ Golfer တိုင်းနှင့်သိသူ စုစုဝင်းက Golfer တိုင်းကို ဧည့်ခံကြိုဆိုသူဖြစ်လာသည်။ (အခြားသူကို ဧည့်ခံခိုင်းလျှင် သူ့လို အဆင်ပြေမည်မဟုတ်။)

ထို့ကြောင့် သူ့ကိုခင်မင်နေကြသူများသည် သူ့အကြောင်းကို တစ်စထက်တစ်စ ဤသို့သိမြင်လာကြသည်။

သူသည်...

(၁) ဂေါက်သီးကစားရာတွင် ဂေါက်အဆင့် Handicap-12 ရှိသော လက်ကောင်းသည့်လူတော်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

(၂) လက်ကောင်းသော်လည်း လောင်းကစားမလုပ်။

(၃) တွေ့သည့်လူတိုင်းက သူ့ကို ခင်ကြသည်။

(၄) အသုံးချရမည့်သူကို လူမှန်နေရာမှန် အသုံးချတတ်သူ ဖြစ်သည်။ (ဥပမာ-စုစုဝင်းကို သင့်သည့်နေရာတွင် ဧည့်ကြိုစေခြင်း)

(၅) အကျင့်သိက္ခာ ကောင်းမွန်သူဖြစ်သည်။

Golfer

Golfer ဆိုသည်မှာ အပြင်ပန်းသဏ္ဍာန် အပြုံးမပျက်၊ အတွင်းသဏ္ဍာန်မှာ အချင်းချင်းမိတ်ဆွေဖွဲ့လိုစိတ် ရှိသည်မှန်သော် လည်း 'ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်း'ကို ကြိတ်၍ပြိုင်ကာ အနိုင်ယူလိုစိတ် ပြင်းထန်ကြသူများဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အချင်းချင်း စေတနာရှိ၍ သိန်းဂဏန်းကုန်အောင် ကျွေးချင်ကျွေးမည်။ မိမိတို့ အနိုင်ရသည့် ငွေတစ်ထောင်ကိုတော့ လိုချင်ကြသည်။ ထိုငွေ ၁၀၀၀ မှာ မိမိအစွမ်းအစ ဂုဏ်သိက္ခာဟု သဘောထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် Golfer အချင်းချင်း၌ လက်ကောင်းသူကို လေးစားကြသည်။ ကိုယ်ကျင့်သီလကောင်းသူကို ကြိတ်၍ လေးစားကြသည်။ ကိုယ်ကျင့်သီလ မရှိသူကို ယဉ်ကျေးမှု မပျက် ရောင်ဖယ်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများဖြင့် အလုပ်များနေခဲ့ရာမှ 'ကိုပုရစ်' နှင့် သတိရတိုင်း ဖုန်းဖြင့်သာ ဆုံကြပြီး လူချင်းက တစ်နှစ်မှတစ်ခါ၊ နှစ်ခါသာ တွေ့ဖြစ်တော့သည်။ တွေ့ရသည်မှာလည်း ခေတ္တမျှသာ...

တွေ့ရပုံက သည်လို...

'ကိုပုရစ်' က ပညာပါရမီဖြည့်သည့်အနေဖြင့် ရွှေပညာအခမဲ့ သင်တန်းကို သူ၏ ၁၄ လမ်း အောင်သမာဓိခြံတွင်ပေးရာ၌ ကျွန်ုပ်က 'လောကီကြီးပွားချမ်းသာရခြင်း' ၏ အကြောင်းများ ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ၂ နာရီကြာ တစ်ချိန် ဟောပြောပေးသည်။ ဟောပြောရန် အောင်သမာဓိခြံသို့ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်ခန့် သွားသည့်အခါတိုင်း သူ၏ ခရီးဦးကြိုမှုကို နွေးထွေးစွာခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ စိတ်ခြင်းအမြဲ နီးစပ်လျက်ရှိခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် သူ၏ စိန်ရွှေရတနာလုပ်ငန်းကို မိသားစုနှင့်အတူ တက်ညီလက်ညီ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာမှ အောင်သမာဓိသူဌေးဟု လူသိများလျက် ရှိချေပြီ။

သို့သော် ငယ်ကျင့်ဝါသနာလေ့ကိုတော့ မစွန့်လွှတ်နိုင်။

ကိုယ်တိုင် အော်ချင်လျက် အော်ရန် မသင့်တော့သောကြောင့်...

(၁) သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင်၊ ကာတွန်းပုံများ ထည့်ကာ ကာတွန်းများကို အအော်ခိုင်းသည်။

(၂) အောင်သမာဓိသို့ခေါ်သည့် ဖုန်းတိုင်းတွင် ဖုန်းခေါ်သူကို သီချင်းဖြင့် အော်သည်။

(၃) အဆိုကျော်များအား သီချင်းဖြင့် အအော်ခိုင်းသည်

(၄) နောက်ဆုံးအော်နေသူမှာ အနုပညာရှင် ပြေတီဦးနှင့် အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့ဖြစ်သည်။

စီးပွားရေးနှင့် စစ်ရေးမှာ ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ စစ်ရေးဗျူဟာတွင် 'စည်းရုံးရင်းတိုက်၊ တိုက်ရင်းစည်းရုံး' ဟုအဆိုရှိသည်။ 'ကိုပုရစ်'၏စီးပွားရေး ဗျူဟာမှာ 'အော်ရင်း ဈေးရောင်း၊ ဈေးရောင်းရင်း အော်'ဟုဖြစ်သည်။

၁၃၇၅ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၁၃ ရက်၊ ၈-၅-၂၀၁၃ နေ့တွင် 'ကိုပုရစ်'တို့ အနှစ် ၅၀ ပြည့်လေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် 'ကိုပုရစ်'၏ ဂုဏ်သတင်း ရှေ့ပြေးပုဗ္ဗနိမိတ်များမှာ- ဦးအောင်ဆန်းဝင်း၊ ဦးအောင်၊ ဆရာအောင်ဟု ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။

(၁) တရားအလှူရှင်ဖြစ်သူ

(၂) ပညာရေးဆိုင်ရာ အလှူရှင်ဖြစ်သူ

(၃) လူမှုရေးဘက်စုံ အလှူရှင်ဖြစ်သူ

(၄) အမိ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးကို တတ်စွမ်းသည့်ဘက်များမှ အလုပ်အကျွေးပြု ကျေးဇူးဆပ်မည့်သူဟု ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

လူသတ္တဝါတို့တွင် ကံတူချင်းဆုံသော်အကျိုးပေးတတ်သည်။

ထိုအခါက ကိုပုရစ်မှာ ယခုအခါ အောင်သမာဓိ စိန်ရွှေရတနာ ရန်ကုန်-မန္တလေးဆိုင်ကြီးများဖြင့် သူဌေးကြီး ဦးအောင် ဖြစ်လျက် ရှိပေပြီ။

သူငယ်ချင်းသို့

သူငယ်ချင်း...။

မင်းက ရွှေသင်တန်းအကြောင်းပြောပြပေးပါလို့ တောင်းဆို
လာတာကြောင့် ကျွန်တော် ရေးပေးလိုက်တာနော်။

သူငယ်ချင်းစာထဲမှာ ဘာကြောင့်တက်ဖြစ်လဲ၊ သင်တန်းဖွင့်
တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ သင်တန်းက ဘာသာရပ်တွေ
အကြောင်း၊ သင်ပြတဲ့ ဆရာတွေအကြောင်း၊ နေရာ အခြေအနေ
အမျိုးစုံနေတာပဲ၊ မေးလည်းမေးတတ်တယ်။

သူငယ်ချင်းရဲ့ သိချင်လေ့လာချင်တဲ့ အချက်အလက်တွေကို
ကျွန်တော်တို့ လေးစားတန်ဖိုးထားလောက်တဲ့ ဆရာ ဦးအောင်
ဆန်းဝင်းရဲ့ နှစ် (၅၀) ရွှေရတု အမှတ်တရစာအုပ်ထဲမှာ ထည့်ပေး
လိုက်ပါမယ်။

ဒီလို...သူငယ်ချင်း...ဒီလို၊ ကျွန်တော် သိချင်လေ့လာချင်တဲ့
'ရွှေပညာသင်တန်း'ကြီးကို မန္တလေးမှာ ဖွင့်ကတည်းက တက်
ဖြစ်အောင်တက်မယ်လို့ အားခဲထားမိတယ်။ သိတယ်မဟုတ်

လား၊ ကျွန်တော်တို့က နိုင်ငံဝန်ထမ်းဆိုတော့ တက်ဖြစ်ဖို့ တော်တော်ကြိုးစားရပါတယ်။ ဆရာ/ဆရာမဆိုရင်တော့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ တက်ဖြစ်ကြပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ရုံးသမားစာရေးတွေကတော့ အားရက် မရလောက်အောင် ရှားပါးပါတယ်။

အမှတ်စဉ် (၇) လောက်ကတစ်ခါ အလုပ်ရုံကို သွားဆွေးနွေးကြည့်မိတယ်။ အချိန်ပြည့်တက်မှဖြစ်မှာမို့ လက်လျှော့ရင်း အခွင့်အခါ စောင့်ရတာလေ။ ဒီနှစ်မှ ကျွန်တော်ကံကောင်းတာ။ ရုံးပိတ်ရက်တွေကများတော့ တက်ဖြစ်သွားတယ်။ ကြားရက်ခွင့်ယူရတာပေါ့။

၂၀၁၃ မတ်လရဲ့ နောက်ဆုံးပတ်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ဟောအခွင့်အရေးကြီးပါပဲ။ ဒီရက်တွေမှာ 'ပညာ' ရပ်တစ်ခုခု တက်ရရင်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးထင်မျှော်လင့်နေတုန်း 'ရတနာပုံ' သတင်းစာမှာ အောင်သမာမိ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်းနှင့် ရွှေသန့်စင်လုပ်ငန်း၊ ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်း အမှတ်စဉ်(၁၃)ကို ကျွန်တော်တို့မန္တလေးမှာ (၂၅-၃-၂၀၁၃ မှ ၃၁-၃-၂၀၁၃ အထိ) (၇)ရက်တိတိ၊ နံနက် (၈:၃၀)နာရီမှ ညနေ (၅:၃၀)နာရီထိ တက်ရောက်နိုင်တယ်။

သင်တန်းသား ၃၅၀ ဦး လက်ခံမယ်လို့သိရတော့ ကျွန်တော် ပျော်လိုက်တာလေ။ ရည်မှန်းချက်တော့ လာပြီ၊ ကြိုးကြိုးစားစား တက်လိုက်မယ်လို့ ပြင်ဆင်ပြီး၊ သင်တန်းသားလက်ခံတဲ့ (၂၃-၃-၂၀၁၃) နံနက်(၈:၀၀)နာရီ နိုင်ငံသားကတ်မိတ္တူ၊ အိမ်ထောင်စုစာရင်းမိတ္တူ၊ ပတ်စ်ပို့ဇာတ်ပုံ(၅)ပုံယူပြီး သွားလျှောက်ခဲ့ပါတယ်။

သူငယ်ချင်းရေ... ကိုယ် (၇:၀၀)နာရီလောက်ကတည်းက သွားမိလို့သာပေါ့ကွာ၊ နို့မို့ဆို နောက်ဆုံး နံပါတ်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ။ ကျွန်တော့်နံပါတ်က ၂၅၈ ဖြစ်နေလို့လေ၊ အဲဒီမှာ အတွေ့အကြုံ

တစ်ခု စီစဉ်မှုကောင်းပုံ တွေ့ရတာက အသက်ပိုင်းခြားလိုက် ကောင်တာဖွင့် လက်ခံ၊ လိုအပ်တဲ့အချက်အလက်ပေး ကတ်ထုတ်၊ ဓာတ်ပုံကပ်နဲ့ သင်တန်းသားကတ်တစ်ခုရလာတယ် သူငယ်ချင်း။

၂၅-၃-၁၃ ရက်နေ့ သင်တန်းဖွင့်ပွဲနဲ့အတူ စာသင်ကြားမှု တစ်ဆက်တည်း တစ်နေ့တာ သင်ခဲ့ရတယ်။ သင်ကြားပို့ချသည့် ဆရာများကတော့ ဘဝနေနည်းနှင့် ဘဝအတွေ့အကြုံများ (ဆရာ ဦးအောင်)၊ ရွှေအကြောင်းသိကောင်းစရာ (ဆရာဦးမော်)၊ ရွှေလုပ် ငန်း-ရောင်းဝယ်တွက်ချက်နည်း (ဆရာဦးတင်အောင်)၊ ရွှေလုပ် ငန်းဆိုင်ရာဥပဒေများ (ဆရာဦးလှဝင်းရွှေ)၊ စိန်ရတီဖွဲ့နည်းနှင့် အတွက်အချက်များ (ဆရာဦးခင်မောင်မြင့်)၊ ရွှေတူးဖော်ခြင်း၊ ကုမ္ပဏီထောင်ခြင်းကို (ဆရာဦးခင်မောင်ဟန် Future Engi- neering Group)၊ Modern Marketing, Selling The Invis- ible ကို (ဆရာဦးကျော်ရင်မြင့်၊ မော်ဒန်၊ ကုမုဒြာဂျာနယ်)၊ စိန်အကြောင်းသိကောင်းစရာ (ဆရာဦးတော်မီသိန်း)၊ လောကီ ရေးရာသိမှတ်စရာ (ဆရာဦးညွန့်ရင်)၊ ဆရာသမီးကြီး မဇင်မိမိ အောင် (ရွှေဈေးကွက်)အကြောင်း၊ Customer များအား ဆက်ဆံ နည်းကို (ကိုလူဟန် ဆရာသား)က သင်ကြားပြသပေးသလို၊ လုပ်ငန်းလုပ်ဆောင်ရာတွင် ကြီးပွားချမ်းသာစေသောနည်းကို (တရားလွတ်တော်ရှေ့နေ) ဆရာဦးမြင့်သိန်းမှလည်းကောင်း၊ Seven Qualities Of Top Sales People နှင့် ဖားခုန် ခုန်ခြင်း ကို (ဆရာဦးစိုးမြင့်သန်း)တို့မှ အသီးသီးသင်ကြားကြပါတယ်။ တစ်ရက်နဲ့တစ်ရက် သင်ကြားမှုတွေက ပိုပိုကောင်းလာတယ်။ ပထမတစ်ရက်ပဲ ထမင်းယူသွားရတယ်။ နောက်ရက်တွေမှာ ဆရာဦးအောင်က မတည်ငွေနဲ့ အလှူရှင်တွေက ထမင်းဟင်း၊ ကော်ဖီအေးတို့လည်းပါတယ်။

ပညာလည်း ပေးတယ်။ ကျွေးလည်း ကျွေးထားတယ်ကွာ။
နောက်စာသင်ချိန် အပူသက်သာအောင် မိုးတုလည်း ရွာပေးထား
တယ်လေ။ စေတနာတွေက ပိုပိုတိုးလာပါတယ်။ သင်တန်းရက်
ကလည်း အချိန်ကုန်လို့တောင် ကုန်မှန်းတောင်မသိ ဖြစ်ဖြစ်သွား
တယ်လေ။

ဒီသင်တန်းကို တက်ရကျိုးနပ်လိုက်တယ်။ နောက်ဆုံး
တစ်မိနစ်ထိတန်အောင် ပြောပြသင်ယူ လေ့လာမှုတွေဟာ မဆုံး
နိုင်အောင်ပါဘဲ။ အချိန်ကို ဘာနဲ့ပေးဝယ်မလဲဆိုရင် အသက်နဲ့ပေး
ဝယ်ရတယ်လို့လဲ ဆရာဦးအောင်က မှာသေးတယ်။

အဓိက ကတော့ကွာ 'ရွှေ'ပညာကို အတိုင်းအတာတစ်ခု
အထိတတ်မြောက်စေဖို့ 'လူအ'သီးများ တုံးကြစေရန်ဆိုတဲ့ ဆရာ
တို့ရဲ့ စေတနာက အသက်ဝင်လှပါတယ်ကွာ။ ကိုယ်တို့သင်တန်း
သားတွေ (၇)ရက် ပြည့်အောင်တက်ပြီး ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းများ
လည်း အမှတ်တရရိုက်ခဲ့ရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သင်တန်းသား/သူ ၃၂၄ ဦးပဲပါတယ်။ ပြီး
ရန်ကုန်-မန္တလေး ရွှေသင်တန်းအဖွဲ့တွေပေါင်းပြီး၊ 'ရွှေတော်'
လေ့လာရေးကိုလည်း ထွက်ခဲ့ရတယ်။ သပိတ်ကျင်းမြို့နယ်ဘက်
လေ၊ ရွှေတူးဖော်ပုံ အဆင့်ဆင့်ကို လက်တွေ့ပြသတာပေါ့ကွာ။

အဲဒီမှာတစ်ချက် အန္တရာယ်များလို့ ကိုယ်တို့မိန်းကလေးတွေ
မဝင်ရတဲ့နေရာရှိတယ်။ သင်တန်းသား ယောက်ျားလေး အချို့က
တော့ ကိုယ်တိုင်ဆင်းကြည့်ပြီး ရင်ခုန်ကြည့်နူးမှု၊ လက်တွေ့ကျ
ကျ လေ့လာရမှုအတွက် အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ကြောင်း
ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောတယ်လေ။

အားကျမိတာကို ပြောပြတာပါ။ သူငယ်ချင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့
အကြောင်းအချက်စုံကို သိချင်ရင်တော့ နောင်ဖွင့်မဲ့အပတ်စဉ်တွေ

သူနှင့် နီးကပ်စွာ ပေါင်းသင်းလျက်ရှိသော သုဓမ္မာ ဦးကျော်
သင်း၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်ဆန်း မိသားစုမှာ မန်းမြေရာဇာ ကုမ္ပဏီ မြေ
သုဋ္ဌေးကြီးဖြစ်လျက်ရှိပေပြီ။

ကျွန်ုပ်မှာ မိသားစု ကြီးစားမှုကြောင့် အထက်မြန်မာပြည်၏
အကြီးကျယ်ဆုံး မော်တာ သင်္ကန်းချုပ် စက်ရုံကြီးဖြင့် စန်းမန္တလာ
သင်္ကန်းပရိကွရာလုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်လာရပေသည်။

ထိုအခါက ကိုပုရစ်၏ကယ်ဒီမ စုစုဝင်းမှာ ယခုအခါ ဧရာ
ဝတီမြစ်ကမ်း ချော်ဆိပ် ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်သည့် အလျား
၂၀၀ ပေ၊ အနံ ၄၀ ပေ ရှိ သံဆီကန်သမ္မာန်ဖြင့် တွဲထားသည့်
ဧကတပ်သင်္ဘော ၁၀ စီးပိုင် သင်္ဘောသူဋ္ဌေး Golfer ဦးကျော်
သင်း၏ ကယ်ဒီမ ဖြစ်လျက်ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဤဆောင်းပါးကို ရေးရာ၌ အောက်ပါစာကို
သတိရလျက်ရှိပေတော့သည်တကား-

‘ငါ့သားဘုန်းလျှံ၊ လူ့ထုံးစံကား
ကံလည်းတစ်ခု၊ ဉာဏ်တစ်ခုတည်း
ရှေးပြုအဟုန်၊ ကံတည်းကုန်လျှင်
ဉာဏ်ကုန်တတ်မြဲ၊ အမြင်လွဲရှင်
မှီဝဲမိတ်ကောင်း၊ သူမြတ်လောင်းနှင့်
ပေါင်း၍တဆစ်၊ ဉာဏ်ထူးဖြစ်က
ကံသစ်ပွားမှု၊ အကြောင်းပြု၏။’

မဃဒေဝလင်္ကာသစ်(၃၀၂)

ဦးမြင့်သိန်း

B.Sc.,R.L.,H.G.P.,D.B.L.,(Credit),D.L.D.,
101.IP(Law).WIPO, Geneva Switzerland.

တရားလွှတ်တော်ရှေ့နေ

မှာ လာရောက်သင်ယူပါလို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။

ကိုယ်ရေးတဲ့ အကြောင်းအရာက ယေဘုယျ မြင်တွေ့ခံစားရ သလောက် ရေးပေးတာ၊ သူငယ်ချင်းကိုယ်တိုင် တက်ပြီး ‘ရွှေ’ သင်တန်းအရသာ အနှစ်သာရကို နှစ်နှစ်ကာကာ မြည်းစမ်းကြည့် ပါလို့ ထပ်မံဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့နိုင်ပါစေ။

သူငယ်ချင်း

ခင်စန်းဝင်း

အပတ်စဉ် (၁၃)

အောင်မြေ့သာစံ

လက်မတစ်ချောင်းထောင် အောင်နိမိတ်ဆောင်ပေးတဲ့ ဆရာအောင်

ရွှေသင်တန်းတက်ဖို့ လာတာပါ။ ရောက်ရောက်ခြင်းပဲ ဖော်ရွေစွာကြိုကြပါတယ်။ ဆရာမကြီးဆိုတဲ့သူနဲ့တွေ့ပြီး စာရင်းပေးရပါတယ်။ သင်တန်းတက်ဖို့လျှောက်လွှာ ဖြည့်ပြီး တင်ရပါတယ်။ သင်တန်းကို နံနက်နဲ့ ညနေ ၂ ပိုင်း ခွဲထားပါတယ်။ ကျွန်မက နယ်ကလာတက်ရတဲ့အတွက် နံနက်ပိုင်းကိုပဲ တက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဓာတ်ပုံ (၂) ပုံကပ်ပြီး လျှောက်လွှာတင်ရပါတယ်။ အဲဒီအခါ နံနံပါတ်ကို A-၉ ဆိုပြီးပေးပါတယ်။ ကျွန်မတို့ နယ်ကလာတက်တဲ့ သူတွေအတွက်နေစရာကို အဲဒီခြံထဲမှာပဲ မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားလေး တစ်ဆောင်စီ စီစဉ်ပေးပါတယ်။

ဆရာမကြီးအပါအဝင် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတွေက ဖော်ဖော်ရွေရွေ အပြုံးတွေနဲ့ ကြိုဆိုကြပြီး ကျွန်မ တည်းရမယ့် နေရာအထိ ဆရာမကြီးဦးဆောင်ပြီး သုံးထပ်ဆောင် အပေါ်ထပ် အထိလိုက်ပို့ပေးကြပါတယ်။ ကျွန်မက နယ်ကလည်းဖြစ် သူဌေး

ရဲ့ခြံကြီးထဲ သွားသင်တန်းတက်ရတာဆိုတော့ အားငယ်စိတ်တွေ ဖြစ်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထင်ထားတာနဲ့ တခြားစီလွဲနေပါတယ်။ အောင်သမာဓိ အခမဲ့ရွှေပညာသင်တန်းလျှောက်လွှာတင်ကတည်းက ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံကြတဲ့အတွက် အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်ရပါတယ်။ ဦးအောင်ရဲ့ မေတ္တာစေတနာတွေကြောင့်လားမသိဘူး။ အဲဒီခြံကြီးထဲ စခြေချမိကတည်းက သင်တန်းပြီးတဲ့အချိန်အထိ စိတ်ချမ်းသာမှုတွေကိုသာ ခံစားရပြီး စိတ်ဆင်းရဲ ဘဝင်မကျစရာ ဘာတခုမှ မတွေ့ခဲ့ရတဲ့အတွက် အံ့ဩမဆုံးဖြစ်မိ၊ ချီးကျူးမိပါတယ်။ နယ်မှလာတက်တဲ့ သင်တန်းသူ၊ သင်တန်းသားအားလုံးကို ဦးအောင်က စားစရာကအစ စီစဉ်ပေးပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်လို့လည်း မဆုံးအောင် ခံစားရပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့စိတ်ထဲမှာ အတွေးတစ်ခုဝင်လာပါတယ်။ သူတို့မိသားစုက ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးအကုန်ခံပြီး ရွှေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အသိပညာ၊ လူမှုဝန်းကျင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတတွေ ပေးခဲ့သေးတာပဲ ငါကလည်း ဒီသင်တန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စွမ်းဆောင်နိုင်သရွေ့ ကူညီမယ်လို့ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့မိပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် A-၉ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အစစကူညီလုပ်ကိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျေးဇူးဆပ်နိုင်သရွေ့ ဆပ်မယ်လို့လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့မိပါတယ်။

၁၂.၁၂.၂၀၁၀ နံနက် ၇ နာရီမှာ သင်တန်း စပါတယ်။ ကိုယ့်ဓာတ်ပုံနဲ့ခုံပါတ် A-၉ ကပ်ပြားလေးကိုလည်း လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားရပါတယ်။ သင်တန်းလာတက်တဲ့သူတွေကို လက်မှတ်ထိုးတက်ရောက် စာရင်းကို ကျွန်မတို့စပြီး လုပ်ပေးရပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ မန္တလေးနဲ့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လာတက်တဲ့သူတွေနဲ့ စပြီးသိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ မိတ်ဆွေအသစ်တွေ တိုးခဲ့ပါတယ်။ နံနက်

၈ နာရီမှာ သင်တန်းချိန် စခဲ့ပါတယ်။ ဦးအောင်ရဲ့ မိသားစုအား လုံးကိုလည်း သိခဲ့ရပါတယ်။ ရွှေအကြောင်းတွေ သင်ကြားပေးတဲ့ ဦးအောင်ရဲ့ညီ ဆရာမော်ကိုလည်း သိရပါတယ်။ အလုပ်ရုံတာဝန် ခံ ဦးဗိုလ်ဆန်းနဲ့ အခြားလူမှုရေးဗဟုသုတတွေ သင်ပေးတဲ့ သင်တန်းဆရာတွေအားလုံးကိုလည်း သိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ဆရာအောင်ရဲ့ ရွှေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတတင်မကဘဲ မိဘနှစ်ပါးကို တစ်လတစ်ခါ အမြဲရှိသေလေးစားစွာ လက်အုပ်ချီမိုး ငွေကြေးကို ကန်တော့ဖို့ တလေးတစား တိုက်တွန်းခဲ့ပါတယ်။ သင်ကြားပေးခဲ့ပါတယ်။

ဆရာအောင် သင်ကြားတဲ့အတိုင်း သင်တန်းလည်း ဆင်းရော ကျွန်မ မိဘတွေကို လစဉ်တစ်လ ၅၀၀ဝိ/- ကန်တော့ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်နှစ်ပြည့်တော့ တိုးပြီး ၁၀၀၀ဝိ/- ကန်တော့ပါတယ်။ ယခုနှစ်မှာတော့ ၂၀၀၀ဝိ/-လစဉ် ကန်တော့နေပါတယ်။ တခြားလူမှုရေးနယ်ပယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သင်တန်းပို့ချခဲ့တဲ့အတွက် ဗဟုသုတတွေ စုံလင်စွာ သိခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မ တက်ရတဲ့ရွှေသင်တန်းက အမှတ်စဉ်-၆ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဆရာအောင်က တစ်ဖက်က လက်ငါးချောင်းထောင်၊ တစ်ဖက်က လက်မတစ်ချောင်းထောင်ပြီး အမှတ်စဉ်-၆ ကို ပြခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အမှတ်စဉ်-၆ ရဲ့သင်္ကေတကို လက်မ တစ်ချောင်းထောင်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလက်မ တစ်ချောင်းထောင် သင်္ကေတပေးတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က အစစ အောင်ပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကိုဆောင်ပေးလိုက်တဲ့ ဆရာအောင်ရဲ့ အောင်နိမိတ်အမှတ်အသားလေး ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။ ကျွန်မတို့ သင်တန်းသူ၊ သင်တန်းသား မနက်/ညနေ ၅၄၀ ဦးရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်မ ထောင်ပြလိုက်ရုံနဲ့ အမှတ်စဉ်-၆ သင်တန်း

သူ/ သင်တန်းသားဆိုတာ သိသွားကြပါတယ်။ လက်မ တစ်
 ချောင်းထောင် အောင်နိမိတ်ဆောင် အတိတ်တဘောင်နဲ့အတူ
 လက်မ တစ်ချောင်းထောင် အောင်နိမိတ်ဆောင် သင်္ကေတပေးတဲ့
 ဆရာအောင်ရဲ့ စကားသံတို့ကို ထာဝရ ကြားယောင်လျက်၊
 အမှတ်ရနေလျက်.....။

ရွှေသင်တန်းအမှတ်စဉ်-၆
 ဒေါ်နုနုတင် (A-၉) မုံရွာ

ပွေးပျံ့တဲ့ တောပန်းလေး

ချီလာခဲ့တဲ့ခရီးက မနည်းဘူး။ 'မဲတော' စခန်းကို ဒီညနေ အရောက်ချီတက်ရမယ်။ ရဲဘော်တိုင်း ညက အိပ်ရေးမဝခဲ့ကြ ဘာလည်း အားလုံးအသိ။ ဖြစ်နိုင်ရင် သေနတ်တွေ နံဘေးချ၊ ခါးက စစ်ချပ်ဝတ်တွေအကုန်ဖြုတ် တစ်မှေးလောက်တော့ စိတ် သွတ်ကိုယ်လွတ် မှေးလိုက်ချင်တယ်။ တပ်စိပ်မျူးဌေးအောင်က 'နံ့သာတော' ရွာ မရောက်ခင်မှာ ခဏနားကြဖို့ပြောတော့ အားလုံး ဝမ်းသာသွားကြတယ်။

နံ့သာတောရွာလေးကို မျက်စိနဲ့ လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ရွာလေး ဆီက အူထွက်နေတဲ့ မီးခိုးမှိုင်းမှိုင်းလေးက ရွာလေးကို အုပ်မိုးနေ တယ်။ ဒီရွာဟာ သူတို့တတွေ ဝင်ထွက်စားသောက်ပြီး လက်ရှိ အနီးရ မှားယွင်းချက်တွေ၊ ပြစ်ချက်တွေ၊ ခေတ်အခြေအနေတွေကို နှင်းပြဲဖူးတဲ့ ရွာလေး။ သူတို့ကို နားလည်အားပေးတဲ့ နံ့သာတော ရွာ

တောင်သူယာလုပ် တောသူတောင်သား အဖိနှိပ်ခံနေကြတဲ့

ရွာလေး။ စာသင်ကျောင်းမရှိ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းပဲ ရှိတဲ့ ရွာလေး။

ကင်းတာဝန် ယူသူယူ၊ နားသူတွေ နားကြရတယ်။ အကြော အချင်တွေကို စိတ်နဲ့ဖြေလျော့နေလိုက်ကြတာ အသံမြည်မယ် ထွက်မယ်ဆိုရင် သံစုံမြည်နေလိမ့်မယ်။

မောင်နီက ရဲဘော်တွေ အနားယူကြတယ်ဆိုမှ သူ့သေနတ်ကို တိုက်ချွတ်နေဦးမလို့။ ဒါပေမဲ့ သေနတ်တိုက်ချွတ်တဲ့အခါ အသံ မြည်မှာကြောင့် ရဲဘော်တွေကို အားနာပြီး မတိုက်တော့ဘူး။

ဘိုတောက် ရုတ်တရက်ထရပ်ပြီး 'ကြိုင်ကြိုင်' ကို ရှာမိ တယ်။ တကယ်တော့ လေချွန်သံပေးလိုက်ရင် ဒါမှမဟုတ် လက် ဖျစ်တီးလိုက်ရင် ကြိုင်ကြိုင် သူ့ဆီ ပြေးလာမှာသိတယ်။ အနား ယူနေကြတဲ့ ရဲဘော်တွေ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ သူလည်ဆုံ ပြီးရှာမိတယ်။ ခြေသံ လုံအောင်နင်းပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်မိတယ်။ ကင်းတာဝန်ကျနေတဲ့ ကိုညိုက ဘိုတောက် ဘာရှာနေတယ်ဆို တာ သိလို့ နဲ့သာတောရွာလေးဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ဪ...ကြိုင်ကြိုင်တော့ သူတို့ရဲ့ ဘာသာဘာဝအလျောက် အပျိုလှည့်သွားတာလေလား။

ကြိုင်ကြိုင်ဆိုတာ တစ်ကိုယ်လုံး သမင်ရောင်ရှိတဲ့ခွေးမလေး။ ရိုးရိုးလေးတွေနေကျ ရွာခွေး ရပ်ခွေးတစ်ကောင်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အင်းခွေးမျိုးများ စပ်လေသလားမသိ၊ ခွေးမ ဆိုပေမယ့် သူ့အရိုးနဲ့ အရပ်က ခွေးထီးတစ်ကောင်အရွယ်ပဲ။ ခွေးမ တွေထဲမှာတော့ အတော်ထွားတဲ့ ခွေးမ။ မသိသူတွေက ကြိုင်ကြိုင်ကို ခွေးထီးလို့ ထင်ကြတယ်။

ဘိုတောက်ရဲ့ အချစ်တော် ကြိုင်ကြိုင်လို့ဆိုရင် ဒီစကားလုံး မလုံလောက်ဘူး။ သူတို့ တပ်စိပ်တစ်စိပ်လုံးရဲ့အချစ်တော်။ ဒီ

ခွေးမလေးဟာ ခွေးပေမနှင့် သူတို့ရဲ့ရဲဘော်တစ်ယောက်လို့ အားလုံးက သဘောထားကြတယ်။

ရဲဘော်တွေအားလုံးဆိုပေမယ့် ရဲဘော် 'အိုက်ကို' တစ်ယောက်မပါဘူး။ ရဲဘော်အိုက်ကိုဟာ အလွန်ခင်မင်စရာကောင်း၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်းတဲ့ ရဲဘော်။ အထူးသဖြင့် ရောက်လေရာ အရပ်မှာ ဘယ်သူနဲ့မဆို အဆင်ပြေတဲ့ ရဲဘော်။ ရပ်တိုင်း ရွာတိုင်းက ရဲဘော်အိုက်ကိုဆိုရင် ချစ်ကြခင်ကြတယ်။ ချစ်မွေးပါတဲ့ ရဲဘော်ပဲ။ ပြောစရာဆိုလို့ သူ့မှာ အားနည်းချက်တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ခွေးကိုမချစ်တတ်တဲ့ ညဉ့်ပဲ။ အကျင့်လို့ ပြောရမလား၊ စရိုက်လို့ ပြောရမလား မသိ။

ခွေးတွေကလည်း တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာဆိုသလို ဒီတပ်စိပ်မှ ရွာထဲဝင်လာရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွေးတွေက မဟောင်ကြဘူး။ ရဲဘော်အိုက်ကိုဆိုရင် ခွေးက ဟောင်နေကျ။ ဒီတော့ ကြိုင်ကြိုင်နဲ့ အိုက်ကိုနဲ့ တွေ့ခါစမှာ အဆင်မပြေကြဘူး။ အစေးမကပ်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခွေးပိုင်ရှင်ဘိုတောက် အပါအဝင် တပ်စိပ်မှူး ဌေးအောင်ကစလို့ အားလုံးက ဝိုင်းပြီး အိုက်ကို ကိုဆွေးနွေးကြတယ်။ နားဝင်အောင် ပြောရတယ်။ ကြိုင်ကြိုင်ဟာ သူတို့ တပ်စိပ်ထဲမှာ ရဲဘော်ကောင်းတစ်ယောက်၊ သစ္စာရှိတဲ့ရဲဘော်၊ အလုပ်အကျွေးပြုတဲ့ ရဲဘော်၊ အလွန်တော်တဲ့ရဲဘော် ဟုတ်လား။ တိုးတိုးကဘို တောက်ထက် ကြိုင်ကြိုင်အကြောင်း အိုက်ကို နားဝင်နိုင်အောင် ပြောနိုင်စွမ်းတယ်။ မောင်နီရော၊ ကိုအောင်ရော၊ ကိုမဲမောင်ရော အားလုံးက ဝိုင်းနားချတယ်။

အများစုကားမို့ မပယ်ဝံ့လို့သာ အိုက်ကိုကလက်ခံတာ။ ဒါပေမယ့် ကြိုင်ကြိုင်ကို သူ ခင်မင်လိုစိတ် မရှိသေးတာသေချာတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူကြိုင်ကြိုင်အပေါ် ဒေါသထွက် အမူအရာ

တွေ မြင်နေရသေးတယ်။

အရှေ့ဘက်ခြမ်းကို ကင်းတာဝန်ကျနေတဲ့ ကိုညို တပ်စိတ်
မှူး၊ ငွှေးအောင်ကို အသံတိုးတိုးနဲ့ သတင်းလာပို့တယ်။ တိုးတိုး
ဆိုပေမယ့် ခပ်သွက်သွက်လှမ်းတဲ့ ခြေသံနဲ့ အမောတကောစကား
ပြောသံ မှေးစင်းနေကြတဲ့ ရဲဘော်တွေကို လှုပ်နှိုးလိုက်သလိုပဲ။

‘နဲ့သာရွာထဲက ရွာသားတစ်ယောက် ငါတို့ စခန်းချရာဘက်
ကို လာနေတယ်’

ရန်သူရဲ့ အခြေအနေကို ခေါ်မေးဖို့ သင့်၊ မသင့် ငွှေးအောင်
စဉ်းစားတယ်။ ပြီးတော့ အားလုံးအသံ ငြိမ်အောင်ထိန်းဖို့ မှာခဲ့ပြီး
သူကိုယ်တိုင်လိုက်ကြည့်တယ်။ နဲ့သာရွာသားတော်တော်များများ
ကို တပ်စိပ်မှူးက ခင်မင်နေတယ်လေ။ ဘယ်သူများ ဖြစ်မလဲ။

ဪ...ဦးထူကွယ်အိမ်က စားရင်းငှား အောင်ဖြိုးပါလား။
တပ်စိပ်တစ်စိပ်လုံးနဲ့ ခင်မင်ပြီး သူတို့ကို ကူညီနေတဲ့လူငယ်လေး။
သူတို့နဲ့ အသက်အရွယ် မတိမ်းယိမ်းလောက်ပဲ ရှိဦးမှာ။

အောင်ဖြိုး ရွာပြင် တော်တော်ဝေးဝေးရောက်တဲ့အထိ သူ
မျက်လုံးတွေက ဣန္ဒြေမရဘူး။ ခြေလှမ်းကလည်း ခပ်ကြိုကြိုလှမ်း
လို့။ ငွှေးအောင်က ဒါကို ရိပ်မိတယ်။ ဒါကြောင့် အောင်ဖြိုးကို
ချက်ချင်းလှမ်းမခေါ်ဘဲ အသာစောင့်ကြည့်နေတယ်။ အောင်ဖြိုးက
ရွာဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး အမူအရာပျက်ပျက်နဲ့ ခပ်သွက်သွက်
လှမ်းလျှောက်နေတယ်။

ကိုက် ၃၀ လောက်လွန်တော့မှ နောက်ကပါလာတဲ့ ဒုစိပ်မှူး
နေလင်း အသံခပ်အုပ်အုပ်နဲ့ လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ သူ့နာမည်
ခေါ်သံလည်းကြားရော အောင်ဖြိုးက ဝမ်းသာတဲ့မျက်နှာနဲ့ ဆက်
လျှောက်ရင်း ယောက်ျားကြီးနှစ်ဖက်စာလောက်ရှိတဲ့ ကုက္ကိုပြင်
ကြီးကို အသာကွယ်ပြီး ရပ်နေလိုက်တယ်။

ဌေးအောင်နဲ့ နေလင်းတို့ ကိုယ်ကိုညွတ်ပြီး အောင်ဖြိုးဆီ
ခပ်သုတ်သုတ် ချဉ်းကပ်သွားတယ်။ ကျန်တဲ့ ရဲဘော်တွေကအခြေ
အနေတစ်ခုတော့ ထူးပြီဆိုတာ သိလိုက်ကြလို့ စစ်ချုပ်ဝတ်တွေ
ကောက်ဝတ်သူဝတ် နဲ့သာတော့ဘက် လှမ်းကြည့်သူကြည့်နေကြ
တယ်။ တချို့ဆိုရင် အမ် ၁၆ တွေ၊ အေကေ ၄၇ တွေ
လွယ်ပြီး နေကြပြီ။

‘ဟာ အစ်ကိုလေး၊ အစ်ကိုလေးတို့ခွေးမလေး ရွာထဲဝင်လာ
ကတည်းက အစ်ကိုလေးတို့တပ် ဒီနားမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ရိပ်
ဒိတယ်’

‘ဟုတ်လား၊ ကြိုင်ကြိုင် ရွာထဲရောက်နေသလား’

‘အခုလည်း ကြိုင်ကြိုင်က အစ်ကိုတို့တပ်စိပ်ရဲ့ ဘေး
အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်လိုက်တယ်လို့ အောက်မေ့လိုက်တော့’

‘ဘာလို့လဲ မောင်အောင်ဖြိုးရ’

‘ရွာထဲမှာ ရန်သူတွေကို အများကြီး မည်းမည်းလှုပ်နေ
တာပဲ’

‘ဟုတ်လားကွ ဘယ်စစ်ကြောင်းကလဲ’

‘အဲဒါတော့မသိဘူး၊ အစ်ကိုတို့ ဒီဘက်မှာ လှုပ်ရှားနေတယ်
ကြားလို့ လာကြတာတဲ့၊ ပြီးတော့...’

‘ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ’

‘အနီးအနားမှာလည်း သူတို့တပ်ဖွဲ့တွေ အများကြီးပါတယ်၊
ခက်ထဲကနေ လှမ်းပြောနေသံတွေ ကြားနေရတယ်’

‘ကောင်းပြီလေ၊ အင်အား ဘယ်လောက်ရှိမယ်ထင်သလဲ’

‘သုံးဆယ်လောက်များ ရှိမလားမသိဘူး’

‘အေး...ကောင်းပြီညီလေး၊ ကျေးဇူးပဲ’

တပ်စိပ်မှူး၊ နေလင်းက ဒုစိပ်မှူး ကျော်ဝဏ္ဏကိုခေါ်တယ်

ပြီးတော့ ရဲဘော်တွေကိုပါခေါ်ပြီး အခြေအနေကိုရှင်းပြတယ်။

‘ရန်သူအင်အား ငါတို့ထက်များတယ်၊ ငါတို့မှာ ကျည်ဆံရော ရိက္ခာရော နည်းနေပြီ၊ ဒါကြောင့် မဲတောစခန်းကို အမြန်ရောက် အောင် ဆုတ်ရမယ်’

‘ကဲ အသင့်ပြင်ကြ’

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သိုးသိုးသွက်သွက်နဲ့ အသင့်ပြင်လိုက်ကြ တယ်။ ဒီတပ်စိပ်လေးဟာ ပွင့်လင်းရာသီအစကတည်းက ရန်သူ ကြေးစားတွေကို ချေမှုန်းလာခဲ့လို့ မဲနယ်တောင် ထင်ရှူးတောင် တစ်ဝိုက်မှာ နာမည်ကျော်စပြုနေပြီ။ ရန်သူတွေက ဒီတပ်စိပ်ကို ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ဝိုင်းပိတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလေ။ ဒါကြောင့် တွေ့ရင် အရေဆုတ်ပစ်မယ်လို့ ရန်သူက ကြိမ်းမောင်းပြီး ဒီကောင် တွေ အရှင်မဖမ်းနဲ့လို့ ရာဇသံပေးထားခံရတဲ့တပ်။

လားလန်တောင်တိုက်ပွဲမှာ ရန်သူ ၈ ယောက်ကျပြီး ၆ ယောက်ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်။ ဖားပြုပ်အင်းတိုက်ပွဲမှာလည်း ရန်သူကို ချုံခိုတိုက်ခဲ့လို့ ရန်သူအထိနာခဲ့တယ်။

ခံယူချက်ပြင်းတဲ့ ဒီလူငယ်တွေရဲ့ သေနတ်ပြောင်းကထွက်တဲ့ ကျည်တွေဟာ ရန်သူရဲ့ ချက်ကောင်းနေရာတွေ ထိတာများတယ်။

မဲတောကို အရောက်မြန်တဲ့လမ်းကို သူတို့ မရွေးချယ်ကြဘူး။ ရန်သူကြေးစားတွေလိုက်ရင် ဒီလမ်းအတိုင်း လိုက်လာမှာ အသေ အချာပဲ။ ဒါကြောင့် ပင်ပန်းနေကြပေမယ့် ရန်သူ မလိုက်မယ့် လမ်းကို ရွေးခဲ့ကြတယ်။

လေး၊ ငါးမိနစ်လောက် လျှောက်ခဲ့ကြပြီးမှ သူတို့ရဲ့ ရဲဘော်မ ကြိုင်ကြိုင်ပါမလာတာကို သတိထားမိတယ်။ သံယောဇဉ်အကြီး ဆုံး ဘိုတောက်ကတော့ ရှေ့ကိုသာ အပြင်းချီနေတာ နောက်ကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နဲ့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်အသက်

လောက် ဘယ်ဟာမှ အရေးမကြီးဘူးလို့ နှလုံးပိုက်ပြီး ဆက်ချီခဲ့ကြတယ်။

ပွင့်လင်းကာလအစဖို့ ဒုံကရီချောင်းက ရေတွေများသေးဘယ်။ ရဲဘော်တစ်ယောက် ခက်ခက်ခဲခဲ ကူးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒုံကရီချောင်းထဲ မဆင်းခင်မှာ ကျော်ဝဏ္ဏက ချောင်းရေကို လက်ခုပ်နှံခပ်ပြီး အသာရှုကြည့်တယ်။ ဆပ်ပြာမွှေးနံ့များ ရလေမလား။ ချောင်းညာမှာ ရန်သူတပ်များ စခန်းချတာ ရှိလေမလား စူးစမ်းတာလေ။

ရဲဘော်အားလုံးရဲ့အသက် လုံခြုံဖို့ ကိုယ့်အပေါ်မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ယူဆထားတဲ့ တပ်စိပ်မှူးဌေးအောင် ဒုံကရီချောင်းထဲမှာ ခြေချော်သွားသေးတယ်။ ရေစီးနဲ့ ကံကောင်းလို့မျောပါမသွားတာ။ ချောင်းကမ်းပါး ထပ်ရောက်တော့ နေညိုနေပြီ။ ရှေ့မှာ စီစီဇာတောင်ကုန်းက ကန့်လန့်ဖြတ်ကြီးခံနေတယ်။ အချိန် မည်းမှောင်စပြုနေပြီ။ စီစီဇာတောင်ခြေမှာရှိတဲ့ 'ဆန်တိုင်ဂေး'ရွာလေးက လည်း ရန်သူတပ်စွဲတတ်တဲ့ရွာလေးမို့သူတို့ရှောင်ကွင်းခဲ့ကြတယ်။

ကိုယ့်အသက်ရှူသံ ကိုယ်ပြန်ကြားလောက်အောင်မောနေကြပြီ။ ရေဘူးထဲမှာ ဒုံကရီချောင်းရေတွေ ဖြည့်ခဲ့ကြပေလို့။ ဆားပေါက်နေတဲ့ ယူနီဖောင်းတွေလည်း အနံ့ဆိုးတွေ ထုတ်လွှတ်နေပြီ။ သေနတ်တွေ ဝန်စည်စလွယ်တွေ အကုန်လုံးခါချပြီး ရေဝအောင် ချိုးချင်စိတ် ပေါက်နေကြတယ်။

တပ်စိပ်ဝင် ရဲဘော်တွေဟာ ဒီလိုပင်ပန်းဆင်းရဲမှုမျိုးစုံ ကြုံဖူးပေမယ့် ဒီနေ့လောက် ဆင်းရဲပင်ပန်းတာမျိုးတော့ မကြုံဖူးပါဘူး ကွာလို့ အောက်မေ့မိကြတယ်။

ဒီလိုပင်ပန်းရင် ကျင်လည်ခဲ့တဲ့ ကံ့ကော်ရိပ်၊ စွယ်တော်၊ တမာတော ကျင်လည်ခဲ့ကြတဲ့ လွမ်းမောဖွယ်ကာလတွေကို တွေး

တောပြန်ပြောင်း သတိရပြီး ခွန်အားမွေးသူမွေ၊ ကျဆုံး၊ အနာတရ ဖြစ်သွားကြတဲ့ ရန်သူတွေရဲ့ အော်သံတွေ ညည်းတွားသံတွေ သွေးပျက်သွားမှုတွေ ပြန်ခံစားရင်း ခွန်အားပြန်ဖြည့်သူ ဖြည့် ကြတယ်။

ခြေသံ လုံရမယ်၊ မြန်ရမယ်၊ မိုင်းတွေ ကွင်းရမယ်၊ ရွာတွေ ကွင်းရမယ်။ စိစိစာတောင်ခါးပန်း၊ ဒါမှမဟုတ် တောင်ထွတ် ရောက်အောင် ချီရမယ်။

ဒါမှ လုံခြုံမှုရှိမယ်။

ဝါးရွက်တွေရှု၊ ဆူးတွေကခြစ်၊ မှက်တွေ၊ ကျွတ်တွေကိုက်နေ တဲ့ကြားက အတင်းတိုးပွေ့ပြီး ချီနေရတယ်။ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ထွန်းမြင့်အောင်ရဲ့နားထဲက လေတွေထွက်နေပြီ။ ဘိုတောက် ရှိစု မဲ့စု တံတွေးကိုစုပြီး မြို့ချနေမိတာလည်း ခဏခဏ။ တောင်ခြေ က ဆန်တိုင်းဂေးရွာကို ကွင်းတာဆိုတော့တက်ရတဲ့နေရာက မတ် စောက်လွန်းတယ်။ တောကြီးခြင်ကျားတွေကလည်း ငြိမ်ငြိမ်မနေ ဘဲ လှုပ်ရှားနေတာကို အလွတ်မပေးဘူး။ နားရွက်နားမှာ တဝီဝီ ပျံဝဲနေတယ်။ အလွန်အင်မတန် ပင်ပန်းတဲ့ စစ်ချီခရီးပါပဲ။

စိစိစာတောင်ထွတ်ရောက်တော့ အရှေ့ဆီမှာ ပြည့်လှလှ ငွေလမင်း ပေါ်ထွက်နေပြီ။ တပ်စိပ်မျိုး ဋေးအောင်က ရဲဘော်တွေ ရဲ့ အခြေအနေကြည့်ပြီး ကင်းချနေတယ်။ ပင်ပန်းကြတာခြင်းက အတူတူ၊ နှမ်းနယ်ကြတာခြင်းက အတူတူ။ ဘိုတောက်မျက်နှာ အပျက်ဆုံး။ ဝမ်းနည်းရိပ်သန်းနေတယ်။ သူ့ရဲဘော်မ ကြိုင်ကြိုင် နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရှင်ခွဲ ခွဲခွဲကြပါပေါ့လား။ ရဲဘော်တွေအားလုံးက သတိရကြ၊ လွမ်းကြပေမယ့် ဘိုတောက်မျက်နှာထောက်ပြီး ကြိုင် ကြိုင်ပါမလာတော့ ရဲဘော်တစ်ယောက် လျော့နေသလိုခံစားကြရ တယ်။ ကိုညိုကတော့ ဘိုတောက် မျက်နှာတစ်လှည့်၊ အိုက်ကို

ချက်နှာတစ်လှည့် ကြည့်နေမိတယ်။

ထမင်းစားကြဖို့ မီးဖိုသူတွေက မီးခိုးမထွက်အောင် ဂရုစိုက် ခီးမွှေးနေကြတဲ့အချိန် ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း အိပ်တန်းတက်တဲ့ ငှက်တွေရဲ့ တေးဆိုသံကလွဲလို့ တောင်ထွတ်က သစ်ရွက်တွေကို လေတိုးသံပဲ ကြားကြရချိန်။ ချစ်သူရှိရင် ချစ်သူကို လွမ်းရအောင် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေအရပ်ရပ်က သွေးဆောင်နေတယ်။

စိတ်ခံစားမှုတွေ အလွန်ထူးဆန်းလှတယ်။ ခွေးတွေကို မသိ ခံဝတ်ထဲက စိတ်ပျက်၊ မချစ်တတ်တဲ့ အိုက်ကိုတောင်မှ ကြိုင်ကြိုင် ကို သတိရနေမိတယ်။ ကြိုင်ကြိုင် ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပါ စေလို့ အိုက်ကို ဆုတောင်းမိတယ်။ အိုက်ကို ပြန်ပြောင်းတွေး တောတဲ့အထဲမှာ ရဲဘော်မောင်နီ ငှက်ဖျားအပြင်းအထန် ခံစားရာ ကနေ သက်သာလာတော့ အာဟာရလိုအပ်နေချိန်မှာ ကြိုင်ကြိုင် ပျားအုံကြီးတစ်အုံ တွေ့အောင်ရှာပြီး သူ့သခင် ဘိုတောက်ရဲ့ ဘောင်းဘီကို နှုတ်သီးနဲ့ လာထိုးတယ်။ ဘိုတောက်က မအားဘူး၊ ကင်းတာဝန်ကျနေတာ။ ဒီတော့ကြိုင်ကြိုင်က အိပ်နေတဲ့နေလင်းရဲ့ ခြေသလုံးနားက ဘောင်းဘီစကို သူ့ပါးစပ်နဲ့ ခပ်ဖွဖွကိုက်ပြီး နေလင်းကိုနှိုးတယ်။ နေလင်းနိုးတဲ့အခါ ပျားအုံရှိရာကို ဦးဆောင် ခေါ်သွားပြီး ပျားအုံကို မောကြည့်ပြီး ဟောင်တယ်။ အဲဒီကရတဲ့ ပျားရည်တွေကြောင့် ရဲဘော်မောင်နီ နားလန်ထပြီး ကျန်တဲ့ရဲဘော် တွေလည်း ပျားရည်တွေနဲ့ခွန်အားသစ်ရခဲ့ကြတယ်။

အိုက်ကို ရှေ့ဆုံးကနေ ဦးဆောင်ချီတက်တုန်းမှာ ကြိုင်ကြိုင် အမြီးနုနုပြီး ဟောင်နေတာအကြာကြီး။ သူ့အနား အိုက်ကိုနဲ့ရဲဘော် တွေရောက်လာကြတဲ့အခါ မြေကြီးပေါ် ဝပ်ချလိုက်ပြီး အမြီးနုနု ရင်း ဆက်ဟောင်နေတယ်။ သူက နားမလည်လို့ ရှေ့တိုးမယ်လုပ် တဲ့အခါ အိုက်ကိုရဲ့ဘောင်းဘီစကို ထိုးဟပ်ပြီး အတင်းနှုတ်သီးနဲ့

ဆွဲထားလို့ အိုက်ကိုလန့်ပြီး ခြေထောက်နဲ့ကန်ပစ်ရင်း အမ် ၁၆
သေနတ်နဲ့ ထိုးချိန်ခဲ့ဖူးတယ်။

ဒါမျိုးကို အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ ဘိုတောက်က ရဲဘော်တွေကို
နေရာကနေ ခြေတစ်ဖဝါးမှ မရွှေ့ကြနဲ့၊ ရှေ့မှာ မိုင်းရှိတယ်လို့
ပြောလိုက်တယ်။ ကြိုင်ကြိုင် ထိုးဟောင်နေတဲ့နေရာမှာ ပေါက်ကွဲ
မှုပြင်းပြီး အန္တရာယ်ရှိတဲ့မိုင်းတစ်လုံး ရှိနေတယ်။

ကြိုင်ကြိုင်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေက အများကြီးပါလား။ သူ့လျှောက်
တွေးရင်း၊ သတိရရင်း အိုက်ကို ကြိုင်ကြိုင်အပေါ်မှာထားတဲ့
စိတ်တွေ ပြောင်းလာခဲ့တယ်။ ကြိုင်ကြိုင် ရှာကျွေးတဲ့ ဖွတ်သား၊
ကြိုင်ကြိုင် ကိုက်ချီလာတဲ့လိပ်သားနဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် နာလန်ထဲ
ဖူးတယ်။

စီစီဇာတောင်ပေါ်ရောက်အောင် ချောင်းအကြီးအသေးတွေ
ဖြတ်ခဲ့၊ တောင်ပူစာ၊ တောင်ကုန်း၊ တောနက်နက်တွေ ငှာရိန်းနီး
အပြင်းချီခဲ့ကြတာဆိုတော့ ကြိုင်ကြိုင်နဲ့ သူတို့နဲ့ ဝေးကြပြီပေါ့။
နေရစ်တော့ ကြိုင်ကြိုင်ရေ။

မနက် အိပ်ရာက နိုးတဲ့အခါကျရင်တော့ ဘိုတောက်အပါ
အဝင် တပ်စိတ်တစ်စိတ်လုံးကို သူ ကြိုင်ကြိုင်အပေါ်မှာ မိုက်မိုက်
ရိုင်းရိုင်း ဆက်ဆံခဲ့တာတွေအတွက် ခွင့်လွှတ်ကြဖို့ ဝမ်းနည်း
စကားဆိုဖို့ အိုက်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ထမင်းစားဖို့ စောင့်ကြရင်း သေနတ်တိုက်သူ တိုက်၊
လဲလျောင်းသူ လဲလျောင်း၊ ကင်းတာဝန်ယူသူယူပေါ့။ ဘိုတောက်
ကတော့ ကြိုင်ကြိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ နဲ့သာတောရွာလေးဘက်ဆီ
ငေးမျှော်နေမိတယ်။

စီစီဇာတောင်ပေါ်မှာ တိုက်ခတ်နေတဲ့လေဟာ ရှမ်းတောင်
တန်းပေါ်က လေတွေလိုပဲ။ ကောင်းကင်မှာ နက္ခတ်သဘင်က

လည်း စုံစုံညီညီနဲ့။ ဝင်းပပရောင်လေးက အိပ်ပစ်ဖို့ နှမြောစရာ
 ကောင်းတဲ့ လရောင်လေး။ ဒါပေမဲ့ ရဲဘော်တွေရဲ့ ပင်ပန်းနွမ်း
 နယ်မှုကို ဘယ်အရာကမှ တားဆီးလို့မရနိုင်ဘူး။ ဟာနေတဲ့ဝမ်း
 ဗိုက်တွေ တင်းနေအောင် ဖြည့်လိုက်တာက ကလေးများ သားလေ
 ချောသီချင်း ဆိုသိပ်လိုက်သလို။ တပ်စိပ်မှူးကတော့ သတိစိရိယ
 နဲ့ အိပ်ကြဖို့မှာသလို ကင်းတာဝန်ယူကြမယ့် ရဲဘော်တွေကို
 ပိုပြီး သတိရှိကြဖို့မှာတယ်။ မှာတာမှ နှစ်ကြိမ်။

ဟောက်သံတွေ ထွက်သူထွက်၊ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်
 နေကြချိန်မှာ ကင်းသမားကိုညိုရဲ့ သေနတ်မောင်းတင်သံက
 လိုအပ်တာထက် ပိုမြည်သွားတယ်။ သတိရှိတဲ့ ရဲဘော်တွေက
 အနားမှာချထားတဲ့ သေနတ်ဆီလက်က အလိုလို ရောက်ပြီသား။

လရောင်ထဲမှာ သူတို့ဆီ တစ်စုံတစ်ခုကတော့ လာနေတာ
 သေချာသွားပြီ။ ကင်းတာဝန်ကျ ကိုညို မျက်လုံးကို အစွမ်းကုန်
 ဒွင့်၊ နားကို အစွမ်းကုန်စွင့်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ကြားက အမှတ်တမဲ့
 အလစ်ဝင်လာခဲ့တယ်။ သူ့သေနတ်ပြောင်းထိပ်မှာ.....

ဟာ....ကြိုင်ကြိုင်

သူတို့နဲ့ ကြိုင်ကြိုင် ပြန်လည်တွေ့ကြပုံက အိပ်မက်လိုတောင်
 ဆင်ရတယ်။ ကြိုင်ကြိုင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ စိရွံ့နေတဲ့ ချောင်းရေ
 ဘွေ၊ ချွေးတွေကို အခုမှ ခါလိုက်တာ အမှုန်အမွှားအစက်တွေက
 အိုက်ကို ကိုတောင်မှ လာစင်သေးတယ်။ အိုက်ကို စိတ်မဆိုးတဲ့
 အပြင် ကြိုင်ကြိုင်ကို လက်ဖျစ်တီးပြီး ခေါ်လိုက်တယ်။

ကြိုင်ကြိုင်ကလည်း အိုက်ကိုဆီ အမြီးလေးနန့်ပြီး ပြေးသွား
 ဘယ်။ နှစ်ယောက်သား ဖက်နေလိုက်ကြတာ။

ညီပုလေး

ဘဝအမော ဝက်ပါတောထဲမှာ

ဘဝမှာ နေကြရတဲ့ အချိန်ကာလကို အတိအကျ သတ်မှတ်ထားလို့ မရပေမယ့် လူ့သက်တမ်းဆိုတဲ့ ယေဘုယျအနေအထားအရ ခုနေခါမှာ ၆၀-၇၀ ဆိုပြီးပြီ။ ၈၀ ဆိုတာ တော်တော်နေကြရတာ။ ၉၀ ကတော့ ရှားရှားပါးပါးပဲ။ ၁၀၀ ဆိုရင် ထူးဆန်းအံ့ဘွယ်စာရင်းထဲဝင်ပြီ။ ၁၀၀ ကျော်ရင်တော့ ဂီးနက်စ် ဘုတ်အော့ဖ်ဝါးရက်ကော့ဒ်ထဲ ထည့်ရတော့မှာ...။

အချိန်ကို ဘယ်သူမှ အစိုးမရဘူး။ တားလို့မရ၊ ဆီးလို့မရ၊ ဆိုင်းလို့မရ၊ ရွှေလို့မရ၊ အင်္ဂလိပ်စကားပုံက 'အချိန်နှင့်ဒီရေသည် လူကိုမစောင့်' ။ ဟုတ်ကဲ့။ ကမ္ဘာကြီးက ၂၃ စောင်းနေတဲ့ သူဝင်ရိုးပေါ်မှာ သူ ၂၄ နာရီကြာတိုင်း တစ်ပတ်ရအောင် သူ့ဖာသာ လှည့်နေရင်းမှာပဲ။ နေလုံးကြီးကိုလည်း ၃၆၅ ရက်မှာ တစ်ပတ်ပတ်မိအောင် ဘဲဥပုံလမ်းကြောင်းအတိုင်း ဝတ္တရားမပျက် မှန်မှန်ကြီး ပတ်နေရတယ်လေ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ နေဖြစ်လိုက်၊ ညဖြစ်လိုက်။

(ဝင်ရိုးစွန်းဒေသတွေမှာ နေ့ ၆ လ၊ ည ၆ လ)။ နေထွက်လာတာ မြင်လိုက်ရ။ နေဝင်သွားတာတွေ့လိုက်ရ။ လပြည့်ဝန်းကြီး ထွက် လာတာတွေ့လိုက်ရ။ လဆုတ် ဆုတ်သွားတာမြင်လိုက်ရနဲ့ လုံးချာ လယ်နေတာပေါ့။ (ကမ်းရိုးတန်းဒေသတွေမှာဆိုရင် ဒီရေအတက် အကျ ကိစ္စတောင် ပါသေးရဲ့။) ပြီးတော့ လာပါပြီဗျာ။ နွေတဲ့။ မိုးတဲ့။ ဆောင်းတဲ့။ ‘ဥတုသုံးလီရာသီစက်ဝန်း’ ဆိုပြီး ဗမာတွေက စာဖွဲ့ကြ၊ ကဗျာဖွဲ့ကြ၊ တေးသီကြူးရေးစီကြနဲ့လေ။ ကံဗျာ...ကံ ကောင်းချင်တော့ ကမ္ဘာမှာ ‘လ’ ဆိုတာကလဲ တွဲရက်ပါနေပြန် ရော။

‘...ကျယ်စွာလဟာပြင်...အဆုံးမရှိမသိနိုင်ပင်...
 လှည့်ပတ်နေစဉ်...လလုံးက ကမ္ဘာကိုပင်
 နှစ်သိန်းလေးသောင်း မိုင်အကွာခန့်ထက်...
 လရဲ့အလုံးဟာ အချင်းမိုင် နှစ်ထောင့်
 တစ်ရာ...ခြောက်ဆယ် သင်္ချာပြ...ပြက္ခဒိန်တီထွင်
 လူ့သမိုင်းရာဇဝင် စသည်...လ နှင့်ပင်...’

အဲဒါဟာ ‘လ’ ကိုဖွဲ့တဲ့ မြို့မငြိမ်းရဲ့လက်ရာ အလွန်တိကျတဲ့ တေးတစ်ပုဒ်ထဲက တေးစာသားတွေပေါ့။ လဟာ ကမ္ဘာနဲ့မိုင် ပေါင်း ၂ သိန်း ၄ သောင်းအကွာမှာရှိတယ်။ ကမ္ဘာနဲ့တွဲရက်သား ကြီး သူကပါရောပြီး နေကိုပတ်နေတာ။ အဲသည်မှာ နေကြပ်တာ တွေ၊ လငပုတ်ဖမ်းတာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့တာပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်ကဲ့။ အခု ကျွန်တော်တို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ချဲ့ကြည့်နေကြရတဲ့ ပြက္ခဒိန် ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလကို တိုင်းတာတဲ့ယူနစ်ဟာ ‘လ’ ကို အခြေခံပြီး ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက လူတွေက တီထွင်ထားခဲ့ကြတာတဲ့ဗျာ။ ‘လ’ ဘာဖြည်းဖြည်း ပြည့်လာတာကို မှတ်ထားတယ်။ လတာဖြည်း ဖြည်း ဆုတ်ယုတ်ပြီး လုံးလုံးကွယ်သွားတာကို မှတ်ထားတယ်။

တန်ခူးရက်မစုံ ၂၉ တို့၊ ကဆုန်ရက်စုံ ၃၀ တို့ဆိုတဲ့ ဗမာပြက္ခဒိန် ဖြစ်လာတယ်။ လူ့သမိုင်းဖြစ်စဉ်မှာ အချိန်ကိစ္စကို အသိအမှတ် ပြုပြီး အမှတ်အသားတွေထားခဲ့ကြ။ ပြုပြင်ခဲ့ကြ။ ပြင်ဆင် ဖြည့်စွက် စီရင်ခဲ့ကြ။ တစ်ပြေးညီ ကျင့်သုံးခဲ့ကြ...။

မူလတန်းမှာ ကျောင်းစနေပြီဆိုတော့၊ စက္ကန့်ခြောက်ဆယ် တစ်မိနစ်၊ မိနစ်ခြောက်ဆယ် တစ်နာရီ။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ တစ်ရက်။ ခုနစ်ရက် တစ်သီတင်း။ လေးသီတင်း တစ်လ၊ ဆယ့် နှစ်လ တစ်နှစ်...။ အော်ဟစ်ကျက်မှတ်ကြရပြီ။ နောက်တစ်မျိုး ရှိသေးတယ်။ 'ရက်သုံးဆယ်မှာ စက်တင်ဘာ၊ ဧပြီနှင့် နိုဝင်ဘာ၊ ကျန်သောလမှာ သုံးဆယ့်တစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ နှစ်ဆယ့် ရှစ်၊ ရက်ထပ်နှစ်တွင် နှစ်ဆယ့်ကိုး' တဲ့။ အဲသည်မှာ ပြည့်စုံတယ်။ အချိန်ကို စီမံခန့်ခွဲပြီး အားလုံးအဆင်ပြေအောင် သတ်သတ်မှတ်မှတ် လုပ်လိုက်တာ။

ပြက္ခဒိန်က အချိန်ကို ပိုင်းခြားတယ်။ နှစ်ကာလကို ပိုင်း ခြားတယ်။ ရာသီဥတုကိုပိုင်းခြားတယ်။ 'လ' အလိုက်ပိုင်းတယ်။ နေ့ရက်သတ်မှတ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်ပြက္ခဒိန်က 'နေ'ကို အရင်းခံ ထားတယ်။ ဗမာက 'လ' ကို အရင်းခံထားတယ်လို့ဆိုတယ်။ အဲသည် ပညာက သီးသန့်လေ့လာရတာ။ ဗမာမှာက ဝါထပ်တဲ့ ကိစ္စကလဲရှိသေးတယ်။ ထားလိုက်ပါတော့ ဒါတွေကို...။

ဒီတော့ လူတချို့အတွက် တစ်နှစ်ဆိုတဲ့ ၃၆၅ ရက်ဟာ ဟိုလိုလို သည်လိုလိုနဲ့ ဘာမှန်းမသိဘဲကုန်ဆုံးသွားပေမယ့် လူ တချို့အတွက်တော့ ကြာလိုက်တာ။ ကုန်နိုင်ခဲ့လိုက်တာ။ ဒါပါပဲ။ အချိန်ရဲ့သဘာဝဟာ ဒါပဲ။ အချို့သောသူအတွက် စက္ကန့်တိုင်းဟာ လောင်မီးကျနေတယ်။ ဝေဒနာကို အပြင်းအထန် (အပြင်းအထန်) ခံစားနေရတယ်။ သေရမယ့်ကိစ္စက သေချာနေပြီ။ မသေနိုင်သေး

ဘူး။ စက္ကန့်တိုင်းပြောင်းဆန်နေတယ်။ အရှင်လတ်လတ် ငရဲခံနေရတယ်။

ဖိုင်နယ်မှာ နာကျင်အချိန်ပို နောက်ဆုံးမိနစ်ရဲ့ နောက်ဆုံးစက္ကန့်မှာ နောက်ခံလူတွေပြန်နေတဲ့ကြားက ဝိုးဖရိယာအပြင်ဘက်ကနေ Surprise Shoot ထည့်လိုက်လို့ အနိုင်ဂိုးဝင်သွားပြီး သလားပိုက်ခွဲရတာတွေ မကြာမကြာတွေ့နေရတယ် မဟုတ်လား။ အချိန်တစ်စက္ကန့်အတွင်းမှာ ဧရာမအပြောင်းအလဲကြီးတွေ။ သိန်းပေါင်းများစွာ၊ သန်းပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေ၊ လွှဲချော်ခွင့်တွေ၊ အများကြီးရှိတယ်။ တကယ့် အဆုံးအဖြတ် အကြီးကြီးပေမယ့် စစ်ပွဲမှာ မြင်းခွာသံလေးတစ်ချက် ရိုက်ဖို့ အချိန်တစ်မိနစ်လောက် မပေးမိတာနဲ့ အရှုံးကြီးရှုံးခဲ့ရတဲ့၊ ဘုံးဘုံးလဲခဲ့ရတဲ့ စစ်သေနာပတိကြီးကို သမိုင်းမှာ အထင်အရှားတွေ့ရပါရဲ့။

ဘဝဆိုတာ မွေးဖွားလာတဲ့အချိန်ကစပြီး သေဆုံးကြရတဲ့ ကာလအတောအတွင်းကို ဆိုလိုတာပါ။ ဘဝကို ဇာတ်ခုံကြီးနဲ့ ဘင်စားကြတာတွေကိုလဲ ကြုံဖူးကြတယ်မဟုတ်လား။ တချို့နာမည်ကြီးတဲ့ စာရေးဆရာတွေတောင် ဘဝဇာတ်ခုံ ဘယ်ကဲ့သို့ သွားကဲ့သို့ဆိုပြီး ဘုတ်အုပ်လေးတွေ လေးငါးအုပ်လောက် လုပ်လုပ်နေသေးတယ်လေ။ နောက်ပြီး ဘဝကို ဇာတ်ဆရာကြီးနဲ့ တူတယ်လို့ ပုံခိုင်းကြတာတွေလဲရှိတယ်။ ‘ဘဝဇာတ်ဆရာဆိုသမျှ အလိုကျ ငိုခဲ့ရ ကျွန်မဘဝပါရှင် ဆိုတဲ့’ သီချင်းတောင်ရှိသေးတယ်။ ဘဝသံသရာဆိုတဲ့ ဇာတ်ရှင်ဟာ ၁၉၅၇ ခုနှစ်မှာ အကယ်ဒမီတွေ အများကြီးရခဲ့တဲ့ မန္တလေးရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီလီမိတက်က ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ ပွဲဦးထွက် မန္တလေးဖြစ် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားပါ။

တကယ်တော့ ဘဝဟာ အကန့်တစ်ကန့်ပါပဲ။ တကယ်တော့ ဘဝဆိုတာ လျှပ်တစ်ပြက်ပါပဲ။ လူ့ဘဝရယ်ပဲ ဆိုကြပါစို့။ မနုဿ

ဘာဝေါဒုလ္လဘော။ လူ့အဖြစ်သည် ရခဲစွတဲ့။ ပြောလေ့ပြောထရှိ
 သေးတာက ဗြဟ္မာပြည်က အပ်တစ်စင်းကျလာတာ လူ့ပြည်က
 ထောင်ထားတဲ့ အပ်နဲ့ ဆတ်ခနဲ ထိပ်ချင်းလာထိတာမျိုးက
 လွယ်တယ်။ လူ့ဖြစ်ဖို့ အဲသည်လောက်မလွယ်ဘူးတဲ့ဗျာ။ လူ့ဘဝ
 ဆိုတာ သံသရာမှာရဖို့အလွန်ခဲယဉ်းသတဲ့။ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်
 အပြောကျယ်လွန်းလှတဲ့ မဟာသမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှာ လှိုင်းပုတ်ရာ
 မျော၊ ရေစီးကြောင်းသယ်ရာပါနေတဲ့ ထမ်းပိုးတုံးကြီးတစ်တုံးနဲ့
 အဲသည်သမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှာပဲ ဘယ်ရောက်လို့ရောက်မှန်းမသိ၊ ကူး
 ချင်ရာကူးနေတဲ့ မျက်မမြင်လိပ်ကန်းကြီးတို့ဟာ ပက်ပင်းတိုးပြီး
 ထမ်းပိုးပေါက်ထဲ လိပ်ကန်းကြီးရဲ့ခေါင်းက အတိအကျဝင်စွတ်
 ရက်သားဖြစ်သွားဖို့လွယ်တယ်။ လူ့ဖြစ်ဘို့ လူ့ဘဝကိုရဘို့ သိပ်
 ခက်တယ်တဲ့။

ကဲ ဘယ်နှယ်လဲ။ လူ့ဘဝကိုရဘို့ဆိုတာ လွယ်မှတ်လို့။
 ပစ္စက္ခကာလ အခြေအနေတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လိုက်ပြီး ဟာ...နားရှိလို့
 သာ ကြားရသကွာ၊ ဟုတ်ပါ့မလား မောင်ကာဠုရေ လို့သံသယ
 နဲ့ ယုံချင်စရာ မကောင်းလိုက်လေခြင်းလို့ထင်ချင်ထင်ပါ။ ထင်ခွင့်
 ရှိတာပေါ့။ နောက်ထပ်လူဖြစ်ခွင့်နဲ့ဆိုင်တာ တစ်ခုပြောပါဦးမယ်။
 ဒီလိုဗျာ သတ္တလောကကြီးမှာ သက်ရှိသတ္တဝါပေါင်း မြောက်များ
 စွာဖြစ်ထွန်းနေပါတယ်။ ရေတွက်လို့မနိုင်နိုင်လောက်ကိုများတယ်။
 အမျိုးအမည်ခွဲခြားလို့မရသေးတဲ့ သက်ရှိတွေဆိုတာ တစ်ပုံတစ်
 ပင်။ ကုန်းနေ ရေနေ လေနေ၊ သားငါး ကျေးငှက်ပိုးမွှားအမျိုး
 အစားတွေ များမှများ။ အဲသည်လို အနေအထားမှာ လူဆိုတဲ့သက်
 ရှိဘဝထဲ ရောက်လာတဲ့အရေအတွက်ဟာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်သဲ
 သောင်ပြင်ထဲကို လက်နဲ့ထိုးကော်လိုက်လို့ ကိုယ်လက်သဲပေါ်ပါ
 လာတဲ့ သဲပွင့်သဲမှုန်အရေအတွက်လောက်ပဲရှိတယ်။ ကျန်တဲ့သဲ

သောင်ပြင်ထဲက သဲပွင့်အရေအတွက်ကတော့ အခြားအခြားသော သက်ရှိသတ္တဝါတွေရဲ့ အရေအတွက်ပဲတဲ့ဗျာ...ကြောက်စရာကြီး နော်...။

အဲသည်တော့ လူ့ဘဝကို ရပြီး လူ့လောကကြီးထဲမှာ နေရ သခိုက်..နေပျော်ရဲ့လား။ ကိုယ်ကျန်းမာ စိတ်ချမ်းသာရှိရဲ့လား။ ကိုယ့်အပြုအမူအပြောအဆို ကိုယ့်လုပ်ရပ်တွေကြောင့် ကိုယ်နဲ့ ထိစပ်နေသူတွေ စိတ်အေးလက်အေး ပျော်ရွှင်ကြရရဲ့လား။ ဒါမှ မဟုတ် ခူးနဲ့မျက်ရည် သုတ်နေကြရရဲ့လား။ တချို့ကတော့ သေရင် ပြီးပြီဆိုပဲ။ သေပေမယ့် မပြီးလောက်သေးဘူးဗျ။

ဘဝ..ဘဝတွေ၊ ဘဝတွေ။ ၃၁ ဘုံမှာ စုန်ချည်ဆန်ချည် ကျင်လည်ရဦးမှာမဟုတ်လား။ ဒီတစ်ဘဝထဲနဲ့ ပြတ်နိုင်ပါ့မလား။ မလွယ်ဘူး။ သံသရာမှာ လည်ရဦးမှာ။ နစ်တုံပေါ်တုံ တမူနိမ္မား မှူးနဲ့လေ။ ငရဲ၊ တိရိစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကယ်ဆိုတဲ့ အပယ်လေး ဘုံထဲကျသွားပြီး လူ့ဘဝပြန်မရောက်နိုင်ရင် ပြီးကြပါလေရော။ နက်ဘုံနတ်ရွာနဲ့ ဗြဟ္မာတို့ပြည်ဆိုတဲ့ အထက်ဘုံကို မတက်နိုင်ရင် နေပါစေ။ အရင်းမရှုံး လူ့ဘုံလောက ဤဌာနမှာပဲ နောက်ဘဝ တဖန် ပြန်ဖြစ်ချင်ပါရဲ့။

ဒါကလည်း ဆန္ဒသက်သက်ပါပဲလေ။ အကျိုးရလဒ်ဆိုတာ က အကြောင်းအရင်းခံမှန်ကန်ပါမှ ပေါ်ရတာမဟုတ်လား။ အပယ်တံခါးပိတ်ပါရစေလို့သာ အသံကုန်ဟစ်နေတာ လူကဖြင့် သံသာရာက လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ဖူးတယ် မရှိဘူး။ သိသိကြီးနဲ့ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတာ။ သီလ သမာဓိ ပညာသုံးရပ်စလုံး ဘာတစ်ခုမှဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား တူတူတန်တန် ထူထောင်တည်ဆောက်နိုင်တာလဲမဟုတ်ဘဲနဲ့များ။ စိတ်သာရှိပြီး လူက ဝေလေလေပဲ။ ကျေးဇူးတော်ရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရား

ကြီးမိန့်သလို ခွင့်သာဆဲမှ မခဲချင်ရင် အလွဲနှင့်ပြင်ရှိသေးလေလိမ့်လားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုပြောတာပဲ။ ခွင့်သာတုံးမှ မရုန်းချင်ရင် အရုံးနှင့်ပြင်ရှိသေးလေလိမ့်လား ဆိုတာလဲကိုယ်ပဲလေ။ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ကိလေသာနွဲ့ထဲမှာ လည်ပင်းအထိ နစ်နေတယ်။ ရုန်းနိုင်ဘို့မလွယ်။ ရုန်းထွက်ဘို့မကြိုးစား။ ဘာတစ်ခုမှ အားထုတ်တယ်ဆိုတာမရှိ။ သဒ္ဒါ၊ သီလ၊ သုတ၊ စာဂပညာ၊ ဟိရိသြတပွ သူတော်ကောင်း ဥစ္စာရတနာ ခုနစ်ပါးနဲ့လည်း မပြည့်စုံနိုင်။ အရိပ်ကို အရောင်ထင်။ တံလျှပ် ရေထင်။ ဘဝအမောဝက်ပါတောထဲမှာ ထွက်ပေါက်ကိုရှာ ဘယ်မှာမတွေ့။ တစ်နေ့တစ်နေ့ တရွေ့ရွေ့နဲ့ အချိန်ကုန်။ လောဘ ဒေါသ မောဟတွေနဲ့ လုံးထွေး။ ခွင့်သာခိုက်ပေမယ့် မလိုက်ချင်ပြန်ဘူးဆိုတော့ အခိုက် နှင့်ပြင် ရှိသေးလေလိမ့်လားပေါ့။ ဟုတ်ကဲ့။ ကမ္ဘာ့အခိုက်ဆုံး အခိုက်တုံးကြီးများ ဖြစ်နေလေရောသလားနော။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင်က ချွတ်ထိုက်သူကိုမှ ချွတ်တာ။ ကိုယ်ကလည်း ကျွတ် ထိုက်သူမှ ဟုတ်ရဲ့လားမသိ။

ဒါဖြင့်ရင် မနက်ဖြန်ကိစ္စ။ ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခရီး။ မနီးတဲ့ဘဝခရီးမဟုတ်ဘူး။ ဤခရီးနီးသလားဖြစ်နေပြီ။ ဘဝနေဝင်ချိန်က ရောက်လုပြီ။ မီးစာကုန် ဆီခမ်းနေပြီ။ ဟုတ်တယ်။ လူ့ပြည်ရောက်တာ အနှစ် ၆၀ ကို တော်တော်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ကုသိုလ်ကံ အကျိုးဆက်ကလေးက ဖေးဖေးမမ ရှိနေသေးလို့သာ သေကောင်ပေါင်းလဲ အရိပ်လက္ခဏာတွေတစ်ခုမှ မတွေ့သေးတာ။ ရွယ်တူတန်းတူတွေထဲက နဲ့တဲ့လူတွေ တော်တော်နဲ့ကုန်ပြီ။ ပဲ့တဲ့လူတွေ တော်တော်ပဲ့ကုန်ပြီ။ သက်တမ်းကို ကြံ့ခိုင်မှုနဲ့အနိမ့်အမြင့် ညှိပြီး Graph ဆွဲကြည့်ရင် မွေးစက အရှိန်ယူပြီး မြင့်တက်သွားတဲ့ ကြံ့ခိုင်မှုမျိုးက အထွတ်အထိပ်တစ်နေရာ Summit မှာ။ Climix

မှာ ရပ်သွားတယ်။ အဲဒါဟာရှင်သန်နေသေးရင် အသက် ၆၀ အရွယ်ပေါ့။ အဲသည်မှာ ရှေ့ဆက်မတက်တော့ဘူး။

တောင်တက်သမားတစ်ယောက်ရဲ့အလုပ်ဟာ ဘယ်လောက် မြင့်တဲ့ တောင်ကိုပဲ တက်တက် အမြင့်ဆုံးထိပ်ခေါင် (Peak Point)ကိုရောက်ရင် ပြန်ဆင်းရတော့တာပါပဲ။ ဘဝမှာ အသက် ၁၀ ဟာ အမြင့်ဆုံးနေရာပေါ့။ မဆင်းချင်ရင် ရပ်နေ။ ဆက်တက် လို့တော့ မရတော့ဘူး။ အဲသည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ တည် ဘုံအောင် ရပ်နေနိုင်သလဲဆိုတာဟာ ဘဝရဲ့အောင်မြင်မှုပဲ။ ကြာ ကြာရပ်တန့်နေရင် သက်သာတယ်။ မျဉ်းတစ်ပြေးတည်း ရှေ့ဆက် သွားနေမယ်။ အထက်မတက်ရင်သာ နေရမယ် အောက်ကို ဦးကံဆင်း မသွားဘူးပေါ့။ ကြာကြာရပ်တန့်မနေနိုင်ရင် အောက်ကို ပြန်ဆင်းရမှာ။ ဆင်းရင်လည်း ပြေပြေပြစ်ပြစ်ကို ဖြည်းဖြည်းနှေး နှေးဆင်း။ အဆင်းမှာ အရေးကြီးတယ်။ အောက်ကို သက်သောင့် သက်သာနဲ့ ရောက်သွားရင် အဆင်ပြေတယ်။ ရုတ်တရက် ဝုန်း နဲ့ ပြုတ်ကျသွားတာတို့။ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးလိမ့်ကျ သွားတာမျိုး ဘို့ဆိုရင် ခံရတာမသက်သာဘူး။ ဆင်းသွားတဲ့မျဉ်းက ဆင်ခြေ လျှော့ကို မသိမသာနဲ့မှ တော်တော် ဝေးဝေးကြီးအထိရောက်တာ။ အသက်ရှည်ရှည် နေရတယ်ပေါ့ဗျာ...။

ဟုတ်တယ်။ အသက်ကို စောင့်ရှောက်တာက ဉာဏ်ပဲလေ။ ဉာဏ်ဆိုတာက အသိ။ သိမှ စောင့်ရှောက်နိုင်တာ။ သိတယ်ဆို တာ တော်၏ မတော်၏ လျော်၏ မလျော်၏။ ဒါပါပဲ။ လုပ်ရမှာ လား၊ မလုပ်ရမယ့်ဟာလား။ သွားရမယ့်နေရာလား။ မသွားရမယ့် နေရာလား။ စားရမယ့်အစာလား။ မစားသင့်တဲ့ အစာလား။ အခု ချက်ခြင်းလား။ နောက်တစ်လ နှစ်လနေမှလား။ အစရှိတဲ့ ကိစ္စတွေ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေပေါ့။ အလုပ်အကိုင်နဲ့ ပတ်သက်တာ

တွေကိုသာ ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ဖို့လိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝနေနည်း
တွေမှာလည်း ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်မှ နေရတာ နေပျော်တာ။

ဆယ်တန်းတုန်းက သင်ခဲ့ရတဲ့ မြန်မာစာ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်ထဲမှာ
‘သိပ္ပံမောင်ဝရဲ့ ဝတ္ထုဆောင်းပါးများ’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်ပါတယ်။
သူ့အရေးအသားတွေက ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ သူ့တင်ပြပုံတွေက
အသက်ဝင်တယ်။ တစ်ခါဖတ်ထားမိရင် မမေ့တော့ဘူး။ လုံးစေ့
ပတ်စေ့ မဟုတ်ပေမယ့် အဓိက အကြောင်းချင်းရာကိုတော့
ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေကြတာပေါ့။

ဟုတ်ကဲ့။ အဲသည်စာအုပ်ထဲက ‘တို့တောရွာ’ ဆိုတဲ့စာတစ်
ပုဒ်ကို အခွင့်သင့်တိုင်း ပြန်ပြန်သတိရမိတဲ့အခါ အဲသည် ‘တို့
တောရွာ’ ထဲက နောက်ဆုံး နိဂုံးချုပ်ထားတဲ့ ဝါကျနဲ့ပဲ အခုရေးနေ
တဲ့စာကို အဆုံးသတ်ပါရစေ။

‘လောကတွင် ကျေနပ်လျှင် စိတ်ချမ်းသာ။ စိတ်ချမ်းသာလျှင်
သုခကြီးပင်တည်း’

သင့်နော်

ကျွန်မတော့ ကျွန်မသမီးကို ရှင်းမပြတတ်တော့ဘူး

ကျွန်မ အောင်သမာဓိ ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်း အပတ်စဉ် (၉) ကို တက်ရောက်သင်ကြား လေ့လာခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း၊ ဆရာကောင်း၊ ခိတ်ဆွေကောင်းများ ရရှိခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မ ရွှေသင်တန်း တက်ရောက်ပြီးမှ ကျွန်မ ရွှေသင်တန်း မတက်မီ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်များက ရွှေတန်ဖိုးအကြောင်းများကို တန်ဖိုး သား နားမလည်ခဲ့ရပုံများကို ပြောပြချင်ပါတယ်။

ကျွန်မမှာ ခင်ပွန်းနှင့် ယခုသမီး ၉ နှစ်၊ သား ၄ နှစ် ခံသားစု ၄ ယောက်ရှိပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းက ရွှေ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပါတယ်။ ကုမ္ပဏီ သွင်းကမ်းအရ ကျွန်မ အလုပ်မှအနားယူပြီး အိမ်ထောင်သည် (ခိုခို)ဘဝနဲ့ နေခဲ့ရပါတယ်။ ခင်ပွန်းသည်ကတော့ ယနေ့ထိ ရွှေကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းအနေနဲ့ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ကျပြီးတော့ လက်ထဲမှာ ၂၀၀၁ ခုနှစ်က

ငွေ ၁၀ သိန်းကျော် လောက် ကျွန်မတို့လင်မယားမှာ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကို အမျိုးသားက ရွှေဝယ်ထားလို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မက ရွှေမဝယ်ဘဲ အာရှဇနဘဏ်မှာ ၁၀ သိန်းတိတိ ငွေစုစာအုပ် လုပ်ပြီး ငွေစုခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်မ ခင်ပွန်းက ရွှေဝယ်ထား တယ်လို့ထင်တာ။ နောက် ၅ လလောက်ကြာတော့ အမျိုးသားက မင်း...ရွှေဝယ်ပြီးပြီလားလို့ မေးပါတယ်။ ကျွန်မ ရွှေမဝယ်ဘူး အာရှဇနဘဏ်မှာ ငွေစုထားတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ အမျိုးသားက ရွှေမဝယ်ထားလို့ဆိုပြီး ကျွန်မတို့ လင်မယား ရန်ဖြစ်ကြပါရော။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်မက အာရှဇနဘဏ်မှာ ငွေသွားထုတ်တော့ အတိုးက ထုတ်မပေးသေးဘူး။ အရင်း ၁၀ သိန်းထုတ်ရင် ထုတ်လို့ ရတယ်လို့ပြောတော့ ကျွန်မလည်း အရင်း ၁၀ သိန်း ထုတ် လာပြီး ၂၂ လမ်းက အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်က ရွှေ ၁၀ သား ၁၀ သိန်းကျော်နဲ့ ဝယ်ခဲ့လိုက်ပါတယ် (ရွှေဈေးနှုန်းမမှတ်မိပါ)။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ရွှေတုံးလေးကို သိမ်းထားပြီး နောက် ၂ နှစ်ကြာတော့ မြေဝယ်ချင်လို့ဆိုပြီး အောင်သမာဓိ ၂၂ လမ်းဆိုင်ပဲ ပြန်ရောင်းလိုက်တော့ သိန်း ၂၀ ကျော်ရလိုက်တယ်။ အဲဒါမှ ရွှေစုတာ မြတ်သားပဲဆိုပြီး ကျွန်မ စက်မှု(၂)မှာ မြေ ၂ ကွက်တွဲ ၁၈ သိန်းနဲ့ ဝယ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါမှ ရွှေစုထားရခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို ပထမဆုံးသိခဲ့ရပါတယ်။

နောက် ၂၀၀၈ မှာ ကျွန်မ သားလေးမွေးပြီး သားအတွက် ရွှေဆွဲကြီး ငါးမူးသားလုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး အမျိုးသားက ငွေ ၃ သိန်းပေးခဲ့ပြီး အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်မှာ သွားဝယ်လို့ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ဈေးချိုသွားရင်းနဲ့ ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝယ်လိုက်ပါတယ်။ အခေါက်ရွှေနဲ့ ရွှေဆွဲကြီး ငါးမူးသားလုပ်ရင်

ဘယ်လောက်ကျမလဲလို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ သူတို့က ၃ သိန်း
 ဆောက်ကျမယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ရွှေခွဲကြီး
 ငါးစူးသားကို ၄၅ ၃ သိန်းကျပ်တိတိနဲ့ ဝယ်လိုက်ပါတယ်။
 ဆောက်တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ ပြန်ရောင်းလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ
 ဘုန်းက ငါဝယ်ထားတဲ့ဈေးနဲ့ အခုရွှေဈေးတက်နေတာ ငါအရင်း
 တော့ ရမှာပါလို့ထင်ထားတာ။ သူတို့က ၂၈၀,၀၀၀ ပဲရမယ်လို့
 ပြောတော့ အံ့ဩသွားတယ်။ ဟဲ့...ရွှေဈေးက တက်နေတာပဲ
 ငါ သိန်းတောင် မရဘူးလားလို့မေးတော့ အလျော့တွက် နုတ်လိုက်
 လို့ ၂၈၀,၀၀၀ ပဲရတယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ ကိုယ်ကရောင်းချင်
 တော့လည်း သူတို့ပေးတဲ့ ဈေးနဲ့ ရောင်းလိုက်ရတာ။ ဒါတောင်
 သူတို့ဆိုင်က ဘောက်ချာနဲ့ ရောင်းတာနော်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့
 အမျိုးသားက ကျွန်မ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မင်းရုံးတယ်မဟုတ်
 သားလို့ မေးတာ။ ကျွန်မက မှန်နေတော့ ပြန်မဖြေဘူးပေါ့။
 အမျိုးသားက အဲဒါကြောင့်မို့ပြောတာ အောင်သမာဓိဆိုင်မှာ ဝယ်
 လို့ပြောတာကို ဆိုပြီး အပြစ်ပြောတော့ ကိုယ်က မှားတော့
 ခံရတာပေါ့လေ။

အဲဒီအကြောင်းကို စဉ်းစားပြီးတော့ ရွှေသင်တန်းတက်ပြီးမှ
 ဆရာဦးတင်အောင် သင်ပေးတဲ့ ရွှေဈေးတွက်နည်း။ ကိုယ်ပါတဲ့
 ၄၅နဲ့ ရွှေဝယ်ရင် ဘယ်လောက်ရသလဲဆိုတာကို သိလိုက်ရတော့
 ငါ့နယ် အောင်သမာဓိ ရွှေသင်တန်း အပတ်စဉ်(၉)ကို ဘာလို့
 နောက်ကျမှ တက်မိပါလိမ့်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိပါ
 တယ်။

ပြီးတော့ ကိုယ်က အိမ်ထောင်သည် မှီခိုလေ။ ရွှေသင်တန်း
 အပတ်စဉ်(၉)တက်တော့ သမီးက ၈ နှစ်၊ သားက ၃ နှစ်ဆို
 တော့ အင်း . ငါ့သားသမီးတွေကြီးလာရင် အိုးမကွာ အိမ်မကွာ

လုပ်ငန်းလုပ်ရမယ်လို့ အမြဲ တွေးထားပါတယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်း လုပ်ရမယ်လို့ အမြဲတွေးထားပါတယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်းတွေထဲမှာ အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါတယ်။ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ရွှေသင်တန်းမှာလည်း အပေါင်ဆိုင်လုပ်ငန်း အကြောင်း ကို သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ ဆရာကိုခွဲလေးရဲ့ သင်ပြမှုကြောင့် အပေါင် ဆိုင်လုပ်ငန်းကို တခြားမှာ သွားမသင်ရတော့ဘဲ ရွှေသင်တန်းမှာ သင်ရတာ တက်ရတာ အကျိုးများလိုက်တာလို့ သိရပါတယ်။

ကျွန်မတို့ အမှတ်စဉ်(၉) သင်တန်းဆင်းပွဲမှာ အမေကြည် (ဆရာအောင်မိခင်) ပြောကြားခဲ့တဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီးများအတွက် အမျိုးသမီးတွေ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဖက်ကို ထိန်းရမယ်၊ မထိန်းလို့ မရဘူး။ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ပစ်မထားနဲ့ ဆိုတာကိုလည်း အမေကြည်က အမေကြည့်ဘဝနဲ့ ယှဉ်ပြီး ဆုံးမ ပေးထားတာကလည်း ကျွန်မအတွက် အရမ်းတန်ဖိုးရှိတဲ့ စကား လေးပါပဲ။

နောက် ၉.၅.၂၀၁၃ နေ့ ဆရာအောင်မွေးနေ့မှာ အမေကြည် ပြောခဲ့တဲ့ စကားနောက်တစ်ခွန်းက မိဘဖြစ်လာတဲ့ အိမ်ထောင် ရှင် အမျိုးသမီးများ သားသမီးကို ဆုံးမသွန်သင်ရမယ်။ အမေ ကြည်က သားသမီးတွေကို မိဘလို ဆရာလို သူငယ်ချင်းလို ပေါင်းသင်းပြီး ဆုံးမလာခဲ့ရတဲ့ စကားကိုလည်း ကြားသိခဲ့ရပါ တယ်။ အခု မိဘတွေက သားသမီးတွေကိုအလိုလိုက်ပြီး အဖေ က ဆုံးမရင် အမေက လုပ်ပါစေဆိုပြီး သားသမီးကို အလိုလိုက် ခဲ့ကြတယ်လို့ ပြောတော့ အမေကြည်ငါ့ကိုတော့ ပြောနေပြီလို့ကို ထင်ရအောင် ကျွန်မအတွက် မှန်နေပြီ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ သားလေး ၄ နှစ်ကို ကျွန်မက အမျိုးသားမသုံးတော့တဲ့ Huawei ဟန်းဆက်ထဲမှာ ဂိမ်းလေးငါးခု ထည့်ပေးထားပါတယ်။ အဲဒီ

ဘော့ သားက မူကြိုကပြန်လာရင် Angry Bird ဂိမ်းဆော့မယ်လို့ ပြောရင် ကျွန်မက ဟန်းဆက်လေးထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကလေးက အိပ်ရာဝင်လည်း ဂိမ်းဆော့ပြီးမှအိပ်၊ မနက်အိပ်ရာထလာလည်း ဂိမ်းပေးဆိုပြီးမှ ထလာတယ်။ ကျွန်မကလည်း ကလေးနေပြီးရောဆိုပြီး ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါကို အမျိုးသားက မင်းအရမ်း အလိုလိုက်တယ်။ တော်ကြာ မျက်စိပျက်လိမ့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း မူကြိုမသွားခင် ဆော့တာပဲ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ မကြာပါဘူး သားက မေမေ သားသား မျက်စိနာတယ်လို့ပြောရော အဲဒါကျမှ ကျွန်မလည်း ငါ့သားကို အလိုလိုက်လို့ ငါ့သားလေးမျက်စိနာသွားပြီ။ ငါမှားသွားပြီလို့ သိလိုက်ရတယ်။ အခုဆိုရင် သားကို ဂိမ်းမဆော့ခိုင်းတော့ဘူး။ တဖက်လှည့်နဲ့ တခြားအိမ်ဆောက်တုံးကလေးတွေ ကားဆက်တဲ့ ကစားစရာလေးတွေကိုပဲ ဝယ်ပေးလိုက်တော့ ကလေးက ကျေနပ်သွားတယ်။ အမေကြည်ရဲ့ ဆုံးမစကားကြောင့် ကျွန်မသားလေးအတွက် အကျိုးရှိတဲ့နည်းလမ်းတွေ ရခဲ့ပါတယ်။

နောက်ပြောချင်တာတစ်ခုကတော့ ကျွန်မအိမ်မှာ မိသားစု ၄ ယောက်ရှိပါတယ်။ အမျိုးသားကတော့ ရွှေတောကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေတော့ မန္တလေးမှာ အနေနည်းပါတယ်။ အိမ်မှာက ကျွန်မကလေး ၂ ယောက်နဲ့ အိမ်အကူပဲရှိတာပေါ့။

ကျွန်မ ရွှေသင်တန်း အမှတ်စဉ်(၉)တက်ပြီး ပြန်လာရင် သင်တန်းကသင်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ၊ ဗဟုသုတရစရာ အကြောင်းတွေကို ကျွန်မ ပြန်ပြောစရာဆိုလို့ ကျွန်မသမီး ၈ နှစ်လေးကို ကျွန်မ ပြန်ပြောပြပါတယ်။ သမီးကလည်း စိတ်ဝင် ဘာစား နားထောင်ပါတယ်။ မသိရင်လည်း ပြန်မေးပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း နားလည်အောင် ရှင်းပြပါတယ်။ ဆရာ ဦးခင်

မောင်ဟန်ပြောပြတဲ့ နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေးနယ်ပယ်ကအကြောင်း အရာတွေကိုပြောပြပြီး သမီးတို့ခေတ်ကျရင် ဒီမိုကရေစီခေတ်ဖြစ် တော့မယ်။ သမီးမပျင်းနဲ့၊ ကြိုးစားဖို့၊ ပျင်းရင် မိမိပဲ နောက်ကျ ကျန်ခဲ့ဖို့ပြောပြပါတယ်။ ကျွန်မသမီးက အရမ်းလိမ္မာတယ်။ ကိုယ့် သမီးမို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မပြောတဲ့ စကားကိုလည်း မှတ်ထားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒါနဲ့ ၉.၅.၁၃ နေ့ ဆရာအောင်မွေးနေ့က ပြန်လာတော့ သမီးက မေမေ သမီးအတွက် ဘာဝယ်လာခဲ့သလဲလို့ မေးပြီး ကျွန်မ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲကို ရှာပါလေရော။ အဲဒီကျမှ ကျွန်မ မေ့သွားတယ်။ ခါတိုင်းအပြင်သွားလို့ကြာရင် သား၊ သမီးအတွက် မုန့်ဝယ်လာတယ်။ အဲဒီနေ့ကျမှ မေ့သွားတာ။ မေ့မှာပေါ့ ဆရာ အောင်မွေးနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းကျတော့ အခမ်းအနားမပြီးသေးဘူး။ မိုးရွာချတော့ ဆရာအောင်က အခမ်းအနားကို မွေးနေ့ကိတ် လှီး၊ စုပေါင်းဓာတ်ပုံရိုက် တိုတိုတုတ်တုတ်နဲ့ အခမ်းအနားကို အောင် မြင်စွာနဲ့ ပြီးဆုံးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ မိုးတိတ်တော့ အိမ်မှာ ကလေး တွေနဲ့ဆိုပြီး ကမန်းကတန်း ပြန်သွားခဲ့တာ။ သမီးက မေမေ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ မုန့်မပါဘဲ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနဲ့ သော့တွဲလေးပါ လားလို့ပြောတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူလဲလို့လည်းမေးတယ်။ ကျွန်မ က အဲဒါမေမေဆရာ အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးအောင်ပုံလို့ ပြောလိုက်တာ။ သမီးက TV ထဲမှာ အိန္ဒြာကျော်ဇင်နဲ့ ပြေတီဦး ကြော်ငြာတဲ့ အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးပေါ့လို့ မေး တယ်။ ကျွန်မက အေးပေါ့လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဟင်...သူဌေးက လှလည်း မလှဘူးလို့ပြောတယ်။ ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးလိုက်တော့ တခြား သူဌေးတွေက ဝဝတုတ်တုတ် စတိုင်မိမိ နက်ကတိုင်တွေနဲ့ မေမေ သူဌေးက ရိုးရိုးကြီး မလန်းပါဘူးလို့

ပြောတယ်။ ကျွန်မက ရယ်လိုက်ရတာ။ သမီး အဲဒီလို မပြောရဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မ ဆရာအောင်ပုံစံကို ကျွန်မ ဟိုးအရင် ၄၊ ၅နှစ်က ၈၄ လမ်းရွှေဆိုင်မှာ ရွှေသွားဝယ်တုန်းကပုံစံကို မှတ်မိလိုက်တယ်။ ၈၄ လမ်း ရွှေဆိုင်မှာ ဆရာအောင်က အင်္ကျီအဖြူနဲ့ ပုဆိုးဝတ်ထားပြီး ကျွန်မ ဆိုင်အပေါက်ဝမှာ ရပ်ပြီး ကျွန်မကို ပြုံးပြတယ်။ ကျွန်မလည်း ရွှေဆိုင်က ဝန်ထမ်းပဲထင်တာပေါ့။ အဲဒီပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ သမီးပြောတဲ့ သူဌေးက ရိုးရိုးကြီးလားဆိုတာကို အမှတ်ရသွားတာ။ ကျွန်မဘဝတစ်လျှောက်မှာ ဘယ်သူဌေးမှ အဲဒါမျိုး ကိုယ့်ဈေးဝယ်ကို ဆိုင်အပေါက်မှ ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်တာမျိုး မတွေ့ဖူးပါဘူး။ ကျွန်မလည်း အဲဒီတုန်းက ဦးအောင်လည်း မသိဘူး။ ရွှေသင်တန်းတက်မှ ဦးအောင်ဆိုတာသိတာ။ အဲဒီ ကျွန်မ ၈၄ သမ်းရွှေဆိုင်မှာ ဈေးဝယ်တုန်းက တွေ့ခဲ့ဖူးခဲ့တဲ့သူက အောင်သမားမိရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးအောင်ဆိုတာကိုး လို့ သိတာ။

အဲဒါနဲ့ မွေးနေ့ပွဲက ပြန်လာတဲ့ အကြောင်းလေး ဆက်လိုက်ဦးမယ်။ သမီးက ဦးအောင်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီးပြုံးနေတာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက ဆရာအောင်မွေးနေ့ကပေးတဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့သော့ချိတ် ခုတ်ယူပြီး ဓာတ်ပုံက ပလပ်စတစ်မလုံတော့ ကျွန်မက နောက်ပလပ်စတစ်အိတ်တစ်လုံး ရှာပြီးထည့် တိတ်နဲ့ပိတ်ပြီး ကျွန်မ အိမ်ဧည့်ခန်းနံရံမှာ ဆရာအောင်ဓာတ်ပုံကို လောလောဆယ် ခုတ်အကြည့်နဲ့ကပ်ပြီး သော့ချိတ်ကို နာရီအောက်က သံတိုင်မှာ ခုံတ်ထားလိုက်တာ။ အဲဒါကို သမီးကမြင်ပြီး မေမေ... မေမေ ပြောတော့ ဧည့်ခန်းမှာ နာရီနဲ့ ပြကွဒိန်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ပုံမှ မထားရဘူးဆို၊ အခုဘာလို့ မေမေက မေမေဆရာပုံကို ကပ်ထားတာလဲလို့ မေးတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မက မေမေဆရာကို

လေးစား လို့လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သမီးက ဘာလို့ လေးစားတာ
 လဲလို့ ပြန်မေးတယ်။ ကျွန်မက ဆရာက တော်လို့ပေါ့လို့ ပြော
 လိုက်တယ်။ ဘယ်လိုတော်သလဲလို့ ကျွန်မကို မေးပြန်ရော။
 ကျွန်မကလည်း ဆရာငယ်ငယ်က ရွှေတောမှာ ကွမ်းယာ ရောင်း
 ရင်းကနေ ကြိုးစားပြီး မိတ်ကောင်း ဆရာကောင်းတွေနဲ့ တွေ့ပြီးမှ
 ရွှေအရောင်းအဝယ်လုပ်ပြီး ကြိုးစားခဲ့လို့ အခုလို ချမ်းသာပြီး
 သူဌေးကြီးဖြစ်လာတာလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ သမီးက နည်း
 နည်းစဉ်းစားပြီး သမီးလည်း သမီးအဖေကို လူတိုင်းလေးစားပြီး
 သူဌေးကြီးဖြစ်အောင် ဖေဖေကို အလုပ်က ထွက်ခိုင်းလိုက်မယ်။
 ပြီးတော့ မေမေဆရာလို ကွမ်းယာရောင်းပြီးမှ ရွှေအရောင်းအဝယ်
 လုပ်ပြီး သူဌေးကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်လို့ ပြောလိုက်
 တော့.. ဆရာအောင်ရေ ကျွန်မတော့ ကျွန်မသမီးကို မရှင်းပြ
 တတ်တော့ဘူး။ ဆရာဆီခေါ်ခဲ့ပြီး ဆရာပဲ ရှင်းပြပေးပါဦးလို့
 တောင်းဆိုပါတယ်။

ဆရာဦးအောင်မွှေးနေ့ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့်

နန်းမာမာအေး

B.251

ရွှေသင်တန်းအမှတ်စဉ် (၉)

ဗိုလ်ချုပ်နှင့်တူသော ပုဂ္ဂိုလ်ဟုဆိုချင်မိသည်

ဗိုလ်ချုပ်သည် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအကျိုးအတွက် ကိုယ့်ကိုး
 -ကို လုံးဝမဖက်ဘဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ အောင်သမာဓိ ဦးအောင်
 သို့ဦးလေးသည် မြန်မာလူမျိုးတို့သိရန် ခက်ခဲလှစွာသော ရွှေ
 -ညာ အခမဲ့သင်တန်းကို လူအသီးများ မဖြစ်ကြစေရန်၊ ဗဟု
 -သုတများစွာရရှိစေရန်၊ အသိပညာများကို မေတ္တာရှေ့ထား၍
 -အိမ်တစ်ဦးတည်း ကောင်းစားရေးထက် အများပြည်သူကောင်း
 -စားရေးကို ထောက်ရှုကာ ရွှေပညာသင်တန်းကို မြန်မာနိုင်ငံတွင်
 -ထမဆုံးဖွင့်လှစ်ပေးသူဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်မှာ အမေစုလိုခေါ်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်မိခင်ကြီး၏ မေတ္တာ
 -အပြည့်ဖြင့် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးမှုများကြောင့် အောင်မြင်မှုများစွာရ
 -ခဲ့ပါသည်။ အောင်သမာဓိဦးလေးသည် မိခင်ကြီး မေကြည်မြိုင်လို
 -ခေါ်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်မိခင်ကြီး၏ ဆုံးမလမ်းညွှန်မှု၊ မေတ္တာပေးမှုတို့
 -ကြောင့် ဘဝမှာထိပ်ဆုံးပန်းတိုင်ကို အောင်မြင်မှုအပေါင်းနဲ့ရောက်
 -ခဲ့ပါပြီ။ ဦးလေး၏ မိခင်ကြီးမေကြည်မြိုင်ကို ကျေးဇူးအထူးတင်

ပါသည်။ သားတွေအပေါ်မှာ စည်းကမ်းကြီးစွာ ဆုံးမခဲ့သည့် အတွက် သားကောင်းမိခင်ဖြစ်ရကြောင်း ရွှေပညာသင်တန်းသား များကို ပညာပေးဟောပြောခဲ့လို့ ကျွန်မလည်း ကြီးစားရပါဦး မည်။

ဗိုလ်ချုပ်မှာ အထူးသူနာပြုဆရာမ ဒေါ်ခင်ကြည်ဟု ခေါ်တွင် ကြသော ချစ်ဇနီးချောရှိပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် မိသားစုဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာတည်ဆောက်သွားခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ကြည်မှလည်းမိန်းမ ဝတ္တရား ကျေပွန်ရုံမျှသာမက မိသားစုကိစ္စအဝဝကို နောက်တော် ပါးမှနေ၍ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည်။ သား/သမီးများအပေါ် ယုယ ကြင်နာစွာ မေတ္တာတွေပေးသလို၊ ဗိုလ်ချုပ်အတွက်လည်းတော်ဝင် ဇနီးကောင်း ပီသစွာ သစ္စာရှိရှိ နေထိုင်သွားခဲ့သည်။

အောင်သမာဓိ ဦးလေးတွင်လည်း ဉာဏ်ပညာ အမျှော်အမြင် ကြီးမားပြီး တိကျတဲ့ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ တော်ဝင်ဇနီးချော ဒေါ်မော်စီရှိပါသည်။ အလွန်အေးဆေးပြီး ဖော်ရွေတဲ့အပြုံးပိုင်ရှင် ဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းရာမှာ စည်းစနစ်ကြီးပါတယ်။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုမှာလည်း သူမတူအောင် စနစ်ကျလှပါတယ်။ သား၊ သမီးများအပေါ် မေတ္တာပေးရာမှာလည်း အလွန်တော်သော မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဦးလေးအတွက်တော့ အလွန်ကံ ကောင်းခြင်းလက်ဆောင်ကို ဘုရားပေးထားတယ်လို့ ပြောရင် မမှားနိုင်ပါဘူးရှင်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် နိုင်ငံတော်အတွက် စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေးအားလုံးကို စည်းကမ်း၊ ဥပဒေနှင့်အညီ နေထိုင်တတ် ရန် နိုင်ငံသားအားလုံးကို ဟောပြောပွဲများ ကျင်းပ၍ပညာပေးခဲ့ သည်။ ခြိုးခြံချွေတာ တတ်အောင်လည်း သင်ပေးခဲ့သည်။ မိသား စုအပေါ် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာဟာသနှော၍ ပြောဆိုနေထိုင်သွားခဲ့

သည်။ ဖခင်မေတ္တာကို အပြည့်အဝပေးသွားခဲ့သည်။ တိုင်းပြည် အတွက် လွတ်လပ်ရေးကို အရယူပေးသွားခဲ့သော အာဇာနည် ခေါင်းဆောင် ပီသပါပေ၏။

အောင်သမာဓိ ဦးလေးသည်လည်း ခေါင်းဆောင်ပီသစွာရှေ့မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပြီး မိသားစုများ၊ ဝန်ထမ်းများ၊ ရွှေသင် တန်းသားများအပေါ်မှာ တစ်သားတည်းဆက်ဆံ ဆုံးမခဲ့သည်။ ဦးလေးမိသားစုကတော့ ဦးလေးအတွက် ပါရမီဖြည့်ဘက်တွေပါ။ ဦးလေးချမှတ်ထားသော အမိန့်၊ စည်းကမ်း၊ သဘောထားများကို တစ်သွေမတိမ်း လိုက်နာကြသည်။ ဖခင်မေတ္တာခံယူကြသည်။ ဖခင်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးကြသည်။ ရွှေသင်တန်းသားများ၊ ဝန်ထမ်းမိသားစုများအတွက် အားကျအတုယူဖွယ်တွေပါ။ ရွှေ သင်တန်းအဖွဲ့များ၊ ဝန်ထမ်းများအပေါ်မှာ ဦးလေး မိသားစုအပေါ် ချ မှတ်ထားသောမူများကို ဝေငှသလို စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေးများကို မျှဝေသင်ကြားပေးသော မေတ္တာပါရမီရှင် ဦးလေးကို လေးစားကြည်ညိုပါသည်။ ဦးလေးကဲ့သို့ ဘဝအတွေ့ အကြုံများကို ဝေငှနိုင်သောပုဂ္ဂိုလ်များ မြန်မာနိုင်ငံမှာ များများ ပေါ်ပေါက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလျက်ပါ။

ဦးလေး(နှစ် ၅၀ ပြည့်) မွေးနေ့ (၉-၅-၂၀၁၃) မှာ မြစ်ကြိာ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ သြဝါဒကိုခံယူပုံ၊ မိခင်ကြီးထံမှ မိဘရှိတုန်း မိကံ၊ ဖကံရအောင်ယူပုံ၊ ကျေးဇူးရှိသူတွေအပေါ် ဂါရဝထားပုံ၊ မိသားစု ပျော်ပျော်ပါးပါးနေပုံ၊ မွေးနေ့ကို တော်ဝင်ဇနီးချောနှင့် အတူ ရွှေသင်တန်းသားများ၊ ဝန်ထမ်းများနှင့် ပျော်ရွှင်စွာဖြတ် သန်းပုံများဟာ အားလုံးသော မိတ်သင်္ဂဟများကို ဒီလိုဖြစ်လာ အောင် ဒီလိုလုပ်ကြပါလို့ လက်တွေ့ပြလိုက်တဲ့အတွက် တစ် ယောက် စကားတစ်ယောက်နားများမှ တစ်ဆင့်ဆင့်၍ အောင်

သမာဓိ မိသားစုပိုင်ရှင် ဦးအောင်ကို လူတိုင်းလေးစား ကြည်ညို ပြီး အတုယူကြပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ် အမှတ်တရဆောင်းပါးများကို ဖတ်ပြီး ဦးလေးကို လည်း မိသားစု၊ ဝန်ထမ်းများနှင့် ရွှေပညာသင်တန်းသားများကို စည်းကမ်းနှင့်နေတတ်၊ သွားတတ်၊ စားတတ်အောင် သင်ပေးနေ တာဟာ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့တူလိုက်တာဟု မိမိထင်နေမိသည်။ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝသော ဦးလေးလို ပုဂ္ဂိုလ်ထူးနဲ့တွေ့ဆုံခွင့်ရတဲ့သူတိုင်းဟာ လောကနိဗ္ဗာန်ကို မြင်နေရသလို ကြီးစားအားထုတ်ဖို့ အခွင့်အရေး ကောင်းတွေ ရလိုက်ကြပါပြီ။ ကိုယ်ကျိုးထက် အများအကျိုး ကောင်းစေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေနဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာတွေပေးတဲ့ ဦးလေးကို ဗိုလ်ချုပ်နဲ့တူသော ပုဂ္ဂိုလ်လို ကျွန်မ ခေါင်းစဉ်ပေးချင် နေပြီး ဦးလေး ယနေ့မှစ နှစ်ပေါင်းများစွာ မွေးနေ့ပွဲများ ဆင်နွှဲ နိုင်ပါစေ။ ကျွန်မအမြင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဖော်ပြပါရစေ တော့...။

ဗိုလ်ချုပ်ကို ယနေ့တိုင် လူတိုင်းက လေးစား ကြည်ညိုကြ သလို အောင်သမာဓိဦးလေးကိုလည်း လူတိုင်းက လေးစားကြည် ညို အတုယူကြပါသည်။ အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာကို စောင့် ရှောက်နိုင်ပြီး နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော လောကသုံးပါး၏ အထွတ် အထိပ်ကို လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သ လိုက်ပါသည်ရှင်။

အောင်သမာဓိ မိသားစုမေတ္တာကိုခံယူလျက်
လပ်ကီး(၁၃)

ကျွန်မဘဝ၏ ပထမဆုံးသောအရာများကို ဖန်တီးပေးခဲ့သူ

အောင်သမာဓိမှပေးသော ကျွန်မဘဝ၏ ပထမဦးဆုံးသော အရာနှင့်ဘဝအတွက် တန်ဖိုးရှိသောအရာ သုံးခုရှိပါသည်။

ကျွန်မ ပထမဦးဆုံး ဦးစီးလုပ်ကိုင်ခွင့်ရသောပွဲမှာ ပြင်ဦးလွင် ဘန်ဆောင်တိုင် မီးပုံးပျံပွဲတော်ရဲ့ ကြော်ငြာကဏ္ဍပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီပွဲမှာ ကြော်ငြာလုပ်ငန်းများကို ယုံကြည်စွာနဲ့ လုပ်ခွင့်ပေးခဲ့တဲ့ မေမြို့မှ အန်ကယ် ဦးအောင်မင်းနဲ့ အန်တီငယ်ကို ကျွန်မ ရင်ထဲ ကနေ ထာဝရ ကျေးဇူးတင်မိနေပါတယ်။

ကျွန်မ ကြော်ငြာစတင်၍ ပို့ခဲ့သည်မှာ အောင်သမာဓိ ဖြစ်ပါသည်။

အခြားအခြားသော လုပ်ငန်းများကိုလည်း ကြော်ငြာများပို့ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လုပ်ရသည့် ပထမဦးဆုံး ပွဲဦးပွဲထွက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်မ အရမ်းကိုပဲ စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရပါသည်။

ပို့ထားသော ကြော်ငြာရှင်များထဲမှ ပထမဦးဆုံး ကြော်ငြာ

ထည့်မည်ဟု အကြောင်းပြန်ပေးခဲ့သည်မှာ အောင်သမာဓိ (ယခု ဆရာဦးခင်မောင်မြင့်-စီမံဌာန)မှ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မရဲ့ ပထမဦးဆုံးလုပ်ကိုင်သောလုပ်ငန်းကို ပထမဦးဆုံး ခွန်အားတွေ များစွာပေးခဲ့သူကတော့ အောင်သမာဓိပဲဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါမှ တွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူးခြင်းမရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို ယုံကြည်စွာဖြင့် လုပ်ငန်းအပ်နှံခဲ့သည့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာမှု အများကြီးရရှိခဲ့ပါသည်။ အဲဒီအတွက်လည်း အရမ်းကို ကျေးဇူး တင်ရပါသည်။

ဒုတိယ ကျွန်မဘဝရဲ့ ပထမဦးဆုံးသော အရာကတော့... ကျွန်မ အသက် ၂၈ နှစ်ရှိပါပြီ။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် ကျွန်မ တရားစခန်းကို တစ်ခါမှ မဝင်ဖူးပါ။

အောင်သမာဓိမှာ တရားစခန်းပွဲ ကျင်းပမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆရာဦးခင်မောင်မြင့်မှ ပြော၍ ကျွန်မ တရားစခန်းဝင် ဖြစ်ခဲ့ပါ တယ်။ ကျွန်မတရားစခန်းဝင်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ အောင်သမာဓိ မိသားစုကိုရော၊ ဖိတ်ကြားပေးတဲ့ ဆရာဦးခင်မောင်မြင့်ကိုရော အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

ကျွန်မတို့ဘဝတွင် မသိလိုက် မသိဘာသာနေမိသော အရာ များသည် တရားစခန်းမှ သိလိုက်ရသည့်အသိတွေအတွက် ကျွန်မ ဘဝ၏ ကျန်ရှိနေသေးသော အချိန်များမှာ အရမ်းကိုတန်ဖိုးရှိသွား ပြီဟု ခံစားရပါတယ်။

တရားစခန်းတွင် လိုလေသေးမရှိ ဝေယျာဝစ္စကူညီ ကုသိုလ် ပြုပေးသော ဦးဗိုလ်ဆန်းနှင့်တကွ အစ်ကို၊ အစ်မများ၊ မောင်လေး၊ ညီမလေးများကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဒီနေရာမှာ ပြောပါရစေ။

တတိယ ကျွန်မဘဝရဲ့ ပထမဦးဆုံးသော အရာကတော့...

ဤနိမိတ်တို့ဒေသ ကျွန်ုပ်လှမြို့က ရွှေထွက်သော အရပ်ဒေသတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ် ရွှေအကြောင်းကို လုံးဝ မသိခဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။ အောင်သမာဓိမှ သင်ကြားသည့် ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်းကို တက်ရောက်မှသာလျှင် ကျွန်ုပ် ရွှေ အကြောင်းကို သိလာရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စိန်နှင့်ရွှေတို့၏ အလေး နှိမ်တွယ်နည်း၊ အခေါ်အဝေါ်များနှင့် ရွှေအကြောင်းတွင်သာမက အခြားအခြားသော ဗဟုသုတများကိုပါ ဖြန့်ဝေပေးသည့်အတွက် အရမ်းကိုတန်ဖိုးရှိလှတဲ့ သင်တန်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါသည်။

အောင်သမာဓိ ရွှေသင်တန်းမှပေးသော အသိပညာ၊ အတတ် ပညာနှင့် တရားစခန်းမှပေးသော အသိပညာတို့နှင့် ရှေ့ဆက် ဆက်မပြတ်တက်တက် အရင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွေ့ဆွဲယူဖြစ်၍ မိမိလုပ်မည့်လုပ်ငန်းများကို မလုပ်ရဲမကိုင်ရဲ ဖြစ်ခဲ့သမျှ အခုတော့ အောင်သမာဓိမှ ရရှိသောခွန်အားများနှင့် ရဲဝံ့စွာ လျှောက်လှမ်းနိုင် ခဲ့သည့်အတွက် ဆရာအောင်နှင့်တကွ ဆရာများအားလုံး (အောင် သမာဓိ မိသားစုကြီး)ကို ဂါရဝပြုအပ်ပါသည်။

အောင်သမာဓိ မိသားစုကြီးကိုလည်း စီးပွားဥစ္စာများ တိုး တက်ပြီး အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာအကျိုး ဆထက်ထမ်းပိုး သယ်ပိုး ဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုလိုက်ရပါတယ်။

တရားစခန်းနှင့်ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်းအမှတ်တရ

နိုးနိုး

ပတ္တမြားမှန်ရင် နွံပနစ်

နံရံထက်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ တီဗီ စခရင်ချုပ် ကျယ်ကျယ် ပေါ်မှာ ရောင်စုံပုံရိပ်တွေ လှုပ်ရှားနေတယ်။ နုအိတဲ့ ဆိုဖာထိုင်ခုံ မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရင်း ထင်ဟပ်နေတဲ့ ရုပ်ပုံ တွေကို ကြည့်နေမိတယ်။

ရုပ်ပုံတွေက အောင်သမာမိ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်နဲ့ ရွှေသန့်စင် လုပ်ငန်းကို စိစိတီဗွီနဲ့ရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေပါ။ တီဗွီစခရင်အကြီးကြီး ကို အကွက်ပေါင်းများစွာ စိပ်ပိုင်းထားပြီး အကွက်တစ်ကွက်က လုပ်ငန်းခွင် တစ်နေရာဖြစ်ပါတယ်။

ဆိုင်ရုံပြင်ပမှာ လူတွေဥဒဟို သွားလာနေကြပုံတွေ၊ ဆိုင်ခန်း တွေထဲမှာ လူတွေဝင်ထွက်ပြီး ရွှေဝယ်ယူနေကြပုံတွေ၊ ငွေပေးချေ ရာနေရာမှာ ငွေရေစက်တွေနဲ့ ရေတွက်စစ်ဆေးလက်ခံနေပုံတွေ၊ ရွှေလှော်ဖို မြင်ကွင်းကိုကြည့်လိုက်တော့ မီးတောက်မီးလျှံရဲရဲမှာ ရွှေကိုကြိုချက်ပြီး ရွှေရည်ဝင်းဝင်းတွေကို သန့်စင်သွန်းလောင်း လုပ်ကိုင်ပုံတွေကို အနီးကပ်ထိုင်ကြည့်ရသလို မြင်တွေ့နေရတယ်။

ဒီနေရာ တစ်နေရာတည်းမှာ ထိုင်ကြည့်ရုံနဲ့ အောင်သမာဓိလုပ်ငန်း ခွင်တစ်ခုလုံးကို ကြည့်မြင်ရအောင် လုပ်ထားတာပါ။

ဒီအခန်းကို အောင်သမာဓိ ဝန်ထမ်းတွေက ဗွီအိုင်ပီခန်းလို့ ခေါ်ကြတယ်။ တကယ်ကတော့ သီးသန့်ဧည့်ခန်းတစ်ခုပါပဲ။ အောင်သမာဓိကို တည်ထောင်တဲ့ ကိုအောင် ထိုင်လေ့ရှိတဲ့ ရုံးခန်း လို့လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က ကိုအောင်နဲ့ တွေ့ဖို့လာတာ။ အချိန်က နည်းနည်းစောနေလို့ အိမ်ရှင် ကိုအောင်က မရောက်သေးဘူး။ အောင် သမာဓိ ဝန်ထမ်းတွေက ကျွန်တော့်ကို ဗွီအိုင်ပီခန်းထဲ ထိုင်ခိုင်းပြီး ကော်ဖီတွေ သစ်သီးတွေနဲ့ ဧည့်ခံထားနှင့်တာ။

သိသိသာသာ အောင်မြင်တိုးတက်လာတဲ့ အောင်သမာဓိလုပ်ငန်းတွေကို တီဗီ စခရင်ကတစ်ဆင့် ငေးကြည့်နေရင်း ကိုအောင်ရဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသွားတယ်။

သူ ဆယ်တန်းပြီးအောင် ကျောင်းနေခွင့် မရခဲ့ဘူး။ သူစီးပွားရေးလုပ်ဖို့ မိဘတွေက ငွေအရင်းအနှီး ထုတ်မပေးနိုင်ဘူး။ ပညာအရင်းအနှီး၊ ငွေ အရင်းအနှီး မပါဘဲ သူ့ဘဝကို ထူထောင်ခဲ့ရတယ်။ သူ လျှောက်လှမ်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝခရီးက ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသလား။ သူ့ဘဝမှာ အောင်မြင်ဖို့အဓိက သော့ချက်က ဘာပါလိမ့်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရင်းမေးခွန်းတွေ ထုတ်နေမိတယ်။

အချိန်တန်တော့ ကိုအောင် ရောက်လာတယ်။ သူ အခန်းထဲကို မရောက်ခင်ကတည်းက သူ့အသံ ကျယ်ကျယ်ကို ကြားနေရတယ်။ သူက ရောက်နေတာ ကြာပြီလားလို့ အားနာစကားဆိုတယ်။ သူ ထိုင်မိတာနဲ့ သူ့အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် ရောက်လာတယ်။

တွေ့တွေ့ချင်းပဲ ကျွန်တော် သိချင်နေတာကို မေးမိပါတယ်။

‘ကိုအောင် သူ့ဘဝကို ကျေနပ်ပါရဲ့လား’

‘ဘာကျေနပ်သလဲဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမေရဲ့ဝမ်းထဲမှာ လူလာဖြစ်ရတာ ကျေနပ်တယ်။ ရတနာသုံးပါးကို ကိုင်းရှိုင်းပြီး ကိုယ့်ကို လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမပေးတဲ့ မိဘနဲ့ ဆုံတွေ့ရတာလည်း အင်မတန်ကံကောင်းတယ်’

‘မိဘတွေနဲ့ လက်ပွန်းတတီး အချိန်ဘယ်လောက် နေခွင့်ရခဲ့လဲ’

‘မွေးတဲ့အချိန်က စပြီး ၁၆နှစ်သားလောက်အထိပဲ အမေနဲ့ လက်ပွန်းတတီး နေရတယ်။ အမေ့လက်က လွတ်ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘဝကို ရုန်းကန်ရတဲ့အခါ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူဆယ်ယောက်ရှိရင် နှစ်ယောက်လောက်က အကောင်းဘက်ညွှန်နိုင်ပြီး သုံးယောက်လောက်က ဖာသိဖာသာ၊ ငါးယောက်လောက်က အဆိုးဘက်ကို ညွှန်တာနဲ့ ကြုံရတယ်’

ရေများ ရေနိုင်၊ မီးများ မီးနိုင်ဆိုတဲ့ စကားကို ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်။ ကျေးညီနောင်ပုံပြင်လည်းရှိတယ်။ သူတော်ကောင်းနဲ့ တွေ့ရသူက သူတော်ကောင်းဖြစ်လာတယ်။ လူဆိုးသူခိုးနဲ့ဆုံတွေ့ရသူက လူဆိုးဖြစ်ရတာကိုသတိရတယ်။ ကိုအောင်ရဲ့ဘဝမှာ အဆိုးဘက်ညွှန်သူအများစုနဲ့ ဆုံတွေ့ရပေမယ့် ဘာကြောင့် သူ လူဆိုး ဖြစ်မလာတာလဲ သိချင်စရာပါ။

‘ကျောင်းနေတဲ့ ၁၆ နှစ်ကနေ အိမ်ထောင်ကျတဲ့ ၂၂ နှစ်သားအထိ သီးခြား ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းနေရတဲ့ ကာလပဲ။ အဲဒီကာလက ဘယ်လောက် အရေးကြီးလဲဆိုရင် ရွှေတောမှာ တစ်ယောက်တည်းနေတာ၊ ကိုမိသာဇင်၊ ဖင်စီဒိုင်းသောက်တဲ့ အဆင့်၊ ဘိန်းဖြူဘိန်းမည်းက လက်တစ်ကမ်းမှာ၊ လောင်းကစား

တွေကလည်း တံခါးမရှိ 'ခါးမရှိ'

ကိုအောင်က ကိုယ်ဟန်လက်ဟန်နဲ့ ပြဲပြီး ဆက်ပြောတယ်။

'ဒီနေရာက ဂျင်ဝိုင်း၊ ဒီဘက်က ဖဲဝိုင်း၊ ဟိုဘက်က အရက်
ဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်နားမှာ အပျော်အပါးမိန်းကလေးတွေ၊ ဒီပတ်ဝန်း
ကျင်မျိုးထဲ ကျွန်တော်က ရောက်တာ'

'လူဆိုတာ မကောင်းမှုဘက်ကို တိမ်းညွတ်လွယ်တယ်။
ကိုအောင် ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထူထောင်ခဲ့
သလဲ'

'ကျွန်တော်က ကွမ်းယာသည် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရွှေတော
မှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ Manager(တာဝန်
ယူ စီမံထိန်းကျောင်း) လုပ်နေရတာလေ။ မနက်လင်းရင် ဘယ်နှ
နာရီ ကိုယ့်ဆိုင်ဖွင့်ရမယ်၊ ည ဘယ်အချိန် ဆိုင်ပိတ်ရမယ်၊
နောက်နေ့အတွက် လိုအပ်မယ့် ကွမ်းရွက်၊ ကွမ်းသီးဘယ်လောက်
ဗြဲညှိရ၊ မှာရမယ်ဆိုတာမျိုးတွေပဲ စိတ်မှာရှိတော့ အပျော်အပါး
တွေ အညံ့တွေဘက်ရောက်သွားဖို့ အချိန်သိပ်မရှိဘူး။ လူကြီးလို
ဘာဝန် ယူနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ ကလေး
အလုပ် မလုပ်ဘူး'

'ဒါဖြင့် အလုပ်က ကောင်းတဲ့လမ်းကြောင်းပေါ် တင်ပေး
ဘာပေါ့'

'လူတွေ တော်တော်များများ ပျက်စီးတယ်ဆိုတာက အချိန်
အားတွေ ရှိလို့လည်းပါတယ်၊ အားနေတုန်းကလေး ကာရာအိုကေ
သွားပြီး သီချင်းဆိုမယ်၊ အားနေတုန်းလေး ကျူသွားတိုးမယ်
ဗြဲစံတတ်တာ၊ ပြီးတော့ အဲဒီကာလမှာ ကိုယ့်ကို ကယ်မယ့်လူ
မရှိဘူး၊ ငါ့သားကွမ်းယာဆိုင် ပြုတ်သွားရင် အမေက အရင်းအနှီး
သပ်ထုတ်ပေးမယ်ဆိုတာ၊ နိုး...တုတ်တာ၊ မလာခဲ့နဲ့'

‘သေချင်ရင် စိန် မစားနဲ့ ရွှေတောကို သွားလို့ စာဆိုတောင် ရှိသေးတာ၊ အလွန် အသေအပျောက်များတဲ့ နေရာမှာ ကိုအောင် ဘယ်လိုနေခဲ့သလဲ’

‘ကိုယ့်မျက်စိအောက်တွင် တဖြုတ်ဖြုတ် ပြုတ်နေတာ၊ အဲဒီ တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်နေရတယ်၊ အေးရင် အနွေးထည် ဝတ်၊ ကျန်းမာရေး အမှားခံလို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော်က ရွှေတောမှာ ဘော်လီဘော ပုတ်တယ်၊ ခု အသက် ၅၀ အထိ ကစားတုန်း၊ အားကစားတစ်ခုကို လုပ်တဲ့အတွက် မူးယစ်ဆေးဝါးကို ဘယ်လို နည်းနဲ့မျှ သုံးစွဲလို့ မရဘူး၊ အရက်သောက်လည်း ဘော်လီဘော ပုတ်လို့ မရဘူး’

ကျွန်တော်ကို စကားထိုင်ပြောနေတဲ့ အခန်းထဲကို သူတို့အိမ် က အိမ်အံကူ အမျိုးသမီးလေးက ကိုအောင် ဂေါက်ကွင်းကို အဆင်သင့်သွားဖို့အတွက် စပို့ရုပ်၊ ဘောင်းဘီ၊ ခါးပတ်တွေ လာပို့ပေးတယ်။ ကိုအောင်က ပြောလက်စ ဆက်ပြောပါတယ်။

‘ဘော်လီဘောကို စွမ်းစွမ်းတမံ ကစားတဲ့အခါ ပရိသတ်က ကိုယ့်ကို ခင်မင်တယ်၊ လေးစားတယ်၊ အဲဒီ ဖိလင်လေးကို ကျေနပ်တဲ့အတွက် ပိုပြီး ကစားနိုင်အောင် အချိန်ပေးတယ်၊ ကွမ်းယာရောင်းတာက အထိုင်အလုပ်၊ ညောင်းတာ ကိုက်တာ ကိုး၊ အားကစားတစ်ခုကို ဖက်တွယ်ထားလိုက်မိတာ ကျွန်တော့် ဘဝအတွက် အထောက်အပံ့ကောင်းပဲ’

ဘော်လီဘော သွားကစားချိန်မှာ ဆိုင်ကို သူ ဘယ်လိုထားခဲ့ တာလဲ။ ကျွန်တော် မေးပါတယ်။

‘ဆိုင်က ရောင်းကြေးတွေ အကုန်သိမ်းတယ်၊ ငါးကျပ်တန် ခေတ်ဆိုတော့ ငါးကျပ်တန်လာရင် အမ်းနိုင်ရတယ်၊ ငွေ လေး ကျပ်ခွဲလောက်ထားခဲ့ရတယ်၊ ကွမ်းယာထုတ် အချို့ ဘယ်နှထုတ်’

အဆိမ့် ဘယ်နှထုတ်ထားခဲ့တယ်၊ ပြန်လာရင် ရောင်းကြေးနဲ့ ပြန်ကိုက်ရတာကိုး'

အဲဒီလို လုပ်ပေးမယ့်သူ ဘယ်လိုရှာသလဲ။

'ကိုယ်က လခလည်း ပေးမငှားနိုင်ဘူး၊ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲ ကလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကွမ်းယာကြိုက်ပြီး ကွမ်းယာဖိုးမပါတဲ့ ကောင်တွေ၊ ကျွန်တော်က ကြိုက်သလောက်လာထား၊ ဟေ့ကောင် ဘာလေး သွားဝယ်ပေးစမ်း၊ ရော့ ကွမ်းယာစား၊ ပြန်ရင် သူ့ကို မုန့်ဖိုး တစ်ကျပ်၊ နှစ်ကျပ် ထည့်ပေးလိုက်၊ အချိန်တန်ရင် ရောက် လာတာပဲ၊ အဲဒီကောင်ကို ထမင်းအိုး တည်လိုက်စမ်း၊ ဟင်းသွား ဝယ်စမ်း၊ လခ မပေးရဘဲ ခိုင်းချင်ရာ ခိုင်း၊ အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော်က တပည့်မွေးတဲ့ ပညာရပ်က တတ်တာ'

ကျွန်တော် ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ပြုံးမိလိုက်တယ်။

'ဆိုင်ကို တစ်နေ့ကုန် ဖွင့်ထားရတော့ ဂျင်ပိုင်း ဖဲပိုင်း မသွား နိုင်ဘူး၊ ဆိုင်က ကျွန်တော့်ကို ထိန်းထားတာ၊ ဆိုင်မှာ ကိုယ်မရှိ ရင် မဖြစ်ဘူး၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆိုင်သေးသေးလေးပင် ဖြစ်စေ ဦးတော့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကိုယ့်ဘဝကို ထူ ထောင်ခဲ့တာက ကိုယ့်ဘဝကို ထိန်းပေးတာပဲ'

'ကိုအောင်ရဲ့ သားသမီးတွေ လက်ထက်ရောက်လာတော့ သူတို့ဘဝကို ကိုယ်က ဘယ်လို ထိန်းမတ်ပေးသလဲ'

'သားသမီးတွေက မိဘကို မှီခိုရတဲ့အခါ မှီခိုရတဲ့အပေါ် တည်ပြီး အချိန်ပိုတယ်၊ ဦးနှောက်အားတယ်၊ အလွဲနေရာမှာ အသုံးချတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ မဖြစ်မနေ အားထုတ် လုပ်ကိုင်ရ မယ့် အနေအထားတွေ ဖန်တီးပေးထားတယ်'

'သူတို့မှာ အချိန်ပိုမရှိဘူး။ အားမနေစေရဘူး'

'ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့ အသက် ၅၀ ၊ ဒီနေ့အားနေတယ်

ဆိုတာ မရှိဘူး၊ နေ့စဉ် ဘာပြီးဘာ၊ ဘာပြီးဘာဆိုတာ ရှိပြီးသား’
 ကျွန်တော်က သူ့အချိန်တွေကို အလိုက်မသိ ဖြန့်ရောကျမှာ
 စိုးလို့ စကားဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ သူ့လျှောက်လှမ်းခဲ့တဲ့ ခရီးလမ်း
 ကိုလည်း သိပြီးမို့ ဆက်မမေးတော့ပါဘူး။ ကိုအောင်နဲ့ တစ်ခဏ
 တာ စကားထိုင်ပြောမိတာဖြစ်ပေမယ့် သူ့ ဘဝထဲက တစ်ပိုင်း
 တစ်ကဏ္ဍက အောင်မြင်လိုသူတွေအတွက် အလွန်အကျိုးများမယ့်
 လှေကားထစ်တွေ ဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကျော်ရင်မြင့်

အသက်ရှည်ပြီး ကျန်းမာဖို့ သိလပြီကြစို့

ယခုနှစ်နေ့ကာလ၏ နောက်ဆုံးပတ်အတွင်း တစ်ရက်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ရောက်စ ပြုနေသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး တို့ 'စကားလက်ဆုံ' ကျွမ်းကျင်ပါသည်။ ထိုသူနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရှေးရှေးဘဝက ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိခဲ့ကြသူများအလား အထူး ခင်မင်တွယ်တာကြသူများဖြစ်၍ ထိုသူက ကျွန်ုပ်ကို 'Daddy' ဒက်ဒီဟု ဗိုလ်ဆန်ဆန်ခေါ်ပြီး ကျွန်ုပ်က သူ့ကို နာမည်ရင်းကိုခင်မောင်မောင်အစား 'ကိုမောင်'ဟုသာ ချစ်စနိုး ခေါ်ဝေါ်ပါသည်။

ဤတွင် မြန်မာလူမျိုးများဖြစ်ကြပါလျက် ကိုမောင်ကကျွန်ုပ်အား 'ဒယ်ဒီ'ဟု ခေါ်ဆိုခြင်းမှာ ၎င်း၏သူတစ်စိမ်းဖြစ်သော ကျွန်ုပ်အပေါ်ထားရှိသော မေတ္တာကို ဖော်ပြရာရောက်ပါသည်။ ၎င်းက ကျွန်ုပ်အား ၎င်း၏ ဖခင်နှင့်မိခင် အထူးလေးစား ခင်မင်သူဟု တန်ဖိုးထားကြောင်း ဖော်ပြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ ဦးလေးအရွယ်သာရှိသူဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့

ကိုမောင်က ကျွန်ုပ်အား 'ဒယ်ဒီ' ဟုခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲသည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်ကလည်း ၎င်းသုံးစွဲထားသည့် အနောက်တိုင်းခေလေထုံးစံ အတိုင်း 'ခေါင်းကိုင်ဖခင်' (God Father) အနေဖြင့် ၎င်းကိုမောင် အား သားအရင်းပမာ မေတ္တာထားကူညီစောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ရှိ နေကြောင်းကို အထူးဖော်ပြရန် လိုသည်မဟုတ်ပေ။

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုမောင်တို့ နှစ်ဦးသားတွေ့ဆုံပြောဆို သောစကားများမှာ အချို့မှတ်သားစရာအချက်များ ပါဝင်သည်ဖြစ် ၍ ဗဟုသုတ လိုလားရှာဖွေသူများအတွက် နှစ်သက်မှတ်သားနိုင် မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်မိသည့်အလျောက် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

ကိုမောင် - ဒယ်ဒီရေ မတွေ့ရတာကြာပြီ၊ နေကောင်းတယ်နော်၊ မေးသာမေးရတာပါ။ ဒယ်ဒီကို မြင်လိုက်ရရင် အမြဲ ကျန်းမာလန်း ဆန်းနေတာပါပဲ။

ကျွန်ုပ် - ဒါတော့ ကိုမောင်ရယ် အသက်အရွယ်ရလာတဲ့ လူကြီးတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း 'လူကြီးကောင်း' နေကောင်းရတာပါ ပဲ။ နေကောင်းဖို့ ကျန်းမာဖို့ဆိုတာကလည်း 'သီလ' ကောင်းဖို့လို တယ်လေ။

ကိုမောင် - ဒယ်ဒီ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ ကျန်းမာဖို့ဆိုရာမှာ 'သီလ' ကောင်းဖို့လိုသလား၊ ကောင်းကောင်းနေ၊ သန့်သန့်စား၊ ကျန်းမာ ရေး လေ့ကျင့်ခန်း မှန်မှန်လုပ်ဖို့ပဲလိုတာ မဟုတ်လား။

ကျွန်ုပ် - ကိုမောင် ပြောတာမှန်သင့်သလောက် မှန်ပေတယ်၊ သို့သော် မပြည့်စုံဘူးကွဲ့။ ကဲ...ကိုမောင် ဒက်ဒီပြောတဲ့ 'သီလ' ဆိုတာကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်သလဲ။

ကိုမောင် - 'သီလ' ဆိုတာ ဆောက်တည်ခြင်းပဲလို့ ကျွန်တော် တော့ နားလည်တာပဲ၊ ဥပမာ ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလစသဖြင့်

ဥပုသ်ဆောက်တည်တာပဲ မဟုတ်လား။

ကျွန်ုပ် - မှန်တယ် ကိုမောင်၊ သီလဆိုတဲ့ပါဠိစကားရဲ့ မြန်မာလိုအဓိပ္ပာယ်က စောင့်ထိန်းခြင်း၊ ဆောက်တည်ခြင်း၊ ထိန်းသိမ်းခြင်းပါပဲ။ ဘာကို စောင့်ထိန်းဆောက်တည်ရသလဲဆိုတော့ ငါးပါးသီလတို့၊ ရှစ်ပါးသီလတို့ရဲ့အင်္ဂါရပ်တွေမှာပဲကြည့်၊ သူတစ်ပါးအသက် မသတ်ရ၊ သူတစ်ပါးပစ္စည်းဥစ္စာကို မခိုးယူရ၊ မူးယစ်စေဘတ်တဲ့အရက်သေစာကို မသောက်စားရ၊ သူတစ်ပါးရဲ့ သားမယား၊ သွေးပျိုများကို ကာမအားဖြင့် မဖျက်ဆီးရ။ လိမ်ညာစကား မပြောရဆိုတဲ့ အချက်တွေပဲ မဟုတ်လား။

ဒီလိုမသတ်၊ မခိုး၊ မသောက်စား၊ မစော်ကား၊ မလိမ်ညာဆိုတဲ့ အချက်တွေဟာ အကျင့်စာရိတ္တကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းစေတာပဲလို့ ကိုမောင် ထင်သလား၊ စိတ်ကို ပြင်ရုံပဲလို့ထင်သလား၊ 'စိတ္တနုလောကော' ဆိုတဲ့ စိတ်သည်လောကကို ဦးဆောင်၏ ဆိုတဲ့စကားကိုကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ စိတ်က ကိုယ်ခန္ဓာကိုစောင့်ရှောက် ပြုပြင်တယ်ဆိုတာရော ယုံကြည်ရဲ့လား၊ 'စိတ်ကြည်မှ လူလန်း'၊ 'စိတ်ပမ်းတော့ ကိုယ်ကြေ'၊ ဒါမှမဟုတ် 'စိတ်ထောင်းတော့ ကိုယ်ကြေ' ဆိုသမို့လား၊ ပြီးတော့ 'စိတ်ပျိုမှကိုယ်နု' တဲ့ ဒါတွေဟာ သုလောကရဲ့စကားတွေမို့ ကိုမောင်အဖို့ ကြားသိပြီးမို့ ရိုးနေမှာပါ။
ကိုမောင် - ဟုတ်ပါပြီ ဒယ်ဒီ၊ ကျွန်တော် ဒီဆိုရိုးစကားတွေကို အမြဲကြားနေရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သီလက လူကို အသက်ရှည်စေဘယ်၊ ကျန်းမာစေတယ်၊ နုပျိုစေတယ် လို့တော့မတွေးမိပါဘူးဆိုဘာ ဝန်ခံပါရစေ။ တစ်ဆက်တည်း ဒယ်ဒီက ရှင်းပြပါလို့ မေတ္တာ ရပ်ခံပါရစေ။

ကျွန်ုပ် - ဒီလိုကွယ့် ကိုမောင်ရဲ့ သူ့အသက် မသတ်တော့ မေတ္တာစိတ်ပေါ်လား၊ မေတ္တာစိတ်ရှိတော့ သူ့မှာအသက်အန္တရာယ်

ပြုမယ့်သူ နည်းမယ်။ သူ့စိတ်ဟာ ကြည်လင်တယ်၊ စိတ်ကြည်
 တော့ မျက်နှာမှာကြည်လင်တယ်။ သွေးသားသန့်ရှင်းလာတယ်
 ကွယ်။ စိတ်ဆိုးရင် လူမှာ မျက်နှာမည်းလာတယ်။ နီလာတယ်။
 ရင်တဒုတ်ဒုတ်ခုန်လာတယ်။ ရင်မှာ အဲဒီလို အခုန်မြန်လာတာဟာ
 သွေးလှည့်ပတ်စီးဆင်းမှုကို ကမောက်ကမဖြစ်စေတယ်။ ဒီအခါမှာ
 လူ့ရဲ့ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိနိုင်ပြီပေါ့။
 စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိနေရင်၊ မျက်နှာကြည်လို့ လန်းလို့၊
 ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရှိနေမယ်။ ကြည်သာလန်းဆန်းတဲ့သူ ခန္ဓာကိုယ်မှာ
 သွေးသားလှည့်ပတ်စီးဆင်းမှုလည်း တည်ငြိမ်ညင်သာမှုရှိတယ်။
 ‘ရင်တုန်ပန်းတုန်’ မဖြစ်တာမို့ လူ့ရဲ့သွေးသားလှည့်ပတ်မှုနဲ့ အသက်
 ရှူတွေမှာ အထောက်အကူဖြစ်လို့၊ ပိုကျန်းမာစေတယ်။ အသက်
 ရှည်စေတယ်။

ဒီလိုပဲ သူများပစ္စည်းကို မခိုးဝှက်ဘူး၊ သူများ သားမယား
 နှင့်သမီးပျိုကို မဖျက်ဆီးဘူး၊ အရက်သေစာ မသောက်စားဘူး၊
 လိမ်ညာမပြောဘူးဆိုရင် စိတ်သန့်ရှင်းမယ်။ ရိုးသားမှုအပေါ်အခြေ
 ခံတဲ့ စိတ်တည်ကြည်မှုရမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် စိတ်ကတည်ကြည်နိုင်
 ခန့်နေတဲ့အတွက် ကိုယ်ခန္ဓာမှာလဲတည်ငြိမ်မှု၊ တည်ကြည်မှုရလာမှာ
 ဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာကျန်းမာရေးမှာ အထောက်အကူဖြစ်တယ်။
 ကိုမောင် - ကျန်းမာရေးနဲ့ပြည့်စုံပြီး၊ နုပျိုမှု၊ အရွယ်တင်မှုနဲ့
 အသက်ရှည်မှုတွေ ဖြစ်လာရောလား ဒယ်ဒီရယ်။

ကျွန်ုပ် - ‘အကြောင်းကြောင့်အကျိုးဖြစ်တယ်’ ဆိုတဲ့ ‘ပဋိစ္စ
 သမုပ္ပါဒ်တရား’ ကို နားလည်တယ်မဟုတ်လား။ စိတ်မှာကြည်လင်
 တယ်။ သန့်ရှင်းတယ်။ တည်ငြိမ်တယ်ဆိုတာဖြစ်နေမှတော့ ကိုယ်
 ခန္ဓာမှာလည်း တည်ငြိမ်အေးချမ်းတယ်။ သူများရဲ့အသက် မသတ်
 တာ၊ သူများရဲ့ပစ္စည်းမခိုးတာ၊ သူများကို မလိမ်ညာတာကြောင့်၊

လောကမှာ လူပုံအလယ်မှာ မျက်နှာပြုရက်စရာ မလိုတော့ဘူး၊
 ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရှိမယ်။ စိတ်လှုပ်ရှား ယိမ်းယိုင်မှုမရှိလို့ တည်ငြိမ်တယ်။
 ဒီတော့ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းမှာလည်း တည်ငြိမ်မှုရှိတယ်။ လှုပ်ရှားမှု
 ကမောက်ကမဖြစ်မှု မရှိတဲ့အတွက် သဘာဝနဲ့ မဆန့်ကျင်တော့တဲ့
 အပြင်၊ အေးချမ်းတည်ငြိမ်မှုရဲ့ အကျိုးဆက်အဖြစ် လူ့လောကမှာ
 ကျန်းမာရေးကောင်းလာတယ်။

သွေးသားစင်ကြယ်သန့်ရှင်းတယ်။ မျက်နှာကြည်တယ်။
 လန်းဆန်းတက်ကြွတယ်။ အရာရာကိုရင်ဆိုင်ဖို့ 'စိတ်ပလာနယ်'
 ဆိုလိုတာက စိတ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ အသင့်ဖြစ်နေတယ်။
 ဒီလိုအခြေနေမျိုးကြောင့် ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်မယ်။ နုပျို
 လန်းဆန်းမှုဟာ ထင်ရှားပေါ်လွင်တော့တာပေါ့။ မေတ္တာစိတ်နဲ့
 သီလရှိတဲ့သူဖြစ်လို့ သူ့မှာရန်သူ မရှိတော့၊ အသက်အန္တရာယ်
 ကိုလည်း စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ဘူးလေ။

ကိုမောင် - ဒယ်ဒီရယ်၊ စကားကြံ့နေလို့ ထပ်မေးပါရစေ။
 လောကမှာ အရက်သောက်တဲ့သူ၊ လူသတ်တဲ့သူနဲ့ သူများသား
 မယား ပြစ်မှားကြာခိုတဲ့သူ၊ သူများပစ္စည်းခိုးတဲ့သူ၊ သူတစ်ပါးကို
 လိမ်ညာပြောတက်တဲ့သူ အဲဒီလူ ၅ မျိုးမှာ 'ဘယ်သူကအဆိုးဆုံးလဲ'
 ကျွန်ုပ် - ကိုမောင်ရေ၊ အရက်သောက်တတ် မူးတတ်ယမ်း
 တတ်တဲ့ သူဟာ ကိုယ့်ရုပ်၊ ကိုယ့်အဝတ် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့
 ဘူး၊ 'အရက်ကျွန်ဖြစ်သွားတယ်' ဒီလိုမျိုးဟာ အဝတ်အစားပေ
 တေစုတ်ပြတ်ခြင်း၊ ဖရိုဖရဲဝတ်စား နေထိုင်ခြင်း၊ လူ့ကိုယ်ခန္ဓာသန့်
 ရှင်းသပ်ရပ်မှု မရှိခြင်းဆိုတဲ့ အခြေနေတွေကြောင့် လူ့အလေးစား
 မခံရဘူး။ 'နှိမ်မြင်' မြင်ကြတယ်။ သရော်စော်ကားပြုနိုင်ကြ
 တယ်။ အပေါင်းအဖော်မလုပ်ဘဲ ရှောင်ကြလေ့ရှိတယ်။ 'နာမည်
 ပျက်စာရင်းဝင်' ဖြစ်တယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုအရက်သမားဟာ

မူးရင် လူမခေါ်ချင်ကြပေမယ့်၊ မမူးလို့ စိတ်ထားကောင်းပြီး ဆက်ဆံရေးပြေပြစ်တယ်။ သဘောကောင်းတဲ့သူဖြစ်တယ်ဆိုရင် မမူးတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကိုတခြားသူက ဆက်ဆံပြောဆိုနိုင်သေးတယ်။ လူရာဝင်သေးတယ် သူက အရက်သောက်ရင်သာဆိုးတာ၊ အရက် မသောက်ရင် လူကောင်းပါ။ သနားပါတယ်။ အရက်မဖြတ်နိုင်ရှာ လို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာပါ။ အရက်များဖြတ်နိုင်လို့ အရက်ပြတ်သွားရင် လူ့သူတော်ကောင်းလေးပါလို့ တွေးနိုင် လက်ခံနိုင်တဲ့ အခြေနေကို ရနိုင်သေးတယ်ပေါ့။ အရက်ကြောင့် ကျောဖျာကပ်နေရပြီး အသက်ဆုံးရတဲ့သူမဟုတ်ရင်ပေါ့လေ။ အရက်မသောက်ချိန်မှာရှိ တဲ့ သူ့ရဲ့ ကောင်းကွက်ကိုမြင်တတ်ပြီး ခင်နိုင်ပေါင်းနိုင်ကြသေး တယ်။

ကိုမောင် - လူသတ်သမားကျတော့ရော ဒယ်ဒီ။

ကျွန်ုပ် - လူသတ်သမားကိုကျတော့ လူတွေက ကြောက်ကြ၊ ရှိန်ကြ၊ ရှောင်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ဘာလို့ လူသတ်သမား ဖြစ်ရတာက ရှိသေးတယ်လေ။ လူသတ်ရတာကို ကျေနပ်တဲ့သူ လား၊ ဝါသနာကိုပါနေတဲ့သူလား၊ ဒေါသအလျောက် သတ်တဲ့ သူလား၊ ငွေကြေးရလို့ အငှားသတ်တဲ့သူလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ရင်းနဲ့လက်လွန်လို့ လူသတ်မှုဖြစ်ရတဲ့သူလား၊ သူတစ်ပါး ရဲ့အသက်ကို ဝင်ကာကွယ်ရင်းနဲ့ လက်လွန်လို့ လူသတ်မှုကိုမလွဲ မရှောင်သာ ဖြစ်ရတဲ့သူလား...စသဖြင့်ပေါ့ကွယ်။

အဲဒီလို လူသတ်သမားကိုတောင်မှ လူသတ်သမား မကျူးလွန် မိန့်နှင့် ကျူးလွန်ပြီးနောက်ပိုင်း သူ့ရဲ့ပြောဆို နေထိုင်ဆက်ဆံမှု ချောမောပြေပြစ်ရင်၊ ညင်သာသိမ်မွေ့ရင်၊ လူတွေက သူ့ကို လူ သတ်သမားဆိုတဲ့ 'ဆိုးဂုဏ်ကြီး'ကို ခေတ္တခဏ မေ့ဖျောက်ပြီး၊ လူကောင်းလို သဘောထားဆက်ဆံနိုင်ကြသေးတယ်။

ဒါဟာ လူသတ်တဲ့သူ လူကောင်းပါလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ လူတွေက သူ့အပေါ်မှာ သဘောထားဆက်ဆံနိုင်တဲ့ အခြေ အနေကို အကောင်းဘက်က တွေးပြီးပြောရတာ။

ကိုမောင် - ကဲ...ဒယ်ဒီရယ်၊ သူများပစ္စည်းခိုးတဲ့သူဟာ 'သူခိုး' ပေါ့လေ၊ သူကရော ဆင်းရဲလို့ လောဘစိတ်နဲ့ ခိုးတဲ့သူလား၊ ဝါသနာအရလား၊ အချို့က ယုံကြည်ကြတဲ့ သူခိုးကွတ်အရမ္မားတဲ့ သူမဟုတ်၊ စောရနကွတ်နဲ့ကြုံတဲ့ ဆေးတွေ ထိုးမိလို့ ခိုးတဲ့သူလား၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မိုက်မှားမိလို့ခိုးသူလား၊ အကြိမ်ကြိမ်ခိုးနေတဲ့ သူလား စသဖြင့် စဉ်းစားရတာပေါ့။ ဒီလိုလူမျိုးကို ဥစ္စာဓနပြည့် ခုံအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ရင်ကော၊ ခိုးကျင့်ခိုးကြံခိုးလေ့ပျောက် သွားမလား၊ အင်းဝခေတ်ကနာမည်ကြီး သူခိုးကြီးငတက်ပြားကို တောင် ဘုရင်သတိုးမင်းဖျားက ကိုယ်တော်တိုင် ရအောင်လက်ရ ဒမ်းပြီး၊ 'ရွှေတိုက်ခိုး' ရာထူး နှင်းခဲ့တာကြောင့် ငတက်ပြားဟာ သူခိုးဘဝက လွန်မြောက်လာရသေးတယ်လေ။

နို့ပေမယ့် အဲသလို သူခိုးကျင့်ရှိသူကို လူတွေကပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ယုံကြည်စိတ်ချဖို့ ဝန်လေးတက်ကြတယ် ဆိုတာ တော့ ပြောဖို့မလိုဘူးထင်ပါရဲ့။ သူခိုးကိုတော့ လူတော်တော်များ များက ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စမှာ စိတ်မချနိုင်ကြဘူး ပေါ့ကွယ်။

ကိုမောင် - မုသားပြောတတ်၊ ညာတက်တဲ့သူကိုရော လူတွေက ဘယ်လိုငြင်းနိုင်၊ ဆက်ဆံနိုင်ကြမလဲ ဒယ်ဒီရှင်းပြပါဦး။

ကျွန်ုပ် - 'လူလိမ်' ပေါ့လေ။ စကားမှန်ကို မပြောဘူး။ ညာ ပြောရမှ အိပ်ပျော်စားဝင်ဖြစ်တဲ့သူ၊ လိမ်ညာမှုနဲ့ အသက်မွေးဝမ်း ကြောင်းပြုတဲ့သူပေါ့လေ။ ဒီလိုလူမျိုးကလည်း သူလိမ်ရ ညာရ တဲ့အကြောင်းအရင်းက ဘာလဲ၊ ဝါသနာပါလို့၊ အကျင့်ပါလို့

လိမ်ပြော၊ ညာပြောနေတဲ့သူလား၊ *မုသားမပါလင်္ကာမချော* ဆိုတဲ့ စကားအရ၊ မလိမ်မညာရင် မဖြစ်တဲ့အခြေအနေမို့၊ မလွဲသာလို့ မုသားသုံးပြောရတဲ့သူလားဆိုတာ တွေးရတာပေါ့။ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူလိမ်လူညာတစ်ယောက်ကို အခြားသူတွေက ယုံယုံကြည်ကြည် မဆက်ဆံရဲဘူး၊ သူ့စကားကို မယုံရဲဘူး၊ သူ့သိက္ခာကို မယုံရဲဘူး ပေါ့။

ကိုမောင် - ဒယ်ဒီ ဆက်ဝေဖန်ပေးပါဦး။ သူများသားမယားကို ပြစ်မှားတတ်တဲ့သူကိုကျတော့ရော။

ကျွန်ုပ် - ဒီလိုလူမျိုးကို အချို့က 'ကြာကူရီ' လို့သမုတ်တယ်။ မိန်းမလိုက်စားတဲ့ ဝါသနာရှိသူအချင်းချင်းကတောင် သူ့ကို ကိုယ် တိုင် တွင်းမတူးချင်ဘဲ သူများတူးပြီးသားတွင်းကို ဝင်အောင်းချင် တဲ့ 'ကြွက်ပျင်း' လို့ ခေါ်ကြသေးတယ်။ ဒါက သူများသားမယား ကို ဖျက်ဆီးကျူးလွန်တဲ့သူကိုပြောတာ၊ သူများရဲ့ မိဘအုပ်ထိန်းမှု အောက်မှာရှိတဲ့ သမီးပျိုကို ဖျက်ဆီးတဲ့သူကျတော့ 'လူယုတ်မာ' လို့ သတ်မှတ်ကြတယ်။ ဒီလိုလူမျိုးကျတော့ လူသာသေရင် သေသွားမယ် သူတို့အပေါ်မှာ သတ်မှတ်ခေါ်ဝေါ်တဲ့ နာမည်က တော့ မသေဘူး။ အမြဲတွင် ကျန်ရစ်မယ်။ ဥပမာပြောရရင် အသံတိတ်ခေတ် ရုပ်ရှင်လောကမှာ မင်းသားအေးကြူမှာ ရုပ်ရော၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရော၊ ကိုယ်ဟန်လှုပ်ရှားမှုရော လူချောလူ ဖြောင့်ပဲ၊ စကင်းဟီးရိုး (Second Hero)အဖြစ်ကတော့ အဝမ်း ကိုတင်မောင်တို့လို မင်းသားချောတွေနဲ့ယှဉ်ပြီး ဖြစ်နိုင်တဲ့သူပါ။ နို့ပေမဲ့ သူက 'ရတနာပုံ' ဆိုတဲ့ဇာတ်ကားမှာ မင်းသား ကိုတင် မောင်ရဲ့ဇနီး ကြည်ကြည်ဋ္ဌေးကိုရအောင် မြူဆွယ်ပေါင်းသင်း ဖျက်ဆီးလိုက်တဲ့ ဇာတ်ကောင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရတော့သူကို 'ကြာကူရီ' အဖြစ်ပဲ လူတွေက မြင်ကြ တွေးကြပြီး၊ မင်းသားဇာတ်

ရုပ်ကို လက်မခံကြတော့ဘူး။ လူကောင်းဇာတ်နဲ့သရုပ်ဆောင်တာကို ပရိတ်သတ်က လက်မခံကြတော့လို့ သူ့ခမျာ ကြာကူရီ မင်းသားအဖြစ်နဲ့ပဲ ဇာတ်မြှုပ်ရတယ်။

ဒါကိုကြည့်ရင် မိန်းမဇာတ်ရှုပ်တတ်၊ ဖောက်ပြားတတ်တဲ့ သူဆိုရင် လူတွေက အယုံအကြည်မရှိဘူး။ သူတစ်သက်တာ လုံးအတွက် နာမည်ပျက်တာပဲ။

ကိုမောင် - ဒီလိုဆိုရင် ဒယ်ဒီရယ် အဲဒီ လူသတ်သမား၊ လူလိမ်၊ သူခိုး၊ အရက်သမား၊ မြာသမား ဒီလိုလူ ၅ မျိုးမှာ ဘယ်သူက အဆိုးဆုံးလဲဆိုတာ ဝေဖန်ပြပါဦး။

ကျွန်ုပ် - အဲဒီလူ ၅ မျိုးစလုံးကတော့ဆိုးတာချည့်ပဲလေ။ ဒါကြောင့် အကျင့်ဆိုး ၅ မျိုးကိုရှောင်ကြဉ်ဖို့ တို့များရဲ့ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာမှာ ငါးပါးသီလဆိုတဲ့ 'စာရိတ္တသီလ' လို့ခေါ်တဲ့ မကျူးလွန်ရအောင် ရှောင်ကြဉ်ဖို့ စောင့်ထိန်းရတဲ့သီလလို့ သတ်မှတ်ထားတာပဲ။

သို့သော် ခွဲခြားဝေဖန်ကြည့်ကြစို့၊ အဲဒီလူ ၅ မျိုးမှာ လောကမှာ လူတွေအနေနဲ့က သူခိုးကို သူပိုက်ဆံမရှိလို့ခိုးတာ ငွေကြေး ပြည့်စုံရင် မခိုးတော့ဘဲ လူကောင်းဖြစ်လာမှာပါ။ လျှော့ပေါ့ခွင့် လွတ်နိုင်သေးတယ်။ အရက်သမားကိုလည်း ကြိုက်လို့ သောက်တာ၊ မဖြတ်နိုင်ရှာလို့ပဲ။ အရက်မသောက်ရင် လူကောင်းလေးပါလို့ ကျေနပ်တွေး တွေးယူနိုင်သေးတယ်။ လူလိမ်ကိုကျတော့လည်း လိမ်စရာအကြောင်းမရှိတဲ့ အခြေနေမှာတော့ လူကောင်းဖြစ်မယ်။ ယုံကြည်နိုင်မယ်လို့ တွေးနိုင်ပါသေးတယ်။ လူသတ်သမားကိုလည်း လူသတ်ရမယ့်အကြောင်းက ပေါ်လို့သာ လူသတ်ရတာ၊ အဲဒါလွဲလို့ လူကောင်းပါ။ ပြုပြင်လို့ရနိုင်ပါတယ်လို့ မြင်နိုင်ကြသေးတယ်လေ။ သူများသားမယား၊ သမီးပျိုကို ကျူးလွန်တတ်သူ

ကိုတော့ တစ်သက်တာမှာ မယုံရေးချ မယုံဘဲ၊ ကဲ...ကိုအောင်
အဲသလို မိန်းမလိုက်စားတဲ့သူနဲ့ ကျန် ၄ မျိုးမှာ၊ အခြေအနေအရ
ကိုယ့်ရဲ့အမိ၊ အဖ၊ နှမကို ခရီးအတူသွားဖို့ စိတ်ချလက်ချ ဘယ်
လူမျိုးကို အပ်နိုင်မလဲ၊ ထည့်လွှတ်နိုင်မလဲ။

ကိုမောင် - ဟုတ်ပါ၊ ဒယ်ဒီရယ်၊ သူခိုးကိုလည်း ကိုယ့်မှာပါလာ
တဲ့ ငွေကြေးကိစ္စကို သတိဝိရိယနဲ့ စောင့်ကြည့်ဆိုပြီး ကိုယ့်နှမ၊
အစ်မ၊ အမေကို အခြေအနေအရမှာကြားပြီး ထည့်လွှတ်နိုင်သေး
တယ်။ လူသတ်သမားနဲ့လည်း သတိဝိရိယထား၊ အရိပ်အကဲ
ကြည့်ပြီး ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်မှာကြားပြီး မလွဲသာရင် ထည့်နိုင်ပါ
ဦးမယ်။ လူလိမ်ကိုလည်း သူ့စကားကို မယုံနဲ့၊ မပုံနဲ့လို့ မှာနိုင်
ထည့်နိုင်ပါရဲ့၊ အရက်သမားကိုလဲ အရက်မသောက်စေရအောင်
ထိန်းသွားလို့ မှာပြီးထည့်နိုင်ပါရဲ့၊ မိန်းမလိုက်စားတဲ့သူနဲ့ကျတော့
အင်း..... ကျွန်တော် စိတ်မချနိုင်ပါဘူး။

ကျွန်ုပ် - အဲသလိုဆို ဒီလူ ၅ မျိုးကို ဝေဖန်အကဲဖြတ်လို့ရပြီ
ပေါ့။ သူခိုးဟာ 'ခိုးတတ်သူ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ပတ်သက်လို့ စိတ်
မချရတဲ့သူ' လို့ သုံးသပ်နိုင်တယ်။ သတိနဲ့ဆက်ဆံနိုင်တယ်။
လူသတ်သမားကိုလည်း သူသတ်မယ့် အခြေအနေမရောက်အောင်
ရှောင်ကြည့်ပြီး ဆက်ဆံနိုင်မှာပါ။ လူလိမ်ကိုလည်း သူ့စကားချင့်ယုံ
ဆိုပြီး သတိနဲ့ဆက်ဆံနိုင်မှာပါ။ မိန်းမဖျက်ဆီးတဲ့ သူကျတော့
ယောက်ျားလေးများနဲ့ ရင်ဘောင်တန်း ပူးတွဲဆက်ဆံနေရတဲ့ လူ
လောကမှာ သူ့မိန်းမ မလိုက်စား မကျူးလွန်အောင် လုပ်ရတာ
ခဲယဉ်းပြီပေါ့။

ဒါကြောင့် အရက်သမားဖြစ်ရင် ရုပ်ပျက်တယ်။(မူးရူးပေတေ
နေသူမို့ပေါ့)၊ လူလိမ်ဆိုရင် သတိထားပြီး စကားယုံရတယ်။
စိတ်မချရဘူး၊ လူသတ်သမားကျတော့ လူတွေက ကြောက်တယ်။

သူခိုးကျတော့ အထင်အမြင်သေးတယ်။ အဲ... မိန်းမဖျက်ဆီးတဲ့သူ ကျတော့ သူ့ဘဝမှာနာမည်လုံးလုံး သေသွားပြီး လူတိုင်းက နှာ ခေါင်းရှုံ့မယ်။ ဝေးဝေး ရှောင်ချင်မယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပြီ ပေါ့နော်။

ကိုမောင် - အဲဒီပြစ်မှု (၅)မျိုးကို ရှောင်ကြဉ်ဖို့ ငါးပါးသီလအဖြစ် ဘာသာရေးမှာ ဖော်ပြထားတယ်။ လောကုတ္တရာအရ တရားထူး ရဖို့ ခဲယဉ်းတယ်လို့ ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ထားတယ်။ လောကီရေး မှာကျရော ဒီပြစ်မှု(၅)မျိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုများ ပြစ်ဒဏ် သတ်မှတ်ထားသလဲ ဒက်ဒီ။

ကျွန်ုပ် - စောစောက ဒက်ဒီတို့ဆွေးနွေးခဲ့တာဟာ အဲဒီအပြစ် များ ကျူးလွန်တဲ့လူ(၅)မျိုးအပေါ် ပတ်ဝန်းကျင်လူတွေရဲ့အမြင်၊ အတွေး၊ ဆက်ဆံမှု၊ ရှောင်ကြဉ်မှုပေါ့။ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းမှာရှိတဲ့ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့အစိုးရတိုင်းကလည်း သူတိုင်းပြည်မှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတွေကို ပြစ်ဒဏ်ပေး ဆုံးမနှိပ်ကွပ်လေ့ရှိတယ်။ ဘိုးများရဲ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာလည်း ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ပြီး အပြစ်ပေး ခြင်းနဲ့ ထိန်းသိမ်းထားတယ်လေ။ ဥပမာ-ခိုးမှုကျူးလွန်တဲ့ သူခိုးကို ပြစ်မှုဥပဒေ(ယခင်အခေါ်ရာဇသတ်) ပုဒ်မ ၃၇၉ နဲ့ ၃၈၀အရ အလုပ်နဲ့ထောင်ဒဏ်၃နှစ်နဲ့ ၇ နှစ်အထိ အပြစ်ပေးတယ်။ လူသတ် မှု ကျူးလွန်တဲ့သူကို ပြစ်မှုဥပဒေ ပုဒ်မ၃၀၂ အရအလုပ်နဲ့ထောင် ဒဏ်က သေဒဏ်အထိအပြစ်ပေးတယ်။ လိမ်ညာမှုကျူးလွန်သူကို ပြစ်မှုဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀ အရ အလုပ်နဲ့ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ်အထိ အပြစ်ပေးနိုင်တယ်။ အရက်သမားကိုတော့ သူမူးပြီးကျူးလွန်လာ ဘဲ ဆဲရေးမှု၊ လက်ရောက်မှု၊ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှု၊ လူသတ်မှု၊ ဘစ်ဖက်သားကို ဒဏ်ရာအနာတရ ရစေမှုဆိုတဲ့ ပြစ်ဒဏ်အတိမ် အနက်အပေါ်မူတည်ပြီး အလုပ်နဲ့ထောင်ဒဏ်အမျိုးမျိုးချမှတ်

နိုင်တယ်။ သူများသားမယား၊ သမီးပျိုကို ဖျက်ဆီးတဲ့သူကျတော့ မယားခိုးမှု(ပြစ်မှုပုဒ်မ ၄၉၇)အရ အလုပ်နဲ့ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ်ချ နိုင်ပြီး သူခိုးမှု(ပြစ်မှုဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆)အရ အလုပ်နဲ့ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ်၊ မုဒိမ်းမှု(ပြစ်မှုဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၆)အရ အလုပ်နှင့် ထောင် ဒဏ် ၁၀ နှစ်ကနေ တစ်သက်ကျွန်းဒဏ်အထိ အပြစ်ပေးဖို့ ပြဋ္ဌာန်းထားပါတယ်။

ကိုမောင် - ဒီလိုဆိုတော့ ဒီလိုပြစ်မှုမျိုးတွေ ကျူးလွန်ရအောင် ဘာသာရေးအရရော၊ လူ့လောကပြစ်ဒဏ်အရရော ဟန့်တားထား ကြတာမို့ တော်သေးတာပေါ့။

ကျွန်ုပ် - ကိုမောင်ရေ...အစိုးရပြစ်ဒဏ်ခံရဖို့ဆိုတာကတော့ ပြစ်မှုကျူးလွန်တာကို လူသိမှ၊ လူမိမှ၊ သက်သေပြနိုင်ကြမှ ဖြစ် တာ။ အဲဒါထက် ပတ်ဝန်းကျင်က ဆက်ဆံကျင့်သုံးမှုက ပိုအရေး ကြီးတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့သဘောထား လူ့ဘဝမှာအရေးကြီး တယ်လေ၊ လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့နေရတာမဟုတ်လား။

စကားကြုံလို့ ကိုအောင်ကို ပြောပြရဦးမယ်။လူတစ်ယောက် ဟာ ပြစ်မှုတခုခုကို ကျူးလွန်မိပြီဆိုရင် ဘေး(၄)ပါးကို ကြုံတွေ့ ရလေ့ရှိတယ်။ အဲဒါတွေက...

အတ္တနဝါဘေး- မိမိကိုယ်ကို ပြစ်မှုကျူးလွန်မိလေခြင်းဟု နောင်တရကာ တန့်နုနုခံစားပြီးကြေကွဲ ဝမ်းနည်းရခြင်း ဟု သောဘေး။

ပရာနဝါဘေး- မိမိအား အခြားသူများက ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ ဟု ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချခြင်းကို ခံရသောဘေး။

ဒဏ္ဍဘေး - ပြစ်မှုကျူးလွန်သူဟု အစိုးရက ပြစ်ဒဏ်သတ် မှတ်ကာ ထောင်ဒဏ်၊ကျွန်းဒဏ်၊သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းခံရသောဘေး

ဒုဂ္ဂတိဘေး- တမလွန်ဘဝ(သို့မဟုတ်)သံသရာဘဝ၌ မိမိ

ကျူးလွန်သော ပြစ်မှုနှင့်တူညီသော ပြစ်ဒဏ်ခံရသောဘေးတဲ့။

အဲဒီဘေး ၄ ပါးထဲမှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့သူဟာ သက်သေမထင်ရှားလို့ ဒဏ္ဍဘေးဒဏ်ခံတဲ့ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်ဘေးက လွတ်ချင်လွတ်နိုင်မယ်၊ ဒီလိုမင်းပြစ်ဒဏ်ပေးမှုက ကင်းလွတ်လာလို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချမှု အထင်အမြင်သေးမှုဆိုတဲ့ ဒပရာနဝါဘေးက လွတ်ချင်လွတ်မယ်၊ ဒုဂ္ဂတိဘေးဒနဲ့ အတ္တနဝါဘေးတော့ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတိုင်း မလွတ်နိုင်ဘဲ ခံစားရမယ့်ဘေးတွေပဲကွယ်၊ ဒီနေရာမှာ ဒုဂ္ဂတိဘေးဆိုတဲ့ နောက်ဘဝတွေမှာမှ ပြန်ခံစားရမဲ့ ဘေးပြစ်ဒဏ်ကို ဒီလက်ရှိဘဝမှာ မကြုံသေးလို့ လျစ်လျူရှုနိုင်တယ်ဆိုလို့တော့ ငါပြစ်မှုကျူးလွန်မိလေခြင်းလို့ နောင်တရ ကြေကွဲမှုကို တနဲ့နဲ့ခံစားရတဲ့ အတ္တနဝါဘေးဆိုတာကတော့ လက်ရှိဘဝမှာ ရှောင်လွှဲနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ကိုမောင် - ဒီလိုဆို ဒယ်ဒီရယ် ဒီပြစ်မှုမျိုးတွေ မကျူးလွန်မိအောင် ဘယ်လို စိတ်ထားနဲ့ ထိန်းသိမ်းကာကွယ်နိုင်မလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါဦး။

ကျွန်ုပ် - ဒီလိုပြစ်မှုအမျိုးမျိုးကို မကျူးလွန်နိုင်အောင် ထိန်းသိမ်းကာကွယ်တဲ့တရားကတော့ 'ဟီရိဒနဒ္ဒဩတ္တပ' ဆိုတဲ့ တရား ၂ ပါးပဲ၊ 'ဟီရိ' ဆိုတာ မကောင်းမှုကို ပြုရဖို့ ရှက်ခြင်းပေါ့၊ ဒါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို (ဒါမှမဟုတ်) ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်သိက္ခာကို လေးစားတန်ဖိုးထားရာရောက်တယ်လေ။ နောက် 'ဩတ္တပ' ဆိုတဲ့ မကောင်းမှုကိုပြုရဖို့ ကြောက်ခြင်းဆိုတာက ကိုယ့်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင် (မိဘ၊ ဆွေမျိုး၊ ချစ်သူ၊ အိမ်ထောင်စု၊ ရပ်ရွာ၊ မြို့နယ်၊ တိုင်းပြည်) ကို လေးစားတန်ဖိုးထားရာရောက်တယ်။ ဒီတရား ၂ ခုကိုသာ ထိန်းသိမ်းနိုင်ရင်၊ ငါးပါးသီလလုံခြုံပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီတရား ၂ ပါးကို လောကပါလတရား

(လောကကို စောင့်ရှောက်တဲ့ တရား) ၂ ပါးလို့ ခေါ်ဝေါ်သတ်မှတ်ကြတာပေါ့။

ကိုမောင် - ဒယ်ဒီ ပြောတာတွေဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ ဖုံးပိတ်ထားတဲ့အမှောင်ထုကို ထွင်းဖောက်ပြီး လင်းထိန်သွားစေတဲ့ အလင်းရောင်ကို ရလိုက်စေသလို၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသိဉာဏ်မှာ လင်းလက်မှု ရစေပါတယ်။ သာဓုပါ ဒယ်ဒီ၊ သာဓု၊ သာဓုပါ။ ဒယ်ဒီ အသက်ရှည်ရှည်နဲ့ ကျန်းကျန်းမာမာရှိပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် - သာဓုကွယ်၊ ကိုမောင် ဆုတောင်းပေးတာကြားရတော့ ကိုမောင်ရဲ့ မေတ္တာစေတနာကို ပိုသိပြီး တန်ဖိုးထားမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုမောင်ရေ... အသက်ရှည်ပြီး ကျန်းမာဖို့ ဆိုတာ သူများရဲ့ဆုတောင်းမှုအပေါ်မှာ အခြေခံတာ မဟုတ်ဘဲ၊ ဆုတောင်းခံရသူက ကျန်းမာရေးကောင်းဖို့၊ အသက်ရှည်ဖို့ အချက်တွေကို ကိုယ်တိုင်ကျင့်သုံး စောင့်ထိန်းဆောက်တည်မှ ဖြစ်တာပါ။ သို့သော် ယခုလို ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ခံရတာဟာ ကိုယ်တိုင်စောင့်ထိန်းရမယ့်သူအတွက် အားဖြည့်ပေးတဲ့ အားဆေးတစ်ခွက်မို့ ပိုအားတက်ရပါတယ်လို့ ဝန်ခံပြောလိုက်ပါတယ်။

ဦးမျိုးဆွေ (B.Sc.,R.L)

တရားလွတ်တော်ရှေ့နေ(စဉ်-၂၃၁၈။ ၁၉၈၂)

Forward ဦးအောင်

သူ့ကို စတွေ့ဖူးတာ AAT မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ခဲ့တဲ့ ဆရာခင်မောင်
ညို (ဘောဂဗေဒ)ရဲ့ ဆွေးနွေးပွဲတစ်ခုမှာ တခြားလုပ်ငန်းရှင်တွေ
လည်းပါတယ်။ ကြားဖူးနေတာတော့ ကြာပြီ။ အဲဒီတုန်းကမှ
တွေ့ဖူးတာ။ ကျွန်တော့် စိတ်ကူးထဲက ပုံရိပ်နဲ့ အတော်ကွာခြားတဲ့
အညာသားရုပ်နဲ့လူကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းပုံဖော်
ထားတာက ခပ်ဝဝ၊ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့၊ မချိုမချင် (သူဌေးမျက်နှာ)နဲ့
လည်ပင်းမှာ ရွှေဆွဲကြိုး ခပ်တုတ်တုတ်ဆွဲပြီး လက်သူကြွယ်မှာ
နဝရတ်ကိုးသွယ် လက်စွပ်ပြူးပြူးကြီး စွပ်ထားတဲ့ လူတကာကို
ဟန်လုပ်ပြုံးပြတတ်တဲ့လူ။ တွေ့လိုက်ရတာက အရပ်မြင့်မြင့်
ပိန်ပိန်ပါးပါး အသားညိုညို ချိုမြိန်တည်ငြိမ်ပြီး ပွင့်လင်းရိုးရှင်းပုံ
ရတဲ့ မျက်နှာထား။ ခပ်စူးစူးနဲ့ ရဲရဲကြည့်တတ်တဲ့ လင်းယုန်
မျက်လုံးတွေနဲ့ အရွယ်လတ်လတ် လူတစ်ယောက်။ “ကျွန်တော်
အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးအောင်ပါ” လို့ မတ်တတ်ရပ်
မိတ်ဆက်ပြီး သူဆွေးနွေးချင် သိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာကို

မေးမြန်း ဆွေးနွေးပါတယ်။ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တာကတော့ သူ့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး မှတ်တမ်းတင်ခဲ့တာပါပဲ။

အဲဒီ ဆွေးနွေးပွဲအပြီးမှာ အားလုံး ပြန်ကြတဲ့အခါ အောက်ထပ် အဆင်းမှာ တစ်ခါ ဆုံရပြန်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့ လုံးဝ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိုးကလည်း ရွာနေ... ကျွန်တော်ကလည်း ဆိုင်ကယ်ထုတ်ဖို့ ရပ်စောင့်နေတာမို့လို့ သူက ကျွန်တော့်ကို 'လိုက်ခဲ့ပါလား...လိုက်ဖို့ပေးမယ်လေ' ဆိုတဲ့ ပဋိသန္ဓေရ စကား ဆိုလာတယ်။ အံ့ဩသွားတယ်။ သူကသူဌေး ကျွန်တော်က on the road။ ကျွန်တော် လိုက်မသွားဖြစ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ လိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း သူတကယ်ပဲ ကျွန်တော် သွားလိုရာကို လိုက်ဖို့မှာပါ။

အဲဒါ ရေစက်ရဲ့ အစ။

ရွှေဆိုတာ ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မနီးစပ်တဲ့ ပစ္စည်း။ ကျွန်တော်က အောက်ဆီဂျင်။ အခုအချိန်အထိ ကိုယ်ပိုင်ရွှေ တစ်ရွေး သားမှ မဝယ်ဖူးဘူး။ ဝေးလွန်းတယ်။ ကိုယ်ပိုင်ရွှေ မဝယ်ဘဲ သူများအတွက် အဖော်လိုက်ပေးတာတို့ သူများမှာလို့ (တစ်ခါ တစ်ရံ) ဝယ်ပေးရတာတို့ကလွဲပြီး ကျွန်တော်သည် ရွှေနှင့် ပတ်သက်သူ မဟုတ်။ ဒါကြောင့် ဦးအောင်နဲ့ကော အောင်သမာဓိ နဲ့ပါ ပတ်သက်စရာမရှိ။ ဒါပေမဲ့ ရေစက်က ရှိနေခဲ့ပြီ။

၂၀၁၀ ဖေဖော်ဝါရီလမှာ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကနေ ပြန်လာခဲ့ တယ်။ ပြန်လာမယ့်ရက်မတိုင်ခင် ၂ ရက်အလိုမှာ ဆရာကျော်ရင် မြင့်က ဖုန်းဆက်တယ်။ မန္တလေးကို ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က နှစ်ရက်နေရင်ရောက်ပြီလို့ ဖြေတယ်။ ဆရာက ရောက်ရင်ဆက်သွယ်ပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် အလုပ် ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မန္တလေးပြန်ရောက်တော့ ဆရာနဲ့

တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးကြည့်တော့ အောင်သမာဓိက ဝန်ထမ်းတွေကို သင်တန်းပေးရမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ရင်ခုန်စရာ ပါပဲ။ မန္တလေးနဲ့ အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ ခွဲခွာသွားခဲ့ပြီး ပြန်အရောက်မှာ မင်္ဂလာဂိုလှတဲ့ စိန်ရွှေရတနာ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတော့မယ်။ မင်္ဂလာဂိုလိုက်တာ၊ မဆိုင်းမတွဘဲ ဆရာ ဦးကျော်ရင်မြင့်ကို အဖြေပေးလိုက်ပါတယ် “လုပ်မယ်”။

ဆရာဦးကျော်ရင်မြင့်က လုပ်ငန်းကိစ္စအတိုင်း အခကြေးငွေ ကိစ္စမေးပါတယ်။ ကျွန်တော် လက်ကာ ခေါင်းခါပြခဲ့ပြီး “ဆရာ သင့်တော်သလို စီစဉ်ပါ” ဆိုပြီး ကြေးမမြည်ခဲ့ပါဘူး။

သင်တန်းစတဲ့ ပထမဆုံးနေ့မှာ ဦးအောင်နဲ့ စတွေ့ရပါတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို လာစောင့်နေတာပါ။ အရေးတယူ၊ တရင်းတနှိုး၊ လေးလေးစားစား နှုတ်ဆက်တယ်။ သင်တန်းခန်းမကို သူ့ကိုယ်တိုင် escort လုပ်ပြီး လိုက်ပို့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို သင်တန်းသား ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ထိုင်ပြီး အားပေးနားထောင်တယ်။ အဲဒါက မှတ်မှတ်ရရ ၂၀၁၀ မတ်လ ၃၁ ရက်။

အဲဒီသင်တန်းပြီးကတည်းက နောက်ထပ် သင်တန်းတွေ ဆက်ရပါတော့တယ်။ ‘အောင်သမာဓိ အခမဲ့ရွှေပညာသင်တန်း’ တွေမှာလည်းပါ။ နောက်ထပ် အောင်သမာဓိက လုပ်သမျှ ဝန်ထမ်း ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ဖွံ့ဖြိုးရေးသင်တန်းတွေမှာလည်း ပါခဲ့ရပါတယ်။ အောင်သမာဓိရဲ့ ကောင်းမှုနဲ့ ဆက်စပ်ပေးမှုကြောင့် Future Engineering Group ရဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း ရွှေတောထိ သွားပြီး ပို့ချပေးခဲ့ရပါတယ်။ မိတ်ဆွေတွေ တိုးရပါတယ်။

ဦးအောင်က ဖော်ရွေသူ ရက်ရောသူ ပျော်တတ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ စိတ်မြန်သူ၊ စိတ်တိုလွယ်သူလည်း

ဖြစ်နေပြန်တယ်။ သူ့ရဲ့ ထူးခြားချက်က လူတွေကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတတ်သူပါ။ ဘယ်သူဘယ်ဝါ မခွဲဘဲ သူနဲ့ ပတ်သက်ရတဲ့သူ မှန်သမျှကို လေးစားတတ်သူဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါဟာ ဦးအောင် ဘဝမှာ အောင်မြင်ရခြင်းအကြောင်းရင်းပါပဲ။ Respect others and others will respect you ဆိုတာ သူ့အတွက်ပဲထင်တယ်။ လူတိုင်းကို လေးစားတတ်တဲ့ ဦးအောင်ကို မိတ်ဆွေအားလုံးက လေးစားကြပါတယ်။

သူဟာ ပညာရှင်များကို လေးစားတတ်လွန်းတဲ့ လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်မှာ ပြစရာ သက်သေတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ တစ်ခုပြောပါမယ် ၂၀၁၂ သင်္ကြန်မတိုင်ခင် ဝန်ထမ်းသင်တန်းတစ်ခုလုပ်ပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပဲ အားကြီးမာန်တက် သင်ကြားပို့ချအပြီးမှာ ဦးအောင် ရောက်လာပါတယ်။ သင်တန်းပြီးပြီ ပြန်တော့မယ်လို့ နှုတ်ဆက်တော့ သူစီးလာတဲ့ ဖိနပ်ကို ချွတ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်၊ လက်အုပ်ချီပြီးမှ သူ့လက်ထဲမှာ အဆင်သင့် ကိုင်လာတဲ့ အိတ်ကို ကျွန်တော့်လက်ထဲကို ထည့်ပါတယ်။ ပိတ်စိတ်ကြောင့် လည်လာတဲ့ မျက်ရည်ကို မကျအောင် မထိန်းနိုင်လို့ မျက်နှာလွှဲပြီး တိတ်တိတ်ကျိတ် သုတ်လိုက်ရတယ်။

သူ့ကိုယ်သူ သူဌေး (တကယ်တော့ သူကြွယ်) တစ်ယောက်လို ဘယ်တုန်းကမှ မခံယူပါဘူးလို့လည်း ပြောပါတယ်။ ဘာပဲရှိနေနေ အားလုံးထားခဲ့ရမယ်ဆိုတာကိုလည်း ကောင်းကောင်းနားလည်သူဖြစ်ပါတယ်။ မိဘအပေါ် ရိုသေကင်းရှိုင်းတဲ့ နေရာမှာလည်း သူလိုလူ ရှားမှာပါ။ လုပ်ငန်းခွင်မှာ အလုပ်ခန့်ဖို့ အင်တာဗျူးလုပ်တာတောင် အရည်အချင်းဆိုတဲ့ ပေတံနဲ့ တိုင်းနေတဲ့ကြားက “ဒီတစ်ယောက်က အမေလွတ်လိုက်တာဗျ ခန့်လိုက်ပါ” လို့

လုပ်တတ်သူပါ။ သူ့ရဲ့ ဩဇာကို အဲဒီအချိန်ကျမှ ထုတ်သုံးတတ်
ပါတယ်။

လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ဖို့ကို အစဉ်တစိုက် စဉ်းစားနေတတ်ပြီး အဆုံး
အဖြတ် မြန်လွန်းလှတဲ့ Entrepreneur တစ်ယောက်လည်း
ဖြစ်ပါတယ်။ “လူများလာပြီဗျ၊ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်နဲ့ လုပ်လို့ မဖြစ်
တော့ဘူး” လို့လည်း အမြဲပြောတတ်သူပါ။ သူဟာ အဆုံးအဖြတ်
မြန်သလို အပြောင်းအလဲ မြန်သူလည်း ဖြစ်နေပြန်ပါတယ်။
ဘစ်ခုခု လုပ်ပြီးရင် ဟိုဟာမကြိုက် ဒါမကြိုက်နဲ့ နောက်ဆုံး
မိနစ်တွေမှာ အပြောင်းအလဲ လုပ်တတ်ပါတယ်။ သူ့ဒဏ်ကို
အများဆုံး ခံရသူက ညီဖြစ်သူ ကိုမော်ပါ။ အစ်ကိုကြီးဆိုတော့
ပြန်လည်းမပြောရဲ့၊ မကြားတကြား ပွစိပွစိ ရေရွတ်ရုံကလွဲလို့
မလုပ်ပေးဘဲလည်း မနေရဲဘူး။ အဲဒါကလည်း သူ့ကို ဘဝ
အတွေ့အကြုံက သင်ပေးလိုက်တဲ့ သင်ခန်းစာပဲနေမှာ။ Plan-
ning တွေတာတွေ သိပ်မပြောနဲ့၊ သူက လုပ်ချင်ရင် အခုထ
လုပ်တာ၊ နောင်ခါလာနောင်ခါဈေး။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ သူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးကို ဒီထက်ပိုပြီး
စနစ်ကျစေချင်လာပုံ ရပါတယ်။ သိချင်တာကို မမောတမ်း မေး
ဘယ်။ ဖြစ်ချင်တာကို တရစပ်ပြောတယ်။ မလုပ်နိုင်သူတွေကို
လုပ်နိုင်အောင် ဆွဲခေါ်တွန်းတင် လုပ်တယ်။ သူ့အစီအစဉ်ထဲမှာ
ချန်ထားခဲ့မယ်ဆိုတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ မလိုက်နိုင်ရင်
နေခဲ့။ သူကတော့ ရှေ့သို့ပဲ။ အိုဘားမားက Forward လုပ်ဖို့
ပြင်ဆင်နေတယ်။ အဲဒါလည်း ဒီတစ်ကြိမ် ရွေးကောက်ပွဲ နိုင်ပါမှ
ဦးအောင်ကတော့ Always Forward ပဲ။ ဘယ်ရွေးကောက်ပွဲ
မှာမှ နိုင်အောင် စောင့်နေစရာ မလိုဘူး။ အခု ၂၀၁၃ အတွက်
Planning စလုပ်နေပါပြီ။ Planning လုပ်မိခါမှ သူလုပ်ချင်တာ

တွေ ပိုများလာတယ်။ ဟိုဟာထည့်ပါဦး၊ ဒီဟာထည့်ပါဦးနဲ့
 ၃၆၅ ရက်စာ ကျော်သွားပြီ။

သူ့စီးပွားသူရှာပြီး သူ့စိတ်ကြိုက် လှူနေတန်းနေရာကနေ
 အောင်သမာဓိဖောင်ဒေးရှင်း ထောင်ဦးမှာ အများအကျိုးကို ထိထိ
 ရောက်ရောက် ထဲထဲဝင်ဝင် ဆောင်ဦးမှာ။ Forward ဆရာ
 အောင်။

ကောင်းလွန်း

ဦးအောင်(အောင်သာမာမိ)နှင့်(၅၀)ပြည့် ရွှေရတနာအမှတ်တရ

အများသူငါရှိနေကြသည့် လူတွေထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား လူတစ်ယောက်ကို အသိအမှတ်ပြုဖို့ခက်သည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကြရာတွင် အသက်ထက်ဆုံး ခင်မင်တွယ်တာ ရဖို့ ခက်သည်။

တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု၊ တစ်နေရာမဟုတ်တစ်နေရာ ပြဿနာ အစွန်းအထင်းတွေ ဘွေတတ်ကြသည်။ ရှိတတ်ကြသည်။ ဖြစ်လာ တတ်ကြသည်။ ကျွန်တော် ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် ဇရပ်ကွင်းသို့ ရောက်သည်။ ညီမများနှင့်အတူ ကုန်ခြောက်ဆိုင်ဖွင့်၍ အရောင်း အဝယ် လုပ်သည်။ ကျွန်တော့်ညီ ဒေါက်တာမှိုင်းညိုနှင့် အဆက် ပြု၍ အောင်အောင် ကွမ်းယာမိသားစုနှင့် ရင်းနှီးခင်မင် အကျွမ်း တဝင်ဖြစ်ရသည်။

ကွမ်းယာဆိုင်များထဲတွင် လူစုစုနှင့် အသွင်တမျိုး ထူးခြား နေသည်။ ကြည့်လိုက်သည့်အချိန်တိုင်းတွင် လူအုပ်စုဖွဲ့၍ ဘရုန်းရုန်း ဖြစ်နေတတ်သည်။ ရိုးင်းသော ဆိုင်းဘုတ်ကလေး

နှင့် ကွမ်းယာရောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါပေသည့် သူ လူစုစု ဖြစ်အောင် ဂရု ဖွဲ့တတ်သည်။ (Group) အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေဖြစ်အောင် ပြောတတ် နှောတတ် ဆိုတတ်သည်။ သူ ဆိုင်နားမှာ အမြဲတမ်း ကြီးကြီးငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်လတ်လတ် စုစုရုံးရုံး ရှိနေတတ်သည် အမြဲ။

သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ပြုံးရွှင်ဖော်ရွေသော မျက်နှာနှင့် အမြဲ တမ်း ကြည်လင်တောက်ပနေသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်၊ အပေါင်း အသင်းနှင့် အာရွှင်နေတတ်သည်။ တစ်ဦးစီတစ်ဦးစီက ထွက်ကျ လာမည့် စကားကို အကွက်ကျကျ ဖော်ရွေခင်မင်စွာ ပြန်လည် ပြောဆိုတတ်သည်။ ဆန့်ကျင်ဘက် ပြုမူမှု တစ်ခုမပါ။ ‘ဥစ္စာလိုချင် မပျင်းနှင့်၊ မိတ်ဆွေလိုချင် မငြင်းနှင့်’ ဆိုရမည်သာပင်။

ဒါကြောင့်လည်း ‘အောင်အောင် ကွမ်းယာဆိုင်ကလေးမှာ လူစုလူဝေးနှင့် ရုံးစုရုံးစု ခင်မင်မှုပြု၍ ကွမ်းယာဝယ်စားနေကြ ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေ အမှတ်မထင် သူပြောနေသော စကားက အများအာရုံပြုချင်စရာပါ။

လာလေ လာလေ၊ ရပ်ကြည့်နေလို့ မမြတ်မရှိဘူး၊ စားကြည့်မှ အရသာ သိတာ။ တောင်တွေ့ရင်တက်၊ ဘုရားတွေ့ရင်ဖူး။ ပရုပ်ဆီ တစ်ဘူး တစ်မတ်၊ အပ်ချည်တစ်လုံး တစ်ကျပ်။ ကွမ်းယာကတော့ အောင်အောင်ပဲ။ ဘာရယ် မဟုတ် ကြားရသည်က တစ်မျိုးပဲ ဖြစ်သည်။

မိုင်ပေါင်းများစွာ ခရီးသည် ခြေတစ်လှမ်းက စသည်။ အောင်အောင်သည် မည်မျှ ခရီးကို လျှောက်ဦးမည် မသိ။ သူနှင့် အတူ နေခဲ့ရသည့် အချိန်များတွင် ဆန့်ကျင်ဘက်ဟူ၍ ဘာတစ်ခု မျှ မတွေ့ခဲ့ရ။ ကာယကံ ဆန့်ကျင်ဘက်သော်လည်းကောင်း၊ ဝစီကံဆန့်ကျင်ဘက်သော်လည်းကောင်း၊ အတိုက်အခံ ပိရောခံ

မပြု။ မနောက် ဆန့်ကျင်ဘက်ကတော့ ဝေးရောဟု ဆိုရမည်ပင်။

ကျွန်တော် အမှတ်ပြုမိသည်မှာ နေရသည့်ဘဝအခိုက်အတန့် ကလေးတွင် ကြံ့သလိုရုန်းကန်တတ်သည်။ မိသားစု ဘဝအရေးကို တွေဝေမိန်းမောနေခြင်းမရှိ။ အမြဲတမ်း သွက်လက်ဖျတ်လတ်၍ သတ္တိရှိရှိ ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်သွားတတ်သည်။

အပြောင်းအလဲ သဘောဆန်သည်။ အခက်အခဲဟူသမျှကို သန့်ရှင်းစွာ ရုန်းကန်တတ်သည်။ မကောင်းကျင့် မကောင်းကြံ၊ မမှန်မကန် ပြုမူတတ်သူမဟုတ်။ ရိုးသားမှုကို အလေးထားပြုမူ တတ်သူပင်။

မိသားစု အရေးအခင်းဟူသမျှကို ပွင့်လင်းညင်သာစွာ ဖြေရှင်း ပြုမူတတ်သည်။ အကြောင်းအကျိုး ခိုင်လုံစွာဖြင့် ထောက်ထား ပြောဆိုတတ်သည်။ အမှတ်ရစေအောင် အချက်နှင့် အလက်နှင့် ပြောတတ်သည်။ ဆရာကောင်းဖို့ အမြဲတမ်းရှာမှီးလေ့ရှိသည်။ ‘ပညာရှိထံ ရိုက္ခိုးခံ၍ နည်းခံသင်မှ ပညာရ၏’ ဟု ဆိုရမည်ပင်။

အခက်အခဲကို အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် ဖန်တီးတတ်သည်။ ‘ပညာရှာ ပမာသူဖုန်းစား၊ ဥစ္စာရှာ နေရာမှီကောင်းထား’ ပြော သလိုပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်တစ်ခါက သူ့ဘဝမိသားစု ဆင်းရဲခြင်းကို ပြောပြ သည်။ လူသည် အမြဲတမ်း ဆင်းရဲနေသည်မဟုတ်။ အညွန့်နှင့် လူ ဖြစ်သည်။ ‘ဆရာကပ် အရပ်မှီရမည်၊ အရပ်ကောင်းမှ ရှင်လောင်းလှမည်။ လူသည်ကြံ့ရင်းနှင့် သေရသည်၊ ငှက်သည် ပျံရင်းနှင့် သေရသည်။ အကြံကောင်းလျှင် တစ်ချက်’ ဆိုသလို ‘အမှီကောင်းလျှင် တစ်သက်’ ဘဝ တိုးတက်သွားနိုင်သည်။

အရပ်မှီဆိုတဲ့စကားကလေး ပြောပြပါဆိုတော့ မိမိတို့အရပ် ထဲမှာ အတွေ့အကြုံ အများကြီးရှိတဲ့ ဆင်းရဲပျမ်းသာခေဋ္ဌး

သက်ကြီးရွယ် အဘိုးအဘွားများရှိသည်။ အခါကြီးရက်ကြီးများတွင် မိမိတတ်နိုင်သလောက် ကန်တော့ပြီး ဆုံးမစကားကို နာခံပါဟု ပြောမိသည်။ ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ပါသည်။ သူ့စိတ်မှာ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရသည့်အကြောင်း ပြောပါသည်။ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများ ပြောကြောင်း လိုအပ်သည့် အကူအညီများ ရယူနိုင်ကြောင်း သူတို့ဘဝ လက်တွေ့ ကြုံခဲ့ရသော အခက်အခဲပေါင်းစုံ သင်ခန်းစာများ ပြောပြဆုံးမသည်များကို သူ ကျေနပ်အားရဖြစ်ရသည်များကို ပြောပြပါသည်။

လူတစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာမှုဖြစ်သွားပြီဆိုလျှင် ချမ်းသာရာလမ်းကြောင်း ကောင်းကောင်းတွေ့ဖို့သာဖြစ်သည်။

သွဉ် မေတ္တာအရင်းခံသော စေတနာများရှိသည်။ စေတနာ၏ တန်ဖိုးကို သူနားလည်သည်။ စေတနာသည် ကံဖြစ်သည်။ ကံသည် အလုပ်ဖြစ်၏။ မေတ္တာအရင်းခံသော အလုပ် ဘာမဆို သူလုပ်နိုင်စွမ်းသည်။ သည်တော့ ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ မေတ္တာအရင်းခံသော အလုပ်လုပ်သူသည် 'ဘုရားဟော' မေတ္တသုတ်အရ။

လောကီလောကုတ္တရာ ကျိုးနှစ်ဖြစ်၌ ကောင်းစွာလိုလား လိမ္မာသော အမျိုးကောင်းသားသည် ဤဆိုလတ္တံ့သော စည်းကမ်း သူတော်ကောင်းနည်းလမ်းကို ကျင့် ကြံ အားထုတ် ပြုလုပ်ရမည် ဟု ဆိုသည်။

- ၁။ ကိုယ်နှင့်အသက်၌ မငဲ့ကွက်မညှာတာ လေးသစ္စာကို ကောင်းစွာပိုင်ပိုင် သိဖို့ရာ ကျင့်စွမ်းနိုင်သည်လည်းဖြစ်ရာ၏။
- ၂။ ကိုယ်နှုတ်နှစ်ပါး ဖြောင့်မှန်ရိုးသားသည်လည်းဖြစ်ရာ၏။
- ၃။ စိတ်ထားစိတ်နေ မသွေမတောင့် ရိုးမှန်ဖြောင့်သည်လည်း ဖြစ်ရာ၏။

- ၄။ ဆရာသမား ပြောဆိုငြားက မရှားမပယ် ဆိုဆုံးမလွယ်သည်
လည်း ဖြစ်ရာ၏။
- ၅။ ဇမ္ဗူရာဇ်ရွှေ ပျောပျောင်းလေသို့ သုံးထွေဒွါရ နူးညံ့သိမ်မွေ့
လှသည်လည်း ဖြစ်ရာ၏။
- ၆။ သူတစ်ပါးပေါ် နင်းကျော်လွမ်းဘိ မောက်မော်သောမာန်မာန
မရှိသည်လည်း ဖြစ်ရာ၏။
- ၇။ ယထာလာ ယထာဗလ ယထာသာရပုသန္တောသဖြင့်
နိစ္စအမြဲ နှစ်သက်ရောင့်ရဲခြင်း ရှိသည်လည်းဖြစ်ရာ၏။
- ၈။ ကောင်းမြတ်ဆိုးဝါးနည်းများထိုထို ပေးလိုသမျှ ပစ္စယဖြင့်
အားရသဖွယ် မွေးမြူလွယ်သည်လည်းဖြစ်ရာ၏။
- ၉။ ထိုထိုဗဟိယအမှုကိစ္စ၌ ကြောင့်ကြကင်းမဲ့ တတုံရေးရာ
ကိုယုံတွက်တာနှင့် မရှောင်သာဘိ သင်္ကန်းချုပ်ခြင်းစသော
နည်းပါးသောအမှုကိစ္စရှိသည်လည်းဖြစ်ရာ၏။
- ၁၀။ တစ်ပင်မှတစ်ပင် မြူးရွှင်ပျံသွား ကျေးငှက်များ၌ အတောင်
သာလျှင် ဝန်ထားသလို များထိုထို ပစ္စည်းအနည်းနည်း၌
သိုမှီးကြောင့်ကြမရှိကြဘဲ ရှစ်ပါးသော ပရိက္ခရာကိုသာ
လက်စွဲလျက် တဝဲဝဲလှည့်ပတ်ကာ သပ္ပာယ်ဖြစ်ရာသို့
သွားလာတုံဘိ ပေါ့ပါးသော အသက်မွေးခြင်းရှိသည်လည်း
ဖြစ်ရာ၏။
- ၁၁။ ဣဋ္ဌ အနိဋ္ဌ အာရုံဟူသမျှ၌ လှုပ်ကြွတုံချည့် ကင်းတုံဘိ
သဖြင့် ငြိမ်သက်တည်ကြည်သော ဣန္ဒြေရှိသည်လည်း
ဖြစ်ရာ၏။
- ၁၂။ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ အရာရာ၌ လိမ္မာမြင်သိသည့် ဉာဏ်ပညာ
ရှိသည်လည်းဖြစ်ရာ၏။
- ၁၃။ ကိုယ်နှုတ်စိတ်သုံး ရုန်းရုန်းရင်းရင်း ကြမ်းတမ်းခြင်း မရှိ

သည်လည်းဖြစ်ရာ၏။

၁၄။ ကြည်ဖြူလှစွာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဒါယကာတို့၌
ပစ္စည်းကိုတပ် တဏှာငတ်ဖြင့် ငြိကပ်တွယ်တာခြင်း မရှိ
သည်လည်းဖြစ်ရာ၏။

အချို့အချို့သော အကြောင်းအရာ အချက်အလက်အချို့သည်
သူ့သဘော စေတနာ မေတ္တာနှင့် ကိုက်ညီနေသည်ကို တွေ့ရပါ
သည်။ အမှတ်ရစေမည့် ၅၀ ပြည့် အသက်၊ ရွှေရတုစာစောင်
အတွက် သီးလုံးဆရာတော်ကြီး၏ လင်္ကာဆောင်ပုဒ် ဆုံးမစာဖြင့်
နိဂုံးချုပ်မည်ဖြစ်ပါသည်။

လောကလူ့ရွာ ဘုံဓမ္မတာဝယ်
ကံသာအမိ ဆိုရိုးရှိလည်း
ဝီရိယသာလျှင် ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်မှ
စီစဉ်သမျှ မှုကိစ္စဝယ်
လုံးဝအောင်မြင် ဖြစ်လိမ့်ပင်ဟု
လူတွင်အထွဋ် ဘုရားမြတ်သည်
ဟောလတ်သေချာ မယွင်းတည်း။

ဦးညွန့်ရင်(ဓမ္မာစရိယ)

၂၀-၅-၂၀၁၃

ဧရပ်ကွင်းရွာ၊ သပိတ်ကျင်းမြို့နယ်

ရွှေထက်တန်ဖိုးရှိသော နှင့် အခမဲ့တန်ဖိုး

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်လောက်က ဖြစ်သည်။ ဇန်နဝါရီလရဲ့ 'ဆောင်းရက်' ဦး။ အေးရှုရှလေစိမ်းက သူထုထဲထဲဝတ်ထားတဲ့ အနွေးထည်အထဲထိဝင်ပြီး ကျီစယ်နေတဲ့ကာလ။ အခြေအနေက စိတ်လွင့်များစရာအဖြစ်အပျက် တစ်ခုကြောင့် စိတ်က တွေဝေ လေလွင့်နေတဲ့အချိန်။ တစ်ခုခုတော့ လမ်းကြောင်းပြောင်း စိတ်နှစ် ပြီးလုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်။

သတင်းစာထဲက အောင်သမာဓိ ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်း ကြော်ငြာ ဖတ်ဖြစ်သည်။ သည်သင်တန်းနှင့် စိတ်ကိုတည်ငြိမ် စေမည်။ ဒါကြောင့် အေးစက်စ ညနေစောင်းတစ်ခုမှာ သင်တန်း တက်ခွင့်ပုံစံကို အပြေးအလွှားနှင့် မှီရုံလေး 'တင်'ဖြစ်သည်။ သင်တန်းဘက်ခွင့်ရသည်။ 'ဘာသင်တန်းလဲ'။ ကိုယ်တိုင်က ဘာမှ မသိ။ ဝါးတားတား။ ဒါပေမဲ့ သင်တန်းကိုတော့ တက်ဖြစ် သည်။ ညနေပိုင်းအဖွဲ့ ခုံအမှတ်က B-၁၈၄။ သင်တန်းအမှတ်စဉ် က (၄)။ ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်းအမှတ်စဉ်(၄) စာတန်းပါ နဖူး

စည်းက သင်တန်းခန်းမထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှား။ သင်တန်းခန်းမက ရှည်ရှည်လျားလျား နှစ်ထပ်ဆောင်ရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ။ စနစ်ကျ သည်။ အစစထောင့်စေ့အောင် စီစဉ်ထားသည်။ ရိုက်ထွက် ကင်မရာများ၊ ပရိုဂျက်တာများ၊ အသံချဲ့စက်နှင့် ခန်းမ၏နောက် ပိုင်းကျသော သင်တန်းသားများအတွက် သင် ကြားမှုများကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်ရန် မြင်ကွင်းကျယ်သော တီဗွီများ တပ်ဆင် ပေးထားသေးသည်။

ဩချရသည့်သင်တန်း

အစကဝါးတားတားယောင်တောင်တောင် အသိဖြင့်တတ်ခဲ့ သော သင်တန်းက တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ပီပြင်လာသည်။ ရွှေ အတွက်အချက်၊ ရွှေအကြောင်း (မြေလွှာအောက်မှ ရွှေကိုတူးဖော် ထုတ်ယူသည်မှ ရွှေဆိုင်ကောင်တာထဲက ရွှေထည်ပစ္စည်းအဖြစ် ရောက်သည်အထိ)၊ ရွှေအတုအစစ်ခွဲနည်းအပြင်၊ စီမံခန့်ခွဲရေး (Management) လူမှုဆက်ဆံရေး (Social) နှင့် ဘာသာရေး အတွေးအမြင်တွေပါ သင်ကြားသည့်အတွက် ဩချရသည့် သင် တန်းတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ အထူးခြားဆုံးကတော့ ဦးအောင်၏ ကွမ်းယာသည်ဘဝမှ ယခု ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာစေဖို့ အဆင့်ဆင့် မြတ်ကျော်ခဲ့ရတဲ့ အခက်အခဲများ၊ အောင်မြင်မှုများကို မြင်ကွင်း ကျယ် ရုပ်ရှင်တစ်ခုကို ကြည့်ရှုခံစားနေရသလို ခံစားမှု ရသများ နှင့် ဝေဝေဆာဆာ ဟောပြောမှုပင်ဖြစ်သည်။

သတင်းဆိုရာဝယ်

‘လူကို ခွေးကကိုက်တာက သတင်းမဟုတ် ’၊ ‘လူက ခွေးကိုကိုက်တာမှ သတင်းဖြစ်သည် ’ ဟူသော မီဒီယာများ၏

အဆိုရှိသည်။ သည်စကားရပ်တွင် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်များသည် သတင်း မဖြစ်နိုင်။ မဖြစ်နိုင်ဟုထင်သော အခြင်းအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာမှသာ လူတို့စိတ်ဝင်စားနိုင်သည့် သတင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်ဟု နားလည်မိသည်။

တောအုံချုံကြားက သာမန်လူငယ်တစ်ယောက်သည် ကွမ်းယာ ရောင်းပြီး ဘဝကို ရုန်းကန်နေရသည်။ လူငယ်၏ဘဝသည် ဆင်းရဲသည်။ နံ့ချာပင်ပန်းလှသည်။ လူတန်းစေ့အောင် မနေရ။ သွင်ပြင်က အစဉ်ငတ်မွတ် ဆာလောင်နေသော၊ ဘဝ၏ထုထောင်းမှုကို ခံနေရသော၊ အံ့ကြိတ်ကာ ရုန်းနေရသော ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ မေးရိုးငေါငေါ၊ အသားအရေ မည်းမည်းကြွတ်ကြွတ်ရှိသည်။ သည်အထိ ဘဝက စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်း။ ပုံမှန်ထုဆစ်ထားသော ‘ဘဝပန်းပုရုပ်’ ပမာရှိသည်။

သို့သော်...လူငယ်၏မိခင်က အချိန်ရလျှင် ရသလို စာဖတ်စေသည်။ စာပေအသိကို ရင်တွင်းသို့ ရိုက်သွင်းသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပိုင်းခြား ဝေဖန်စေတတ်သော အသိတရားများကို စာအုပ်ထဲမှ ယူစေပြီး ‘ဘဝ’ နှင့် ‘မျိုးရိုး’ ကို တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲစေဖို့ လမ်းညွှန်မှုပေးသည်။ နိမ့်ကျသောမျိုးရိုးမှ တစ်ဟုန်ထိုး ဖောက်ထွက်စေသည်။

နှစ်အတော်ကြာညောင်းသော် တောအုံချုံကြားမှသည် မြို့ပြသို့ ရောက်စေသည်။ ဆရာများကို ကျေးဇူးသိတတ်စွာ ချဉ်းကပ်ခြင်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းကို ရောက်အောင်သွားခြင်းတို့က ဘဝကိုတစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တိုးတက်သွားစေသည်။ သို့သော် ‘တစ်’ ကနေ ပြန်စရသော အခက်အခဲများကိုလည်း ကြုံခဲ့ရသေးသည်။ အလံမလှဲ အရှုံးမပေးဘဲ တက်ကုန်ရွက်စုံလွှင့်ပြီး ကျော်လွှားဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ ကွမ်းယာသည် လူငယ်

ကလေးတစ်ယောက်သည် မန္တလေးမြို့ရဲ့ အထင်ကရလမ်းမများ ပေါ်တွင် ရွှေဆိုင်များကို ငွားငွားစွင့်စွင့် ဖွင့်လိုက်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ သင့် တင့်သော ချမ်းသာပိုင်ဆိုင်မှုကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ရယူနိုင်ခဲ့ပါပြီ။
ဒါသည်ပင် ‘သတင်း’လို့ ဆိုပါရစေ။

အင်အားသစ်များဆင့်ပွား

ဦးအောင်၏ ဟောပြောချက်များက သင်တန်းသားများကို မှင်သက်မိစေသည်။ အိပ်ယာမှ လှုပ်ခါနှိုးလိုက်သည်သို့ နဂိုရှိနေ သော အင်အားများကို နိုးထလာစေသည်။ ကြီးပွားရေးလမ်းစကို မြင်စေသည်။ သင်တန်းသားအများစုသည် လူငယ်များဖြစ်ပေရာ လူငယ်များ၏ မျက်ဝန်းများသည် ‘ယုံကြည်ချက်’ များဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် လက်ထလာစေသည်အထိ ဦးအောင်၏ ဟောပြောချက် က ကူးစက်သွားသည်။ ဒါသည်ပင် ဦးအောင်၏ ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်ပေမည်။ ရည်ရွယ်ချက်က အောင်မြင်ထိရောက်ပါပေသည်။ အားလုံး ရင်ထဲဝယ် ကျေနပ်အားရမှုများ ဝေသီလျက်...။

မိဘကန်တော့ခန်း

ဦးအောင်၏ ‘မိဘကန်တော့ခန်း’ ပို့ချက်က မိဘကျေးဇူးကို မေ့လျော့နေမိသူများ ‘ဟာ’ကနဲ အသိတရားရသွားစေသည်။ မြစကြာ ဆရာတော်၏ စနစ်ကျသော မိဘကန်တော့နည်း စနစ် သည် သင်တန်းသားများက ပြန်လည်ပြောပြခြင်းခံရသော အိမ်ရဲ့ မိဘများရင်ကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်စေသည်။ သတင်းစာတွင် ကျေးဇူး တင်ကြောင်းကို မိဘက ထည့်လို့ ရမရပင် ဦးအောင် ဝာစ်ယောက် မေးမြန်းခံရသေးသည်။

မိဘကို ပစ်မှားမိဖူးသူ သင်တန်းသားအချို့ရင်ကို စူးနစ်အောင်

ခံစားစေသည်။ မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင်ပင်ဖြစ်စေသော ‘မိဘကန်တော့ခန်း’ ပို့ချချက်ပင်။ သင်တန်းပြီးတော့ ပြောင်းလဲသွားသော သား သမီးများက အများအပြား။ မိဘများကပင် တအံ့တဩ။ မိဘများက ဦးအောင်ကို ကျေးဇူးတင်နေကြသည်။ မိဘကန်တော့ခန်းကလည်း ‘စူးရှထက်မြက်လွန်းသောမြားတစ်ချောင်း’ အဖြစ် မှတ်တမ်းပြုရပေမည်။

အခမဲ့သည် အလကားမဟုတ်ပါ

အခြား သင်ကြားပို့ချသော ဘာသာရပ်များကလည်း ‘အတတ်ပညာ’ များပင် ဖြစ်လင့်ကစား ပို့ချသွားသော ဆရာများကလည်း ဆရာစားမချန် ‘အိတ်သွန်ဖာမှောက်’ သင်ကြားသွားကြသည်။ သင်ကြားပို့ချသည့် ဆရာများကလည်း သူတို့ရဲ့သက်ဆိုင်ရာ နယ်ပယ်တွေမှာ စူပါတန်းဝင်တွေဖြစ်သည့် မော်ဒန်နဲ့ ကုမုဒြာဂျာနယ်က ပင်တိုင်စာရေးဆရာ ဆရာဦးကျော်ရင်မြင့်၊ စီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာ သင်တန်းထူထောင်သူ (AAT Business Centre) က ဆရာမ ဒေါ်အေးအေးသန်း၊ ရွှေကိုအကြီးစား ထုတ်လုပ်သူ (Future Engineering Group) က ဆရာဦးခင်မောင်ဟန် ... စသည့် သက်ဆိုင်ရာနယ်ပယ်တွင် အောင်မြင်ကျော်ကြားနေသူများ ဖြစ်ရာ သင်တန်းက ဖိန့်ဖိန့်တုန်လောက်အောင် လေးစားရသော သင်တန်းဖြစ်လာသည်။ ‘အခမဲ့’ ဆိုသော စကားနှင့်ပင် မထိုက်တန်တော့ပါ။

သည်တွင် သင်တန်းဆင်း (Feedback) အဖြစ် ‘အခမဲ့တန်ဖိုး’ ဟူသော ဆောင်းပါးကို ရေးဖြစ်ပေးဖြစ်သွားခဲ့သည်။

စာတွေ့သင်တန်းမှာတင် အားရကျေနပ်လောက်အောင် ရှိရသည့်အထဲ မြစကြာဆရာတော်၏ ရွှေသင်တန်းသားများအတွက်

ရွှေတရားတော်အပြင်၊ လက်တွေ့ရွှေတောလှေလာရေးခရီးစဉ်နှင့် အစားပိတ် ဧည့်ခံ လိုက်ရကား ရသာစုံ နတ်သုဒ္ဓါအလား အသိ၊ အမြင်၊ အတွေ့ များက ပျော်မွေ့ဖွယ်သင်တန်းသည် စိန်စီမြသမီး အံ့မခန်း ရတနာ လို ဖြစ်သွားပြန်ပါသည်။

‘ရွှေထက်တန်ဖိုးရှိသော...’

သင်တန်းပြီးဆုံးသည်နှင့် ပြောင်းလဲသွားသောအင်အားများ၊ မြူးထူးပျော်ရွှင်မှုများက သင်တန်းမတက်မီက တွေဝေလေလွင့် နေသော စိတ်ကို ချေဖျက်ပျောက်ကွယ်သွားစေသည်။ ‘ရွှေတော လှေလာရေးခရီးစဉ်’ မှ ညဉ့်နက်စွာ အိမ်ပြန်ရောက် ခရီးပန်းသည့် ဒဏ်က လူကို နှမ်းနယ်နေသော်လည်း မြူးထူးတက်ကြွနေသည့် စိတ်က ‘ရွှေထက်တန်ဖိုးရှိသော...’ အမည်ရှိ ပြဇာတ်တိုတစ်ခု ကို နှစ်နာရီအတွင်း ညတွင်းချင်းပင် မွေးဖွားပေးစေသည်။ ပြဇာတ် ကို ပြီးဆုံးအောင် ရေးပြီးမှပင် တုံးတုံးချအိပ်ပျော်နိုင်တော့သည်။

‘ရွှေထက်တန်ဖိုးရှိသောပြဇာတ်’ ကို မန္တလေးမြို့ဂုဏ်ဆောင် မြို့မတေးဂီတအဖွဲ့ကြီးနှင့် ၁၄ လမ်း၊ အလုပ်ရုံမှ စင်မြင့်ပေါ်မှာ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် တင်ဆက်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ပြဇာတ်ထဲမှာ မိဘ များကို သားသမီးများက ချစ်မြတ်နိုးမှုနဲ့ ကလူကျီစယ်သလို ဆရာများကိုလည်း ပျော်ရွှင်စေလိုသည့်ဆန္ဒနှင့် သင်တန်းကာလ တစ်လျှောက်လုံး သင်တန်းအတွေ့အကြုံထဲက ဟာသများကို ပြဇာတ်အသွင် ဂါရဝပြုတင်ဆက်ထားပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ့်အရပ်နှင့် ကိုယ့်ဇာတ်မို့ ဆရာနှင့်တပည့်များ တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ကြည်နူးပျော်ရွှင်ကြသည်မို့ တင်ဆက်ရကျိုး နပ်ခဲ့ ရပါသည်။

ပြဇာတ်၏အဓိက (Themes) ကတော့ ရွှေသည် အလေးချိန်

အလိုက် ဈေးနှုန်းအလိုက် တန်ဖိုးဖြတ်ရနိုင်သော်လည်း သင်တန်းက ပို့ချတဲ့ အတတ်ပညာများ၊ ဦးအောင်၏ ဘဝပေးအသိ သင်ခန်းစာများ၊ ဘဝအတွက် တွန်းအားများကတော့ ဘယ်လိုချိန်တွယ်ပြီး ဘယ်လို ဈေးနှုန်းသတ်မှတ်ကြမှာပါလဲ။ တန်ဖိုးရော ဖြတ်နိုင်ကြမှာလား။

‘အခမဲ့’ သင်တန်းနောက်ကွယ်က မေတ္တာဖြင့် သင်ကြားပေးသော ဆရာများ၏ စေတနာ၊ ငွေကြေးကုန်ကျမှု အစစ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ထားမှု၊ ဝန်ထမ်းများက ထောင့်စေ့အောင် ပင်ပင် ယန်းယန်း ဆောင်ရွက်ထားမှုများကို ဘယ်လိုတန်ဖိုးသတ်မှတ် ကြမှာပါလဲ။ ဒီအချက်တွေကို ပြဇာတ်အသွင် တင်ဆက်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

အခမဲ့၏တန်ဖိုး

တကယ်လည်း အခမဲ့ရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ရွှေထက်တန်ဖိုးလည်း ရှိသော ကရုဏာ၊ မေတ္တာ၊ စေတနာများက ရင်းနှီးပါဝင်နေပါတယ်။ အခမဲ့ ဝေမျှပေးသော အသိပညာ အတတ်ပညာများ၏ တန်ဖိုးကို တန်ဖိုးဖြတ်ခွင့်ကြုံပါက အောက်ပါအတိုင်း တန်ဖိုးဖြတ်သတ်မှတ်လိုပါသည်။

အခမဲ့၏တန်ဖိုးသည် ‘တန်ဖိုးဖြတ်နိုင်စွမ်းမရှိနိုင်ပါ’ ဟု။

(ဆရာအောင်၏ နှစ်(၅၀)ပြည့် ရွှေရတုမွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်)
ချစ်ခင်စွာဖြင့်
ဦးခင်မောင်မြင့်
ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်းအမှတ်စဉ်(၄)
B-၁၈၄

ဆရာအောင် သို့မဟုတ် မြန်မာဆန်ဆန်ခေတ်မီသူ

ကျွန်တော်ဟာ ရွှေလောကသား မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ရွှေသင်တန်း မတတ်မီ ၁နှစ် ၂နှစ်လောက်က မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် အကူအညီတောင်းလို့ အောင်သမာဓိမှာ ရွှေလာလှော် ဖူးပါတယ်။ ကိုယ့်ရွှေ ဘယ်လိုလှော်တယ်ဆိုတာ ထိုင်ကြည့်လို့ ရပါတယ်။ အဲ ရောက်ရောက်ချင်း အအေးတိုက်တယ်ခင်ဗျ။ ဟော ရွှေလှော်ရင်းနဲ့ နေ့လယ်စာ စားချိန်ရောက်တော့ ထမင်းပါ ကျွေးတယ် ခင်ဗျ။ ပထမဆုံး အောင်သမာဓိက ကျွေးတဲ့ ထမင်း ပေါ့ဗျာ။ (ခုတော့ အိမ်ထမင်းအိမ်ဟင်း ဖြစ်နေပြီ) ရွှေများရင် ငွေထုတ်မနိုင်ရင် လိုက်ပို့ပေးသေးတယ်ခင်ဗျ။ ဘယ်လောက် တောင် အဆင်ပြေလိုက်လဲ။ လှော်နေကျ ရွှေကုန်သည်ကြီးတွေ ဆို တစ်နှစ်တစ်ခါတောင် ဂုဏ်ပြုညစာကျွေးပြီး ကံစမ်းမဲပါ ဖောက်ပေးလိုက်သေးတယ်ဗျာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်။ ကိုယ် ဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးတဲ့ စီးပွားရေး စီမံခန့်ခွဲမှုပညာရပ်တွေမှာပါတဲ့ နောက်ဆုံးပေါ် ဘာသာရပ်တစ်ခု သွားသတိရမိတယ်။ စီအာအမ်-

ကွန်ဆူမာရီလေးရှင်းရှစ် မန်နေဂျမန်လို့ခေါ်တယ်။ စားသုံးသူ ဆက်ဆံရေးစီမံခန့်ခွဲမှုပညာရပ်ပေါ့။ သူက အတော်ကျယ်ပြန့် တယ်။ ဖောက်သည်ဟောင်းကို ထိန်းသိမ်းလို့ ဖောက်သည်သစ် ကို ရှာဖွေတာ။ လိုရင်းကိုဆိုရရင် အောင်သမာဓိက အဲဒီ စီအာအမ်ကို လက်တွေ့သုံးနေတယ်ပေါ့။ ဒါက ဆရာအောင်ဆီက ကျွန်တော် ရတဲ့ သင်ခန်းစာ တစ်ခုပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ အောင်သမာဓိရဲ့ ရွှေပညာအစမဲ့သင်တန်းတက်ဖို့ ဖြစ် လာပါတယ်။ အပတ်စဉ်(၄)မှာပေါ့ ဖွင့်ပွဲကစပြီး သင်တန်းဆင်းတဲ့ နေ့အထိ ရင်ခွန်ပျော်ရွှင်စွာနဲ့ လက်တွေ့ရွှေပညာရော ဆရာအောင်ရဲ့ ဘဝနေနည်းပညာတွေရော အားလုံးကို အားပါးတရ လေ့လာ သင်ယူခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။ တကယ်လည်း စေတနာအပြည့်ထားပြီး ခြင်္သေ့တို့ရဲ့ စိတ်ထားနဲ့ လုပ်ပေးသွားတော့ သင်တန်းကိုတောင် မပြီးချင်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ ရက်ကလည်း နည်းလိုက်တာပေါ့။ ဒီမှာ သင်လို့ မဝသေးဘူးပေါ့။ ရွှေတော လေ့လာရေးဟာလည်း တကယ် ဗဟုသုတတိုးတဲ့ ပျော်ရွှင်စရာ ခရီးစဉ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါ တယ်။ ကဲ ဟုတ်ပြီ ဆရာအောင်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ကိုယ့်တုန်း က ဒီပညာတွေရဖို့ ခက်ခက်ခဲခဲ သင်ယူခဲ့ရပေမဲ့ နောင်လာနောက် သားတွေအတွက် အခက်အခဲ မရှိအောင် လူ့အသီး တုံးအောင် သင်ပေးချင်တဲ့ စိတ်စေတနာဖြစ်ပါတယ်။ ထူးခြားချက်က ဒါဟာ ကမ္ဘာ့နောက်ဆုံးပေါ် စီးပွားရေးပညာရပ်တစ်ခုအဖြစ် မကြာသေးမီ ကမှ ခေတ်စားလာတဲ့ ကွန်ဆူမာအက်ဂျူးကေးရှင်းစစ်စစ်တစ် ဖြစ်ပါ တယ်။ ဘာသာရပ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က မိမိတို့ ထုတ်ကုန်တွေကို စားသုံးသူတွေ အလွယ်တကူ နားလည်သိရှိစေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အကျိုးကျေးဇူးကတော့ ပြောမပြနိုင်အောင် များပြားပါတယ်။ ကြည့် ဒါ ဆရာအောင် ကျွန်တော့်ကို ပညာသင်ပေးရုံတင်မက

လက်တွေ့ လုပ်ပြနေတာပေါ့။

ရွှေသင်တန်းက စလို့ ရွှေမိသားစုတွေဖြစ်တော့ ဆရာအောင်နဲ့ ဘာတွေ လိုက်လုပ်ဖြစ်တုံး။ နောက်ထပ် ရွှေပညာအခမဲ့ သင်တန်းတွေမှာ ကူညီဖြစ်တယ်။ ‘အလှူတကာအလှူမှာ တရားအလှူဟာ အမြတ်ဆုံး’ တဲ့။ ဆရာအောင်က တရားစခန်းတွေလည်း ဖွင့်ပေးတယ်။ ရွှေမိသားစုတွေ ဝိုင်းကြပြန်ရော။ လူမှုရေးဆိုတဲ့ ကိစ္စကြီးငယ်ကို စိတ်စေတနာအပြည့်နဲ့ လုပ်တာ အဲဒါ ဆရာအောင်။ ကျွန်တော့် မင်္ဂလာဆောင်မှာတောင် အစောကြီးကတည်းက ၁ နာရီခွဲလောက်စောင့်ပေးပြီး မင်္ဂလာလက်စွပ် မြန်းပေး၊ ဆရာအောင်နဲ့ အစ်မမော်စီတို့စုံတွဲ တပြုံးပြုံးနဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော့်ကိုတောင် သတို့သားလုပ်နည်း ကပ်ပြီး သင်ပေးသွားသေးတာ။ (မင်္ဂလာဆောင် ဧည့်ခံနည်း ပြောပါတယ်)။ အလှူအတန်းဆိုလည်း လက်မနှေးတာ ဆရာအောင်ပါ။ တကယ်လိုအပ်တဲ့နေရာတွေမှာ ထိထိရောက်ရောက် လှူတန်းတာပါ။ ဆွမ်းကပ်ကစလို့ ဘုရား၊ ကျောင်း၊ ဆေးရုံအဆုံး ‘အလှူရေစက်လက်နဲ့မကွာ’ ဆိုသလိုပေါ့။ ခုဆို ရွှေမိသားစုတွေ စုပြီး အကျိုးဖြစ်ထွန်းမယ့် အလှူအတန်းတွေ အမြဲထားဝရ လုပ်သွားကြဖို့ အစီအစဉ်ကောင်းတွေ ဆွဲနေပြီလေ။ ဒီတော့ ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်းကုမ္ပဏီကြီးတွေရဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း တစ်ခုလည်းဖြစ် စီးပွားရေးပညာရပ်မှာ ခုခေတ်စားလာတဲ့ စီအက်စ်အာ ကော်ပိုရိတ်ဆိုရှယ် ရက်စ်ပွန်စဘာလတီ ဆိုတာကိုသွားသတိရမိတယ်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေဟာ အမြတ်ရဖို့တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘဲ အများကောင်းကျိုး ရပ်ရွာကောင်းကျိုးပါ လုပ်ကိုင်ပေးတာကို ဆိုလိုတာပေါ့ခင်ဗျာ။ ကုမ္ပဏီ တော်တော်များများက လုပ်မလို့ ပြင်ဆင်နေတုန်း ဆရာအောင်က လုပ်ပြီးသွားပြီလေ။ ကျွန်တော် ခေတ်နဲ့

အညီ အဆင့်မြင့်ပညာတွေကို အခွင့်ရှိတိုင်း လေ့လာနေပါတယ်။ ဆရာအောင်က ကျွန်တော့်ရဲ့ စာတွေ့ကို လက်တွေ့လုပ်ပြနေတဲ့ ဆရာ၊ လက်တွေ့ ကျင့်သုံးနေတဲ့ ဆရာ၊ ပရယ်တီကယ် ဆရာ။ ပြောရရင်အများကြီး ရှိသေးတယ်။

တကယ်တော့ ဆရာအောင်ရဲ့ စိတ်စေတနာက သူ့ကို ခေတ်မီ သူတစ်ယောက် ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ အဆင့်မြင့်ပညာရပ် တွေကို နိုင်ငံခြားထိ သွားသင်စရာမလိုဘဲ လက်တွေ့ကျင့်သုံး နိုင်တဲ့သူ အောင်မြင်တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ အရေးအကြီးဆုံး သင်ခန်း စာကတော့ မိမိကိုယ်ကို အမြဲလေ့လာသင်ယူနေပြီး လက်တွေ့ ထိထိရောက်ရောက် အသုံးချနိုင်မှုဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စကားပုံ တစ်ခုကပြောတယ် ‘မရှိထားထက် မသိတာခက်၏။ မသိတာ ထက် သိလျက်နဲ့ မလုပ်တာ ပိုခက်၏’ တဲ့။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော် လေ့လာသင်ယူရင်းနဲ့ စာဖတ်သူ မိတ်ဆွေ များလည်း ဆရာအောင်လို ‘လုပ်လည်းလုပ် သိလည်းသိ ရှိလည်း ရှိကြပါစေ’ ဆရာအောင်လည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ ကောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီထက်မက စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေလို့ နှစ် ၅၀ ပြည့်မွေးနေ့မှာ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းရင်း ဒီစာကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါရစေခင်ဗျား။

အရာအားလုံးအတွက်ကျေးဇူးတင်လျက်
ကိုထက် (ANS Business Software)

အစ်ကို နဲ့ ကျွန်တော်

လူ့ဘဝ၏သက်တမ်းသည် သံသရာကြီးနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် ရေပွက်ပမာခဏတာဟု ကျွန်တော်ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့ပြင် လူ့ဘဝ၏ သက်တမ်းသည် သံသရာကြီးနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် ခဲတစ်လုံးကို အပေါ်သို့ မြှောက်တင်ပစ်ပေးလိုက်လျှင် ထိုခဲလုံးအမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် လေထဲ၌ရပ်တန့်နေနိုင်သည့် အခိုက်အတန့်မျှသာ ကြာသည့်အချိန်နှင့်တူသည်ဟု မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး တရားတော်များထဲတွင် နာကြားခဲ့ရဘူး ပါသည်။

ရခဲလှသောလူ့ဘဝ၊ တိုတောင်းလှသော လူ့ဘဝသက်တမ်းတွင် လူမျိုးစုံတို့က ဘဝမျိုးစုံကို ဖြတ်သန်းနေကြရသည်။ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝသော လူ့ဘဝများရှိသကဲ့သို့ ဘဝကို အလွယ်တကူဖြစ်သလို ဖြတ်သန်းနေသူများလည်း ရှိကြပါသည်။ အချို့ဘဝများက လွယ်ကူချောမွေ့စွာ ဖြတ်သန်းနိုင်ကြသကဲ့သို့ အချို့

ဘဝများမှာ အလွန်တစ်ရာမှ ခက်ခဲပင်ယန်းစွာဖြတ် သန်းနေကြရပါသည်။ မိမိတို့ဘဝ အကျိုးပေးများအတိုင်းဖြစ်ကြ၍ ကံဇာတ်ဆရာ စီမံသည့်အတိုင်းသာ လိုက်ပါစီးမြော နေကြရပါသည်။

လူတိုင်းသည် မိမိတို့ဘဝရပ်တည် နိုင်ရေးအတွက်အလုပ်လုပ်ခြင်းနှင့် ဘဝများကို ရပ်တည်နေကြရသည်။မိမိတို့၏ လူမှုဘဝ၊ စီးပွားရေးဘဝများကို လှပကောင်းမွန်စေရန်အတွက် ဘဝရပ်တည်မှုအလုပ်များကို မွေးဖွားသည်မှသေဆုံးချိန်အထိ မရပ်မနားလုပ်ကိုင်နေကြရတော့သည်။ မိမိ၏ဘဝတိုးတက်မှု အောင်မြင်မှုများအတွက် အကြံဉာဏ်၊ ဇွဲ၊လုံ့လ၊ ဝီရိယတို့ကို အရင်းတည်၍ ဆင်းရဲတွင်းမှ ချမ်းသာသုခသို့ ရောက်ရှိ အောင်ကြိုးစားကြသူများတွင် ကျွန်တော်အစ်ကို ကိုလေးအောင် ဆိုသူ တစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် အစ်ကိုတစ်ယောက် အလုပ်များကို ကြိုးစားရင်း သူ့ဘဝသက်တမ်းအား ပြန်စစ်ဆေးကြည့်သည့်အခါတွင် အသက် ၅၀ နှစ်ပြည့်သည့် ရွှေရတအချိန်အခါသို့ပင် ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစကားတွင် 'တစ်မိပေါက် တစ်ယောက် ထွန်း' ဆိုသောစကားရပ်တစ်ခုသည် လူတိုင်း ပြောဆိုနေကျဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပါယ်မှာ မိသားစုတစ်ခုတွင် မိသားစုဝင်များအားလုံး ထဲမှ ရုန်းထွက်၍ ကြိုးစားရင်း ဘဝအတွက် အောင်မြင်မှုများရရှိလာသူ၊ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာတွင် မည်သည့်ဘက်တွင် မဆို ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ပေါက်ရောက် သူကိုတစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းပုံ ပြောပြလေ့ရှိပါသည်။ ကောင်းသည့်ဘက် (သို့) ဆိုးသည့်ဘက်တွင် နာမည်ကျော်ကြား သူများကိုလည်း ခေါ်ဆိုတတ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတွင်လည်း ထိုကဲ့သို့ တစ်မိသားစုထဲမှ

ရုန်းထွက်ကြီးစားခဲ့မှုကြောင့် ယခုအခါတွင် အောင်မြင်မှု များရရှိ နေသော တစ်မိပေါက်တစ်ယောက်ထွန်း တစ်ဦးရှိပါသည်။ ကျွန် တော်တို့တွင် မိဘနှစ်ပါးမှ တစ်ဖူထုံဆင်း မွေးဖွားခဲ့သော ညီအစ် ကို ၆ ယောက်မှ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက်စဉ်ပါက ဒုတိယ အကြီးဆုံး အစ်ကို ဖြစ်သည့် ကိုအောင်(ခေါ်) ကိုအောင်ဆန်းဝင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အခေါ်က ကိုလေးအောင် ဖြစ်သည်။

ယခုအခါတွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ရွှေဆိုင်နှင့် ရွှေသန့်စင်လုပ်ငန်း လောကတွင် 'ဦးအောင်' ဟု လူသိများသည်။ သူ့အကြောင်းများ ကို ဂျာနယ်နှင့် မဂ္ဂဇင်းမျိုးစုံတို့တွင် စာရေးဆရာမျိုးစုံမှ ဆောင်း ပါးမျိုးစုံ အင်တာဗျူးမျိုးစုံတို့ ရေးသားဖူးခဲ့ကြသည်။ လမ်းဘေး ကွမ်းယာသည်ဘဝမှ ရွှေကုန်သည်ဘဝ၊ စိန်ရွှေရတနာရောင်းဝယ် ရေးနှင့် ရွှေသန့်စင်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ဘဝ ဖြစ်သည်အထိ မေးမြန်း၍ ရေးသားခဲ့ကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စာရေး ဆရာများ မသိသေးသော အစ်ကိုပြောမပြဖြစ်ခဲ့သော အစ်ကိုအကြောင်းများ ကို ထပ်မံ၍ဖြည့်စွက်ရေးသားပေးရန် စဉ်းစားခဲ့မိသည်အတွက် ဤစာကို ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဖြတ်သန်းခဲ့ရ ငယ်ဘဝ

ကျွန်တော်အစ်ကို ကိုအောင်(ခေါ်)ကိုအောင်ဆန်းဝင်းကို အဖ ဦးထွန်းရွှေ အမိ ဒေါ်ကြည်မြိုင်တို့မှ ၁၃၂၅ခုနှစ် တန်ခူးလပြည့် ကျော် ၁၃ ရက်နေ့တွင် မန္တလေးတိုင်း မတ္တရာမြို့နယ်၊ ရေနံသာ ရွာတွင် တတိယမြောက်သားရတနာအဖြစ် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ကျွန် တော်တို့ ညီအစ်ကိုများသည် အမေမွေးဖွားစဉ်က ၈ ယောက် ဖြစ်သည်။ အကြီးဆုံး တစ်ယောက်၊ အစ်ကို နှင့် ကျွန်တော်ကြားမှ တစ်ယောက်တို့သည် မွေးဖွားစဉ်ကပင် သေဆုံးခဲ့ကြသဖြင့် လက်ရှိတွင် ညီအစ်ကို ၆ ယောက် ဖြစ်သည်။

ပထမ သားဦးသေဆုံးခဲ့ပြီး ဒုတိယသားမှာ ကိုကျော်(ခေါ်) ကိုကျော်ဆန်းဝင်း ဖြစ်သည်။ တတိယသားမှာ ကိုအောင်(ခေါ်) ကိုအောင်ဆန်းဝင်း ၊ စတုတ္ထသားမှာ စာရေးသူကျွန်တော် ကိုမော် (ခ)ကိုမော်ဆန်းလင်း ၊ ဆဋ္ဌမသားမှာ မွေးဖွားစဉ်ကပင်သေဆုံးခဲ့ပြီး ဘဇ္ဇမသားမှာ ကိုဇော်(ခေါ်) ကိုဇော်ဆန်း လင်း ဖြစ်သည်။ သတ္တမသားမှာ ကိုမင်းမင်း(ခေါ်) ကိုဝင်းမင်း ထွန်း၊ ဆဋ္ဌမအငယ်ဆုံးသားမှာ ကိုညီညီထွန်း ဖြစ်သည်။လက်ရှိမှာ ၆ ယောက်ဖြစ်သည်။ အမေက သမီးတစ်ယောက်မှ မမွေးခဲ့။ သား ၈ ယောက်မွေး၍ ၆ ယောက်အဖတ်တင်သည်။ ထို့အပြင် ကိုသန်းကျော်ဆိုသော မွေးစားသားတစ်ယောက် ရှိပါသေးသည်။

အစ်ကိုသည် ငယ်စဉ်အခါကပင် အများနှင့် မတူသောအတွေး အခေါ်များရှိခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်ကပင် ကိုယ်ပိုင်အတွေး အခေါ်အယူ အဆများ ရှိခဲ့သည်။ ညီအစ်ကိုအရင်းများ မှာပင် အစ်ကိုစရိုက် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ထူးခြားခဲ့သည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်

ညီအစ်ကို ၆ ယောက်

အောင်သမာဓိ

သည်။ ဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ဖြတ် သန်းတတ်သည်။ ဖြတ်ထိုး ဉာဏ်ကောင်းသည်။ စိတ်ထဲတွင် ရှိသည့်အတိုင်း ဟောဟော ဒိုင်းဒိုင်း ပြောတတ်သည်။ ဟာသဇေယျဉာဏ်ရှိ၍ လူအများကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည်။ လူစိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်တတ်သည်။

အစ်ကိုသည် မိသားစုမှ ပထမဦးဆုံး ခွဲထွက်ကာ စွန့်စား၍ စီးပွားရှာဖွေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အစ်ကို ၁၀ တန်း ကျသည့်နှစ်တွင် ကျောင်းဆက်မတက်ပဲ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တစ်ခုခုကို လုပ်ကိုင်ရန် စတင်ကြိုးစားခဲ့သည်။ ထိုနှစ်က အိမ်၏စီးပွားရေးမှာလည်း တောင်သူရုံး၍ အဆင်မပြေသည့် နှစ်ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုကြီးက တကယ်သို့လိတက်နေသည်။ အောက်က ညီတွေက အလယ်တန်း၊ မူလတန်း ကျောင်းသားတွေ ဖြစ်နေကြပြီကို အခြေအနေသိနေသော အစ်ကိုက စီးပွားရေးလုပ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

အစ်ကိုကြီးက ၁၀ တန်းအောင်ထားပြီး တကယ်သို့လိတက်ရန် စောင့်နေသည်။ အစ်ကိုလေးက ၁၀ တန်းတက်နေသည်။ အဖေက လှည်းနှင့်ခွားကို အားကိုးပြီး ဝင်ငွေရသမျှ ရှာဖွေသည်။ တောင်သူနားသည့်အချိန်များတွင် ၆ လက်မထင်းခုတ်ရောင်းသည်။ ထိပ်ဝ ၆ လက်မရှိ၍ အရှည် ၂ တောင်ရှိသော ထင်းတုံး တစ်တုံးကို ၅မူး (၅၀ပြား) ရသည်။ ကျောင်းပိတ်သည့် ရက်များတွင် အဖေနှင့် အကိုကြီး၊ အကိုလေးတို့ လှည်း ၂ စီးဖြင့် ထင်းခုတ်တက်ကြသည်။ ထင်းမြီးရည် ခုတ်ရောင်းသည့် အခါလည်း ခုတ်ရောင်းကြသည်။

အိမ်မှာကလှည်း ၂ စီး၊ ခွား ၂ ရှင်းရှိ၍၊ တောင်သူ လုပ်ငန်းကို အဓိကလုပ်ကိုင်ပါသည်။ တောင်သူအားလပ်သည့်အခါတိုင်း တောင်ပေါ်တက်၍ ထင်းခုတ်၊ ဝါးခုတ် လုပ်ကြသည်။ ထို့အပြင် ဝါးအခြောက်များကို ထင်းအဖြစ်ခုတ်ယူ၍၊ ကြံချက်သည့်ကြံဖို

များကိုလည်း ဝါးယောင်းထင်းအဖြစ် ရောင်းကြသည်။ ၆ လက်မ ထင်း၊ ထင်းမြီးရှည်၊ ဝါးယောင်း ထင်းမခုတ်သည့်အခါများတွင် ရွှေကျင်ထွက်ကြသည်။လက်ပန်လှရွာ၏အရှေ့မြောက်ဘက်ရှိ ရွှေဂဲဝစခန်းသို့သွား၍ ရွှေကျင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အမကဈေးသည်ဖြစ်၍ ရွာမှထွက်ရှိသည့် ရာသီပေါ် သီးနှံများကိုဝယ်ယူ၍ မန္တလေးမိုးကုတ်မြို့များသို့ တင်ပို့၍ ရောင်း ချသည်။ ဆောင်းရာသီတွင် ပဲမျိုးစုံနှင့် နှမ်းတို့ကိုဝယ်ယူ၍ မန္တလေးမြို့သို့တင်ပို့ရောင်းချသည်။ခရမ်းချဉ်သီးနှင့်ခရမ်းသီး တို့ကိုမန္တလေးနှင့်မိုးကုတ်မြို့သို့ တင်ပို့ရောင်းချသည်။မိုးရာသီ မျှစ်ပေါ်သည့်အခါတွင် မျှစ်များကိုဝယ်၍ မန္တလေးပို့သည်။ မိသားစုလည်း ကိုယ်တိုင်တောသို့တက်၍ မျှစ်ချိုးကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည် တစ်နှစ်ပတ်လုံး အားလပ်နေ သည့်အခါမျိုး မရှိပါ။ ရာသီအလိုက်အမြဲလိုလို လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်

မိဘနှစ်ပါးနှင့်

အောင်သမာမိ

လျှက်ရှိကြသည်။ တောင်သူလုပ်ငန်း၊ ဈေးရောင်းသည့်လုပ်ငန်း၊ ထင်းခုတ်၊ ရွှေကျင်၊ ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ်လုပ်ငန်းတို့ဖြင့် တစ်နှစ် တာသံသရာလည်နေကြသည်။ နွားနှင့်ယှဉ်တွဲ၍ ကာယအားကိုး ပြီးလုပ်ရသည့်လုပ်ငန်းများတွင် ကိုလေးအောင်တစ်ယောက် သိပ်မဲလုပ်နိုင်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုကဉာဏ်အားကိုးဖြင့်လုပ်ရ သည့် အခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို လေ့လာခြင်းဖြစ်သည်။

အမေကကျွန်တော့်တို့ ညီအစ်ကိုများကို ငယ်စဉ်ကတည်းက စာဖတ်ဝါသနာပါစေရန် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သည်။ အိမ်လည်ထွက် ခြင်း၊ ဟိုသွားဒီသွားလည်ခြင်းပတ်ခြင်းများကို မကြိုက်ပါ။ ထို့ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုတွေ အားလုံး အိမ်မှာအမြဲ ရှိကြ သည်။ အားလျှင်စာဖတ်ရသည်။ အိမ်မှာက ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူ ကြသည်။ မိသားစုတာဝန်တွင် ထမင်းချက်သူက ထမင်းချက်ရ သည်။ တံမြက်စီးလှည်းတာဝန်ယူရသူ၊ သောက်ရေးအိုး၊ ရေဖြည့်၊ သောက်ရေခွက်များကို တိုက်ချွတ်ရသူ စသည်ဖြင့် တာဝန်ကိုယ်စီ ရှိသည်။

ကျွန်တော့်တို့ငယ်ငယ်ကနေရာသီကျောင်းပိတ် ရက်များတွင် အမေရွာ မြေတလိုင်းသို့ အလည်သွားလေ့ရှိသည်။ မြေတလိုင်း ရွာရှိ အမေတို့ခြံဝိုင်းအတွင်း မန်းကျည်းပင်၊ မာလကာပင်၊ သရက်ပင်တို့ဖြင့် ပြည့်နေသည်။ မန်းကျည်းရွက်နုချိန်တွင် ကိုလေးအောင်နှင့် ကိုကြီးကျော်တို့က မကျီးရွက်နု များကိုတက် ခူးကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ဝမ်းကွဲအစ်မများတို့က ရွာထဲလှည့် ရောင်းကြသည်။ မကျီးရွက် ၁ ပုံ ၁၀ ပြားရသည်။ မကျီးရွက် ရောင်းရ ငွေ ၃ ကျပ် ၅၀ ပြား ရရှိသည်။ အမေရွာမှ လက်ဝန် လှ ပြန်သည့်အခါတွင် ငွေ ၃ကျပ်ခွဲနှင့် ကြက် ၂ ကောင် ဝယ် ခဲ့သည်။

ရွာမှဝယ်ခဲ့သော ကြက်ကလေး(၂)ကောင်မှာ မသေမပျောက်
 တဲ ပွားလာခဲ့သည်။ အကောင်တွေ အတော်ပွားလာလိုက်
 ထုတ်ရောင်းလိုက်ဖြင့် အချိန်ကြာလာသည့်အခါတွင် အမေက
 ကြက်ဖိုးများကို စုဆောင်းထားရာ ငွေ ၇၀၀ ရရှိ လာခဲ့သည်။
 ထိုငွေဖြင့် အမေကမင်းကြီးကုန်းရွာ ဦးကံလှ နွားခြံမှ နွားမ ၂
 ကောင်ဝယ်၍ နွားများမွေးသည်။ အိမ်တွင်နွားများအပြင် ဝက်များ
 ကိုလည်း မွေးထားသည်။ နွားကျောင်း၊ ဝက်ကျွေး အလုပ်ကို
 လည်း ညီအစ်ကိုများမှ အလှည့်ကျတာဝန်ယူလုပ်ဆောင်ကြသည်။
 အဖေနှင့်အမေက ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုများကို အထက်အောက်
 ဆင့်ကဲအုပ်ချုပ်စေသည့် စနစ်ကိုကျင့်သုံးခဲ့သည်။ အစ်ကိုပြော
 သမျှ ညီဖြစ်သူက လိုက်နာရသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူအား ညီဖြစ်
 သူက ပြန်မပြောရ။ အထက်အောက် ညီအစ်ကိုခြင်း သော်မှ
 မင်းနဲ့ငါ မပြောရ။ မဆဲရပါ။ ကိုယ့်အထက်က အစ်ကိုများပြော
 သမျှစကား၊ ခိုင်းသမျှတာဝန်ကို ညီဖြစ်သူမှ ငြင်းခွင့်မရှိပါ။
 ကိုယ့်အဝတ် ကိုယ်လျှော်၊ ကိုယ့်အိပ်ရာ ကိုယ်သိမ်းရသည်။
 အားလျှင်စာဖတ်၊ စာကျက်ရသည်။

အစ်ကိုပထမဦးဆုံးကြိုးစားခဲ့သည်က လခစားလုပ်ငန်းလုပ်
 ရန်ဖြစ်သည်။ စဉ်ကူးသို့သွား၍ စပါးအဝယ်ဒိုင်များအတွက်
 တာလီစာရေး ခေါ်သည့်အခါတွင် အစ်ကို အလုပ်လျှောက်သည်။
 ၁၀ တန်းမအောင်သဖြင့် ၎င်းအလုပ်ကို မရရှိခဲ့ပါ။ အတန်းပညာ
 ဖြင့် လုပ်ငန်းလုပ်မရမှန်း အစ်ကိုသိသွားခဲ့သည်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်
 ငန်းတစ်ခုခုကို တတ်နိုင်သမျှလုပ်ရန် သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ အစ်ကို
 လုပ်နိုင်မည့် လုပ်ငန်းများကို လေ့လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်သေးသွယ်
 သော အစ်ကိုက ကာယအားဖြင့် လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းများကို
 မစဉ်းစားပဲ ဈေးရောင်းခြင်းလုပ်ငန်းကို အဓိက ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က အမေက ဈေးထဲတွင် ကုန်စိမ်းရောင်းသည်။ အမေနှင့်အတူ အစ်ကိုက ဈေးလိုက်ရောင်းရသည်။ အမေထံတွင် ရွှေတောမှ ဈေးဝယ်လာသည့် သူများနှင့် ရင်းနှီးသွားသည်။ ရွှေတောဒေသများအကြောင်းကို ဈေးရောင်းရင်း လေ့လာ နေသည်။ ဈေးထဲတွင်ရှိသော ကွမ်းယာဆိုင်သို့ သွား၍ ကွမ်းယာပညာများကို လေ့လာသည်။ မိသားစု စီးပွားရေးအတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ရှာဖွေရန်အတွက် အမြဲတမ်းကြံဆနေသည်။

ကွမ်းယာသည်ဖြစ်ပြီ

အဖေရွာ မုဆိုးခြံမှ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအစ်ကိုမှာလည်း သူ့ရွာတွင် မနေချင်၍ စီးပွားရှာရန် အိမ်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ စီးပွားရှာရန် နှစ်ယောက်တွေ့ကြသည့်အခါတွင် တိုင်ပင်ပြီး သပိတ်ကျင်း မြို့နယ်ရှိ ကွင်း ၃၀ ရွှေတောသို့ ကွမ်းယာရောင်း ၊ ဈေးရောင်းရန်အတွက် သွားကြတော့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုလေးအောင် တစ်ယောက် မိသားစုနှင့်ခွဲ၍ ပြင်ပစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ထွက်လုပ်ခဲ့သည်။

ကွင်း ၃၀ တွင် ကွမ်းယာ ၈,ရောင်းစဉ်ကပင် ရောင်းကောင်း ခဲ့သည်။ ကွမ်းယာနာမည်ရခဲ့သည်။ အစ်ကိုရဲ့အိမ်နာမည်က အောင်အောင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကွမ်းယာဆိုင်အမည်ကို 'အောင်အောင်' ကွမ်းယာဆိုင်ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ ရောင်းကောင်း၍ အသင့်အတင့် စီးပွားရေး ပြေလည်လာခဲ့သော်လည်း လုံးချာလိုက်နေတုန်းပင်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ဆိုင်သို့ဝင်ထွက် နေသူတစ်ယောက်မှ အစ်ကိုစုထားသော စုဘူးကို ခိုးယူသွားသဖြင့် အရင်းပြုတ်လုလု ဖြစ်သွားသည်။

နေရာသီသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါတွင် ကွမ်းယာရောင်း နေရာမှ တဖန်ကြံရည် နှင့် အအေးရောင်းရန် အကြံ ဖြစ်လာသည်။

စဉ်ကူးမှ ကြံရည်ကြိတ်စက် ၁ လုံးကို ၃၀၀ ကျပ်ဖြင့်ဝယ်၍ ကြံရည်ရောင်းသည်။ ထို့အပြင် ဖာလူဒါ၊ ရွှေရင်အေး၊ ရေခဲသုပ်၊ စီးဖျော်ရည်၊ လိုင်းမကြူး စသည် ဖျော်ရည်များပါ တွဲဖက်ရောင်းသည်။ အအေးဖျော်သည့် လုပ်ငန်းကို ကျွမ်းကျင်၍မဟုတ်။ မန္တလေးသို့ ဈေးဝယ်သွားသည့်အခါတွင် မန္တလေးအအေးဆိုင်များမှ ဖျော်သည်များကို မှတ်သား၍ လိုက်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်ကပင် ကျွန်တော်သည် အစ်ကိုရှိရာသို့ ကျောင်းပိတ်တိုင်း အလည်သွားလေ့ရှိသည်။ ကိုလေးအောင်က သူတတ်သည့် ကွမ်းယာပညာများကို ကျွန်တော့်အားစတင်၍ သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ အစ်ကိုက သူတတ်သမျှ သိသမျှကို ညီအစ်ကိုများအား တတ်သိစေချင်ခဲ့သည်။ အလုပ်တစ်ခုခုကို အမြဲလုပ်နေတတ်သည့်အပြင်ထိုအလုပ်ကို ဘယ်လိုတိုး တက်အောင်ကြီးပွားအောင် လုပ်ရမလဲဆိုသည့်အတွေးက အစ်ကိုထံမှာ အမြဲရှိနေသည်။

ဇရပ်ကွင်းပြောင်းပြီ

၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် ကွင်း ၃၀ ရွှေကွက်ရပ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဝမ်းရောဂါများဖြစ်ပွားသည်။ ထို့ကြောင့်သပိတ်ကျင်းမြို့နယ် ကောင်စီမှ ကွက်ရပ်အား ဖျက်သိမ်း၍ မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။ ထိုအခါတွင် ကွင်း ၃၀ ရှိ လူများအားလုံးနီးစပ်ရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ကြရသည်။ အချို့က နွယ်ရုံရွာသို့ ပြောင်းကြသည်။ အချို့က ချောင်းကြီးရွာသို့ ပြောင်းကြသည်။ အစ်ကိုက ဇရပ်ကုန်းရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ ကွင်း ၃၀ မှ လူတစ်ဝက်ခန့်သည် ဇရပ်ကုန်းရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဇရပ်ကုန်းရွာသည် ယခင်က မီးသွေးဖုတ်၊ ဝါးခုတ်ဖြင့် အသက်မွေးသူ အနည်းငယ်သာ နေထိုင်ကြသည်။ မြန်မာ့သစ်ထုတ်လုပ်ရေးမှ အခြေစိုက်သစ်ထုတ်လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်

လျက်ရှိသည်။ ကွင်း ၃၀ မှ ပြောင်းလာသူများက ဧရပ်ကုန်းဟု မပြောကြပဲ ဧရပ်ကွင်းသို့ ပြောကြသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ဧရပ်ကုန်းရွာအမည်မှ ဧရပ်ကွင်းရွာအမည်သစ်ရရှိလာခဲ့သည်။ ရွှေလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုသူများ ဈေးရောင်းသူများဖြင့် နေချင်းညချင်း စည်ကားဖွံ့ဖြိုးသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဧရပ်ကွင်းရွာကြီး စည်ကားဖွံ့ဖြိုးလာသကဲ့သို့ အစ်ကို၏ကွမ်းယာဆိုင်ကလေးကလည်း ကွမ်းယာဆိုင်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့သော်ကိုယ်ပိုင်အိမ်မရှိသေးပါ။ လမ်းဘေး သူများခြံတွင် ငှါးပြီးနေရခြင်းဖြစ်သည်။ ကွမ်းယာဆိုင်တွင် တပည့်များရှိလာသည်။ တပည့် ၃ ၊ ၄ ယောက်နှင့်ဖြစ်သည်။ ကွမ်းယာရောင်းသည့်အလုပ်ကလည်း အလုပ်တော့ ရှုပ်သည်။ ထုံးစိမ်းထုံးစစ်ရသည်။ ရှားသီးစိမ်း၊ ရှားသီးစစ်ရသည်။ စက္ကူကန်တော့ထိုးပြီး၊ ငှက်ပျောရွက်ဖြင့် ဖက်ထည့်ရသည် ကန်တော့များကို တံဆိပ်

အောင်အောင် ကွမ်းယာဆိုင်

အောင်သမာဓိ

ရိုက်ရသည် စသည်ဖြင့်အလုပ်များသည်။

ရှုံးသူတစ်ရာ နိုင်သူအစိတ်

အစ်ကိုက ကွမ်းယာဆိုင် လူစည်အောင် ဘိလစ်ခုံ(ခေါ်) လက်တောက်ခုံတစ်ခု ထားသည်။ ရွာထဲရှိ အားနေသူများက ကွမ်းယာဝယ်စားရင်း ဘိလစ်တောက်ကြသည်။ ဘိလစ် ကစား နည်း ၂ မျိုးရှိသည်။ လူ ၂ ယောက်တည်းသူနိုင်ကိုနိုင် အပြိုင်ကစားခြင်းကို ဘက်ကင်တောက်သည်ဟုခေါ်သည်။ လူ ၄ ယောက်ထိုင်၍ ပေသီးများကို နှိုက်ယူပြီး မိမိကျသည့်ဂဏန်း နံပါတ်ကို ဝင်အောင်ကျင်းထဲထိုးချခြင်းကို ပေသီးတောက်ခြင်း (သို့) မိုးထိုးသည်ဟု ခေါ်ပါသည်။ ဘိလစ်တောက်ကစားခြင်း သည် အလောင်းအစားနည်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

ဘိလစ်တောက်ကောင်းသူ ၂ ဦးတွေ့၍သူနိုင် ကိုယ်နိုင် ကစားကြရာတွင် ဘေးမှ ကြည့်သူများ စိတ်ဝင်တစ်စား ဝိုင်းကြည့် တတ်ကြ၍ အမြဲလိုလို ကွမ်းယာဆိုင်မှာ လူစည်ကားတတ်သည်။ ပေသီးနှိုက်၊ မိုးထိုးချင်သူများကလည်း ပေါ့၍၊ ကွမ်းယာစားရင်း ဘိလစ်ခုံထိုင်တတ်ကြ၍ အစ်ကို ကွမ်းယာဆိုင်က ရောင်းကောင်း သည်။ ထို့အပြင်ဘိလစ် ကစားသူများထံမှ အကောက်လည်း ရသေးသည်။ အစ်ကိုက ဘိလစ်ခုံအကောက်တောင်းရာတွင် ရိုးရိုး မတောင်းဘဲ သီချင်းဖြင့်တောင်းတတ်သည်။ ‘အကောက်ဘာ ကြောင့် ကောက်ရတယ် မီးကြေးလေး မီးကြေးလေး’ တဲ့ ဘိလစ် ထိုးသူတွေပြောကြတာက ‘ရှုံးသူတစ်ရာ၊ နိုင်သူအစိတ်၊ ခုနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ် အောင်ကြီးယူတယ်’

ကိုလေးအောင်က သူဆိုင်ကို အမြဲပြင်ဆင်နေတက်သည်။ လူ ပိုစည်ကားအောင်လုပ်တက်သည်။ ကက်ဆက်နှင့် ဆောင်း ဘောက် ဝယ်လာပြီး သီချင်းများလည်း ဖွင့်ပေးထားသည်။

ပလေးဘွိုင်သန်းနိုင် သီချင်းများ၊ ဒစ္စကိုဒန်းစား ကုလားသီချင်းများ၊ တွံတေးသိန်းတန်သီချင်းများကိုဖြင့် ပေးထားတက်သည်။ ထို့ကြောင့်အစ်ကိုကွမ်းဆိုင်မှာ သီချင်း နားထောင်သူ ဘိလစ်ကစားသူကွမ်းယာစားသူများဖြင့် လူမပြတ်ဘဲ အမြဲစည်ကားနေတတ်သည်။ တပည့် ၃၊ ၄ ယောက်ဖြင့် ဆိုင်မှာအလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည်။

အစ်ကိုက ကွမ်းယာဆိုင်လုပ်ငန်းကိုလည်း အမြဲတီထွင် ဆန်းသစ်နေတတ်သည်။ ကွမ်းယာဆိုင်လုပ်ငန်းသည် 'ထုံး' အဓိကဖြစ်သည်။ စားသုံးသူများ 'ထုံး' မပေါက်စေရန်အတွက် 'ထုံး' ဖောက် 'ထုံး' သတ်နည်းများကို အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်သည်။ ရှားမှာလည်း မဖောက်တတ် မစပ်တတ်လျှင် ခါး၍စားမကောင်းပါ။ ထို့ကြောင့် ရှားဖောက်ရှားစပ်နည်းကလည်း အရေးကြီးသည်။ ကွမ်းယာထဲထည့်သည့် ဗလရှင်များကို အမှုန်ထောင်း၍ ဆတ်ချိုနုသွေးဆေးနှင့်စပ်ပြီး ဗလရှင်အဆီဟု တီထွင်ပြီး သုံးစွဲခဲ့သည်။ ကွမ်းစားသူများအကြိုက်ကို အမြဲလေ့လာတတ်သည်။ အမြဲအသစ်အဆန်းများကို ပြင်ဆင်နေတတ်သည်။

၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင် ဒေါက်တာမှိုင်းညို(သွားဖက်ဆိုင်ရာဆေးတကယ်သိုလ်)မှ ဘွဲ့ရပြီး ဇရပ်ကွင်းတွင် ဆေးခန်းလာဖွင့်သည်။ အဖေနှင့် တစ်ရွာတည်းသားများဖြစ်၍ ခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်။ ဒေါက်တာမှိုင်းညိုမှ ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာဗဟုသုတများကို လက်တွေ့သင်ကြားပြသပေးခဲ့သည်။ အစာစားပြီး ပလုပ်ကျင်းနည်း၊ သွားကိုစနစ်တကျတိုက်နည်း၊ အစာမစားမီလက်ကို သန့်ရှင်းစွာဆေးကြောနည်းတို့မှ အစပြု၍ ဂရုတစိုက်သင်ပေးခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်မိမိ တစ်ကိုယ်ရည်ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်မှုကို အထူးလိုက်စားရမှန်းအစ်ကိုသိခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှပင် အစ်ကိုကသူပရိသတ်၊ သူ Customer ကို အပိုင်ရအောင်စည်းရုံးနိုင်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ရှေ့ရောက်လာသူ ကွမ်းယာ လာဝယ်သူများကို ရောက်လာခြင်း ပထမဆုံး ကွမ်းယာတစ်ရာ အရင်ဆုံး ကျွေးလေ့ရှိသည်။ အချို့လူများက ကွမ်းယာကို ဝယ် မစားဘဲ တောင်းစားတတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်ဆိုင်ထိုင်၍ ကွမ်းယာသည့်အခါများတွင် အလကား တောင်းစားသူများကို ကျွေးလေ့မရှိပါ။ အစ်ကိုကသိလျှင် ကျွန်တော်ကိုဆူသည်။ ‘မင်း ပိုက်ဆံနဲ့ကျွေးတာမဟုတ်ဘူး လာတဲ့သူတိုင်းကို ကွမ်းယာကျွေး ပါ’ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။

ဆိုင်ရှေ့ရပ်လာသည့် ကားသမားများကိုလည်း ကွမ်းအမြဲ ကျွေးလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မန္တလေး-သပိတ်ကျင်း ကားသမား အတော်များများသည် ဇရပ်ကွင်း(အောင်အောင် ကွမ်းယာ)မစား ဖူးသူ မရှိသလောက်ရှားသည်။ အပေါင်း အသင်းလည်းများသည်။ လူချစ်လူခင်ပေါ်၍ ပျော်ပျော်နေတတ်သည်။ ကွမ်းယာစားသူများ ကိုဟာသလည်းပြောတတ် သဖြင့်အစ်ကိုကွမ်းဆိုင်မှာလူမပြတ် တတ်ပေ။ အစ်ကိုက ကွမ်းယာသည့်အခါတွင် ကွမ်းထဲထည့်သည့် ဆေးဘူးများကို ဆက်ကပ်ပြသလိုမြောက်တင်ပြီး အထူးအဆန်း များလည်း လုပ်ပြတတ်သေးသည်။

ဆံပင်ညှပ်ဆရာ

တစ်နေ့တွင် အစ်ကိုကွမ်းယာဆိုင်သို့ လူတစ်ယောက်ကွမ်း လာစားရင်းဘိလစ်တောက်ကစားရာမှ ရုံး သွားသည်။ ထိုသူက သူတွင်ပါသောဆံပင်ညှပ်ပစ္စည်းများကို အစ်ကိုထံပေါင်၍ထားခဲ့ သည်။ ရက်ကြာလာသော်လည်း ထိုဆံပင်ညှပ်ဆရာက သူပစ္စည်း များကို ပြန်လာမယူတော့သဖြင့် အစ်ကိုအကြံတစ်မျိုးရသွားသည်။ ဆံပင်ညှပ်တတ်သူတစ်ဦးနှင့် ညှိနှိုင်း၍ကွမ်းယာဆိုင်ဘေးတွင်

တွဲ၍အောင်အောင်-ဆံသဟူ၍ အလုပ်တစ်ခုတိုးလာတော့သည်။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တစ်နှစ်ခန့်ရှိလာသောအခါတွင် ဆံပင်ညှပ်ဆရာ ၂ ယောက်လောက် ပြောင်းသွားပြီး အစ်ကိုလည်း ဆံပင်ညှပ်ပညာ အတော်အတန် တီးမိခေါက်မိရှိလာခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးခေါင်းများကို ကိုက်ဝင်ထိုးပြီး ဆံပင်ညှပ်လုပ်ငန်းကို စလုပ်လာသည်။ တစ်နေ့တွင် ဆံပင်ညှပ်ဆရာရေချိုးသွားနေစဉ် ဆံပင်ညှပ်မည့် အသက်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ဆံပင်ညှပ်ဆရာမရှိ၍ အစ်ကိုက ညှပ်ပေးပြီး နောက်ဆုံး နားပန်းကွင်းရာတွင် စက်ကတ်ကြီးဖြင့် နားရွက်ကို ညှပ်မိသွားရာ သွေးများပန်းထွက်လာတော့သည်။ ထိုအဖိုးကြီး၏ အနာကို ပလာစတာ ကပ်ပေးပြီး ဆံပင်ညှပ်ခမယူပဲ တောင်းပန်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ အစ်ကို ဆံပင်ညှပ်ဆရာဖြစ်သွားတော့သည်။

အစ်ကိုက ကွမ်းယာရောင်း၊ ဆံပင်ညှပ်ရင်း အိမ်ထောင်မကျမီတွင် တပည့် ၂ ယောက်ကို မိန်းမတောင်းပေးပြီး မင်္ဂလာဆောင်ပေးခဲ့ရသည်။ ဇရပ်ကွင်းတွင် လူငယ်များစုပေါင်း၍နေသော်လည်း အစ်ကိုကသူဘဝကို မပျက်စီးအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ ညနေပိုင်းအားသည့်အချိန်များ တွင်ဘော်လီဘော အားကစားကို ခုံခုံမင်မင် ကစားလေ့ရှိသည်။ ဘော်လီဘောကစားနည်းကို လက်ရွေးစင်နည်းပြတစ်ဦးခေါ်၍ သင်ယူခဲ့ဖူးသည်။

၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် အစ်ကို မမော်စီနှင့်အိမ်ထောင်ကျသည်။ ထိုအချိန်အထိ ကိုယ်ပိုင်အိမ် မရှိသေးပါ။ အိမ်ပိုင်ရှင် အဖိုးကြီးမှလည်း အရက်မှူးလာသည့်အခါတွင် နှိပ်စက်တက်သည်။ ထိုဒဏ်ကိုလည်း သူ အတော်သည်းခံခဲ့ရသည်။ အိမ်ငှားဘဝကို စိတ်ကုန်လာခဲ့သည်။ ရွှေတောအရပ်ဖြစ်၍ အသောက်အစားသမားများ

ကပေါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရက်သမား၊ ပိုးသမားမဖြစ်အောင် ကလည်း ထိန်းရသည်။ ရွှေတောဟူသည် လူမျိုးစုံ၊ စရိုက်မျိုးစုံနှင့် ဒုစရိုက်မျိုးစုံ ပေါသည်။ ငွေရှာလွယ်သလို ဘဝပျက်သွားဖို့ကလည်း အလွန်လွယ်သည့်နေရာဖြစ်သည်။

ဝိုင်းဆရာ

အိမ်ထောင်ကျပြီးမကြာမီတွင် ရွှေရင်ကျော်ဝိုင်း ဆရာဦးခင်မောင်သိန်းနှင့် ကွမ်းယာလာဝယ်စားရင်း ဘော်လီဘောအတူ ကစားကြရင်းဖြင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့သည်။ အစ်ကိုကသူ့ကိုယ်သူထိန်းကျောင်းမှုရှိစေရန်အတွက် ရည်ရွယ်၍ ရွှေရင်ကျော်ဝိုင်းထံသို့ဝင်ခဲ့သည်။ ရွှေရင်ကျော်ဝိုင်းဆရာများသည် ပုတီးများများစိပ်ရပြီး ပယောဂများကို ကုသပေးကြသည်။ ဝိုင်းဝင်များအချင်းချင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးဆရာတပ်၍ခေါ်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုလေးအောင်မှာ ဆရာအောင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကွမ်းယာသည်အောင်အောင်မှ ဆရာအောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ရွှေရင်ကျော်ဝိုင်းဆရာများနှင့်

ပယောဂကုသရာတွင် နာမည်ရလာပြီး နောက်လိုက်တပည့် တယန်းများဖြင့်ဖြစ်လာသည်။ ‘ဆေးတော်ပိုင်’ ‘စုပ်တော်’ပိုင်ဆရာကြီးအဆင့်ထိရောက်လာခဲ့သည်။ ကွမ်းယာရောင်းသည့်အလုပ်ကို ဇနီးနှင့်တပည့်များကို လွှဲထားတာများပြီး အစ်ကိုက ရွှေရင်ကျော်ပိုဏ်းအလုပ်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်တာများလာသည်။ ပယောဂကုသခြင်းနှင့် ပုတီးစိပ်တရားထိုင်ခြင်းအလုပ်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်တာများလာခဲ့တော့သည်။

ရွှေပညာသင်ယူခြင်း

ထိုအချိန်တွင်ကွမ်းယာဆိုင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ကိုဖိုးကွန်းနှင့်ကိုကုလားတို့က ရွှေဝယ်သည့်လုပ်ငန်း ကိုလုပ်ကိုင်နေကြသည်။ အစ်ကိုက အားသည့်အချိန်များတွင် ထိုရွှေဆိုင်သို့သွား၍ အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်ဖြစ်သည့် မီးသွေးထည့် ရွှေမီးဖုတ် စသည့်လုပ်ငန်းများကို အခမဲ့ဝိုင်းလုပ်ပေးရာမှ ရွှေအရိုင်းဝယ်ယူသည့်ပညာကို စတင်၍ သင်ကြားလေ့လာခဲ့သည်။ တဖြေးဖြေးချင်းလုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်လာခဲ့သည်။ ကလေး ၂ ယောက် ဖခင်လည်းဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကွမ်းယာသည်မှ ရွှေလောကသို့ ခြေလှမ်း စတင်လာခဲ့သည်။ ကျင်ရွှေအရိုင်းဝယ်ယူသည့်လုပ်ငန်းဘက်တွင် ကျွမ်းကျင်လာသော်လည်း ရွှေကုန်သည်လုပ်ရန် အရင်းနှီးမရှိသည့်အတွက် ဆရာသမားများ ခိုင်းတာလောက်ကိုသာ ဝိုင်းလုပ်ပေးနေရသည်။ ကွမ်းယာသည်ဘဝသည် သူ့ဘဝကို ချမ်းသာမှုမပေးနိုင်ကြောင်းအစ်ကိုသိလာသည်။ ထမင်းစားရုံသာဖြစ်သည့် ကွမ်းယာလုပ်ငန်းမှ ရွှေလုပ်ငန်းကိုပြောင်းရန် စိတ်ကူးမိတော့သည်။အရင်းရအောင် ကြံရတော့သည်။ ကွမ်းယာဆိုင်မှာရွှေကျင်ပစ္စည်းများဖြစ်သည့် အင်ရှည်၊ အင်ပိုင်းတို့ကို တင်ရောင်းသည်။

ထိုအချိန်က အစ်ကိုဘဝက ကွမ်းယာသည်။ ရွှေရင်ကျော် ဆရာ၊ ရွှေကုန်သည်နောက်လိုက်ဖြစ်သည်။ မန္တလေးသို့ ကွမ်းယာပစ္စည်းသွားဝယ်ရင်း ဆရာများပေးလိုက်သည့် ရွှေများကို ရွှေလှော်ဖိုများသို့သွား၍ ချွတ်ပေးရသည်။ ရောင်းပေးရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မန္တလေးမြို့ရှိ ရွှေလှော်ချွတ်ခန်းများနှင့် ရင်းနှီးလာခဲ့သည်။ ဆရာသမားများနှင့်သွားသည့်အခါများတွင် ဆရာများ၏ ငွေထုပ်ကို စောင့်ရှောက်ရင်း နောက်က အမြဲလိုက်ပေးခဲ့ရသည်။ ရွှေလောကတွင် အောင်အောင်ဟု လူသိများလာသည်။

အစ်ကိုအားရွှေပညာသင်ပေးသူများတွင် ဦးဖိုးကွန်း၊ ဦးကုလားတို့သည် လက်ရင်းဆရာများဖြစ်ကြသည်။ အိမ်နီးနားချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်နေကြ၍ ပိုမိုခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်။ ဆရာဦးမန်းရီသည် သပိတ်ကျင်းတွင်နေထိုင်သော ရွှေကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဦးဖိုးကွန်း၊ ဦးကုလားတို့နှင့် သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည်။ ဤဇရပ်ကွင်း ရွှေဆိုင်များတွင် ရွှေဝယ်ရွှေသိမ်းခြင်းများ ပြုလုပ်နေသူဖြစ်သည်။ ရွှေပညာသင်ယူရင်း ဆရာဦးမန်းရီနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။

ရွှေကုန်သည်ဖြစ်ချင်နေသော ကွမ်းယာသည် အစ်ကိုသည် အရင်းအနှီးမရှိ၍ ကွမ်းယာရောင်းရင်း အခွင့်အရေး ကိုစိတ်ရှည်စွာ စောင့်နေခဲ့သည်။ ဆရာသမားများခိုင်းသည့် ရွှေကိစ္စများအားလုံးကို မညည်းမညူတမ်းလုပ်ပေးခဲ့သည်။ ဆရာသမားများ၏ ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်ခဲ့ခြင်းမျိုးမရှိသဖြင့် ဆရာသမားများက အစ်ကိုရိုးသားမှုနှင့် ကြီးစားမှုကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်။ လုပ်ငန်းများကို ယုံကြည်စွာလွှဲအပ်၍ လုပ်ခိုင်းကြသဖြင့်၊ ရွှေလုပ်ငန်းများကို ပိုမို၍ ထဲထဲဝင်ဝင် ကျွမ်းကျင်လာခဲ့သည်။

ငွေကုန်သည်

၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ ၁၀၀ ကျပ်တန် ငွေစကပ်ပြားများကို တရားမဝင်ကြေငြာခဲ့ပြီး၊ ထို ၁၀၀ ကျပ်တန်များကို အိမ်ထောင်စုတစ်စုလျှင် ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်နှုန်းပြန်လဲပေးသည်။ ထိုတစ်ရာကျပ်တန်ငွေစကပ်ပြားအများအပြားရှိသူများက ၅၀၀၀ ကျပ်ထက်ပိုနေ၍ ထုတ်ရောင်းကြတော့သည်။ ၁၀၀ကျပ်တန်တစ်ရွက်လျှင် ၄၀ ၊ ၅၀ကျပ်ဖြင့်ရောင်းကြသည်။ အချို့က ပြန်ဝယ်ယူ၍ အစိုးရဘဏ်သို့သွား၍ လဲလှယ်ယူကြသည်။

မိုးကုတ်မြို့တွင် ၁၀၀ ကျပ်တန်ဈေးက ဧရပ်ကွင်းထက် ဈေးသက်သာသည်။ ၃၀ ၊ ၃၅ ကျပ်ဖြင့် ဝယ်ရသည်ဟု အစ်ကို သတင်းကြားသည်။ အစ်ကိုကမိုးကုတ်ကိုသွား၍ ၁၀၀ ကျပ်တန်များကို ၃၀ ကျပ်နှုန်းဖြင့်ဝယ်လာသည်။ ဧရပ်ကွင်း တွင် ၄၅ ၊ ၅၀ ကျပ်ဖြင့် ပြန်ရောင်းသည်။ ထို ၁၀၀ ကျပ်တန်များကို တဆင့်ပြန်မရောင်းဘဲ ကိုယ်တိုင်လဲယူနိုင်လျှင် ကိုယ့်အတွက် ပို၍ အမြတ်ကျန်မည်ဟု အစ်ကို စဉ်းစားမိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် လက်ဖက်လှူရုံ မိဘများနှင့်တိုင်ပင်၍ ငွေလဲလှယ်ရန် ကြိုးစားတော့သည်။

ထိုစဉ်က မိုးကုတ်သို့သွားရသည်မှာ မန္တလေးမိုးကုတ်ကားများသာရှိပါသည်။ သပိတ်ကျဉ်းမှမိုးကုတ်သို့ သွားသည့်ကားမှာ RTC ကုန်တင်ကားကြီးများဖြစ်ပါသည်။ မနက်စောစော မိုးကုတ်ကားဖြင့် မိုးကုတ်သို့လိုက်သည်။ မိုးကုတ်မြို့ ထာပွဲများနှင့် ဈေးကြီးဈေးလေးတို့တွင် ငွေများကိုလိုက် ဝယ်ရသည်။ ငွေလဲပေးရာဖေါင်တော်ဦးဘုရားပေါ်တွင် ငွေလဲမည့်သူများ၊ ငွေရောင်းသူ၊ ဝယ်သူများဖြင့် စည်ကားနေတော့သည်။ မိုးကုတ်ကသူဌေးပေါ်တော့ ငွေတွေကို ပြန်ရောင်းသူက များသည်။

အစ်ကိုက မနက်စောစောမိုးကုတ်တက်၊ နေ့လယ်ရောက်
 သည်နှင့် ရသမျှငွေကို ပါသည့်ပိုက်ဆံနှင့် တွက်ချက်ဝယ်ယူ
 သည်။ ဝယ်ပြီးသည်နှင့် ညနေပိုင်းတွင် ဇရပ်ကွင်းပြန်ရန် ကား
 လိုက်ရှာရသည်။ ကုန်ကားများအပြန်ကြိုနှင့်လည်း လိုက် လို့ရ
 သည်။ သပိတ်ကျင်း RCT ကားများနှင့်လည်း လိုက်လို့ရသည်။
 အပြန်ကားသေချာအောင် မိုးကုတ်အထွက် မင်းတဲကားရပ်ကွက်
 အထိသွားပြီး ကားစောင့်ရသည်။ မိုးကုတ်က ရာသီဥတုက
 အေးအေး၊ ဆောင်းရာသီက ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ ငွေအတွက်နဲ့အစ်ကို
 အအေးဒဏ်ကို တော်တော်လေးခံလိုက်ရသည်။

၁၀၀ ကျပ်တန်ငွေကုန်သည်အဖြစ် ၄ ၊ ၅ခေါက်လောက်
 မိုးကုတ်နဲ့ဇရပ်ကွင်း သွားဖြစ်လိုက်သည်။ နောက်ပိုင်းကျတော့
 အစိုးရက အိမ်ထောင်စုတစ်ခုလျှင် ၅၀၀၀ ကျပ်နှုန်း အိမ်ထောင်စု
 တိုင်းကို လဲပေးသဖြင့် နောက်ပိုင်းငွေဈေးက တက်လာ၍ ၁၀၀
 ကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ၇၀၊ ၈၀ ကျပ်အထိ ဖြစ်လာရာ မိုးကုတ်
 အတက်အဆင်းနှင့် စရိတ်စကနှင့် မကိုက်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့်
 အစ်ကိုက မိုးကုတ်မတက်တော့ဘဲ ငွေအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကို
 ရပ်လိုက်တော့သည်။ ၁၀၀ ကျပ်တန်ကောင်းမှုဖြင့် အစ်ကိုတွင်
 ငွေအရင်းအနှီး အတော်အတန်စုဆောင်းမိခဲ့သည်။

၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် ဒေါက်တာမှိုင်းညိုက အစိုးရအလုပ်ဝင်ရ
 ပြီး ကျိုင်းတုံပြောင်းသွားသည်။ ဒေါက်တာမှိုင်းညို၏ အစ်ကိုကြီး
 ဖြစ်သူ ဦးပဋ္ဌင်းကြီးမှ ရဟန်းလူထွက်ပြီး ဇရပ်ကွင်းတွင်လာနေ
 သည်။ လူအမည် ဦးညွန့်ရင်ဖြစ်သော်လည်း ဦးပဋ္ဌင်းဟုသာ
 ခေါ်ကြသည်။ ဦးဇင်းကြီး၏လမ်းညွှန်ပြမှုများကလည်း အစ်ကို
 ဘဝကို အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ဦးဇင်းကြီးက အစ်ကိုကို
 စာများများ ဖတ်တတ်စေရန်နှင့် စာကောင်းများကို ရွေးဖတ်တတ်

စေရန်သင်ပြပေးခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ဘာသာရေးတွင်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက် သိသင့်သိအပ်သော အသိဉာဏ်၊ ဗဟုသုတများကို ညွှန်ပြပေးခဲ့သဖြင့် ဘာသာရေး အဆုံးအမဖြင့် အစ်ကိုက သူ့ဘဝကို ထိန်းကျောင်းပဲ့ကိုင်နိုင်ခဲ့သည်။

ရွှေကုန်သည်

၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် အစ်ကို ကံကောင်းလာပြီ။ ရွှေကုန်သည်ဖြစ်ချင်နေသူ ရွှေကုန်သည်ဖြစ်ခွင့်ကြုံလေပြီ။ မန္တလေးသပိတ်ကျင်းလိုင်းကားများထဲမှ ဇွဲကားပိုင်ရှင်တစ်ဦးသည် ၎င်း၏ကားဒိုင်နာခေါင်းလုံးကလေးကို ရောင်းပြီး ရွှေကုန်သည်လုပ်ချင်သည်။ သို့သော်ရွှေလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာတစ်ခုမှမသိ။ ထိုသူမှာ မန္တလေးမြို့တွင်နေသည့် ဦးညိုဖြစ်သည်။ ဇွဲကားလိုင်းတွင် အံ့နာဒရိုင်ဘာဖြစ်၍ ရွှေကုန်သည်များနှင့် ရင်းနှီးမှုရှိကြသည်။ ဦးညိုက ဆရာဦးမန်းရီနှင့် တိုင်ပင်သည်။ အကြံဉာဏ်တောင်းသည်။

ဆရာဦးမန်းရီက စီစဉ်ပေးသည်။ အောင်အောင်နဲ့ တွဲလုပ်ပါလားတဲ့ပြောသည်။ 'ကွမ်းယာရောင်းတဲ့ အောင်အောင်လား'ဟု

ဦးညွှန်ရင်

ဦးဖိုးကွန်း

ဦးညိုက ပြန်မေးသည်။ ‘ဟုတ်တယ်ကိုညို ဒီကလေးက ရိုးသား ပါတယ် ၊ လုပ်ငန်းလည်းကျွမ်းကျင်ပါတယ်။’ ဟု ဦးမန်းရီကပြော သည်။ ‘ဒီလိုဆိုသူကို လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်သူက အာမ ခံမှာလဲ’ ဦးညိုက ထပ်မေးသည်။ ဆရာဦးမန်းရီက ‘ကျွန်တော် အာမခံတယ်ဗျာ’ ဟု ပြန်ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးညိုမှအစ်ကို နှင့်တွဲပြီး အရောင်း အဝယ်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်တော့သည်။

‘စိန်ရွှေတိုး’ စိန်ရွှေရတနာရောင်းဝယ်ရေး အမည်ဖြင့် နှစ်ဦး စပ် ရွှေအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကို စလုပ်ဖြစ်ကြတော့သည်။ တစ်ဖက်က ကွမ်းယာဆိုင်လုပ်ငန်းကို မမော်စီနှင့် တပည့်များက လုပ်ကိုင်ကြသည်။ အစ်ကိုက ရွှေအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကို ကြီးစားလုပ်ကိုင်သည်။ ထိုအချိန်က ရွှေတောများမှာ ဖွံ့ဖြိုး၍ ရွှေကျင်သူများပေါ်သလို ၊ ရွှေအရောင်းအဝယ်လုပ်သည့်ကုန်သည် များကလည်း ပေါ်သည်။ ကွမ်းယာသည် ရွှေရင်ကျော်ဆရာက ရွှေကုန်သည်လုပ်တယ်ဆိုတော့ ရွှေကုန်သည်အချင်းချင်းက သိပ် မလေးစားချင်ကြပါ။

ကွမ်းယာရောင်းတဲ့သူဆိုတော့ အပေါင်းအသင်းကများသည်။ (ရွှေရင်ကျော်ဆရာဖြစ်လို့) တပည့်တွေကလည်းများသည်။ ရွှေ အရောင်းအဝယ်လုပ်ပြီဆိုတော့ ဝိုင်းပြီးအားပေးကြပါသည်။ အစ်ကိုရဲ့ ရွှေဆိုင်က ညနေရွှေလုပ်သားတွေ ရွှေကျင်ပြန်ချိန်ဆို လျှင် လူစည်ကားနေတော့သည်။ ကျင်ရွှေအရိုင်း လက်လီ ဝယ် အားကောင်းလာခဲ့သည်။ အလုပ်တူ ရွှေကုန်သည်များ အမြင်ကပ် စရာဖြစ်လာသည်။ ရွှေကုန်သည်တွေက အချင်းချင်းမနာလိုဖြစ်ပြီး ပြောကြတာက ‘မိန်းကလေးရယ် ကိုယ့်အချစ်ကမင်းကိုဘယ် လောက်ချစ်ပေမယ့် အောင်အောင် ဆိုင်က အလေးလောက်တော့ မကြီးပါဘူးတဲ့။’

ဘယ်သူတွေက အားမနာပပြောနေနေ အစ်ကိုက ဂရုမစိုက်။ သူ့အလုပ် သူ့လုပ်တယ်။ သူ့များတွေ ပြောသလိုရွှေဝယ်တဲ့အလေး ကိုလဲမကြီးပဲ ပုံမှန်အလေးနဲ့ပဲဝယ်ပါတယ်။ ကျင်ရွှေအရိုင်း ဝယ်တဲ့အခါမှာ ချိန်တဲ့အလေးတွေက တစ်ကျပ်စေ့ ၊ ဆယ်ပြားစေ့ နဲ့ ဆန်စေ့တွေကို အသုံးပြုပြီးချိန်ကြပါသည်။ အလေးစေ့တွေကို ရွှေချိန်တဲ့ကောင်တာအံ့ဆွဲထဲ ထည့်ထားလေ့ရှိကြတာ အစ်ကိုက အဲဒီစနစ်ကို အပြောင်းအလဲလုပ်ခဲ့တာ။

ရွှေချိန်တဲ့အလေးစေ့ တစ်ကျပ်စေ့ဟာ စပါးနံ့ကျပ်စေ့ဖြစ်ပြီး ရွှေအလေးချိန် ၂၁ လုံးနဲ့ညီမျှပါတယ်။ ဆယ်ပြားစေ့ အပေါ့စေ့ တစ်စေ့ဟာ ၃ ရွှေရှိပါတယ်။ ရွှေတစ်လုံးဟာဆန်စေ့ ၁၆ စေ့ နဲ့ ရွှေညီတယ်လို့ ရွှေတောလာ လူတွေက သတ်မှတ်ကြပါတယ်။ ကျင်ရွှေဝယ်ယူရာမှာ ရွှေတစ်ကျပ်သားကို အလုံး ၅၀ သတ်မှတ်ပြီး ဝယ်ယူကြတာပါ။ ပန်းတိမ်မှာချိန်တဲ့ ရွှေလေး ၁၂၀ ကျပ်သားနဲ့အလုံး ၅၀ တစ်ကျပ်သားအတူတူပါပဲ။ ရွှေကြီးစေ့ အနီရောင်အလုံးကြီးနဲ့ သတ်မှတ်ပြီး ရွှေကြီးစေ့တစ်လုံးကို ရွှေအလေးချိန်တစ်လုံးလို့ ခေါ်တာပါ။

ရွှေကြီးစေ့အလုံး ၅၀ သည် ပန်းတိမ်ရွှေ ၁၂၀ နှင့်အတူ တူပင်ဖြစ်သည်။ ရွှေကြီးတစ်လုံးကို မကျိုးမပဲ့သော မနော်ဟရီ ဆန်စေ့ ၁၆ စေ့နှင့် ကိုက်အောင်တိုက်ထားရသည်။ ရွှေလေးစေ့ (တစ်ခြမ်းနီ တခြမ်းမည်း)ကို ဆန်စေ့ ၈ စေ့နှင့် ကိုက်အောင် တိုက်ထားရပြီးရွှေလေးဟုခေါ်ကြသည်။ အပင်က သီးတဲ့ရွှေစေ့ တွေကို နေခြောက်အောင်လှမ်းပြီးမှ ရွှေတစ်လုံးချင်း သေချာ ရွှေချယ်ပြီး အလေးကိုက်အောင် တိုက်ထားရခြင်းဖြစ်သည်။

ရွှေကုန်သည်လောကတွင် အလေးနှစ်မျိုးရှိသည်။ ခေါ်လေး နှင့်ဆော်လေးဟူ၍ဖြစ်သည်။ ခေါ်လေးသည် ပုံမှန်ထက်လျော့ပြီး။

ဆော်လေးသည် ပုံမှန်ထက်ကြီးထားသည်။ အချို့ကုန်သည်များက အလေးနှစ်မျိုးထားတတ်ကြပြီး အချို့ကုန်သည်များက ပုံမှန် အလေးတစ်မျိုးထဲသာထားကြသည်။အလေးနှစ်မျိုးထားသည့် ကုန်သည်မှာ သူ့ဆိုင်တွင် ရွှေရောင်းသူက ဈေး(သို့)အလေးချိန်ကို မကြိုက်၍ အခြားဆိုင်ပြောင်းရောင်းမည်ဟု ပြောသည့်အခါတွင် ခေါ်လေးနှင့် ပြောင်းပြီးချိန်ပေးလိုက်သည်။

ခေါ်လေးနှင့်ချိန်ထားသဖြင့် ပုံမှန်ရှိမည့်အလေးချိန်ထက် ပိုနေ သည်။ အခြားဆိုင်က ပုံမှန်အလေးနှင့် ချိန်သောအခါတွင် ရွှေချိန် က လျော့သွားသည်။ ထိုအခါတွင် ရွှေရောင်းသူက ပုံမှန်အလေး ဖြင့်ချိန်သည့်ဆိုင်ကို အလေးကြီးသည်ဟု ထင်ကြတော့သည်။ ရွှေကုန်သည်အချင်းချင်း နာမည်ပျက်အောင်လုပ်သည့် နည်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်းညစ်ပတ်သောရွှေကုန်သည် ခဏသာ အကျိုးပေးပြီးရေရှည်တွင် စီးပွားပျက်ပါသည်။ ရွှေလောကတွင် ညစ်၍စီးပွားရေးရှာသူများ ရေရှည်အကျိုးမပေးပါ။

အစ်ကိုက သူ့ဆိုင်တွင် ရွှေချိန်သည့်အလေးစေ့များကို သူများ လို ကောင်တာအံ့ဆွဲထဲ ထည့်မထားဘဲ ရွှေချိန်ခွင်ကောင်တာ၏ အပေါ်တွင် တင်ပေးထားသည်။ ရွှေချိန်သူများအလေးစေ့များကို စိတ်ကြိုက်ရွေးချိန်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးထားသည်။ အလေးတိုက်ပြ ပါဆိုလျှင်လည်း တိုက်ပြပေးသည်။ ဆံစေ့များကိုလည်း မနော် ဟရီဆန်စေ့များသာအသုံးပြုသည်။ အချို့က ဧည့်မထဆန်စေ့များ ကို အသုံးပြုကြသည်။ ရွှေလုပ်သားများက အလေးချိန်မှန်တာကို ရွေးချယ်တတ်ကြသည်။

ဆယ်ပြားစေ့တစ်စေ့လျှင် ၃ လုံးသတ်မှတ်ထားသော်လည်း အချို့က ဆယ်ပြားစေ့များကို ဒေါင်လိုက်ခွဲ၍ ခဲထည့်ပြီး ၃လုံး ကျော်အောင်လုပ်ထားတတ်ကြသည်။ ခဲထည့်ထားသော ဆယ်

ပြားစေ့မှာ ပစ်ချကြည့်လျှင်သိသာသည်။ ပုံမှန်ဆယ်ပြားစေ့သည် ပစ်ချလိုက်လျှင် ချွင်ချွင်ဟုမြည်၍ အကြံအဖန်ထည့်ထားသည့် အစေ့သည် ဂျပ်ဂျပ်ဟုမြည်ပါသည်။ ထိုကြောင့် မရိုးသားသည့် ရွှေကုန်သည်သည် သူ့အလေးကို ထုတ်မပြဘဲ အံ့ခွဲထဲထည့်သိမ်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရွှေစေ့များကိုလည်း စူးဖြင့်ထွင်း၍ ပြဒါးများထည့်ပြီးဖယောင်းဖြင့် ပြန်ပိတ်ပြီး အလေးကြီးအောင်ပြုပြင်ထားတတ်ကြသည်။

အစ်ကိုရွှေဆိုင်လုပ်တော့ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုတွေကို ရွှေဆိုင်လုပ်ငန်းတတ်အောင်သင်ပေးသည်။ အစ်ကိုက ညီတွေကို သူတတ်သောအတတ်ပညာများ၊ သူသိသော အသိပညာများကို အမြဲတမ်းမျှဝေတတ်သည်။ ကျွန်တော်က အစ်ကိုရဲ့ညီအရင်းသာမက တပည့်အရင်းတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။ ရွှေအရိုင်းဝယ်သည့် ပညာများကို အစ်ကိုနီးပါး ကျွန်တော်သိခဲ့၊ တတ်ခဲ့ရသည်။ ရွှေဝယ်ယူနည်းသာမက စာရင်းဇယားများဘယ်လိုလုပ်၊ ဘယ်လိုထား၊ စည်းကမ်းတကျလုပ်တတ်စေရန် အစ်ကိုက သင်ပြပေးခဲ့သည်။

ကျင်ရွှေအရိုင်းဝယ်ရောင်းလုပ်ငန်းအပြင် ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို တင်ရောင်းသည့် ရွှေဆိုင်အဖြစ်တိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်ပြန်သည်။ အလုပ်က တော်တော်လေးအဆင်ပြေလာသည်။ ကျင်ရွှေအရိုင်းဝယ်ယူသည့်ဘက်ကလည်းကောင်းသလိုရွှေထည် ပစ္စည်းများရောင်းသည့် ဘက်ကလည်း ရောင်းကောင်းသည်။ ကွမ်းယာဆိုင်ကိုလည်း မဖြုတ်သေးဘဲ ဆက်ရောင်းနေဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုရဲ့သင်ပြပေးမှုကြောင့် ရွှေဝယ်ယူခြင်း၊ ရွှေထည်ပစ္စည်းရောင်းချခြင်းများတွင် ကျွမ်းကျင်လာခဲ့သည်။

မီးဘေးဒုက္ခသည်

၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် ဧရပ်ကွင်းရွာ ဒုတိယအကြိမ် မီးလောင်တော့သည်။ ဧရပ်ကွင်းရွာတောင်ပိုင်းတစ်ခြမ်းလုံး နာရီပိုင်းအတွင်းပြာကျခဲ့သည်။ အစ်ကိုရဲ့စီးပွားရေးတွေလည်း မီးနဲ့အတူပါသွားခဲ့လေပြီ။ မီးလောင်ပြီးတော့ နေစရာမရှိဖြစ်နေချိန်မှာ ဆရာဦးကုလားက သူ့အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း နေခွင့်ပြုခဲ့၍ အဆင်ပြေတော့သည်။ ဆရာဦးကုလားခြံတွင်းနေ၍ ကွမ်းယာပြန်ဆက်ရောင်းရသည်။ ဦးညိုကလည်းမန္တလေးပြန်သွားတော့သည်။ မီးလောင်ပြင်နေရာများ ပြန်ပေးတော့မှ ယခင် ကွမ်းယာဆိုင်နေရာကို အိမ်ရှင်ထံမှ ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ယူနိုင်တော့သည်။ အစ်ကို အိမ်ပိုင်ဖြစ်ပြီပေါ့။

ကိုယ်ပိုင်အိမ်အသစ်မှာနေတော့ ယခင်က ရွှေလုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်ဖြစ်သည်။ မီးလောင်ပြီးခါစဖြစ်၍ ယခင်ရောင်းထားသော ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေက ပြန်လာသွင်းတာတွေ ပိုများသည်။ ဝယ်ယူထားသည့် ရွှေတွေကလည်း ရွှေဈေးတွေက ထိုးကျသွားတော့ ရှုံးတော့သည်။ ဦးညိုက တစ်မျိုးအကြံထုတ်ပြီး ထီဆိုင်ပါတဲ့ရောင်းသည်။ စိန်ရွှေတိုးရွှေရတနာရောင်းဝယ်ရေးနှင့် ထီဆိုင်ဆိုပြီးဖြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရွှေဈေးကျဆင်းမှုကို မခံနိုင်၍ ရွှေဆိုင်လုပ်ငန်းမှာ ပြုတ်လုလုဖြစ်နေသည်။

ထီဆိုင်မှ ၁၅၀၀ဆုတစ်ဆုပေါက်သည်။အစ်ကိုက ကြေငြာသင်ပုန်းတွင်ရေးပြီးကြေငြာသည်။ အခြားတစ်သောင်းဆု ၅၀၀၀ ဆုများပါ သူ့ထီဆိုင်မှ မဟုတ်သည့်တိုင် ကြော်ငြာသည်။ ခရီးသည်တစ်ဦး၊ ရပ်ဝေးခရီးသည် စသည်ဖြင့် မရှိသည့်နာမည်များဖြင့် ကြော်ငြာရေးသည်။ ထိုအခါ မမော်စီက ထီထိုးသူများကို အားနာနေသည်။* ငါတို့ဆိုင်က ထီက ပေါက်ချင်မှ ပေါက်မှာနော်

မထိုးချင်မထိုးနဲ့' ဟု ပြောတတ်သည်။ မမော်စီက ထီထိုးသူများကို ရိုးရိုးသားသားပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ဧရပ်ကွင်းရွာမှာ နှစ်စဉ်ပဋ္ဌာန်းပွဲ ကျင်းပလေ့ရှိသည်။ ထိုပဋ္ဌာန်းပွဲတွင် အစ်ကိုက ကြွလာသည့်သံဃာတော်များကို ဆွမ်းတစ်နပ် အမြဲနှစ်စဉ်ကပ်လေ့ရှိသည်။ စီးပွားရေး အဆင်ပြေပြေ မပြေပြေ ဧရပ်ကွင်းရွာတွင် နေထိုင်ခဲ့သည့်ကာလတစ်လျှောက်တွင် နှစ်စဉ် ဆွမ်းကပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မီးလောင်ပြီးနောက်နှစ်တွင် စီးပွားရေးအတော်ကြပ်ခဲ့သော်လည်း အစ်ကိုက ပဋ္ဌာန်းဆွမ်းကပ်ပွဲကိုချေးငှါးပြီးဖြစ်အောင်ဆွမ်းကပ်ခဲ့သည်မှာ အစ်ကိုဘဝအတွက် အမှတ်တရတစ်ခုဖြစ်သည်။

ရက္ခစိုးနှင့် စကားပြောသူ

၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် ရွှေဆိုင်လုပ်ငန်းကို ဖြုတ်လိုက် ရတော့သည်။ အစ်ကိုလည်း ကွမ်းယာသည်၊ ထီသည်အဖြစ် ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ဦးညိုမှ ချောင်းကြီးတွင် အင်းမြဲတူးပြီး ရွှေကျင်ရန်လုပ်သည်။ ထိုလုပ်ငန်းခွင်တွင် အစ်ကိုက အင်းခေါင်းဆောင်အဖြစ် တာဝန်ယူ၍ လုပ်ကိုင်ရသည်။ ငွေလိုသမျှ ဦးညိုကထုတ်၍ အစ်ကိုက အလုပ်သမားများနှင့် ရွှေရအောင်ထုတ်လုပ်ပေးရသည်။ ရလာသည့်အကျိုးအမြတ်ထဲကမှ ကြည့်ပေးကြည့်ယူဖြစ်သည်။ အစ်ကိုကတော့သူ့တာဝန်ကိုသူ ကျေအောင်လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

အင်းမြဲဆိုသည်မှာ အတောင် ၅၀ (သို့) အတောင် ၃၀ပတ်လည်ခန့်ရှိ မြေအကျယ်အဝန်းကို ရွှေထွက်သည်မြီးမြေထိအောင် ခေါင်းပုံးကျင်းတူးဖယ်၍ အင်းကျယ်ကြီးတူးရသည့် လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ မြီးမရောက်မချင်း လူအင်အားသုံးပြီး ပေါက်ပြားများဖြင့် ယောက်ျားလေးများကတူး၍ မိန်းကလေးများက တောင်းဖြင့်သယ်

ယူ၍ အင်းနှင့်ဝေးရာသို့ သယ်ပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ ငါးကန်တူး
သည်နှင့်တူပါသည်။ အလုပ်သမား ၆၀ ၊ ၇၀ ခန့်ဖြင့် လုပ်ရသော
အလုပ်ဖြစ်သည်။

အစ်ကိုက ထိုအလုပ်သမားများကို ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်ပြီး
အလုပ်လုပ်ရာတွင် ဉာဏ်သုံးခဲ့သည်။ အလုပ်သမားများကို 'ငါဒီ
နေ့ ချောင်းကြီးရွာထဲသွားဖို့ရှိတယ် မင်းတို့ မခိုမကပ်နဲ့ လုပ်ထား
ကြ'ဟု အစ်ကိုကပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ အင်းတောမှထွက်
လာပြီး ချောင်းကြီးရွာထဲ မသွားပဲ ပြန်လှည့်လာသည်။ အင်းအနီး
ရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ပြီး သူ့အင်းလုပ်သားတွေကို
စောင့်ကြည့်နေတော့သည်။ အလုပ် တကယ်လုပ်သူနှင့် မလုပ်သူ
များကို သေချာမှတ်သားပြီး အင်းတံသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ညနေပိုင်းအလုပ်သိမ်း၍ အင်းလုပ်သားများကို နေ့စားခရင်း
သည့်အချိန်တွင် အစ်ကိုက အင်းလုပ်သားများကို ပြောတော့သည်။
ငါသွားနေတုန်း အင်းထဲမှာ ဘယ်သူတွေလုပ်ငန်းလုပ်လဲ၊ မလုပ်
လဲလို့ ဟောဟိုသစ်ပင်က ရုက္ခစိုးကြီးကို ငါမေးကြည့်တယ်။
အဲဒါရုက္ခစိုးကြီးက မင်းအလုပ်သမားတွေထဲက ဘယ်သူဘယ်သူ
တွေကတော့ စကားထိုင်ပြောနေတယ်၊ ဘယ်ကောင်မလေးတွေ
ကတော့ မြေမသယ်ဘဲ လေတွေကိုပဲတောင်းနဲ့ရွက်သယ်နေကြ
တယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို ပြောလိုက်တယ်ဟုပြောသည်။

မြေကြီးများကို တောင်းတွင် မထည့်ဘဲ အခွံများသာရွက်၍
သယ်ခြင်ဟန်ဆောင်နေသောသူများနှင့်ထိုင်ပြီးစကား ပြောနေသူ
များကို နာမည်ခေါ်၍ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရာ အလုပ်သမားများ
လန့်သွားသည်။ အစ်ကိုက ရွှေရင်ကျော်ဆရာဆိုတော့ ရုက္ခစိုးကို
တကယ်ခေါ်မေးတာဖြစ်မည်ဟု အင်းလုပ်သားတွေက ယုံကြည်
သွားကြသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ အစ်ကိုလက်အောက်ရှိ အင်းလုပ်

သားများ မခိုရဲ၊ မကပ်ရဲကြတော့ပေ။ အလုပ်ကိုကြိုးစားပြီး လုပ်လာကြတော့သည်။

အစ်ကိုကချောင်းကြီးတွင် အင်းလုပ်ငန်းလုပ်နေစဉ် မမော်စီက ဧရပ်ကွင်းတွင် ကွမ်းယာဆိုင်နှင့် ထီဆိုင်ကို ဆက် ရောင်းလျက်ရှိသည်။ ချောင်းကြီးအင်းမှာလည်း မိုးကျလာသည့်အခါတွင် အင်းသိမ်းပြီး ဧရပ်ကွင်းပြန်လာခဲ့တော့သည်။ အင်းမှရလာသော ဝင်ငွေလေးနှင့်ဆိုင်စရိတ်နှင့် လုံးချာလိုက်နေတော့သည်။ ဦးညိုကလည်း အလုပ်သိမ်းပြီး၍ မန္တလေးသို့ပြန်သွားသည်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်သာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိလေပဲ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေသည်။

ကားဂိတ်များ

ထိုအချိန်တွင် ဇွဲကားအသင်းမှ အံ့နာဒရိုင်ဘာ အစ်ကိုသူငယ်ချင်း ကိုကို ဆိုသူက ဒိုင်နာခါးရှည်ကားနှင့် ရောက်လာတော့သည်။ ဧရပ်ကွင်းမှမန္တလေးသို့နေ့စဉ် နံနက် ၄ နာရီတွင် ကားတစ်စီး ထွက်မည်ဖြစ်သည်။ ကားလက်မှတ်များရောင်းပေးရန် အကူအညီတောင်းသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ အစ်ကိုက ဇွဲကားဂိတ်၏ ဧရပ်ကွင်းဂိတ်များ ဖြစ်သွားပြန်တော့သည်။ ဒိုင်နာခါးရှည်ကားက ဧရပ်ကွင်းမှ မနက် ၄ နာရီထွက်ပြီး ညနေတွင် မန္တလေးမှ ဂိတ်သိမ်းကားအဖြစ် ပြန်တက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ကုန် ကားလက်မှတ်ရောင်းရငွေများကိုစု၍ ညနေပိုင်း ကားရောက်လာသည့်အခါတွင်မှ နောက်နေ့အတွက် လူစာရင်းနှင့် ငွေစာရင်းကို ရှင်းပေးပြီး ဂိတ်ကြေးနှုတ်ယူရသည်။ ထိုအချိန်က ဂိတ်ကြေးမှာ တစ်နေ့ ၂၅ ကျပ်ခန့်ရသည်။ မန္တလေးအပြန်ကားမှာ တစ်ရံတစ်ခါ လမ်းတွင်ပျက်နေပါက နောက်ကျမှ ဧရပ်ကွင်းရောက်လာတက်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကားသမားများက ဖွီးကြ

သည်။ ညတွင်းခြင်း ဂိတ်ဖေါင်းရှင်းပေးပြီးမှ ပြန်အိပ်ရသည်။ ကားမလာဖြစ်သည့်နေ့တွင် မနက်အစောကြီး ထပြီး ခရီးသည်ကို ငွေပြန်အမ်းပေးရသည်။

တစ်နေ့တွင် အစ်ကိုဒုက္ခရောက်တော့သည်။ ထိုနေ့က တစ်နေ့ကုန် ကားလက်မှတ်ရောင်းရငွေထဲမှ ဂိတ်ဖေါင်းလုပ်ထားပြီး ဂိတ်ကြေးနှုတ်ထားလိုက်သည်။ မိမိအတွက်ရသည့်ဂိတ်ကြေးကို မိသားစုနှင့်အတူ ညပိုင်းစာအဖြစ် စားသုံးပစ်လိုက်သည်။ ထိုရက်ပိုင်းက လက်ထဲတွင်ငွေပြတ်သည့်အချိန်ဖြစ်၍ ကားသမားအားရှင်းရန်ငွေမှလွှဲ၍ ငွေအပိုလည်း လက်ထဲမှာ မရှိတော့ပေ။ ထိုနေ့မှ ကားကလမ်းမှာပျက်ပြီး ရောက်မလာခဲ့တော့။ မနက် ၄ နာရီရောက်တော့ ခရီးသည်တွေက လာနှိုးကြတော့သည်။ ပထမတော့ရှိတဲ့ငွေလေးနှင့် ကားပျက်၍မလာနိုင်ကြောင်းတောင်းပန်းပြီး ငွေပြန်အမ်းပေးလိုက်သည်။

နောက်ဆုံး တစ်ယောက်နှစ်ယောက်အတွက် ပြန်အမ်းစရာ ပိုက်ဆံမရှိတော့။ အစ်ကို အကြံအိုက်နေသည်။ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲပေါ့။ ခရီးသည်ကတော့ ရောက်မလာသေး။ ဒါနဲ့အစ်ကို ပြန်အိပ်နေသည်။ ခဏနေတော့ ခရီးသည်များပြန်နှိုးပြန်သည်။ ပြန်အမ်းစရာငွေကလည်း မရှိတော့ပေ။ နောက်ဆုံးတော့ အိပ်ယာကထပြီး ရှင်းပြရတော့သည်။ ခရီးသည်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး တောင်းပန်လိုက်ရသည်။ အဆင်ပြေသွားလို့တော်သေးသည်။

ဇရပ်ကွင်းထွက်ကားမှာ တစ်စီးထဲသာအတက် အဆင်းလုပ်နေသဖြင့် ကြာတော့ ကားက ပျက်တာများလာသည်။ အစ်ကိုလည်းညကားလာအောင်စောင့်ရ၊ မနက်အစောကြီးဂိတ်ဖေါင်းရှင်းပေးရသည့် ဒဏ်ကိုမခံနိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့်ခွဲကားဂိတ်

မျိုးလုပ်ငန်းကို ရပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ချောင်းကြီးအင်း သိမ်းပြီး တုံးကတစ်ခါ ယောင်ချာချာမှ ယခုအခါ အလုပ် မယ်မယ်ရရ မရှိဘဲ ဒုတိယအကြိမ်ယောင် ချာချာဖြစ်ရပြန်သည်။ အစ်ကိုက တော့ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးသာ ဖိစိပ်တော့သည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်ဆန်းပိုင်းတွင် ဧရပ်ကွင်းရှိ ကြက်ဆောင်းတောင် မှကျောက်များအထွက်များပြီး ရွှေလုပ်ငန်းမှ ကျောက်လုပ်ငန်း ဘက်သို့ပြောင်းလုပ်လာကြသည်။ ပတ္တမြားနှင့် နီလာများအထွက် များသည်။ မိုးကုတ်မှ ကျောက်နားလည်သူ ကျောက်ကုန်သည် များ ဧရပ်ကွင်းသို့လာပြီး ကျောက်ဝယ်ကြပြီး မိုးကုတ်ပြန် ရောင်းကြသည်။ အချို့ကုန်သည်များက ထိုင်းနိုင်ငံ မဲဆောက်သို့ ကျောက်များ ရောင်းကြသည်။

ကျောက်ပွဲစားမှ ကျောက်ကုန်သည်

ကွမ်းယာဆိုင်ဖြစ်၍ ကျောက်ကုန်သည်များနှင့် ခင်မင် သွားပြန်သည်။ ကွမ်းယာဆိုင်ဆိုတော့ လူစုံသည်။ ကျောက်ကုန် သည်များအလိုရှိသောကျောက်များကို အစ်ကို ကွမ်းယာ ရောင်း ရင်း ကျောက်ရောင်းမည့်သူများနှင့် ဆက်စပ်ပေးသည်။

ကျောက်နားမလည်သော အစ်ကိုတစ်ယောက် အလိုလို ကျောက်ပွဲစားဖြစ်သွားပြန်သည်။ မိုးကုတ်မှလာသော ကျောက် ကုန်သည်များကလည်း ကျောက်ကိုဘယ်လိုကြည့်ရဲတယ်၊ ဂေါ်ကြိုးဆိုတာ ဘယ်လို၊ လုံးချောဆိုတာ ဘယ်လို စသည်ဖြင့် သင်ပေးကြသည်။ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့အစ်ကိုက ကျောက်ပညာ ကိုခဏလေးနှင့်တတ်သည်။ ဘယ်ကျောက်ကို ဘယ်လောက် ဝယ်ရမည်။ ဘယ်သူ့နား သွားရောင်းရင် မြတ်နိုင်သည်စသည့် ပညာရပ်များကို အစ်ကို ကျွမ်းကျင် လာခဲ့တော့သည်။ ကျောက် ပွဲစားတစ်ယောက်ဘဝကို အလိုလိုရောက်သွားသည်။

ဇရပ်ကွင်းရှိသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကလည်း ကျောက်
 နားလည်သည်။ အစ်ကိုက ထိုသူနှင့် နှစ်ယောက်စပ်တူ ကျောက်
 အရောင်းအဝယ် လုပ်ကြပြန်သည်။ ကျောက်ပွဲစားမှရသည့်ငွေနှင့်
 ကျောက်ဝယ်ရောင်းလုပ်ငန်းမှရသည့် အမြတ်ငွေများကိုထည့်၍
 နှစ်ယောက်သားကျောက်များကိုဝယ်၍ သွေးပြီးသူငယ်ချင်းက
 ဇရပ်ကွင်းမှ မိုးကုတ်ရောင်းကြရာ ထိုကံသင့်သော အမြတ်
 ငွေလေးရ၍ အဆင်ပြေလာသည်။ ကျောက်လုပ်ငန်းကို အားသွန်
 ခွန်စိုက်လုပ်ရန် အစ်ကို ကြိုးစားတော့သည်။

အစ်ကိုက ရှိသမျှသောငွေများကို စုဆောင်း၍ကျောက်
 ဝယ်သည့်အထဲ ထည့်သည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှိသမျှ
 ငွေများကို ပုံအောပြီး ကျောက်ဝယ်ကြသည်။ ဝယ်ရသည့်ကျောက်
 များကလည်း ဇရပ်ကွင်းတွင် ပြန်ရောင်းလျှင်ပင် တစ်လက်ထပ်
 နှစ်လက်ထပ်(တစ်ဆနှစ်ဆ) မြတ်နေသည်။ မိုးကုတ်တက်ရောင်း
 က သေချာပေါက် အချို့ကြီးမြတ်မည်မှာ ကျိန်းသေဖြစ်သည်။
 ထိုတစ်ခေါက်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူမှာ မိုးကုတ် ကျောက်တက်
 ရောင်းရာမှ ဇရပ်ကွင်းရွာသို့ ပြန်မလာခဲ့တော့ပေ။ အစ်ကို ငွေကုန်
 သံပြာ အရင်းဗလာ ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

လှေလှော်တုန်းတက်ကျိုးသွားသော အစ်ကိုက တက်ကျိုးရင်
 လက်ထိုးလှော်ဖို့အတွက် ကျောက်ပွဲစားပြန်လုပ်သည်။ ထိုအချိန်
 တွင် ၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်းကဖြစ်လာသည်။ တိုင်းပြည်မငြိမ်
 မသက်ဖြစ်ပြီး ကျောင်းစတုက ပိတ်လိုက်သည်။ အိမ်မှာကလည်း
 အလုပ်အားနေသဖြင့် အစ်ကို့ဆီကို ကျွန်တော် တက်သွားသည်။
 ဇရပ်ကွင်းရောက်တော့ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို ကျောက်သွေး
 ပညာ သင်ပေးရန်အတွက် စီစဉ်တော့သည်။ ကျောက်သွေးဆရာ
 ဦးတိုးထံတွင် အပ်၍ ကျောက်ပညာများ သင်စေသည်။

ကျွန်တော် ကျောက်သွေးပညာသင်နေစဉ် ဦးညိုက မန္တလေးက ပြန်လာပြီးအစ်ကိုနှင့် ကျောက်တွေဝယ်ပြီး သွေးကြပြန်သည်။ ဦးညိုကငွေစိုက်၊ အစ်ကိုက ပညာစိုက်ဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးစပ်တူ လုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အစ်ကိုတို့ကျောက်တွေကို ကျွန်တော့်ဆရာနှင့် ကျွန်တော့်တို့ သွေးပြီးချိန်တွင် အစ်ကို ယိုးဒယားနိုင်ငံ မဲဆောက်သို့ ကျောက်ရောင်းသွားတော့သည်။ အစ်ကိုဘဝ တစ်ဆစ်ချိုးအပြောင်းက ကျောက်ကုန်သည် ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

ထိုအချိန်က မိုးကုတ်မှ ကျောက်ကုန်သည်များသည် ဧရပ်ကွင်းကျောက်များဝယ်၍ မဲဆောက်သို့ သွားရောင်းနေချိန် ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်ထဲမှာပင် အစ်ကိုရဲ့တတိယသား မောင်လူဟန်ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။

အရင်းအနှီးရှာဖွေခြင်း

ကျွန်တော်ကျောက်သွေးပညာ အတော်အတန်တတ်လာသည့် အချိန်တွင် အစ်ကိုက တစ်ဦးတည်း ကျောက်ကုန်သည်လုပ်ချင်လာသည်။ ဒါပေမယ့် လက်ထဲမှာကလုံလောက်သော အရင်းအနှီးကမရှိသေးပေ။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကျောက်ကုန်သည်ဖြစ်ရန်ကြံကြံတော့သည်။ လက်ပန်လှမှ အဖေနှင့် အမေတို့ကို ဧရပ်ကွင်း အလည်လာအောင်ခေါ်ကြသည်။ အမေတို့အဖေတို့ကို ကျောက်အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းများကို ပြပြီး ငွေအရင်းနှီးရအောင် ဝိုင်းကြံကြံတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ အကြံက လက်ပန်လှရှိအိမ်နှင့် ခြံဝိုင်းကို ရောင်းချပြီး အရင်းလုပ်ကြရန်ဖြစ်သည်။ အဖေနှင့်အမေတို့ကလည်း သဘောတူကြပါတယ်။ သားတွေကို ယုံကြည်တာလဲပါတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့မိသားစု အားလုံးလက်ပန်လှက အိမ်နဲ့ခြံကို ရောင်း၊ ဧရပ်ကွင်းကိုရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့ကြတော့သည်။ ကျွန်တော်

အောက်က ညီများလည်း ပါလာသည်။ သူတို့ကိုလည်း အစ်ကိုက ကျောက်ပညာသင်စေသည်။ ညီအငယ်ဆုံးနှစ်ယောက်ကတော့ ကျောင်းတက်နေကြဆဲဖြစ်သည်။ အားတဲ့အချိန် ကျောက်ဝင် သွေးခိုင်းပေါ့။

အိမ်ရောင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ အရင်းလုပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ကုန်သည်လုပ်ကြသည်။ အစ်ကိုက ကျောက်ဝယ်၊ ကျွန်တော်က ကျောက်သွေးပြီး မဲဆောက်သွားရောင်းဖြင့် အလုပ်လည်ပတ်နေကြသည်။ အမေနှင့် အဖေက ဈေးထဲတွင် ဆိုင်ခန်းငှားပြီး ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီးနဲ့ ရေအိုးများရောင်းသည်။ မဲဆောက်ခရီးစဉ်မှာလည်း သွားတဲ့လူကများလာတော့ ဧရပ်ကွင်းမှာ ကျောက်ဝယ် ခက်သလောက် မဲဆောက်မှာ လည်းကျောက်ဈေးကပေါ့ပြီး အရောင်းရခက်လာသည်။ ကျောက်ဈေးကကျ၊ ဘတ်ငွေဈေးက ကျလာ၍ ကျောက်ကုန်သည် ဘဝမှာ ရှုံးလိုက်မြတ်လိုက်ဖြင့်သာ သံသရာလည်နေပြန်တော့သည်။

ဒုတိယအကြိမ် ရွှေကုန်သည်

၁၉၉၀ ခုနှစ်ခန့်တွင် ယခင်ကွင်း ၃၀ ကွက်ရပ်အနီးတွင် ဦးချစ်မောင်မြောမှ ကွက်သစ် စပေါ်၍၊ ရွှေလုပ်ငန်းလုပ်သူများ ပြန်လည်ဖွံ့ဖြိုးလာကြသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုမှာ ကျောက်လုပ်ငန်းရပ်၍ ရွှေကုန်သည် ပြန်လုပ်ကြပြန်သည်။ ထိုအချိန်က ဦးချစ်မောင်မြောကွက်သစ်မှ ရွှေထွက်အားကောင်းပြီး ရွှေအင်းတူးသူတိုင်းနီးပါး အောင်၍ ရွှေရကြသည်။ ပထမတော့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုက ဧရပ်ကွင်းမှ နေ့သွား၊ ညပြန် ရွှေကောက်ကြသည်။ ညပိုင်းပြန်လာ၍ နောက်နေ့ မန္တလေးဆင်း ရွှေရောင်းပေါ့။

နောက်ပိုင်းအလုပ်က ကောင်းလာတော့ အမေတို့နဲ့ တိုင်ပင်

ပြီး မိသားစုလိုက် တောထဲပြောင်းသွားပြီး ရွှေကောက်ကြသည်။
အစ်ကိုက ဆိုင်ထိုင်ကောက်ပြီး ကျွန်တော်က မန္တလေးသွားရောင်း
ရသည်။ မန္တလေးမှ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူပြီး ရွှေထည်
ရောင်းသည် ရွှေဆိုင်ဖွင့်ကြပြန်သည်။ ရွှေတောဒေသ ဖြစ်ခြင်း၊
ရွှေထွက်အားကောင်းခြင်းတို့ကြောင့် ရွှေထည်ပစ္စည်းများမှာ
ရောင်းကောင်းလို့ လက်မလည်နိုင်တော့ပေ။

နေ့စဉ်တောထဲသွား၊ ညပြန်လာ၊ မနက်အစောကြီးထ၊
မန္တလေးသွားဖြင့် ထိုစဉ်ကကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းတွင် တစ်နေ့
လျှင်အိပ်ချိန် ၄ ၊ ၅ နာရီခန့်သာအိပ်ရသည်။ ကားပေါ်အိပ်၊
ကားပေါ်စားဖြစ်နေတော့သည်။ လုပ်ငန်းဖြစ်တော့ လူပင်ပန်းတာ
ကိုဂရုမစိုက်အားတော့ပေ။ လုပ်ငန်းလုပ်ကောင်းလို့ စီးပွားလေး
ဖြစ်မယ် ကြံကာရှိသေးသည် ကွက်ရပ်ကပျက်တော့သည်။ ကွက်
ရပ်တစ်ခုလုံး ဝမ်းပျက်ဝမ်းလျှောရောဂါများဖြစ်ပြီး မြို့နယ်က
မီးရှို့ပြီး နှင်၍ရွှေကွက် ရပ်ပျက်ပြီပေါ့-

လူတွေက ရောဂါတွေဖြစ်၊ ကွက်ရပ်ကပျက်တော့ ကျွန်တော်
တို့လည်း ဧရပ်ကွင်း ပြန်နားရပြီပေါ့။ ဒါနဲ့ဧရပ်ကွင်းမှာ ပြန်ပြီး
ရွှေဆိုင်ပြန်ဖွင့်ကြရင်း၊ ရွှေကောက် ရွှေထည်ရောင်း၊ ကျောက်ဝယ်
ကျောက်သွေး ပြန်လုပ်ကြပြန်သည်။ ကံဆိုးချင်တော့ ရွှေဈေးက
ကျပြန်ပြီ။ အရင်က တွင်းတောထဲမှာ ကိုယ်ရောင်းထားတဲ့ ရွှေ
ထည်ပစ္စည်းတွေက ကိုယ့်ဆီပြန်လာသွင်းလိုက်ကြတာ ဝယ်လို့
မနိုင်ဖြစ်သွားသည်။ ဝယ်ထားတဲ့ရွှေတွေ မန္တလေးဆင်းရောင်းရင်
ရှုံးပြန်ပြီ ဒီလိုနဲ့ ရွှေဆိုင်ပိတ်လိုက် ရပြန်တာပေါ့။

မူမတူသူနှစ်ဦး

အဲဒီအချိန်တုန်းက အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို ရွှေကုန်သည်
ကျောက်ကုန်သည်လုပ်နေပြီး ငယ်လည်း ငယ်တဲ့အရွယ်ဖြစ်နေ

တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ပျက်စီးမှာစိုးသည်။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို ရွှေရင်ကျော်ဝိုင်းထဲဝင်ခိုင်းသည်။ ကျွန်တော့် အောက်ကညီ ဇော်ဇော်ကတော့ ဝိုင်းထဲဝင်ပြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝိုင်းအကြောင်းသိနေသည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ပယောဂဆိုတာကို မယုံကြည်သူဖြစ်၍ ကျွန်တော် ဝိုင်းထဲဝင်ဖို့ငြင်းခဲသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် အစ်ကို ခိုင်းသမျှ မငြင်းခဲ။ ဒါပေမယ့်အကြိမ် ငြင်းခဲခြင်းဖြစ်သည်။

အစ်ကိုက ညီအစ်ကိုတွေကို သူ့သိ သူတတ်သလို သိစေတတ်စေချင်သည်။ ညီအစ်ကိုတွေကို လူရာဝင်စေချင်သည်။ ညီအစ်ကိုတွေ အကျင့်စာရိတ္တ မပျက်စီးစေချင်၍ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းထဲဝင်ခိုင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိပါသည်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုအယူအဆနှင့် ကျွန်တော့်အယူအဆက ဒီနေရာမှာ ကွဲပြားသွားသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်ကိုယ်ကို ယုံကြည်သည်။ အရင်ရွှေကျင်နေတုန်းကလည်း အရက်သမား ၊ ဖဲသမား ၊ ဘိန်းသမားများနှင့် ပေါင်းသင်းခဲ့ရပေမယ့် ကျွန်တော်ယောင်လို့တောင် မြည်းစမ်းမကြည့်ခဲ့ပါ။

အစ်ကိုကတော့ အရက် ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် လောင်းကစားကို ရွှေရင်ကျော်ဝိုင်းဝင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထိန်းသိမ်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ လူသာလျှင်ပဓာန၊ စိတ်သာလျှင်အဓိက ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်၍၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသိနှင့်ထိန်းသိမ်းခဲ့သည်။ အစ်ကိုက သူ့ပြောစကားနားမထောင် ဝိုင်းထဲမဝင်သဖြင့် သိပ်တော့ မကျေနပ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို အပြစ်မပြောပါ။ ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်နှင့် အစ်ကိုတို့၏ ယုံကြည်ချက်နှင့်ခံယူချက်မတူ ကွဲပြားကြပုံကို တင်ပြခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

အစ်ကိုသည် အလုပ်မရှိ၍ အလကားအိပ်နေတတ်သူတစ်

ယောက် မဟုတ်ပါ။ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုကို အမြဲတမ်း လုပ်နေ တတ်သည်။ အစ်ကိုအိမ်ဝင်းထဲတွင် ရေတွင်းတစ်တွင်း တူးထား သည်။ နွေရာသီဆိုလျှင် ဇရပ်ကွင်းက ရေရှားသည်။ အိမ်ခြံစည်း ရိုးဘေးတွင် အိမ်သာကိုဆောက်သည်။ ရေတွင်းနှင့်အိမ်သာ အနည်းငယ် နီးကပ်နေသည်။ ထိုအိမ်သာကို အစ်ကိုကချသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်သာကို ခဏခဏရွေ့ခိုင်းသည်။ အားတိုင်းအိမ်သာ ကို ကျွန်တော်တို့နှင့် ဟိုဘက်လှည့်၊ ဒီဘက်လှည့်လိုက်ရွေ့သည်။ အစ်ကိုအိမ်တောင်ဘက်နေထိုင်သူ ဦးကျော်ဆွေမှပြောသည် 'ရိုး ကတော့ အောင်ကြီးတို့ညီအစ်ကိုတွေမှ တကယ်နိုင်တာကွ' တဲ့။

ညီအစ်ကိုဆက်ဆံရေး

၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် စဉ့်ကူးမြို့နယ် ကျည်တောက်ပေါက်တွင် ရွှေကွက်သစ်များပေါ်၍ လူစည်ကားနေသည်။ ရွှေလုပ်ငန်း ကျောက်လုပ်ငန်းများ လုပ်ရင်းလုံးချာလိုက်နေသော ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတွေ အလုပ်ပြောင်းကြဖို့ဖြစ်လာပြန်သည်။ ရွှေလုပ်ငန်း မကောင်းတော့ ကျောက်လုပ်ငန်းကို အာရုံစိုက်လုပ်နေချိန်ဖြစ် သည်။ အစ်ကိုက မန္တလေးမှ ဆိုင်ကယ် လေးတစ်စင်းဝယ်ယူခဲ့ သည်။ SA အပြာ Honda အမျိုးအစားဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံး ဆိုင်ကယ် ဝယ်စီးနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုဆိုင်ကယ်လေးဖြင့် ကျောက်ကွက်ရပ်များသို့ သွားပြီး ကျောက်ဝယ်သည်။ အစ်ကိုက ဆိုင်ကယ်ဝယ်ခဲ့သော်လည်း သူ သိပ်မစီးပါ။ ကျွန်တော့်ကိုသာ ပေးစီးတာများသည်။ အစ်ကိုက ညီတွေကို ဦးစားပေး ရှေ့တန်းတင်တတ်သည်။ ထိုစဉ်က အစ်ကို ကို ကျွန်တော်တို့က ကိုလေးအောင်ဟု မခေါ်ဘဲ အများခေါ်သလို 'ဆရာအောင်'ဟု ခေါ်ကြသည်။ အစ်ကိုကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို

‘ဆရာမော်’၊ ‘ဆရာဇော်’ စသည်ဖြင့် ခေါ်တတ်သည်။ အစ်ကိုက ညီတွေကို ဘယ်တော့မှ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း မဆက်ဆံခဲ့။

အစ်ကိုအိမ်ထောင်မကျမီနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက်ပိုင်း ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်နှင့်အတွဲများသည်။ အစ်ကိုက ညီတွေကို သူ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်စားနေရလျှင် ညီတွေကို သတိတရရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တက္ကသိုလ် စတင်စဉ်အခါက ကျွန်တော့်ကို သူ ဝတ်သည့် အင်္ကျီ တက်ထရွန်အပြာရောင်လက် ရှည် အင်္ကျီ သံသီးရိုက်တစ်ထည်ကို ဝတ်ထားရာမှ ချွတ်ပေးခဲ့ဖူး သည်။ ထို့အပြင် ထိုအချိန်က ခေတ်စားနေသော PJ တံဆိပ်ကျင်း ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်ပါ ပေးခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ကတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်နေတော့ ကျွန် တော့်ကို ဂုဏ်မငယ်စေချင်သည့်ဆန္ဒဖြင့် သူ ပတ်နေသော စီကို ဖိုက်နာရီ အမဲရောင်လေးတစ်လုံးကို ပေးခဲ့သည်။ ပုဆိုးဆိုရင် လည်း ထိုခေတ်က ခေတ်စားတဲ့ မလေးရှားပုဆိုးများ ဝယ်ပေး သည်။ လိုအပ်သောပိုက်ဆံဆိုလျှင်လည်း မမော်စီသီအောင် တစ်မျိုး၊ မသီအောင်တစ်မျိုး အခါအားလျော်စွာ ထောက်ပံ့ပေး တက်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျောင်းပိတ်သည့်အခါတိုင်း အစ်ကိုဆီသွားပြီး ဝိုင်းလေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော်ကလည်းကျွန်တော်ပါပဲ။ အစ်ကိုအမြတ်တနိုးပေး ထားတဲ့ စီကိုဖိုက်နာရီလေးက ကျောင်းပိတ်လို့ အိမ်ပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာ လက်ပန်လှ အိမ်မှာ ပျောက်သွားပါလေရော၊ အိမ်ရှေ့ မှာ နာရီချွတ်ပြီး ထင်းပေါက်ပေးနေတာ အမေလည်းရှိပါတယ်။ အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကယူသွားတာပါ။ အဲဒါ အစ်ကိုသိတော့ ယမ်းပုံမီးကျဒေါသတွေဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆူလိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့် အမေက ရှင်းပြတော့ အစ်ကို စိတ်ပြေ

သွားပါတယ်။

တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်

အစ်ကို ဘာလုပ်ငန်းလုပ်လုပ် ကျွန်တော်အမြဲတမ်း တတွဲတွဲ ပါနေခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုတတ်တဲ့ အတတ်ပညာတွေ၊ အသိပညာတွေ အားလုံးနီးပါး ကျွန်တော်သိနေတာပါ။ အစ်ကို ကလည်း ကျွန်တော့်ကို အမြဲဂရုစိုက်သင်ကြားပေးနေခဲ့တာလည်း ပါတာပေါ့။ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါဘူး။ တခြား ညီအစ်ကိုတွေကိုလည်း အမြဲတစေ ဂရုစိုက်ကြည့်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်ကျွန်တော့်တို့ ညီအစ်ကိုတွေက အစ်ကိုနဲ့ဆိုရင် ဘာပဲ လုပ်ရ လုပ်ရ အမြဲတက်ကြွနေခဲ့ကြတာပါပဲ။

၁၉၉၁ခုနှစ်ကုန်ပိုင်းလောက်မှာ အစ်ကိုကကျည်တောက် ပေါက် သွားပြီး လေ့လာသည်။ ရွှေအရောင်းဝယ်လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးစားတော့သည်။ အစ်ကိုက သူ အရင်ပြောင်း သွားပြီး ကျွန်တော့်ညီအငယ်နှစ်ယောက်နှင့်လုပ်ငန်းစကြတော့ သည်။ ကျွန်တော်က ကျောင်းများပြန်ဖွင့်၍ တက္ကသိုလ်ပြန်တက် သည်။ ကျည်တောက်ပေါက် ကွက်ရပ်ထိပ်ဘက်တွင် နေရာတစ် နေရာဝယ်ယူ၍ အင်းသုံးပစ္စည်းများနှင့် ဒီဇယ်ခါက်ဆီများကို တင်ရောင်းသည်။ ရွှေက မဝယ်ရသေးပါ။ စဉ့်ကူးမြို့နယ်က ကိုယ်စားလှယ်ချပေးမှ တရားဝင် ရွှေအရောင်းအဝယ်လုပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လိုအပ်သောအရင်းအနှီးအတွက် ဆိုင်ကယ်ပြန်ရောင်း သည်။

ကျည်တောက်ပေါက်တွင်ရွှေဆိုင်ဖွင့်ရန် အစ်ကိုမှာ ဘာ ပစ္စည်းမှ ပါမသွားခဲ့ပါ။ ကျည်တောက်ပေါက်ကားဂိတ် ရောက် တော့ ဝါးဖြူတောင်ရွာမှ ကိုတင်ဆောင်ဆိုသူနှင့် တွေ့သည်။ ကိုတင်ဆောင်က ကျည်တောက်ပေါက်တွင် ရွှေကောက်ရင်း

ရုံးသဖြင့် ဆိုင်ပိတ်ပြီး ဝါးဖြူတောင်ပြန်ရန် ကားစောင့်နေချိန်ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုက အကျိုးအကြောင်းပြော၍ ကိုတင်ဆောင်ရဲ့ ဆိုင်နာမည်ဆိုင်းဘုတ်နှင့် အလေးချိန်ခွင်များကို ယူထား လိုက်သည်။ ကိုတင်ဆောင် ရွှေဆိုင်အမည်မှာ အောင်သမာဓိ ရွှေဆိုင် ဖြစ်သည်။

အစ်ကိုက ဇရပ်ကွင်းမှ ကျည်တောက်ပေါက်ပြောင်းသည့် အခါတွင် ဇရပ်ကွင်းမှ ကွမ်းယာဆိုင်ကိုပိတ်ပစ်ခဲ့တော့သည်။ အိမ်ကိုလည်း ရွှေထည်ပစ္စည်းရောင်းမည့်သူများကို အငှားချထားခဲ့သည်။ ထိုအိမ်ငှားများထံတွင် ကလေး ၃ ယောက်ကိုအပ်ထားခဲ့ပြီး ကျောင်းတက်စေသည်။ မမော်စီလည်း ကျည်တောက်ပေါက် ပြောင်းလိုက်သွားတော့သည်။ ရွှေမကောက်ရသေးခင် ကုန်စုံဆိုင်သဘောမျိုးဖွင့်ရာတွင် ရောင်းကောင်း၍ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ကို တိုးချဲ့ဖွင့်ရင်း ရွှေကောက်နိုင်အောင် အစ်ကိုကြိုးစားသည်။

ရွှေကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ပြီ

၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် အစ်ကို ရွှေကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က မြို့နယ်ရွှေဝယ်ယူရေး ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့မှ ရွှေဝယ်ကိုယ်စားလှယ်လိုင်စင် ထုတ်ပေးပြီး၊ ဝယ်ယူရရှိသော ရွှေများကိုလည်း မြို့နယ်သို့ ပြန်သွင်းရသည်။ ရွှေဈေးက အစိုးရသတ်မှတ်ဈေး ၁၆၅၀၀/- နှုန်းဖြစ်သည်။ မန္တလေးပေါက် ဈေးက ၁၈၀၀၀/- ခန့်ဖြစ်သည်။ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ခွင့်ရသည်နှင့် အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်ဆိုင်းဘုတ်ကို တင်၍ စတင်ဝယ်ယူခဲ့တော့သည်။ အစ်ကို အပေါင်းအသင်းကောင်းမှု၊ လူမှုရေးသိတက်မှုတို့ကြောင့် ရွှေဆိုင်က အချိန်တိုအတွင်း အောင်မြင်လာခဲ့သည်။

အစ်ကိုက အားလုပ်သည့်အချိန်များတွင် စာဖတ်သည်။ ဆရာ

ကြီးရွှေခေါင်းစာအုပ်များသည် အစ်ကိုအကြိုက်ဆုံးစာအုပ်များ ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုအကြိုက်ဆုံးနှင့် အမြဲတမ်းဖတ်သည့် စာအုပ် များအကြံဉာဏ်ဖြင့် ကြီးပွားရေးစာအုပ်ဖြစ်သည်။ အလွတ်နီးပါးရ သည်အထိ အစ်ကိုကဖတ်သည်။ ထိုစာအုပ်ထဲမှညွှန်ကြားသည့် အတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံခဲ့သည်။ အစ်ကိုသည် သူ၏လုပ်ငန်းများ ကိုအမြဲတမ်းဆန်းစစ်ပြီး တိုးတက်အောင် လုပ်အောင်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ထိုစာအုပ်ပါ အချက်အလက်များမှ ဘဝကြီးပွားတိုးတက် အောင် လိုက်နာရမည့် အချက်များကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးသည်။ အခြားဘာသာရေးစာအုပ်များကိုလည်း ဖတ်ရှုခဲ့သည်။ စာအုပ်များ ဖတ်ခြင်းက အစ်ကိုဘဝအတွက် အတွေးအခေါ်အကြံဉာဏ်များကို ဆန်းသစ်စေခဲ့သည်။

အစ်ကိုက သူ့မူအတိုင်း ရွှေကျင်လုပ်သားတွေ ဘာကြိုက် သလဲ စုံစမ်းပြီး၊ အကြိုက်ပေးပြီးစည်းရုံးသည်။ ရွှေချိန်သည့် အလေးစေ့များကို ကောင်တာပေါ် တင်ထားပေးပြီး စိတ်တိုင်းကျ ချိန်တွယ်စေသည်။ ဆိုင်ရှေ့ရောက်လာသူအားလုံးကို ဒူးယား၊ ဆေးလိပ်ဝေပေးသည်။ ကွမ်းယာကျွေးသည်။ ကလေးများကို ချိုချင်ဝေပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျည်တောက်ပေါက်ကွက်ရပ် အတွင်း အောင်သမာမိရွှေဆိုင်သည် အချိန်တိုအတွင်း မြန်မြန် အောင်မြင်လာတော့သည်။

ရွှေဆိုင်က အလုပ်ဖြစ်လာတော့ လူအင်အားမနိုင်တော့။ ကျွန် တော်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေ အားလုံးတက်ညီလက်ညီ ဝိုင်းလုပ် ကြသည်။ ညောင်ဝန်းရွာရှိ မွေးစားအစ်ကိုကြီး ကိုသန်းကျော်ကို ခေါ်ကြရတော့သည်။ အစ်ကိုကြီးကလည်း သူ့အိမ်က တောင်သူ လုပ်ငန်းကို ပစ်ထားခဲ့ပြီးလာ ဝိုင်းပေးရသည်။ အစ်ကိုကကျည် တောက်ပေါက် အဝင်ဝရှိ နေရာတစ်နေရာကို ဝယ်ယူပြီး အမေတို့

အတွက် ဆိုင်ဆောက်ပေးသည်။ ရောင်းချရန် ကုန်ပစ္စည်းများကို အဆင်သင့် ထည့်ပေးထားပြီးမှ ဇရပ်ကွင်းက အမေတို့ကို ကျည်တောက်ပေါက် ပြောင်းခိုင်းတော့သည်။

အမေတို့ကိုလည်း ရွှေဝယ်ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပြီး ရွှေကောက်သည့်လုပ်ငန်းကို တွဲဖက်လုပ်ကိုင်စေသည်။ အဝတ်အထည်နှင့် အင်းသုံးပစ္စည်းများ၊ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများနှင့် ဒီဇယ်၊ ဓါတ်ဆီတို့တင်ရောင်းသည်။ ဈေးရောင်းကောင်းသလို ရွှေကလည်း ကောက်မနိုင်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့မိသားစု စီးပွားဖြစ်လာကြသည်။ အမေတို့အတွက် လက်ပန်လှတွင် မြေတစ်နေရာ ဝယ်ပေးပြီး အိမ်တစ်လုံးပါ ဆောက်ပေးခဲ့သည်။

၁၉၉၂ ခုနှစ် ကျွန်တော် ကျောင်းပြီးသွားလို့ အိမ်ပြန်သည့် အခါတွင် အစ်ကို ဦးဆောင်သော အိမ်ရုံးစီးပွားရေးက အတော်လေးအဆင်ပြေနေပြီဖြစ်သည်။ အိမ်ရှိလူကုန်လည်း မအားကြရတော့။ စဉ့်ကူးမြို့နယ် ရွှေဝယ်ကိုယ်စားလှယ်များတွင် အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်မှ ရွှေအများဆုံးသွင်းနိုင်သူအဖြစ် နာမည်ရလာသလို ရွှေကိုယ်စားလှယ် ဦးအောင်ဆန်းဝင်းအဖြစ် လူသိများခဲ့တော့သည်။ ကျေးရွာအဆင့်၊ မြို့နယ်အဆင့်တို့တွင် လူရာဝင်၍ လူသိများလာတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ အောင်သမာဓိဆိုင်မှာ ရွှေဝယ်ယူအားကောင်းလာခဲ့ခြင်းမှာ အစ်ကို၏စည်းရုံးအားကောင်းခြင်း၊ မှန်မှန်ကန်ကန်၊ ရိုးရိုးသားသားဖြင့် စီးပွားရှာခဲ့ခြင်းတို့ကြောင့် အောင်မြင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အစ်ကိုကသူ့လုပ်ငန်းသူ့ဆိုင်ကို အမြဲတမ်းဘယ်လိုကြီးပွားတိုးတတ်အောင် လုပ်ရမလဲဆိုသည့် အတွေးမျိုးကို အမြဲတွေးနေခဲ့၍သာ ယခုကဲ့သို့အောင်မြင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အစ်ကိုက သူ့စီးချင်နေသော ဇီးရောင်း ဆိုင်ကယ်လေးတစ်စီးကို ပါကင်

ဖောက် ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ရွှေတစ်ဆယ်သားဘိုးနဲ့ညီမျှသော ငွေပေးရသည်။

ထိုအချိန်တွင် အစ်ကိုက ရွှေရင်ကျော်ဂိုဏ်းဆရာအလုပ်ကို နားလိုက်တော့သည်။ ဂိုဏ်းစည်းကမ်းများကို ဖောက်ဖျက်၍ ဂိုဏ်းဝင်အဖြစ်မှ ထွက်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ပါ။ ပယောဂကုခြင်းကိုရပ်လိုက်ပြီး ဂိုဏ်းကပေးထားသော ဆေးတော်၊ စုပုံတော်များကို ဂိုဏ်းဆရာများထံသို့ သေချာစွာ ပြန်အပ်ပေးခဲ့သည်။ ဂိုဏ်းသစ္စာကိုကား ယနေ့ထိ မဖောက်ဖျက်သေးပါ။ စီးပွားရေးလောကထဲသို့ ထဲထဲဝင်ဝင် ရောက်ရှိလာသောကြောင့် ဂိုဏ်းလုပ်ငန်းများကို အချိန်ပေး မလုပ်နိုင်တော့၍ဖြစ်သည်။

လေလံပိုင်

ရွှေကိုယ်စားလှယ်လုပ်နေစဉ် ရွှေထုတ်လုပ်သည့်အကွက် တစ်ကွက်ကို လေလံဆွဲဖြစ်ခဲ့သည်။ ဇရပ်ကွင်းမှ အသိမိတ်ဆွေများက သူတို့တူးနေသော အင်းနေရာမှာ လေလံမရှိဘဲ လွတ်နေသည်။ အင်းကရွေပါ၍ အခြေနေကောင်းလာသည့်အခါတွင် ဆိုင်သို့ ရွှေရောင်းလာရင်း အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၍ လေလံဆွဲခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ အစ်ကိုက သေသေချာချာ 'ဂဗဗနဏ' ဘာမှ မသိဘဲ ကြမ်းခင်းဈေး ၁၃၀၀၀/- သတ်မှတ်ထားသော ထိုလုပ်ကွက်ကို ဈေးပြိုင် လေလံဆွဲယူရာတွင် အမြင့်ဆုံးဈေး ၁၃၀၀၀၀/- ကျပ်ပေး၍ အရဆွဲယူခဲ့သည်။ နေရင်းထိုင်ရင်း လေလံကွက်ပိုင်ဖြစ်သွားပြန်သည်။

အကွက်အမှတ်(၄/၁၃၁)ဖြစ်သည်။ လေလံစုအနေဖြင့် အင်းများမှမြူး(၃ပုံ၁ပုံ)ရရှိ၍ ရွှေမှာအတော်အသင့်ပါသဖြင့် အတော်လေးအကျိုးဖြစ်ထွန်းခဲ့သည်။ ထိုလေလံကွက်မှထွက်သော မြူးများကို ကြိတ်ခွဲရန်အတွက် ကားလမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် မြေ

ဝယ်ပြီး ကျောက်ကျိတ်စက်တည်ရပြန်သည်။ အလုပ်က တဖြည်း
ဖြည်းခြင်း ပိုကြီးကြီးလာတော့သည်။ အိမ်ရှိလူကုန် မအားရ
တော့ပါ။

ရွှေကိုယ်စားလှယ်လုပ်ရာတွင် တစ်နေ့ကုန် ဝယ်ယူရရှိသော
ရွှေများကို အစိုးရရွှေကိုယ်စားလှယ် ရွှေလှော်ဖိုများသို့သွား၍
သန့်စင်ပြီးရရှိသော မီးလင်းရွှေများကို မြို့နယ်ရွှေဝယ်ယူရေးကြီး
ကြပ်အဖွဲ့သို့ တစ်ကျပ်သားလျှင် ၁၆၅၀၀/- နှုန်းဖြင့် နေ့စဉ်သွင်း
ရသည်။ ရွှေကိုယ်စားလှယ်တွေက ဈေးနည်းတဲ့အစိုးရကို မသွင်း
လိုကြပါ။ အစိုးရရွှေဈေးနှုန်းနှင့် ပြင်ပရွှေပေါက်ဈေးသည်
အနည်းဆုံး တစ်ကျပ်သားကို ၂၀၀၀ ၊ ၃၀၀၀ ခန့်ဈေးကွာသည်။
မန္တလေးသွား၍ရောင်းလျှင် အမြတ်က သိသိသာသာရရှိသည်။

အလုပ်ခွဲခြားလုပ်ကိုင်ခြင်း

နေ့စဉ် ရွှေဝယ်အားလည်း တက်လာသည်။ အိမ်မှာရှိသောငွေ
အရင်းအနှီးဖြင့် မလည်ပတ်နိုင်တော့ပေ။ ရွှေပို့ထားပြီး လှော်ဖိုက
ငွေကြိုယူရသည်။ မန္တလေးသွားလှော်သည့်ရွှေအိုးက ညနေမှ
ရောက်မည်ဖြစ်သည်။ နေ့လည်ပိုင်းတွင် ရွှေဆိုင်က ရောင်းသူများ
နှင့်ပြည့်နေတော့သည်။ ဈေးတန်းရှိကုန်စုံဆိုင်များသို့သွား၍ နေ့စဉ်
ငွေဈေးရသည်။ ကျည်တောက်ပေါက်ဈေးတန်းရှိ ကုန်စုံဆိုင်များ
သည် ကျွန်တော်တို့နေ့စဉ် ငွေဈေးယူသည့် ဘဏ်အသေးစားများ
များလိုဖြစ်လာတော့သည်။ ဆိုင်သမားများလာလည်း ကူညီသည်။
ဆိုင်ရွှေလာရောင်းသည့် ရွှေလုပ်သားများကိုလည်း အစ်ကိုကမိမိ
ဆိုင်မှ တစ်ခြားဆိုင်ပြောင်းမသွားအောင်စည်းရုံးသည်။ ရောင်းချ
သည့် ရွှေအလေးချိန်ပေါ်မူတည်ပြီး မလေးရှားပုဆိုး ၊ စတီးချိုင့်၊
ဖီးလ်ဂျက်ကက်စသည့်တို့ကို လက်ဆောင်ပေးသည်။ အင်းပိုင်ရွှေ
လုပ်သားများလည်း အကြိုက်တွေ့ကြတော့သည်။ တစ်ချို့ ရွှေအင်း

အောင်ကြသည့်အင်းပိုင်များကလည်း ရွှေလာရောင်းပြီး ငွေပြန် မယူသွားကြဘဲ ငွေဘောက်ချာသာ ပြန်ယူသွားတက်ကြသည်။ အစ်ကိုအတွက် အရင်းထုတ်ပေးထားကြသလိုဖြစ်၍ ကျေးဇူးတင် ရပါသည်။

ရွှေဆိုင်၏ အဓိက စာရင်းဇယားများနှင့် ရွှေဝယ်ယူခြင်းကို အစ်ကိုကြီးသန်းကျော်မှ အဓိကလုပ်ကိုင်သည်။ ထိုစဉ် ရွှေစာရင်း၊ ငွေစာရင်းများ လယ်ဂျာများကို ကိုကြီးသန်းကျော်ကပဲ နေ့စဉ် လုပ်သည်။ ကိုလေးအောင်က ရွှေလုပ်သားများနှင့်လူမှုဆက်ဆံ ရေး၊ စည်းရုံးရေးများကိုလုပ်သည်။ မြို့နယ်လူကြီးများနှင့် အဆင် ပြေအောင်ပေါင်းသင်းရသည်။ ကျွန်တော်က နေ့စဉ် ဝယ်ယူရရှိ သော ရွှေများမှ မန္တလေးသွားရောင်းမည့်ရွှေများကို နေ့စဉ်အဆင် ပြေသလို သွားနေရသည်။

ဂျီ(ချေ)မွေးခြင်း

နေ့စဉ်ဝယ်ယူရရှိရွှေများမှ အရင်းအနှီးတိုးရန်အတွက် ရွှေများ ကို နေ့စဉ်စုဆောင်းသည်။ ငွေက လိုလာလိုက်၊ စုထားသည့်ရွှေ ကလေး ထုတ်ရောင်းလိုက်ဖြစ်နေသည်။ သမင်မွေးရင်း ကျားစား ရင်း ဆိုသလိုဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုက ‘တို့ဟာက သမင်မွေးတယ်လို့မပြောနဲ့၊ ကျားက ခဏခဏ စားသွားတယ်၊ ဂျီမွေးတယ် လို့ပြောရအောင်၊ ဒါမှတို့စုရွှေဟာ တော်တော်များ များစုမိမှာ’ လို့ ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့က စုရွှေကို ဂျီ(ချေ)ဟု အလွယ်တကူပြောကြသည်။

အစ်ကိုက အရင်းအနှီးများများရအောင် ဂျီ(ချေ)ကိုဂရုတစိုက် အမြဲစုသည်။ အရင်းအနှီးများများဖြင့် အလုပ်ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်အောင်ကြိုးစားသည်။ ထို့အပြင် ကျည်တောက်ပေါက်မှ မန္တလေးသို့တက်ပြီး စီးပွားရေး လုပ်ချင်သည့်အတွေးများ ရှိနေ

သည်။ ထိုကြောင့် သူ၏အိမ်ခန်းဘီဒိုနံရံတွင် မြေဖြူဖြင့်ဘယ်နေ ဘယ်ရက်တွင် မန္တလေးသို့ပြောင်းရွှေ့မည်ဟု ရေးထားသည်။ ညစဉ် အိပ်ရာဝင်တိုင်း ဘုရားဝတ်ပြု ပုတီးစိပ်ပြီးသည့်အခါတွင် ထိုစာတမ်းကို အသံထွက်ဖတ်ပြီးမှ အိပ်လေ့ရှိသည်။

၁၉၉၃ ခုနှစ် တစ်နှစ်ပတ်လုံး လုပ်ငန်းလုပ်ကောင်းသည်။ လက်ပန်လှတွင် အမေတို့အတွက် နံကပ်အိမ်တစ်လုံးဆောက် ထားပြီး ရေ၊ မီး၊ ဖုန်းအသင့်တပ်ပေးသည်။ အဖေနှင့်အမေတို့ အတွက် စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင်လုပ်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ စုထားတဲ့ ဂျီ(ချေ)တွေလည်း အတော်များများစုနိုင်ခဲ့သည်။ ဟိုင်းလပ်ကား တစ်စီးဝယ်ဖြစ်သည်။ အမေကညီအငယ်ဆုံးနှစ် ယောက်ကို အလှူပေးချင်နေသည်။ အစ်ကိုက အမေစိတ်တိုင်းကျ အလှူကို လုပ်ပေးခဲ့သည်။ အမေတို့၊ အဖေတို့စိတ်ချမ်းသာကြ၍ ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်ချမ်းသာကြရပါသည်။

၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် အမေတို့နှင့်အစ်ကို စီးပွားခွဲကြသည်။ စာရင်းရှင်းတမ်းတွေ ဘာတွေလုပ်နေကြတာမျိုး မဟုတ်ပါ။ သူ့ အိမ်ရှိတာ သူယူ၊ ကိုယ့်အိမ်ရှိတာ ကိုယ်ယူကြပြီး လက်ပုံခွဲ ခွဲ ဝေယူကြခြင်းဖြစ်သည်။ အမေတို့ အဖေတို့လည်း လက်ပန်လှ ပြန်ပြီး နားကြတော့သည်။ အစ်ကိုက သူ့သမီးအကြီးနဲ့အငယ်ကို အမေနဲ့ လက်ပန်လှတွင်ထားပြီး ကျောင်းတက်ခိုင်းသည်။ ထိုနှစ် ထဲမှာပဲ စဉ့်ကူးမြို့နယ် ရွှေကိုယ်စားလှယ်များလည်း ပြဿနာ ထတက်တော့သည်။ ပြင်ပရွှေဈေးများကလည်း တက်လာပြီဖြစ် သည်။

စုပေါင်းကောင်တာ

အစိုးရဈေးကလည်း ၁၆၅၀၀/- ဈေးမပြောင်းသေးပေမယ့် မန္တလေးမှာက ရွှေဈေးက ၂၀၀၀၀/-ကျော်ဖြစ်နေသည်။ ထို

ကြောင့် ကျည်တောက်ပေါက်ဒေသတစ်ခုလုံးကို အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုမှ မြို့နယ်နှင့်ပေါင်းပြီး လက်ဝါးကြီးအုပ် သိမ်းပိုက်ချင်နေ သည်။ ထို့ကြောင့် ကျည်တောက်ပေါက်ရှိ ရွှေဝယ်ကိုယ်စား လှယ်၂၅ဦးမှာ စုပေါင်း၍ ကောင်တာတစ်ခုတည်း ဖွဲ့စည်းလိုက် ကြတော့သည်။ မြို့နယ်အဖွဲ့အစည်းနှင့် သိပ်အစေး မကပ်ကြ တော့ဘဲ မယကနှင့်စုပေါင်းကောင်တာအဖွဲ့တို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်သူတိုင်ဖြင့် ပြဿနာဖြစ်ကြတော့သည်။

အစ်ကိုတို့ စုပေါင်းရွှေကောင်တာအဖွဲ့ကလည်း ဝယ်ရသမျှ ရွှေများကို မြို့နယ်သို့ အားလုံးမသွင်းကြ တော့ဘဲ မန္တလေးဆင်း ရောင်းကြသည်။ ရွှေအလေးချိန်က များလာသဖြင့် တာဝန်ယူချင် သူက နည်းသည်။ အစ်ကိုက စုပေါင်းအဖွဲ့ကို အကြံပေးသည်။ မန္တလေးတွင် အဖွဲ့ပိုင် လှော်ဖိုတစ်ခု ထူထောင်ကြရန်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်က ရွှေလှော်ချွတ်သည့်ပညာကိုကျွမ်းကျင် စွာ တတ်မြောက်ထားပြီးဖြစ်၍ အစ်ကိုက ထိုလှော်ဖိုအား တာဝန် ယူလုပ်ကိုင်ရန် တာဝန်ပေးသည်။ အစ်ကိုကျေးဇူးဖြင့် ကျွန်တော် လည်း မန္တလေးတွင် ရွှေလှော်ဖိုဆရာနှင့် လှော်ဖိုတာဝန်ခံဖြစ်လာ တော့သည်။

စုပေါင်းအဖွဲ့နှင့် မန္တလေးတွင်လှော်ဖိုလုပ်ငန်း ၃ လခန့်ရှိလာ သည့်အခါတွင် ရွှေဝယ်ယူရေးအဖွဲ့ကို မြို့နယ်မှဖျက်သိမ်းလိုက် တော့သည်။ ထို့ကြောင့် စုပေါင်း ရွှေကောင်တာအဖွဲ့ကြီးနှင့်အတူ ရွှေလှော်ဖိုပါ ဖျက်တော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ကျည်တောက် ပေါက်ပြန်ပြီး ရွှေပြန်ကောက်ရသည်။ ထိုအချိန်က ကွင်း ၃၀ဗွက် တောဒေသတွင် အင်းဗြဲမုန်စုပ်စက်လုပ်ငန်းများ အလုပ်ဖြစ်နေကြ သည်။ ကျွန်တော် ဗွက်တောသွားပြီး မုန်စုပ်စက်ဖြင့်ရွှေကွင်းသည်။ အစ်ကိုက ကျည်တောက်ပေါက်မှာကျန်ခဲ့သည်။ အစ်ကိုကြီး

သန်းကျော် ဦးစီးပြီး အစ်ကိုက ရွှေကောက်ဈေးရောင်းနေသည်။

ကျည်တောက်ပေါက်တွင် ရွှေကောက် ဈေးရောင်းနေစဉ်က တစ်နေ့တွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးမှ မမော်စီ ထံ ရွှေလက်ကောက်အတူ များကို ပေါင်သွားခဲ့သည်။ အစ်ကို သိသောအချိန်တွင် လာပေါင် သည့်အမျိုးသမီးက မရှိတော့။ ဘယ်နေ့မှန်းမသိသဖြင့် အဆုံးထား လိုက်ရသည်။ တစ်နေ့တွင် ထိုအမျိုးသမီးကို မမော်စီက ဈေးထဲ တွင်တွေ့ရာ ဝိုင်းဖမ်းပြီး လက်ကောက်အတူများကို ပြန်ရွေးခိုင်း ရာမှ အလျော်ငွေများ ပြန်ရခဲ့သည်။ ထိုငွေများကို အစ်ကိုက မသုံးချင်သဖြင့် ၎င်းငွေဖြင့် ကျောက်ကြိတ်စက်တစ်လုံးထောင်၍ ရသမျှငွေများကို ကျည်တောက်ပေါက်ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဆွမ်းစား ကျောင်းဆောင်တစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ဗွက်တောမှာ မုန်စုပ်စက်မောင်းနေစဉ် ကျွန်တော် အိမ်ထောင် ကျသည်။ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို မိန်းမ လိုက်တောင်းပေး သည်။ ကျွန်တော် မိန်းမသွားတောင်းရတာက မိုးကုတ်ဖြစ်သည်။

ဆွမ်းစားကျောင်း

အောင်သမာမိ

ကျွန်တော်မင်္ဂလာပွဲကိစ္စများ အားလုံးကို ကိုလေးအောင်က တာဝန်ယူ စီစဉ်ပေးသည်။ တစ်နယ်တစ်ကျေးတွင် မင်္ဂလာဆောင်ရသော ကျွန်တော်အတွက် အစ်ကိုအစ်မအဖွဲ့များ၊ အစ်ကိုကျေးဇူးများကြောင့် ဘယ်နေရာမှာမှ မျက်နှာမငယ်ရဘဲ ဆွေမျိုးများ အပေါင်းအသင်းများဖြင့် ကျွန်တော်မင်္ဂလာပွဲ စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ပြီးခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော် မင်္ဂလာဆောင်ပြီး နောက်နှစ်ရက်တွင် ဒုရဲအုပ်သင်တန်းကို သွားတက်ခဲ့ရသည်။ အမှန်က ကျွန်တော်က ထိုသင်တန်းကို မတက်ချင်ပါ။ အမေတို့ အဖေတို့က တက်စေချင်၍ ကျွန်တော်ကို အရာရှိဖြစ်စေချင်သည့်ဆန္ဒကြောင့် ကျွန်တော် သွားတက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကွင်း(၃၀)ဗွက်တောတွင် ကျွန်တော်မှန်စုပ်စက်က အဆင်ပြေပြီး ရွှေကရနေသည်။ အိမ်ထောင်ကျစ ဇနီးသည်နှင့် အောင်မြင်နေသော လုပ်ငန်းများကိုထားခဲ့ရပြီး ကျွန်တော်သင်တန်းကို မသွားချင်ဘဲ မိဘစိတ်ချမ်းသာအောင် သွားတက်ခဲ့သည်။

၁၉၅၅ သင်တန်းတက်လို့ ပြီးခါနီးတွင် ကျွန်တော် သင်တန်းမှာ လုံးဝမပျော်တော့ အိမ်ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ သင်တန်းပြီးအောင်လည်း ဆက်မတက်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေတို့ ၊ အဖေတို့ကို ကျန်းမာရေးမကောင်း၍ ပြန်လာပြီးနားသည်ဟု ညာပြောခဲ့သည်။ သင်တန်းမှ ၂၁ ရက်ကျော် ကြာသည့်အခါတွင် ရဲပြေးအဖြစ် ကြေညာတော့သည်။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော် သင်တန်းကျောင်း ပြန်သွားပြီး ရဲအက်(၄၃)ဖြင့် တရားစွဲခံ၍ လစာတစ်ဝက်ကျော်(၅၀၀/-) ဒဏ်ရိုက်ခံရပြီး ဖြေရှင်းလိုက် ရသည်။

ကျွန်တော်ရဲသင်တန်းက အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးတော့ အလုပ်က ယောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေသည်။ ကွင်း(၃၀)ဗွက်တောက မှန်

စုပန်စက်လုပ်ငန်းကလည်း ပျက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ကျည်တောက်
ပေါက်တွင် ဆိုင်ယာနိုက် ဖြင့် ရွှေထုတ်လုပ်သော ရွှေချက်ကန်လုပ်
ငန်းများ လုပ်ကိုင်နေကြသည်။ ကျွန်တော်က ရွှေချက်ကန်လုပ်ငန်း
လုပ်ပြန်သည်။ ရွှေ(၁)ကျပ်သား သုံးသောင်းကျပ်ဈေးခန့်ရှိချိန်တွင်
ရွှေချက်ကန်ပညာကို (၃)သိန်းပေးပြီး သင်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်
တွင် အစ်ကိုက မန္တလေး အမတ်တော်ဝင်းထဲတွင် မြေတစ်ကွက်ကို
ဝယ်ယူထားပြီးဖြစ်သည်။

မန္တလေးမှာ အခြေချ

ထိုအချိန်တွင် အစ်ကိုက မန္တလေးပြောင်းနေရန် ဆန္ဒပြင်းပြ
နေသည်။ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုက ကျွန်တော်နှင့် အစ်ကိုကြီးသန်း
ကျော်တို့ကိုပြောသည်။ ‘မန္တလေးမှာ ရွှေလှော်ဖို့ လုပ်မယ်၊ အဲဒါ
မင်း ဦးစီးပြီးလုပ်မလား’ တဲ့။ ‘အစ်ကိုကောင်းမယ်ထင်လို့ စီစဉ်
ရင် ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး’ ကျွန်တော်ကပြန်ပြောသည်။ ဒါနဲ့
ကျွန်တော်ရယ်၊ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုကြီးသန်းကျော်ရယ်၊ မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက်ရယ် (၄)ဦးစပ်ရယ်ယာ ရွှေလှော်ဖို့လုပ်ငန်းကို
မန္တလေးမြို့တွင် စတင်လုပ်ဖြစ်ကြသည်။ ‘အောင်သမာဓိ’ ရွှေ
သန့်စင်လုပ်ငန်းကို မန္တလေးမြို့တွင် စတင်လုပ်ဖြစ်ကြသည်။

အောင်သမာဓိ ရွှေသန့်စင်လုပ်ငန်းကို စတင်လုပ် ဖြစ်တဲ့နေရာ
က ကျွန်တော်တက္ကသိုလ်တက်တုန်းက နေခဲ့တဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း
တွင်ဖြစ်သည်။ အိမ်တော်ရာဘုရားတောင်ဘက် ဒက္ခိဏာဝန်တိုက်
စဉ်ကူးကျောင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ရယ်၊ အစ်ကိုသန်းကျော်
နှင့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးတို့ (၃)ယောက်က မန္တလေးမှာနေပြီး လုပ်ငန်း
လုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ (၆)လလောက်ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ထဲ
မှာပါတဲ့ မိတ်ဆွေကဖောက်လာသည်။ လုပ်ငန်းအပေါ်မှာ
ပြဿနာ အနည်းငယ်ရှိလာသည်။ လုပ်ငန်းကအလုပ်ဖြစ်သည်။

လူက အဆင်မပြေချင်ဖြစ်လာသည်။

ထိုကိစ္စကို အစ်ကိုမန္တလေးလာတော့ ကျွန်တော်က ပြောပြသည်။ 'ဒီလူနဲ့က ရေရှည်ဆိုရင်တော့ အလုပ်မှာ ထိခိုက်နိုင် တယ်၊ ဒီလူနဲ့ ဆက်ပြီးလက်မတွဲချင်တော့ဘူး' လို့ ပြောပြသည်။ အစ်ကိုက ဘယ်လိုသဘောပေါက်သွား သလဲတော့ ကျွန်တော်မသိ ဘူး။ အစ်ကိုက 'အင်း...အင်း' ဆိုပြီး ပြန်သွားသည်။ နောက် တစ်လလောက်နေတော့ အစ်ကိုက အစ်မတော်ဝင်းထဲရှိသူ့မြေထဲ တွင် အိမ်တစ်လုံးဆောက်သည်။ ကျွန်တော်က ဘုန်းကြီးကျောင်း တွင် အောင်သမာဓိနာမည်ဖြင့်လျော်ဖို ဆက်လုပ်နေသည်။ အစ်ကိုက သူ့အိမ်ပြီးခါနီးတွင် ကျွန်တော် တို့အလုပ်ထဲမှ ဘာတစ် ခုမှ အကျိုးအမြတ် ခွဲမယူဘဲ ထွက်သွားသည်။

ပထမဆုံးရွှေမှု

ရွှေလှော်ဖိုလုပ်လို့(၆)လလောက်အကြာတွင် သူ့ခိုးမှု ပြဿနာ တစ်ခု တက်သည်။ လက်ပန်လှရွာမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ကျွန် တော်ထံသို့ ရွှေ ၇ ကျပ်သားလာရောင်းရာ ကျွန်တော်က ပေါက် ဈေးအတိုင်းဝယ်ထားလိုက်သည်။ နောက်၃လခန့်ကြည့် အခါတွင်မှ လက်ပန်လှ ရဲက ထိုသူ့အားလက်ထိပ်ခတ်၍ ကျွန် တော်ဆီလာပြီး ထိုသက်သေခံရွှေအား လာသိမ်းသည်။ တရားခံ နှင့်ရဲတို့ကလည်း ကိုယ့်တစ်ရွာထဲနေသူများဖြစ်၍ သိနေကြသဖြင့် အားနာနေကြသည်။ သက်သေခံပစ္စည်းက လည်းမအပ်၍မဖြစ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ထိုရွှေကို ရောင်းပြီးဖြစ်နေသည်။

ထိုနေ့မှ အစ်ကိုကလည်း မန္တလေးရွှေလာချွတ်သည့်နေ့ ဖြစ် သည်။အစ်ကိုကကျွန်တော်ကိုမေးသည်။ 'မင်းကရဲပညာသင် လာတဲ့သူဆိုတော့ ဒီသက်သေခံပစ္စည်းက မအပ်ပဲနေလို့မရဘူး လား' တဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း အစ်ကိုကိုရှင်းပြသည်။ အမှုရယ်။

သက်သေခံပစ္စည်းရယ်၊ တရားခံရယ်ထင်ရှားနေရင် သက်သေခံ ပစ္စည်းက ဖျောက်ဖျက်လို့မရဘူး ပေးကိုပေးရမှာ ၊ သက်သေခံ ပစ္စည်းအပ်မပေးရင် ကိုယ်လည်း တရားခံထဲမှာ တွဲပါသွားလိမ့် မယ်' လို့ရှင်းပြတော့ အစ်ကိုကတစ်မျိုးကြံဆသည်။ ထိုရွှေကို ရောင်းပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် အခုပေးစရာကလဲမရှိသည့်အတွက် အစားပေးရမည်။

ဒါနဲ့ကျွန်တောတို့က ထိုရွှေကို ထုတ်လုပ်ရောင်းချ သော မူလရွှေဆိုင်သို့သွား၍ ဝယ်ယူပြီးဘောက်ချာနှင့်တကွ ရဲလက်သို့ သက်သေခံပစ္စည်းအတွက် အစားထိုးပေးအပ်ပါကြောင်းကို ရှာဖွေပုံစံတွင်း ရေးသွင်းလက်မှတ်ရေးထိုးပြီး အပ်ပေးလိုက်သည်။ ရှာဖွေပုံစံမိတ္တူတစ်ဆောင်လည်း တောင်းယူထားလိုက်သည်။ အမှုကို လည်းစဉ် ကူးမြို့နယ်တရားရုံးတွင် ရှေ့နေငါးပြီးရင် ဆိုင်ခဲ့သည်။ အမှုပြီးသည့်အခါတွင် တရားရုံးမှတရားခံ အား ထောင်ဒဏ်ချမှတ်၍ သက်သေခံပစ္စည်းအား ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပေး သည်။

တရားလိုများဘက်မှ သက်သေခံပစ္စည်းအား ကျွန်တော်တို့ သို့ ပြန်ပေးခြင်းကို မကျေနပ်၍ ခရိုင်၊တိုင်း အဆင့်ဆင့်မှ နောက် ဆုံး တရားရုံးချုပ် ၃ ပါးထိုင်ခုံနားအထိ ရောက်သွားခဲ့ရသည်။ တရားရုံးအသီးသီးမှလည်း သက်သေခံပစ္စည်းသည် မူလပစ္စည်း မဟုတ်ဘဲ အစားထိုးပစ္စည်းဖြစ်နေခြင်း၊ ဝယ်ယူစဉ်ကလည်း ပေါက်ဈေးဖြင့် ရိုးသားစွာဝယ်ယူခဲ့ခြင်းနှင့် ဝယ်ယူသည့် ဘောက် ချာပါပြေစာ စာအုပ်အား ကြည့်ရှု၍ သိရှိနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် မူလမြို့နယ်တရားရုံးမှ ချမှတ်သည့်အမိန့်အတိုင်း တရားလိုအား ပစ္စည်းမပေးဘဲ ကျွန်တော့်တို့ကိုသာ ပေးရန်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ၂၀၀၀ ပြည့် နှစ်တွင် ၎င်းအမှုအား နိုင်ငံဘော်တရားရုံးချုပ်မှ

ဆုံးဖြတ်၍ စီရင်ထုံးပြုခဲ့သည်။

ဤအမှုသည် ကျွန်တော်တို့ ရွှေလုပ်ငန်းစတင်လုပ် ချိန်မှစ၍ ပထမဦးဆုံးကြုံတွေ့ရသောအမှုဖြစ်သည်။ အစ်ကိုက ဥပဒေ အကြောင်းတော့ ထိုအချိန်ကနားမလည်ခဲ့ပေ။ သို့သော် သူ့ပစ္စည်း၊ သူ့အကျိုးစီးပွားလို လုံခြုံမှုရှိအောင် ဘယ်လို ကာကွယ်ရမလဲ ဆိုသည့် အတွေးအမြင်ရှိခဲ့၍သာ သက်သေခံပစ္စည်းကို ပြန်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အစ်ကိုသည် ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ဘယ်သောအခါမှ လွယ်လွယ်နှင့် အလျော့ပေးတက်သောအကျင့် မရှိခဲ့သလို၊ ပြဿနာကို မိမိအတွက် အခွင့်အရေး၊ အခွင့်လမ်းဖြစ်အောင် အသုံးချတက်သည်။

၁၉၉၆ ခုနှစ်တွင် အစ်ကိုက မန္တလေး စပြောင်းခြင်းဖြစ်ပြီး အစပထမတွင် အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်းနှင့် အလုပ်သာ ပြောင်းလာပြီး မမော်စီက ကျည်တောက်ပေါက်တွင် ဈေးရောင်း ရွှေကောက်ဖြင့် ကျန်နေခဲ့သည်။ ထိုနှစ်တွင် အစ်ကိုကြီးသန်းကျော်က သူ့ကလေးများကို ရှင်ပြုနားသအလှူလုပ်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ မိသားစုနှင့် တိုင်ပင်ပြီး အလှူရက်ပင် သတ်မှတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ အစ်ကိုကြီးသန်းကျော် အလှူမဖြစ်ခဲ့ဘဲ ဆိုင်ကယ်အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်၍ ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ အစ်ကိုကြီးအလှူအတွက် ဝယ်ထားသောပစ္စည်းများကို အစ်ကိုကြီးအသုဘတွင် အသုံးပြုလိုက်ရသည်။ အစ်ကိုသန်းကျော်ဆုံးပြီးမှ ကိုလေးအောင်က သူ့မိသားစုအားလုံး မန္တလေးအပြီး ပြောင်းကြခြင်းဖြစ်သည်။

အစ်ကိုမန္တလေးပြောင်းသည့်အခါတွင် ကျည်တောက် ပေါက်ရှိ ယခင်က ရွှေလက်ကောက်အတုပေါင် သူများထဲမှ ရရှိသောငွေဖြင့် ဆောက်ထားသည့် ကျောက်ကြိတ်စက်နှင့် ခြံမြေကို ထိုစက်တွင် တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်နေသည့်တပည့်ဖြစ်သူအား အပိုင်ပေး

ထားခဲ့သည်။

အစ်မတော်ဝင်းထဲတွင် အိမ်ဆောက်ပြီးသွားတော့ အစ်ကိုက မိသားစုလိုက် မန္တလေးကို အပြီးပြောင်းခဲ့တော့သည်။ ရွှေလှော်ဖိုကို ထိုအိမ်တွင် အောင်သမာဓိအမည်ဖြင့်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် အစ်ကိုကြီးတို့က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ လှော်ဖိုဖြင့်နေကြဆဲဖြစ်သည်။ အစ်ကိုက အစ်မတော်ဝင်းထဲမှာ သူ့ကိုယ်ပိုင်လှော်ဖိုဖြင့်တော့ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ကို ရပ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ဝန်းသို၊ နမ့်ခမ်းသို့သွားပြီး ရွှေကျင် ရွှေတူး သွားလုပ်သည်။

အစ်မတော်ဝင်းထဲတွင် လှော်ဖိုလုပ်ငန်းကအဆင် ပြေသည်။ ကျည်တောက်ပေါက်၊ နွယ်ရုံ၊ ဇရပ်ကွင်းတို့မှ ကုန်သည်များ၊ မိတ်ဆွေများ အားပေးမှုဖြင့် လုပ်ငန်းအောင်မြင်လာခဲ့သည်။ အစ်ကိုက ကျည်တောက်ပေါက် ရွှေဆိုင်ကို မရပ်ဘဲ မမော်စီညီမ တစ်ယောက်ကို ချန်ထားခဲ့ပြီး ဆက်ဖြင့်ထားသည်။ အစ်ကိုအိမ်မှာ တယ်လီဖုန်းမရှိ၍ ဆက်သွယ်ရေးလွယ်ကူစေရန် အစ်ကိုက ၁၉

တပည့်များသို့ပေးခဲ့သော ကျောက်ကြိတ်စက်

အောင်သမာဓိ

လမ်း သမဝါယမရုံးမှ ကြီးဖုန်းကို ငှားပြီးအိမ်တွင်တပ်ထားသည်။
 ထိုအချိန်တွင် ဆယ်လူလာဖုန်းများက ပေါ်လာသည်။ အစ်ကို
 က ဆယ်လူလာဖုန်းတစ်လုံးကို ဝယ်လိုက်သည်။ ရွှေဖိဝကျပ်
 သားရောင်းပြီး ဝယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အစ်ကိုကရွှေအရောင်း
 အဝယ်လုပ်သည်။ ရွှေဝိုင်းသို့ နေ့စဉ်သွားပြီးရွှေရောင်းသည်။
 တစ်နေ့ အစ်မတော်ဝင်းအရှေ့ထိပ်တွင် မီးလောင်သည်။ အစ်ကို
 အိမ်မှာ ရွှေလှော်နေသော ရွှေကုန်သည်များ ယောက်ယက်ခတ်
 ကုန်ကြသည်။ ရွှေဝိုင်းမှ အစ်ကိုပြန်လာသောအခါတွင် မုံရွာမှ
 ကုန်သည်တစ်ဦးက ပြောသည်။ 'ကိုအောင် ဒီအတိုင်းဆိုရေရှည်မှာ
 မလွယ်ဘူး ခင်ဗျားနေရာပြောင်းဗျာ'တဲ့။

အစ်ကိုသူ့လုပ်ငန်းအတွက် စဉ်းစားသည်။ အစ်မတော်ဝင်း
 နေရာသည် လမ်းဘေးမဟုတ်ဘဲ ဝင်းအတွင်းမှာဖြစ်၍ အဝင်
 အထွက် အခက်အခဲ အနည်းငယ်ရှိသည်။ ယခုမီးလောင်သည့်
 ကိစ္စတွင် စဉ်းစားမိသည်။ အဝင်အထွက်လမ်းသာပြီး လူဝင်
 လူထွက် ပိုစည်ကားသည့်နေရာကို ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ရလျှင်
 ပိုပြီး အလုပ်အောင်မြင်နိုင်မည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ ထိုကြောင့်
 အစ်ကိုက လှော်ဖိုနေရာပြောင်းဖွင့်ရန် မြေနေရာလိုက်ရှာသည်။
 အစ်ကိုလက်ထဲမှာရှိတဲ့ ငွေနဲ့က တော်ရုံနေရာဝယ်ဖို့ မလွယ်ပေ။
 မြေက အတော်နဲ့ရှာမရနိုင်ဖြစ်နေသည်။

၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် လက်ရှိနေရာဖြစ်သော ၂၁ x ၂၂ လမ်းကြား၊
 ၈၉ လမ်းနေရာကို ဝယ်ယူရရှိခဲ့သည်။ ထိုမြေနေရာကို ဝယ်ယူရာ
 တွင်လည်း ချက်ချင်းလက်ငင်းငွေချေ၍ ဝယ်ယူရခြင်းမဟုတ်ပါ။
 စရံငွေ အရင်းပေးပြီး အိမ်ဆောက်သည်။ ကျန်ငွေကို တစ်လချင်း
 ပေးခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် အိမ်ဆောက်ပြီးသည်။
 ယခုအိမ်က ရွှေထွက်သည့် နယ်မြေများဖြစ်သည့် စဉ့်ကူး၊ သပိတ်

ကျင်းနယ်နှင့်မုံရွာဒေသများသို့သွားသည့် ကားကြီးဝင်းအနီးတွင်တည်ရှိ၍ အစ်ကိုနေရာရွေး မှန်ခဲ့သည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် နေရာသစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ တော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း ဝန်းသိုနန်းခမ်းတွင် ရွှေတူးသည့်လုပ်ငန်းလုပ်ရင်း လုံးချာလိုက်နေတော့သည်။ ရွှေကရလိုက်၊ အရင်းထဲ ပြန်ဝင်လိုက်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းရှိတာလေးပါကုန်ပြီး အရင်းပြုတ်သွားတော့သည်။ နန်းခမ်း ကျောက်ပါးစပ်မှော်မှ စခန်းသိမ်းတပ်ခေါက်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ မန္တလေးရောက်တော့ အစ်ကို့ဆီ သွားပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြသည်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ရှိတာလေး ကုန်သွားပြီ၊ ဘာမှမကျန်တော့ဘူး၊ အစ်ကို အဆင်ပြေမယ့်အလုပ် တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးပါ၊ အစ်ကို ကြိုက်တာခိုင်းပါ၊ ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ်’ ဟုသွားပြောသည်။

ထိုအချိန်တွင် သပိတ်ကျင်း ၅ မိုင်ဒေသကလည်း အင်းအောင်၍ နာမည်ကြီးနေသည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ ဇရပ်ကွင်းတွင် လှော်ဖိုဖွင့်ရန် အစ်ကိုက စီစဉ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က သွားပြောတော့ အစ်ကိုက ဇရပ်ကွင်းလှော်ဖိုဖွင့်ရန် ကိစ္စ များအားလုံးကို ကျွန်တော်နှင့်လွှဲပေးပြီး လိုအပ်သော အရင်းအနှီးများ အားလုံးကို ထုတ်ပေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ဇရပ်ကွင်းရွှေလှော်ဖိုဖွင့်ဖြစ်တော့သည်။ ဇရပ်ကွင်း လှော်ဖိုက ထွက်သော ရွှေများအားလုံးကို အစ်ကိုထံပို့ပြီး ရောင်းပေးသည်။

၅ မိုင်မှရွှေထွက်အားကောင်းသဖြင့် ရွှေသန့်စင်လုပ်ငန်းကလည်း အလုပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဆရာသမားများ၏ စောင့်ရှောက်မှုကြောင့် ဇရပ်ကွင်းသာမကပဲ ၅ မိုင် ဒေသရှိ လက်ရှိအောင်မြင်နေသော E1 လုပ်ကွက် ကော်စိုင်းကုမ္ပဏီအတွင်းသို့ သွား၍ လှော်ဖိုတစ်ဖို ထပ်ဖွင့်ရသည်။ သတ္တုတွင်းဝန်ကြီးဌာနမှ

ME2 နှင့် ကုမ္ပဏီတို့သည် ၆၅:၃၅ အချိုးတူရွှေထုတ်လုပ်ကြရသဖြင့် ရရှိသောရွှေများကို ကျွန်တော်က လှော်ချွတ်သန့်စင်ပြီးမှ နိုင်ငံတော် ၃၅%၊ ကုမ္ပဏီ၆၅% ခွဲဝေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဧရပ်ကွင်းနှင့် ၅ မိုင်လှော်ဖိုများကို အစ်ကိုအရင်းအနှီးဖြင့် ကျွန်တော်က လုပ်အားစိုက်၍ အကျိုးတူ လုပ်ဆောင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အစ်ကိုက ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းတွင် ဘာတစ်ခုမှ စာရင်းစစ်ခြင်း၊ မေးမြန်းခြင်းများမရှိခဲ့ပါ။ လိုအပ်သောလမ်းညွှန်မှု၊ စီစဉ်မှုများသာပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် လှော်ဖိုပိတ်သိမ်းခဲ့သည်အထိ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ထံမှ အကျိုးအမြတ် တစ်စုံတစ်ရာ ခွဲဝေယူခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ညီတွေအပေါ်တွင် သူတတ်နိုင်သလောက် စောင့်ရှောက်ပြီး အရိပ်မိုးပေးထားသည့် သဘောသာဖြစ်ပါသည်။

၁၉၉၈၊ ၁၉၉၉ ခုနှစ်များတွင် ကျွန်တော်က အလုပ်အဆင်ပြေသဖြင့် အရင်းအနှီးလေး အတော်အတန် စုဆောင်းမိလာပြီး ဗင်ကားတစ်စီး ဝယ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ဆရာများက ကုမ္ပဏီတစ်ခုထူထောင်၍ ရွှေလုပ်ငန်းကိုလုပ်ရန် စီစဉ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ထိုကုမ္ပဏီထဲတွင် ရှိသမျှငွေလေးနှင့်အစုထည့်ဝင်ပြီး ပါချင်နေသည်။ အစ်ကိုနှင့်တိုင်ပင်ကြည့်သည်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုသဘောမတူခဲ့ပါ။ ထိုအချိန်က ကုမ္ပဏီထဲထည့်ဝင်မည့်ငွေပမာဏသည် မန္တလေးမြို့တွင် အိမ်ခြံမြေနေရာကောင်းကောင်းတစ်ကွက်ကို ဝယ်နိုင်သည့်ပမာဏရှိသည်။

ကျွန်တော်က အစ်ကိုစကားကို နားမထောင်ဘဲ ကိုယ်ရှိတဲ့ရွှေများအားလုံးအပြင် ကားကိုပါရောင်းပြီး အစုရှယ်ယာထည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက ကနေဒါနိုင်ငံ East Asia Gold ကုမ္ပဏီနှင့် Join ဖွင့်၍ ရွှေထုတ်လုပ်သည့်လုပ်ငန်းကို အကြီး

အကျယ်လုပ်ရန် စီမံချက်ချဖြစ်သည်။ သပိတ်ကျင်းမြို့နယ် ဝက်
သေဒေသတွင် ဧက(၁၀၀၀၀)အား အစပျိုး စမ်းသပ်ချက်များမှ
စီးပွားဖြစ်ထုတ်လုပ်နိုင်မှုအထိကို EAG Co., မှတာဝန်ယူ လုပ်
ကိုင်စမ်းသပ်၍ ကုန်ကျစရိတ်များကို ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီမှ
ဒေါ်လာငွေဖြင့် ကုန်ကျခွဲရခြင်းဖြစ်သည်။

EAG Co., မှ တိုင်းတာစမ်းသပ်မှုများအားလုံးပြီးစီး၍ ထွက်
ရှိနိုင်မှု ရွှေအနေအထားများကို တွက်ချက်ပြီးသည့်အခါတွင် ထို
ဒေသအား Allivial Plazer mine ကြီးတူးဖော်ထုတ်လုပ်ရန်
အတွက် စီမံကိန်းများကိုရေးဆွဲကြသည်။ စမ်းသပ်မှုအဖြေများက
အတော်ကောင်းသဖြင့် ကျွန်တော့်တို့ အစုရှယ်ယာရှင်များ
တက်ကြွနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲရှိ ထည့်ဝင်ငွေများ
အားလုံးလည်း Operation အတွက် အသုံးပြုခဲ့ရာကုန်သလောက်
လည်းဖြစ်သွားပြီး နောက်ထပ်အစုငွေများကို ထပ်ထည့်ရန်ကြိုး
စားနေကြချိန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီ၏ အစုရှယ်ယာများကို နောက်ထပ်
ဖြည့်တင်းရန်အတွက် အပြင်းအထန် ငွေကို ရှာဖွေနေရတော့
သည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း နောက်ထပ်ထည့်စရာငွေက မရှိတော့
ပါ။ ရှိသမျှရွှေ၊ ငွေ၊ ကားတို့အပြင် ဆိုင်ကယ်ကိုပင် ရောင်းပြီး
ထည့်လိုက်၍ လက်ထဲမှာ ဘာမှမကျန်တော့ပေ။ ထိုအချိန်တွင်
အမေရိကန်မှ မြန်မာနိုင်ငံအားစီးပွားရေး ပိတ်ဆို့ကြောင်း ကြေညာ
ခဲ့သည်။ ကနေဒါ ကုမ္ပဏီကလည်း တပ်ခေါက်ပြီး ပြည်တော်ပြန်
သွားတော့သည်။ နယ်မြေခံအိမ်ရှင် ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီသာ
ရှိတာကုန်ပြီး မွဲကျန်နေရစ်ခဲ့တော့သည်။

အစ် ကို.စကားကို နားမထောင် ခဲ့ သောကျွန် တော့် မှာ
ရှိတာလေးတွေ ကုန်သွားပြီး လှော်ဖိုကလည်းပိတ်ထား ပြီးဖြစ်၍

အလုပ်မရှိ စီးပွားပျက်ပျက်တုတ်တုတ်မေ့ခဲ့ရသည်။ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို ကုမ္ပဏီထဲအစုရှယ်ယာ မထည့်ဘဲ မန္တလေးတွင် သေချာသည့် ရွှေအရောင်းအဝယ်ကိုသာ အဓိကဦးစားပေးလုပ်စေချင်သည်။ အစ်ကိုက ကုမ္ပဏီအစုမထည့်ဖို့အတွက် ကျွန်တော့်ကို အမျိုးမျိုးပျောင်းဖျေသည်။ အကျိုးသင့်ကြောင်းသင့်များ ရှင်းပြသည်။ အစ်ကိုစကား နားမထောင်ခဲ့သည့်ကျွန်တော်မှာ စီးပွားပျက်သွားတာသာ အဖတ်တင်ခဲ့တော့သည်။

ဒါပေမယ့်အစ်ကိုက ကျွန်တော်တို့ညီတွေအပေါ် စိတ်ပျက်မသွားဘဲစောင့်ရှောက်မြဲစောင့်ရှောက်လျှက် ပင်ဖြစ်သည်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ချင်းတွင်းမြစ်ရိုး မစိန်ဒေသတွင်မြစ်ထဲမှ မော်တော်ဖြင့်ရွှေကျင်သည့်လုပ်ငန်းများကောင်းခဲ့လာသည်။ အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို အလုပ်တစ်ခု စီမံပေးပြန်သည်။ မစိန်သွားပြီး ရွှေဝယ်ယူရန်အတွက် လိုအပ်သောအရင်းအနှီး ငွေကြေးနှင့်ပစ္စည်းများကို ထုတ်ပေးပြီး ရွှေကုန်သည်လုပ်ခိုင်း ပြန်သည်။ လက်မဲ့ဖြစ်နေသောကျွန်တော်မှာ အစ်ကိုကျေးဇူးဖြင့် ရွှေကုန်သည်ဖြစ်ရပြန်တော့သည်။

မစိန်သို့ရွှေကောက်သွားသည့်အခါတွင် ကျွန်တော့်မိသားစုမှာဧရပ်ကွင်းတွင်နေဆဲဖြစ်သည်။ မစိန် ရွှေမှော်ကြီး ပြီးသွားသည့်အခါတွင် ချင်းတွင်းမြစ်အထက်သို့ဆန်၍ ခန္တီးမြို့အောက်ဖက်ရှိ လင်းဖားရွာတွင် ဆက်ပြီးရွှေဝယ်သည်။ ချင်းတွင်းမြစ်တစ်ကြောရွှေမှော်များက နေရာအနှံ့ပေါ်နေရာ များသို့လိုက်၍ ကျွန်တော် ရွှေကုန်သည်လုပ်နေခဲ့သည်မှာ ၂၀၀၁ခုနှစ်ကုန်ပိုင်းအထိဖြစ်ပါသည်။ ချင်းတွင်းမြစ်ကြောင်း တစ်လျှောက် ကျွန်တော် ရွှေကုန်သည် လုပ်ခဲ့သမျှ ရခဲ့သောအကျိုးအမြတ်များကိုလည်း အစ်ကိုကတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ခွဲဝေမယူခဲ့ပေ။

၂၀၀၁ ခုနှစ်ကုန်ခါနီးတွင် ချင်းတွင်းမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ရွှေထုတ်လုပ်မှုများနည်းသွားသဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သားကလည်း ၃ နှစ်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားသည်။ ကလေးပညာ ရေးအတွက် ဧရပ်ကွင်း မှာမနေချင် တော့ပါ။ မန္တလေးပြောင်းရန်စိတ်ကူးမိသည်။ မန္တလေးမှာက ကျွန်တော့် ညီမင်းမင်း သူထီပေါက်တုန်းက မြေဝယ်ပြီးတိုက် ဆောက်ထားတာလေးရှိနေတော့ ကျွန်တော့်အတွက် နေရန် အဆင် သင့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ကျွန်တော် ၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် မန္တလေး သို့ပြောင်းလာခဲ့သည်။

၂၀၀၀-၂၀၀၁ခုနှစ်များတွင် အစ်ကိုရွှေလှော်ဖိုလုပ်ငန်း ပိုအောင်မြင်လာသည်။ သပိတ်ကျင်း၊ စဉ့်ကူးနှင့်ချင်းတွင်းမြစ်ရိုး တစ်လျှောက်ခုံရွာ၊ ဟုမ္မလင်း၊ ခန္တီးနယ်မှ ကုန်သည်များဖြင့် အစ်ကိုရွှေလှော်ဖိုက စည်ကားနေသည်။ ရွှေဝင်တာများသဖြင့် တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဝင်လာသမျှရွှေများကို ထိန်းနိုင်ရန်အတွက် အစ်ကိုကြိုးစားရသည်။ ငွေလည်ပတ်အောင်ကြိုးစားရသည်က မလွယ်ကူလှပေ။ ကိုယ်က လူသစ်ဆိုတာ မန္တလေးနယ်ခံ ကုန်သည်များကြားတွင် အဆင်ပြေစွာ ရပ်တည်နိုင်အောင် မနည်း ကြိုးစားခဲ့ရသည်။

နေ့စဉ် လှော်ဖိုဝင်နေသောရွှေများကို ထိန်းနိုင်ရန်အတွက် အစ်ကို စဉ်းစားသည်။ ငွေအမြန်ဆုံးပေါ်နိုင်အောင် စဉ်းစားရ သည်။ အစ်ကို စဉ်းစားမိသည်က ကိုယ်လှော်ဖိုရောက်သည့်ရွှေကို ကိုယ်တိုင်ဆိုင်ဖွင့်ရောင်းနိုင်လျှင် ကိုယ့်အတွက်ပိုပြီး အဆင်လည်း ပြေ တွက်ခြေလည်းကိုက်မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေဆိုင် တစ်ဆိုင် ကိုဖွင့်လှစ်ရန်ကြိုးစားသည်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် သက်ရှိနေရာတွင် ရွှေဆိုင်ကိုစတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ အစ်ကိုရွှေ

ဆိုင်တွင် မီးလင်းစတီလက်ကောက်နှင့် လက်စွပ်များကို အိမ်မှ ကြိတ်စက်နှင့်ထိုးပြီး နေ့ချင်းပြီးလုပ်ပေးသည်။ အခြားဆိုင်များက အလျော့တွက်ဖြင့် ရောင်းချနေသည့် ထိုစတီလက်ကောက်၊ လက်စွပ်များကို အစ်ကိုက အလျော့တွက်မယူဘဲ၊ လက်ခတစ်မျိုးတည်းသာယူ၍ စတင်ရောင်းချပေးခဲ့ရာ လူကြိုက်များ၍အောင်မြင်မှုရခဲ့သည်။

အစ်ကိုကသူရွှေဆိုင်ကို အမြဲတမ်းသုံးသပ်ပြီး တိုးတက်မှုရှိအောင်လုပ်နေသည်။ ရွှေဆိုင်လာသည့် Customers များ၏ အကြိုက်ကိုလုပ်ပေးသည်။ Customers များ အတွက်စဉ်းစားပြီး အခြားရွှေဆိုင်များနှင့် မတူသည့်မှုကို ထွင်ပြီးလုပ်ခဲ့သည်။ ရွှေထည်ဝယ်များသည် ရွှေထည် ပစ္စည်းများအတွက် အလျော့တွက်ပေးလျှင် လက်ခ မပေးရ၊ လက်ခပေးလျှင် အလျော့တွက်မပေးရ ဟူသောဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ထားပြီး ရွှေဆိုင်လောကသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ အလျော့တွက်ကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှအနည်းဆုံးယူခဲ့သည်။

အစ်ကိုက ရွှေဆိုင်တွင် ရောင်းချသည့်ရွှေထည်ပစ္စည်းများတွင် ရွှေ၏အရည်အသွေးကို အဓိကထား ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ ကိုယ်တိုင်ရွှေသန့်စင်လုပ်ငန်းရှိသဖြင့် မိမိရွှေဆိုင်မှ ရွှေထည်ပစ္စည်းများအားလုံးကို အချိန် အကန့်အသတ်မရှိ အရောင် မပြောင်းလဲကြောင်းနှင့် အရောအနှောကင်းကြောင်းကို အာမခံထားသည်။ ၁၅ ပဲရည်ရွှေများကိုလည်း ၁၅ပဲရည်အပြင်စပ် စပ်ထားသဖြင့် မိမိရွှေ၏ အရည်အသွေးကို အပြည့်အဝ ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ရွှေဝယ်ယူသူများ အကြိုက်တွေ့ခဲ့သည်။

အစ်ကိုကပန်းထိမ်ဆရာများကိုလည်း ရွှေ၏အရည် အသွေးနှင့် ရွှေထည်လက်ရာများကို အထူးဂရုစိုက် လုပ်ဆောင်စေခဲ့

သည်။ ပန်းထိမ်ဆရာများကို အထည်ပစ္စည်းလုပ်ရန်ရွှေချပေးသည့် အခါတွင် မီးလင်းရွှေကိုသာ ပေးအပ်၍ ပန်းထိမ်ဆရာများက အရောအနှောပါမပါ၊ မီးလင်းစစ်မစစ်ကို ရွှေစမ်းသပ်စက်ဖြင့် စမ်းသပ်ပြီးမှ ယူစေသည်။ ဂဟေပါသည့် အထည်များကိုလည်း ဂဟေအနည်းဆုံးထည့်စေပြီးမှ အထည်များကိုပြုလုပ်စေပါတယ်။ ၁၅ပဲရည်ရွှေများကိုလည်း မီးလင်းရွှေ ၅ သားတွင် ရွှေမဟုတ်သည့် စပ်သား ၁ ပဲသားနှုန်းကို ပန်းထိမ်ဆရာမှ စပ်ပြီးမှ ၁၅ ပဲရည်အပြည့် စပ်ရွှေရည်ဖြင့် ရွှေထည်များကို ပြုလုပ်စေပါသည်။

အစ်ကို၏ အကြံဉာဏ်အတွေးအခေါ်များနှင့် လုံ့လဝီရိယတို့ကြောင့်အစ်ကို၏ရွှေဆိုင်နှင့် ရွှေသန့်စင်သည် နေ့ချင်းညချင်း တိုးတက်လာသည်။ ရောင်းချသော အစ်ကိုရွှေဆိုင်နေရာသည် မြို့လယ်လူစည်ကားရာ ဈေးနီးစပ်ရာနေရာ မဟုတ်ဘဲ ရောင်းချသော ရွှေထည်ပစ္စည်းများ၏ အရည်အသွေးကောင်းခြင်း လက်ရာကောင်းခြင်း၊ အလျှော့တွက်သက်သာခြင်း၊ ဈေးနှုန်းမှန်ကန်ခြင်း တို့ကြောင့် အရောင်းအဝယ်ကောင်းပြီး အချိန်တိုအတွင်းအောင်မြင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အစ်ကိုက လောင်းကစားနှင့်မူးယစ်ဆေးဝါးကိစ္စများသည် လူတို့၏ဘဝကို ဖျက်ဆီးသည့်အရာများဟု သဘောထားသည်။ ဆိုင်ရှိ ဝန်ထမ်းများအားလုံးသည် အရက်သေစာသောက်စားခြင်းနှင့် ချုံ ထီ၊ ဘောလုံးပွဲလောင်းကစားခြင်းများကို မပြုလုပ်ကြရန် အတွက် ပြင်းထန်စွာတားမြစ်ထားသည်။ အစ်ကိုအလုပ်ထိုင်သည့် စားပွဲနှင့် တယ်လီဖုန်းရှိသည့်နေရာများအတွက် အစ်ကိုက ဆိုင်းဘုတ်များရေး၍ ချိတ်ဆွဲထားသောစာတန်းများမှာ ‘စားလို့မကုန်မှား လို့ကုန်’၊ ‘ချက်စွဖြင့် ဖုန်းမဆက်ရ’ ဆိုသော စာတန်းများ ဖြစ်ကြသည်။

အစ်ကိုကရွှေပန်းထိမ်ဆရာများကိုလည်း ရွှေထည်ပစ္စည်းပြုလုပ်ရာတွင် မိမိပြုလုပ်သည့် ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို ၎င်းတို့၏ နာမည်တံဆိပ်များကို ရှိကံထားစေသည်။ Customers များမှ ပြန်လာရောင်းသည့်အခါတွင် ပန်းထိမ်ဆရာအားခေါ်၍ စစ်ဆေးခိုင်းပြီး ၎င်းရွှေထည်များကို ထိုပန်းထိမ်ဆရာ၏ရှေ့တွင် လှော်ချွတ် သန့်စင်သည်။ မူလထည့်ထားသော တစ်ပဲထက် ပိုကျွတ်ပါက ပန်းထိမ်ဆရာမှ လှော်ပေးရသည်။

ပန်းထိမ်ဆရာများက ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်မသိဘဲ ရွှေ၏အရည်အသွေးကို ကလီကမာ မရိုးမသားမပြုလုပ် နိုင်စေရန် ထိန်းချုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ထိုကြောင့်အစ်ကိုက ရွှေဆိုင်မှ Customer များ ပြန်ရောင်းသည့် ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို အရောင်ပြန်တင်ပြီး ပြန်မရောင်းချခဲ့ပါ။ ထိုသို့ရောင်းပါက ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်အတွက် အလျော့တွက် အလကားရသဖြင့်တွက်ခြေကိုက်၍ စီးပွားမြန်မြန် တက်သည်။သို့သော်အစ်ကိုက ထိုစနစ်ကို မကျင့်သုံးဘဲ ရွှေထည်ဟောင်းများကို လှော်ချွတ်ပြီး အသစ်ပြန်လုပ်ပြီးမှသာ ရောင်းချသည်။

ရွှေဆိုင်နှင့်ရွှေလှော်ဖိုလုပ်ငန်းက အောင်မြင်လာခဲ့တော့သည်။ အစ်ကို သူ့အလုပ်ကိုသူ မနိုင်မနင်းဖြစ်လာသည်။ ထိုအချိန်က အစ်ကိုအနားမှာ ညီအစ်ကိုတစ်တွေတစ်ယောက်မှ မရှိကြ။ ကျွန်တော်နှင့်ကျွန်တော့်အောက် ညီတွေက ကွင်း(၃၀)မှာ ဖက်စပ် တွဲပြီး ရွှေကျင်နေကြသည်။ အစ်ကိုကတော့ သူ့အနားမှာ သူ့ညီတွေကို ရှိစေချင်သည်။ ညီတွေအကုန်လုံးက သူ လေ့ကျင့်ထားပြီးသားဖြစ်တဲ့အတွက် လုပ်ငန်းပိုင်းမှာ စိတ်ချရတော့ အစ်ကိုက အားကိုးချင်သည်။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ကျော်တွင် အစ်ကိုက ဂေါက်သီး ရိုက်သည့်

အားကစားကို လိုက်စားခဲ့သည်။ ဘော်လီဘောဝါသနာကြီးခဲ့သော အစ်ကိုက သူ့ကျန်းမာရေးအရ ဘော်လီဘော မကစားနိုင်တော့ သဖြင့် ဂေါက်သီးရိုက်အားကစားကို အစ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ် ပါသည်။ အစ်ကို့တွင် နှလုံးခုန်နှုန်းနှေးသော ကျန်းမာရေး ပြဿနာကရှိနေသဖြင့် နှလုံးဆရာဝန်ကြီးနှင့် ပြသနေရသည်။ ဂေါက်သီးရိုက်ကစားသဖြင့် အပေါင်းအသင်း များကျယ်ပြန့်လာ ပြီး အစ်ကို့မှာ မိတ်ဆွေအသစ်များ တိုးလာခဲ့သည်။ ကျယ်ပြန့် သော စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးအတွေးအခေါ်များ တိုးလာခဲ့သည်။

အစ်ကိုက စီးပွားဖြစ်လာသော်လည်း အောက်ခြေလွတ်မသွား ခဲ့။ စာဖတ်ခြင်းနှင့် ဘာသာရေး အလုပ်များကို ပိုပြီး အာရုံစိုက် လုပ်လာခဲ့သည်။ အစ်ကို့လှော်ဖိုကိုလာ၍ ရွှေလှော်သော မန္တလေး မြောက်ပြင်ရှိ ရခိုင်ကြီးရွှေဆိုင်မှ ဒေါ်မေသိန်းတို့နှင့် မိုးကုတ် ဝိပဿနာတရားစခန်းကိုဝင်၍ ဝိပဿနာတရားကို ကိုယ်တိုင် အားထုတ်ကြည့်သည်။ တရားသဘောနှင့်ဝိပဿ နာအကြောင်းကို သိသွားခဲ့သောအစ်ကိုက နေ့စဉ်တရားထိုင် သည်။ နေ့စဉ်လုပ်ငန်း

အောင်သမာဓိ

များကို တရားထိုင်ပြီးမှ စလုပ်လေ့ရှိသည်။

အစ်ကိုကဝိပဿနာတရားများကို မိဘနှစ်ပါးနှင့် ညီအစ်ကိုများအားလုံးကို သိစေချင်သည်။ အားထုတ်စေချင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မန္တလေးတောင်ခြေသိကြားဝှေ့ မိုးကုတ်ဝိပဿနာရိပ်သာတွင် အမေမှ ရဟန်းဒါယိကာမအဖြစ်ခံယူ၍ အဖေနှင့်သား ၆ ယောက်ကို ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်ဖြင့် တရားအားထုတ်နိုင်ရန် အစ်ကိုစီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ အစ်ကို၏ ကျေးဇူးတရားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုများအားလုံးနှင့်မိဘနှစ်ပါးတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ အနှစ်သာရ ဝိပဿနာတရားအလုပ်ကို ကောင်းစွာနားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ကြရပါသည်။

မန္တလေး၏ စီးပွားရေးလောကအကြောင်းကို အစ်ကို အတော်သဘောပေါက်လာသည်။ ရွှေအရောင်းအဝယ်လုပ်နေရင်း မြေအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကို တွဲဖက်လေ့လာခဲ့သည်။ အစ်ကိုဇရပ်ကွင်းတွင် ရွှေအရောင်းအဝယ်လုပ်နေစဉ်က ချောင်းကြီးရွာမှ ရွှေကုန်သည်ကိုအောင်ခင်ဆိုသူက ပြောခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းကို အစ်ကိုက အမြဲမှတ်ထားသည်။ 'ကိုအောင်ရေ မြေဆိုတာနိုင်ငံခြားက တင်သွင်းတဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး၊ အခွင့်အရေးရရင် ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် မြေကိုလက်မလွတ်တမ်းဝယ်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ' ဆိုသည့် မြေနှင့်ပတ်သက်သော သဘောတရားကို အစ်ကိုက လက်ကိုင်ထားသည်။

မန္တလေးမြို့၏ မြေအရောင်းအဝယ်လောကထဲသို့ လေ့လာရင်း ဆရာဦးတော်တော်နှင့်ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ အစ်ကိုဘဝအတွက် စီးပွားရေးနှင့် ပတ်သက်သောအတွေးအခေါ်များ၊ လူမှုဆက်ဆံရေးပညာများပိုမို၍ တိုးတက်လာခဲ့ရပြန်သည်။ အစ်ကိုက ဘတော်ဟုခေါ်ပြီး ဆရာသမားတစ်ဆူအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ အစ်ကို

အရေးကြီးသော စီးပွားရေးကိစ္စများကို တူသားရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လမ်းညွှန်မှုများပေးခဲ့သည်။ဘတော်၏ ဆရာ ဦးစံနှင့်လည်း ရင်းနှီးခဲ့ရပြန်သည်။ အဘဦးစံ၏ ဆုံးမ လမ်းညွှန်စကားများသည် အစ်ကိုအတွက် စီးပွားရေးရှာကြံမှု နည်းလမ်းကောင်းတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။

မန္တလေးမြို့ ရွှေလောကတွင်လည်း 'အောင်သမာဓိကိုအောင်' ဟု လူသိများလာခဲ့သည်။ ရွှေလောကတွင် အစ်ကိုအား စီးပွားရေး၊လူမှုဆက်ဆံရေးအတွေးအမြင်များကို မခြင်းမချန်သင်ကြားပြသ ညွှန်ကြားပေးခဲ့သော ဆရာသမားတစ်ဦးရှိခဲ့သည်။ အစ်ကိုကအာကြည်ဟုခေါ်သော ဦးကြည်ဝင်းဖြစ်သည်။ အာကြည်က အစ်ကို တစ်မိသားစုလုံးကို စီးပွားရေး၊လူမှုရေးကိစ္စများ မိသားစုကိစ္စများအထိ ညွှန်ကြားမှုများပေးခဲ့သဖြင့် စီးပွားရေးလောကတွင် အစ်ကိုသတ္တိရှိရှိ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သည်။

ထောက်လှမ်းရေးတစ်ခေါက်

ထိုအချိန်ကမန္တလေးရွှေကုန်သည်များမှာ ဈေးအထက်တန်းဖြစ်တိုင်း အမြဲဒုက္ခရောက်ကြရသည်။ ရွှေဈေးတက် လိုက်သည်နှင့် ရွှေကုန်သည်များကို ထောက်လှမ်းရေးနှင့် စသုံးလုံး ဌာနတို့မှ အမြဲတမ်းခေါ်ယူမေးမြန်းခြင်းသာဖြစ်သော်လည်း မေးပြီးပါက အိမ်ပြန်မလွတ်ပဲ ခေါ်ထားလေ့ရှိသည်။ ထိုကြောင့် ရွှေဈေးတက်သည့်အခါတိုင်း မန္တလေးရွှေကုန်သည်များမှာ ကိုယ့်အိမ်ကို မနေရကြတော့ပဲ ရှောင်နေတတ်ကြသည်။

၂၀၀၃ခုနှစ်တွင် မန္တလေးမြို့တွင် ရွှေဈေးများတက်၍ ရွှေကုန်သည်များ ပုန်းရှောင်နေကြရပြန်သည်။ ရွှေကုန်သည်များ၏ အိမ်များသို့ ထောက်လှမ်းရေးများမှ လိုက်ခေါ်ပြီး အမှတ်(၁၆)ထောက်လှမ်းရေးတပ်တွင်ခေါ်ယူ၍ မေးမြန်းစစ်ဆေး နေချိန်ဖြစ်သည်။

အစ်ကိုအပါအဝင်လူ(၂၀)ဦးဖြစ်သည်။ ရွှေကုန်သည်များအားလုံးကိုခေါ်ထားပြီး ပြန်မလွှတ်ဘဲရက်(၂၀)ခန့်ကြာခဲ့သည်။ မန္တလေးမြို့ရှိ ရွှေသန့်စင်လုပ်ငန်းများအားလုံးရပ်ထားကြပြီး အချို့က တိမ်းရှောင်နေကြသည်။

ထောက်လှမ်းရေးမှ အစ်ကိုကို လာခေါ်သည့်အချိန်တွင် အစ်ကိုက Hand Phone တစ်လုံးကို ဖွက်ယူသွားခဲ့သည်။ထောက်လှမ်းရေး(၁၆)ရောက်သည့်အခါတွင် အိမ်သာထဲသွားပြီး အိမ်ကိုဖုန်းဆက်သည်။ ရွှေလှော်ဖိုကိုလုံးဝ မပိတ်စေဘဲ လာသမျှကုန်သည်များကို ရွှေလှော်ချွတ်ပေးသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးများပိတ်ပြီး အိမ်နောက်ပေးမှဝင်၍ ရွှေလှော်လုပ်ငန်းကို လုံးဝ မရပ်နားဘဲ ဆက်လုပ်စေခဲ့သည်။ တစ်မြို့လုံး အလုပ် ပိတ်နားနေကြသည့်အချိန်တွင် အစ်ကို ရွှေလှော်ဖိုတစ်ခုသာဖွင့်သဖြင့် အလုပ်ကမနိုင်အောင်ကောင်းခဲ့သည်။

ထောက်လှမ်းရေး(၁၆)မှ အစ်ကိုအိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ရွှေဆိုင်နှင့်ရွှေလှော်ဖိုကိုဆက်ဖွင့်ရာ အလုပ်က ပိုကောင်းလာခဲ့သည်။ ရွှေဆိုင်နှင့်လှော်ဖိုအတွက် ဝန်ထမ်းများကို တိုး၍ခန့်ထားခဲ့ပြီး လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ရွှေဆိုင်မှာလည်း ပို၍ရောင်းအားကောင်းလာပြီး ပန်းထိမ်သမားများ ထပ်တိုးပြီး ခန့်ထားခဲ့ရသည်။ အစ်ကိုက သူ့အလုပ်ကို မျက်ခြေမပြတ်ဘဲ အမြဲသတိဖြင့်စောင့်ကြည့်ပြီး လိုအပ်သည်များကို အမြဲပြုပြင်ခြင်း တိုးချဲ့ခြင်းများကို ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။

အစ်ကိုဆိုင်ရှိဝန်ထမ်းများမှာ အစ်ကိုနှင့်နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးများနှင့်သာ ဝိုင်းဝန်းပြုလုပ်ခဲ့ရာမှ တစ်စတစ်စ လုပ်ငန်းကျယ်ပြန့်ပြီး အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့သဖြင့် ဝန်ထမ်းအင်အားများကို တိုးချဲ့ခန့်ထားခဲ့ရသည်။ ထိုဝန်ထမ်းများကို အစ်ကိုက လူမှုဆက်ဆံရေးနှင့်

လုပ်ငန်းပိုင်းတာဝန်ဝတ္တရားများ၊ စည်းကမ်းများကို သေချာစွာ သင်ကြားလမ်းညွှန်ပေးပြီးမှ အလုပ်ထဲတွင် ခိုင်းသည်။ ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် သားငယ် ကိုလူဟန်နှင့် တူ၊ တူမများကို ခမ်းနားကြီး ကျယ်စွာ စစ်ကိုင်းမြို့အောင်မြေဘုံစံ ကျောင်းတိုက်တွင် အလှူပေးခဲ့သည်။

မွေခံထိုက်စေ

၁၀ တန်းမအောင်ခဲ့သောအစ်ကိုက သူ၏သား၊ သမီးများကို ပညာရေးကောင်းစွာသင်ကြားပေးခဲ့သည်။ အကြီးဆုံး မဇင်က ၂၀၀၁-၂၀၀၂ခုနှစ်တွင် ဆယ်တန်းအောင်သည်။ သား၊ သမီးများကို ဆယ်တန်း မအောင်မခြင်း အိမ်အလုပ်တွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင် ခိုင်းခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ စာကိုသာ တစ်စိုက်မတ်မတ်သင်ကြားစေခဲ့သည်။ ဆယ်တန်းဖြေပြီးချိန်မှစ၍ အလုပ်ထဲတွင် စတင်ခိုင်းတော့သည်။ ဆယ်တန်းဖြေပြီးစ သမီးကြီးကို အိမ်အလုပ်အောက်ခြေ သိမ်း အမှိုက်လှဲ၊ ကြမ်းတိုက်၊ ဧည့်သည်များကို အအေးခွက်ချပေးသည့် အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်မှ စခိုင်းခဲ့သည်။

သမီးကြီး မဇင်က တက္ကသိုလ်(ပထမနှစ်) တက်နေသည့် အချိန်တွင် သား၊ သမီးများ၏ပညာရေးကို အစ်ကို တစ်မျိုးစဉ်း စားမိသည်။ သွားတက်ရတာက အဝေးကြီး၊ ရတနာပုံတက္ကသိုလ်၊ ရမည့်ဘွဲ့ကလည်း ဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံဘွဲ့ဖြစ်၍ ပေးဆပ်ရသည့်အချိန်နှင့် ရမည့်ဘွဲ့က လိုက်ဖက်မှုမရှိဟု အစ်ကိုကထင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သမီးကြီး မဇင်ကို ဒုတိယနှစ်အရောက်တွင် တက္ကသိုလ် ဆက်မတက်စေဘဲ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ပြောင်းစေပြီး အိမ်အလုပ်များကို လုပ်စေခဲ့သည်။ လှော်ဖိုလုပ်ငန်းဖက်မှ ရွှေအပိုင်းရောင်းဝယ်သည့် လုပ်ငန်းများကို အဓိကလုပ်ကိုင်ခိုင်းတော့သည်။

သမီးငယ် ဖြူဖြူအောင်က ငယ်ငယ်ကတည်းက စာတော်

သည်။ စာကြိုးစားသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၀ တန်းတွင် ဒေါ်နှင်းနှင်းမော် အဆောင်ပို့ထားသည်။ ၁၀ တန်းကို ၂၀၀၂-၂၀၀၃ တွင် အောင်မြင်ခဲ့ သည်။ ရိုးရိုးသာအောင်မြင်ခဲ့သဖြင့် တက္ကသိုလ် ဆက်မတက်စေဘဲ အဝေးသင်ဖြင့် အိမ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်စေသည်။ မြူဖြူအောင်ကို ရွှေဆိုင်လုပ်ငန်းများဘက်တွင် တာဝန်ပေးပြီးလုပ်ကိုင်စေသည်။ သမီးနှစ်ယောက်ကို ပညာရေးအတွက် အချိန်ကုန်မခံတော့ဘဲ လုပ်ငန်းခွင်တွင်သာ ကျွမ်းကျင်အောင် အချိန်ယူ သင်ကြားပေး ခဲ့သည်။

အစ်ကိုက ရွှေအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကို မန္တလေး မြို့တွင် အားရကျေနပ်မနေဘဲ ရန်ကုန်မြို့အထိတက်၍ အရောင်းအဝယ် လုပ်ချင်သည်။ သူ့ရွှေ အောင်သမာဓိမှာ မန္တလေးမြို့တွင် အတော်အတန် အောင်မြင်မှုရရှိ၍ လူသိများလာသည့်အခါတွင် ရန်ကုန်မြို့အထိတက်၍ ရောင်းချနိုင်ရန်ကြိုးစားခဲ့ပြန်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ရွှေဘုံသာအောက်လမ်းသို့သွား၍ ဈေးကွက်ရှာသည်။ အဆက်အသွယ်များရရှိသည့်အခါတွင် မန္တလေးမှ ရန်ကုန်မြို့သို့ရွှေများပို့၍ မိမိရွှေ၏ ရောင်းကွက်နယ်ပယ်ကို ချဲ့ထွင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင်လည်း အထိုက်အလျောက် အောင်မြင်မှုများရခဲ့သည်။

၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် အစ်ကိုတပည့် မန်နေဂျာ ကိုထွန်းဝင်းမှာ အလုပ်က ထွက်သည်။ ထိုအခါ အစ်ကိုက ကိုထွန်းဝင်းအား ရင်းနှီးစားသောက်ရန်အတွက် ငွေကျပ် သိန်း ၂၀ ကို ပေးခဲ့သည်။ ကိုထွန်းဝင်းနေရာကို သမီးကြီး မဇင်ကို အစားထိုးပြီး လှော်ဖိုနှင့် ရွှေမီးလင်းအပိုင် အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်စေတော့သည်။ သမီးငယ် မဖြူဖြူအောင်ကိုလည်း ရွှေဆိုင်နှင့်ပန်းတိမ်လုပ်ငန်းများကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်ခိုင်းသည်။ အစ်ကိုက သမီးများကို လုပ်ငန်းလမ်းညွှန်မှုများသာပေး၍ ထိန်းကျောင်းပေးပြီး

အိမ်အလုပ်များအားလုံးကို သမီးများကို ယုံယုံကြည်ကြည် လွှဲအပ် လုပ်ကိုင်စေတော့သည်။

၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် လက်ရှိ နံကပ်အိမ်အားဖျက်၍ RC လေး ထပ်တိုက် အသစ်ဆောက်သည်။ အိမ်ပြီးသည့်အခါတွင် ရွှေဆိုင် ကို ထပ်မံတိုးချဲ့၍ အဆင့်မြှင့်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုနှစ်တွင် ကျွန်တော် လည်း ရွှေတောဖက်စပ်လုပ်ငန်းများသိမ်းပြီး မန္တလေးပြန်ခဲ့သည်။ အစ်ကိုထံတွင် ကျွန်တော်အလုပ် ဝင်လုပ်သည်။ ရွှေလှော်ဖိုနှင့် မီးလင်းတုံးရောင်းဝယ်လုပ်ငန်းတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ရောက်လာတော့ အစ်ကို ပိုအားရှိပြီး အလုပ်များကို ထပ်မံတိုးချဲ့ရန် ကြိုးစားပြန်သည်။

အိမ်သစ်တက်နှင့် မိဘကန်တော့ပွဲ

၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် အိမ်အသစ် ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသည့်အခါ တွင် အိမ်တက်ပွဲ ပြုလုပ်သည်။ ထိုအိမ်တက်ပွဲတွင် မြစင်္ကြာဆရာ တော် ဦးလက္ခဏအားပင့်ပြီး မိဘများကို စနစ်တကျရိုသေစွာ ကန်တော့ သည့် မိဘကန်တော့ပွဲကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပြုလုပ်ခဲ့ သည်။ ဆရာတော်၏အဆုံးအမဖြင့် မိဘများရှိနေစဉ်တွင်မှ ရရှိ နိုင်သည့် မိကံဖက်များကို ကောင်းအောင် အစ်ကိုကြိုးစားသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မိဘများကို ရိုရိုသေသေပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်း၊ ထောက်ပံ့ခြင်းများကို စနစ်တကျစတင်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ဥပုသ်နေ့ ဆိုင်ပိတ်သည့်ရက်များတွင် အမေတို့ အဖေတို့ နေထိုင်ရာ လက်ပန်လှရွာသို့သွားသည်။ အမေတို့ အဖေတို့အား ရေချိုးပေးခြင်း၊ လက်သည်းခြေသည်းများညှပ်ပေးခြင်း၊ အမေတို့ အဖေတို့၏ အဝတ်အစားများကို ကိုယ်တိုင်လျှော်ဖွတ်ပြီး မီးပူ တိုက်ပေးခြင်းတို့ကို အခါအားလျော်စွာပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ တစ် ခါက လက်ပန်လှရောက်တုန်း အမေ့ထာဘီလျှော်မည်ဆိုပြီး ရေချိုး

ကန်ဘေးရှိ ထာဘီများကိုခွဲပြီး လျှော်တော့သည်။ ခြောက်သွားလို့ မီးပူတိုက်မှ အမေ့ထာဘီမဟုတ်ဘဲ ခယ်မထာဘီ ဖြစ်နေမှန်းသိခဲ့ ရသည်။

အစ်ကိုက အမေတို့၊ အဖေတို့ကို လစဉ် ပိုက်ဆံကန် တော့ သည်။ ထို့အပြင် အမေတို့၊ အဖေတို့ သက်သောင့်သက်သာနေနိုင် စေရန်အတွက် အိမ်တစ်လုံးသီးသန့်ဆောက်ပေးသည်။ ထိုအိမ်ထဲ တွင် ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ တွဲထည့်ထားပြီး ရေချိုးခန်းတွင်လည်း ရေပူ၊ ရေအေး ချိုးနိုင်ရန်စီစဉ်ပေးထားသည်။ ထို့အပြင် အိမ်ခန်း အတွင်း အဲယားကွန်းများ တပ်ဆင်ပေးထားသည်။ အမေတို့ အဖေတို့ ကြည့်ရှုနိုင်ရန် တီဗွီ အပေါ်စက်၊ အောက်စက်များ၊ စလောင်းလိုင်းများပါ တပ်ဆင်ပေးထားသည်။ ထို့အပြင် အမေတို့ တရားနာနိုင်စေရန်အတွက် MP3 စက်၊ ကက်စက်တို့အပြင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး၏ တရားခွေများကိုပါဝယ်ပေးထားသည်။

အစ်ကိုက အမေတို့အဖေတို့ကို လစဉ်ထောက်ပံ့ကန်တော့ရုံမျှ မကဘဲ အဖေတို့ အမေတို့၏ ကျန်းမာရေး ကိစ္စများအတွက်လည်း သူတစ်ယောက်ထဲကသာ အကုန်အကျခံ၍ ကုသပေးသည်။ ကျန် ညီအစ်ကိုများကိုလည်း အခါအားလျော်စွာ ထောက်ပံ့ပေးကမ်း သည်။ အစ်ကိုက သူ့အောင်မြင်မှုများကို ညီအစ်ကိုများကိုပါ မျှဝေခံစားစေခဲ့သည်။ သူသိသမျှ တတ်သမျှကို ညီအစ်ကိုများကို လည်း သိစေခြင်း၊ တတ်စေခြင်း၊ ချမ်းသာစေခြင်းသော စိတ်က အမြဲရှိနေသည်။

တိုးချဲ့လုပ်ငန်းရှေ့သို့လှမ်း

၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် အစ်ကိုက ၈၄-လမ်း၊ ၃၁×၃၂ ကြားနေရာ ကို ဘတော်၏လမ်းညွှန်မှုဖြင့် ဝယ်လိုက်သည်။ အစ်ကိုက အစ ကတည်းက ၈၄ လမ်းပြောင်းချင်နေသည့် ဆန္ဒက ရှိနေသဖြင့်

အစ်ကို ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။ ထိုမြေကိုဝယ်စဉ်က အစ်ကိုထံတွင် ငွေ လုံလောက်ပြည့်စုံအောင်ရှိနေသည်မဟုတ်။ အိမ်က ရွှေဆိုင် ကလည်း ရောင်းကောင်းလာပြီ အရင်းကထည့်လို့မလောက်ဖြစ်နေ သည်။ ဘယ်လိုအခက်အခဲ များရှိနေပါစေ အစ်ကိုက သူ လုပ်ချင် သည့် ကိစ္စတစ်ခုခုရှိပါက မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သည်။

ထိုနှစ်ထဲမှာဘဲ နောက်ထပ် ၈၄-လမ်း၊ ၂၉x၃၀ ကြားရှိနေရာ ကို ထပ်ပြီး ဝယ်ဖြစ်ပြန်သည်။ လက်တွင် ငွေမရှိသော်လည်း မြေ ၂ ကွက်ကို ဝယ်ယူဖြစ်အောင်ဝယ်ခဲ့သည်။ ဒုတိယဝယ်သည့် ၈၄-လမ်း၊ ၂၉x၃၀ ကြားနေရာကို ဒုတိယ ဆိုင်ခွဲအဖြစ်ထပ်မံ ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပြန်သည်။ ငွေပိုတွေ လက်ထဲရှိနေ၍ ဆိုင်သစ်ဖွင့် မြေ ကွက်ဝယ်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုက အလုပ်ကို စနစ်တကျ စီမံခန့်ခွဲခဲ့သဖြင့်သာ ပုံမှန်လည်ပတ် နေနိုင်ခြင်းဖြစ် သည်။ ဆိုင်အသစ်များကို တိုးချဲ့သဖြင့် ဆိုင်ဝန်ထမ်းများလည်း ထပ်မံ ခန့်ထားခဲ့ရပြန်သည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ် ၊ နှစ်ဆန်းပိုင်းတွင် ရန်ကုန်မြို့ ၊ ၂၉ လမ်း၊ အောက်ဘလောက်၊ အမှတ် ၅၀ တွင် ဆိုင်ခန်း ၂ ခန်းတွဲငှားပြီး ရွှေဆိုင်အမှတ် ၃ ကို ထပ်ဖွင့်ပြန်သည်။ မန္တလေး ဆိုင်(၂)ဆိုင်နှင့် ရွှေလှော်ဖိုလုပ်ငန်းသည်ပင် နိုင်နင်းအောင် မနည်းလုပ်နေရသည့် အချိန်တွင် ရန်ကုန်တွင်ဆိုင်သစ်ဖွင့်သဖြင့် အစ်ကိုလုပ်ငန်းတွေ က ပိုပြီးကြီးကျယ်လာသည်။ ရွှေဆိုင်တွေကလည်း ရောင်း ကောင်းလာခဲ့သဖြင့် အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်သည် ပြည်သူလူထုများ အကြားတွင် အတော်အတန် နာမည်ရလာခဲ့သည်။ ဆိုင်လုပ်ငန်း များအားလုံးကို အစ်ကိုက စနစ်တကျ စီမံကွပ်ကဲနိုင်ခဲ့သည်။

အစ်ကိုက သူ့ဆိုင်များအား လူသိအောင်ကြော်ငြာရာတွင် ဂျာနယ်၊ စာစောင်တို့တွင် ကာတွန်းများဖြင့်သာ ကြော်ငြာခဲ့သည်။

ဂျာနယ်၊ စာစောင်များ၊ မဂ္ဂဇင်းများမှလည်း အစ်ကိုအကြောင်းကို အင်တာဗျူး ဆောင်းပါးများကို ရေးသားခဲ့ကြသဖြင့် အစ်ကိုအကြောင်းက တစ်နိုင်ငံလုံးသိ ဖြစ်သွားသည်။ ကွမ်းယာသည် ဘဝမှ ရွှေကုန်သည်ဖြစ်လာသူအဖြစ် လူသိများလာခဲ့သည်။ လူအများစိတ်ဝင်စားခြင်းခံခဲ့ရသဖြင့် အစ်ကိုရဲ့ ရွှေဆိုင်လုပ်ငန်းများကလည်း တိုင်းသိပြည်သိ နာမည်ရလာခဲ့သည်။

အစ်ကိုက ရွှေဆိုင်နှင့်ရွှေသန့်စင်လုပ်ငန်းများတွင် စားသုံးသူ Customers များကို အဓိကစဉ်းစားသည်။ စားသုံးသူအကြိုက် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာ အမြဲစဉ်းစားနေတတ်သည်။ အစ်ကိုက သူ့အလုပ်မှာ စားသုံးသူ ဖောက်သည်များကို ဦးစားပေးစဉ်းစားခဲ့သည်။ ဆိုင်ရှိဝန်ထမ်းများအားလုံးသည် စားသုံးသူ ဖောက်သည်များကို ဦးစားပေးဆက်ဆံတတ်ရန်၊ ရိုသေယဉ်ကျေးစွာ ဆက်ဆံတတ်စေရန်၊ လုပ်ငန်းပိုင်းနှင့် ပတ်သက်သောပညာရပ်များကို တတ်ကျွမ်းနားလည်မှုရှိစေရန် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

အစ်ကိုက သူ့လုပ်ငန်းများအားလုံးကို စနစ်ကျသော အဖွဲ့အစည်း၊ အဝန်းအဝိုင်းတစ်ခုဖြစ်အောင် ကြိုးစားတော့သည်။ ဝန်ထမ်းများအားလုံးကို H.R (Human Resources) သင်တန်းများပေးသည်။ သင်တန်းဆရာများကို အိမ်တွင်ခေါ်ပြီး ဝန်ထမ်းများ အလှည့်ကျ အချိန်ပိုင်းသင်တန်းများပေး၍ လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သည်။ စားသုံးသူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုပြုံးပြပြီး ဝန်ဆောင်မှုပေးရသည်ဆိုသည့် ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းများ အကြောင်းကိုလည်း ကောင်းစွာ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

ဆိုင်လုပ်ငန်းများကိုလည်း ခေတ်မီစက်ကိရိယာများ ဝယ်ယူဖြည့်ဆည်း၍ အဆင့်မြင့်တင် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ရွှေဆိုင်ဘက်တွင်

လည်း ကွန်ပျူတာသုံးစနစ်များ၊ လုံခြုံရေးအတွက် C.C.T.V ကင်မရာများဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ခြင်းများကို ငွေကုန် ကြေးကျခံ၍ ပြုပြင်ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်များကို ခေါ်ယူခဲ့သည်။ ရိုးရာလုပ်ငန်းစဉ်များမှ အဆင့်မြင့်လုပ်ငန်း တစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ ရွှေသန့်စင်လုပ်ငန်း ဘက်တွင်လည်း ရိုးရာချိန် ခွင်စနစ်မှ ဒီဂျစ်တယ်ချိန်ခွင်များကို ပြောင်းလဲအသုံးပြုခဲ့သည်။ မိမိထုတ်လုပ်သည့် ရွှေ၏အရည်အသွေးကို စစ်ဆေးသည့် ရွှေစမ်းသပ်သည့်စက်များကို ဝယ်ယူအသုံးပြု၍ လုပ်ငန်းကို အဆင့်မြင့် ခဲ့သည်။

လုပ်ငန်း၏အုပ်ချုပ်မှုအပိုင်းများကိုလည်း စီမံရေးရာဌာန၊ စာရင်းဌာနများ ဖွင့်လှစ်ပြီးကျွမ်းကျင်သော အငြိမ်းစားဝန်ထမ်း ဟောင်းများကို ခေါ်ယူခန့်ထားပြီး ဖွဲ့စည်းပုံပြောင်းခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က အစ်ကိုဇနီးနှင့် သမီးများက ကန့်ကွက်ကြသည်။ အစ်ကိုက မိသားစုကို အခြေအတင် ရှင်းပြပြီးမှ ဖြစ်မြောက်အောင် အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့သဖြင့် ယနေ့အချိန်တွင် စနစ်ကျကျ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် လည်ပတ်နေသော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။ အစ်ကို၏တွေးခေါ်မြော်မြင်တတ်မှု၊ စာပေဖတ်ရှုမှုသည် အစ်ကိုဘဝအတွက် များစွာအထောက်အကူဖြစ်ခဲ့သည်။

အစ်ကိုအကျင့်က သူလုပ်ချင်သောအလုပ်တစ်ခုကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သည်။ လေ့လာသည်။ ကြိုးစားသည်။ ဝီရိယစိုက်ပြီးလုပ်တတ်သည်။ သူသိချင်သော အကြောင်းအရာများကို သိအောင် စူးစမ်း လေ့လာတတ်သည်။ သူလုပ်ချင်သည့် အလုပ်ကို မကြောက်မရွံ့ နောက်မဆုတ်ဘဲလုပ်တတ်သည်။ အောင်ပန်း အောင်မြင်မှုအတွက် မည်သူ့ကိုမဆို ဆရာတင်ရန် ဝန်မလေးတတ်သူဖြစ်သည်။ ‘ တကယ်ဖြစ်ချင် တကယ်လုပ်

အဟုတ်ဖြစ်ရမည် *ဆိုသည့် အောင်စိတ်ကို အမြဲမွေးမြူထားသည်။
အလုပ်နှင့်အောင်မြင်မှုများကို အမြဲဆာလောင်နေသူဖြစ်သည်။

ဝန်ထမ်းအသစ်များကို တိုးမြှင့်ခန့်ထားရန်အတွက် သတင်း
စာ၊ ဂျာနယ်များမှ ကြော်ငြာ၍ ခေါ်ယူပြီး၊ အင်တာဗျူး ခေါ်ယူပြီး
မှခန့်ထားသည်။ အင်တာဗျူးအဖွဲ့ကို အစ်ကိုက သီးသန့်ထားပြီးမှ
သက်ဆိုင်ရာလုပ်ငန်းများအလိုက် အင်တာဗျူးဝင်စေသည်။
အင်တာဗျူးအဖွဲ့က သင့်တော်သောသူများကို ရွေးချယ်ပြီးပါက
အလုပ်မဝင်မီ တစ်လ စာတွေ့သင်တန်းပေးပြီး၊ ၂ လ လက်တွေ့
သင်ကြားလေ့ကျင့်ပြီးမှ အလုပ်ခွင်အတွင်း အသုံးပြုတတ်သည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင်၊ သမီးငယ် မဖြူဖြူအောင်က အိမ်ထောင်
ကျသည်။ အစ်ကိုက သမီးနှင့်သမက်ကို အိမ်ခွဲမပေးဘဲ မိသားစု
လုပ်ငန်းများကိုသာ ဦးစီးလုပ်ကိုင်စေခဲ့သည်။ ထိုနှစ်တွင် အမေ
က ကင်ဆာရောဂါဖြစ်သည်။ အမေ ကင်ဆာရောဂါကို နိုင်ငံခြား
သွားကုရန် အစ်ကိုကကြိုးစားသည်။ အမေအတွက် ဆေးကုသရန်
ကုန်ကျစရိတ်များကို အစ်ကို အကုန်အကျခံသည်။ ကျွန်တော်က
အမေကို အနီးကပ်ပြုစုရသူဖြစ်သည်။ အမေအတွက် ဆေးဖိုး
ကုန်ကျစရိတ်ငွေကို အစ်ကိုက မည်သည့်ညှဲ။ မျက်နှာမပျက်
ပျော်ရွှင်စွာထုတ်ပေးခဲ့သည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် ၁၄ လမ်းရှိ အလုပ်ရုံနေရာကို ဝယ်ယူခဲ့ပြီး
တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ခဲ့ပြီး ပန်းတိမ်ဆရာများကို
နေရာချထားပေးခဲ့သည်။ ပန်းတိမ်ဆရာများကို မိမိအဝန်းအဝိုင်း
အတွင်းနေရာချထားပေး နိုင်ခဲ့သဖြင့် မိမိ၏လုပ်ငန်းများလည်း
ပိုမိုအဆင်ပြေခဲ့သည်။ ပန်းတိမ်ဆရာနှင့်နောက်လိုက်များ ၁၀၀
ကျော် ၂၀၀ အထိ တိုးချဲ့ လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ပန်းတိမ်
ဆရာများကိုလည်း အနီးကပ်အုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့၍ လုပ်ငန်းများ ပိုမို၍

စနစ်တကျ လုပ်ပတ်နိုင်ခဲ့သည်။

လုပ်ငန်းခွင်တွင်ဆွေမျိုးမရှိ

အစ်ကိုက သူ့လုပ်ငန်းအပေါ်တွင် အလွန်တန်ဖိုးထားသည်။ အလုပ်ကိုအလွန်လေးစားသည်။အစ်ကိုမူက ' လုပ်ငန်းခွင်ထဲတွင် ဆွေမျိုးမရှိ ' ဟူ၍ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာ ကျူးလွန်ပါက မည်သူ့ကိုမှ ခွင့်မလွှတ်တတ်ပါ။ အစ်ကိုက အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် ဇနီး၊ သား၊ သမီး၊ ညီ၊ အစ်ကိုဟူ၍ ခွဲခြားမထားဘဲ အပြစ်ရှိက မျက်နှာမလိုက်ဘဲ အပြစ်ပေးအရေးယူတတ်သည်။ အလုပ်နှင့်စည်းကမ်းကိုသာကြည့်သည်။ ဆွေမျိုးသားသမီး မျက်နှာကို မကြည့်တတ်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင်လည်း စနစ်တကျ စာရင်းဇယားများနှင့် လုပ်ကိုင်သည်။ ရွှေစာရင်း၊ငွေစာရင်းများကို နေ့စဉ် စစ်ဆေးသည်။ ရရန်ရှိသည်များ၊ ပေးရန်ရှိသည်များကို စနစ်တကျ စာရင်းပြုစုသည်။ ' ရစရာရှိရင် အမေ့ဆီလည်း တောင်းရမှာဘဲ၊ ချန်ထားလို့မရဘူး ' ဟုပြောတတ်သည်။ ' စာရင်းအရ တောင်းစရာရှိတာတော့ တောင်းရမှာဘဲ၊ နောက်ပြီးမှ အမေ့ကို ပြန်ကန်တော့စရာရှိတာ ပြန်ကန်တော့မယ် ' ။အကြွေးရစရာရှိလို့တောင်းရမှာက စာရင်းတစ်ခု၊ မိဘကိုထောက်ပံ့ကန်တော့ရမှာက စာရင်းတစ်ခု ဟု တိတိကျကျ စာရင်းခွဲထားပြီး အလုပ်လုပ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုက လုပ်ငန်းတွင်သူ့ကိုယ်တိုင်က ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော်လည်း သူ ချမှတ်ထားသည့်စည်းကမ်းအတိုင်းနေသည်။ ဝန်ထမ်းများကိုလည်း သူ့စည်းကမ်း သူ့မူအတိုင်း နေစေသည်။ အစ်ကိုက ' ငါပြောသလိုလုပ်၊ ငါလုပ် သလိုမလုပ်နဲ့ ' ဟူသော လူစားမျိုးမဟုတ်ဘဲ။ အစ်ကိုမူက ' ငါပြောသလိုလုပ်၊ ငါလုပ်သလိုလုပ် ' ဟူသောမူကို ကိုင်ထားသူဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းတွင်းမှ ငွေများကို

ထုတ်ယူ သုံးစွဲလျှင်လည်း စာရင်းပြုစု၍ ဘောက်ချာနှင့်စနစ် တကျ စာရင်းပြန်အပ်လေ့ရှိသည်။ သူ့မိသားစု ဝင်များအားလုံးနှင့် ဝန်ထမ်းများကိုလည်း ထိုစနစ်အတိုင်းကျင့်သုံး၍ စနစ်တကျ ငွေစာရင်းပြုစုစေသည်။

ဝန်ထမ်းများကိုလည်း အစ်ကိုက တရင်းတနှီး ဆက်ဆံတတ် သည်။ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို သူ၏ လက်အောက်ငယ်သား အဖြစ် သဘောထားပြီး ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆက်ဆံလေ့မရှိပါ။ ဝန်ထမ်းသည် သူ၏လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တစ်ဦးအဖြစ် သဘောထား သည်။ ဝန်ထမ်းများ၏အခက်အခဲတွေ့ဘာတွေ့ရှိသလဲ။ ဘာတွေ့ အကူအညီ ပေးရမလဲ ကြည့်နေတတ်သည်။ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ၏ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးကိစ္စရပ်များကို တတ်နိုင်သလောက် ကိုယ်အား စိတ်အားဖြင့် အကူအညီပေးသည်။

ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ကျန်းမာရေးမကောင်းလျှင် ဆေးကုပေး သည်။ ဝန်ထမ်းအိမ်မိုး မလုံပါက လိုအပ်လျှင် အိမ်မိုးသွပ်ကအစ ဝယ်ပေးပြီး မိုးပေးသည်။ ဝန်ထမ်းသားသမီးများကို နှစ်စဉ်ပညာ သင်ထောက်ပံ့ကြေးများပေးသည်။ ဝန်ထမ်းများ၏ သားရေး၊ နာ ရေးကိစ္စများကို ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်၍ပါဝင်လေ့ရှိသည်။ ဝန်ထမ်း များကို ချစ်ကြောက်ရိုသေနေတတ်စေရန်၊ ခေါင်းဆောင်ကောင်း တစ်ဦးအဖြစ် အမြဲနေတတ်သည်။ ဝန်ထမ်းများကိုလည်း ဘာသာ ရေး အဆုံးအမများကိုလည်း အမြဲဆုံးမ သွန်သင်ပေးတတ်သည်။

အောင်သမာဓိဆိုင်းဘုတ်အောက်တွင် အလုပ်လုပ်နေကြသော ဝန်ထမ်းများအားလုံးကို တစ်ပြေးညီဆက်ဆံတတ်သည်။ ဝန်ထမ်း များ အလုပ်ခွင်တွင် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်စေရန် အတွက် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဝန်ထမ်းများ နှစ်ပတ်လည်ပွဲကို ငွေကုန်ခံ ၍ ကျင်းပပေးသည်။ ထိုနှစ်ပတ်လည်ပွဲတွင် ရန်ကုန် ၊ မန္တလေး

ဝန်ထမ်းများအားလုံးကို စုပေါင်းပြီး အပမ်းဖြေခရီးစဉ်တစ်ခုကို စီစဉ်ပေးသည်။ နှစ်ပတ်လည်ပွဲတွင် ဝန်ထမ်းများ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ၊ အားကစားပွဲများကျင်းပပေးပြီး ဆုများပေးသည်။ ထိုပွဲတွင် ဝန်ထမ်းများအား ဆုငွေများ ချီးမြှင့်ခြင်း၊ ရာထူးတိုးပေးခြင်းများကို ပြုလုပ်ပေးသည်။

အစ်ကိုက အလုပ်တစ်ခုကို Plan ချပြီးမှ လုပ်တတ်သည်။ သူ့ခိုင်းထားသော အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုကို ပြီးအောင်လုပ်မှ ကြိုက်သည်။ အလုပ်တာဝန်တစ်ခုပေးထားပါက တာဝန်ပေးခံရသူသည် ၎င်းလုပ်ဆောင်ရသောလုပ်ငန်း အခြေအနေကို အမြဲမပြတ်သတင်းပို့ပေးရသည်။ အခြေအနေကို တင်ပြပေးရသည်။ ထိုကဲ့သို့ သတင်းပို့ရန် မေ့ခဲ့ပါက၊ ပျက်ကွက်ခဲ့ပါက ထိုသူအားအစ်ကိုက ဆူတော့သည်။ အစ်ကို၏မိသားစုဝင် သားသမီး၊ သားမက်များနှင့် ကျွန်တော်အပါအဝင် ဝန်ထမ်းများအားလုံးထိုဒဏ်ကိုခံကြရသည်။

ကိစ္စရပ်တစ်ခု၊ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို အစ်ကို မကျေနပ်ပါက ထိုပြဿနာအတွက် မီးခိုးကြွက်လျှောက်ဆူတော့သည်။ အစ်ကိုက ပြဿနာတစ်ခု မကျေနပ်ချက်တစ်ခု ရှိပါက ချက်ခြင်း ဖြေရှင်းတတ်သည်။ ထိုပြဿနာတွင် ပါဝင်သူများကို ထိပ်တိုက်ဖြေရှင်းတတ်သည်။ ပြဿနာကို အကြွေးထား တတ်သူများတွင် အစ်ကို မပါ။ ထို့အပြင် အစ်ကိုက ပြဿနာကို အခွင့်အရေးတစ်ခုဖြစ်အောင်လည်း လုပ်တတ်သည်။ ထိုပြဿနာမှ သင်ခန်းစာယူစရာများ၊ ပြဿနာဖြေရှင်းနည်းများကိုလည်း ရအောင်ယူတတ်သည်။ ပြဿနာကို အလွယ်တကူအရှုံးမပေးတတ်သူဖြစ်သည်။

အစ်ကိုသည် ပြဿနာတစ်ခုနှင့်ရင်ဆိုင်ရပါက ဘယ်တော့မှ ပြာယာမခတ်တတ်ပါ။ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် ဖြေရှင်းတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်တွင် ရွှေဝယ်မှား၍ သက်သေခံပစ္စည်း

သိမ်းခဲ့ရသည့်အခါများတွင် စနစ်တကျ ဖြေရှင်းတတ်မှုကြောင့် ထိုသက်သေခံပစ္စည်းများပြန်ရခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ပြင် ဆိုင်မှ ငွေစာရင်းမှား၍ ဝယ်ယူသူများထံတွင် ငွေပိုပါခြင်းများ၊ ရွှေစာရင်းမှားခြင်းများတွင် ပြင်ပရောက်ပြီး ရွှေနှင့်ငွေများ အားလုံးပြန်ရခဲ့သည်။ အစ်ကိုပိုင်သည့်ပစ္စည်းသည် အစ်ကိုမပေးဘဲယူ၍မရ၊ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပြန်ရတတ်သည်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် အိမ်မှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ဘဏ်သို့သွား၍ငွေကျပ် သိန်း ၈၀ ကို ဘဏ်သွင်းရန် တန်းစီနေစဉ် ခုံပေါ်တွင်ငွေအိတ်ကို တင်ထားရာမှ ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ဘယ်သူ ယူသွားမှန်းမသိခဲ့။ ထိုကိစ္စအား အစ်ကိုက တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာပင် ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့သည်။ အစ်ကို၏ အကြံဉာဏ်နှင့် အစီအစဉ်တကျ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကြောင့် သူခိုးများကို ၂ ရက် အတွင်းဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားသားများမှ ဘဏ်အတွင်းဝင်လာစဉ် အလွယ်တကူတွေ့၍ ခိုးယူသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စတွင် အစ်ကို၏ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယနှင့် ကြိုးစားအားထုတ်မှုက အဓိကဖြစ်သည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် မန္တလေးမြို့တွင် မြေကွက်တစ်ကွက်ကို ဝယ်ယူသည်။ ထိုမြေကွက်များကို ဝယ်ယူရာတွင် အစ်ကိုမှကိုယ်တိုင်လိုက်လံကြည့်ရှုပြီး ကျွန်တော့်ကိုဝယ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုမြေဝယ်သည့်ကိစ္စရပ်များ အားလုံးကို အစ်ကိုက ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးသည်။ အိမ်တစ်လုံး ပါဆောက်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က လက်ထဲရှိတဲ့ငွေလေး အစ်ကိုထံအပ်ပေးလိုက်ရုံသာရှိသည်။ မြေဝယ်အိမ်ဆောက်လုပ်ငန်းကို အစ်ကိုကကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးသည့်အပြင် လိုအပ်သော ငွေကြေးများကို စိုက်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်နှင့်မြေအတွက် စိုက်ငွေများကို အစ်ကိုပြန်မတောင်းခဲ့ပါ။

အစ်ကိုက သူ့လုပ်ငန်းများအောင်မြင်လာသည့်အခါတွင်

အောင်မြင်မှုအစပေါ်တွင် ယစ်မူးသာယာနေခဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ အမျိုးဘာသာ သာသနာအတွက်လည်း အမြဲစဉ်းစား သည်။ သာသနာကောင်းကျိုးအတွက် မြစကြာဆရာတော် ဦးလက္ခဏ၏ ဆုံးမကြီးကြပ်မှုဖြင့် အောင်ချမ်းသာစာသင်တိုက် အတွင်း ပေ၈၀×၄၅ပေ အကျယ်အဝန်းရှိ မြေပေါ်တွင် (၃)ထပ် RC ကျောင်းဆောင်ကြီးကို စာသင်သံဃာတော်များအတွက် ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့ပြန်သည်။

အခမဲ့ရွှေပညာသင်တန်းတွေဖွင့်ပြီ

၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် ဆရာ ဦးကျော်ရင်မြင့်နှင့်တိုင်ပင်ပြီး ရွှေသင်တန်းပေးရန် စိတ်ကူးအကြံဖြစ်ပေါ်သည်။ ထိုအချိန်က မန္တလေးမြို့တွင် ရွှေပညာသင်တန်းများကို အခကြေးငွေယူ၍ ဖွင့်လှစ်နေသော သင်တန်းများက ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ထိုသင်တန်း များကို တိုက်ခိုက်ရန်မဟုတ်ပါ။ မိမိဘဝတွင် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ဘဝအတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည်၍ မျှဝေလိုခြင်းတစ်ချက်၊ မိမိ ရွှေဆိုင်ကိုလည်း ကြော်ငြာပြီးဖြစ်ခြင်း၊ ယုံကြည်မှုတည်ဆောက် ရန်ရည်ရွယ်၍ အခမဲ့ ရွှေပညာသင်တန်းကို ဖွင့်လှစ်ရန် စိတ်ကူးရ ခြင်းဖြစ်သည်။ ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်းကို စတင် ဖွင့်လှစ်သင် ကြားခဲ့သည်။ အရင်က အစ်ကိုဆိုင်တွင် ရွှေဝယ်/ရောင်း၊ ရွှေ တော ရွှေကောက်၊ ရွှေလှော်ဖိုလုပ်ငန်း၊ ရွှေဆိုင်လုပ်ငန်းများကို လာရောက်သင်ယူကြပြီး ယခုအခါတွင် ရွှေလောက၌ဆိုင်ဖွင့်ထား သူများ ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ထိုသူများကို အစ်ကိုက သင်တန်းအမှတ် စဉ်(၁)ဟုသတ်မှတ်၍ ၂၀၀၉ တွင်ဖွင့်သော သင်တန်းကိုအမှတ် စဉ်(၂)ဟု သင်တန်းအမှတ်စဉ်ပေးခဲ့သည်။ လူဦးရေ ၁၄၄ ဦး တက် ရောက်သင်ကြားခဲ့ပြီး ၇ ရက်ကြာခဲ့သည်။

ပထမဦးဆုံးသင်တန်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့မှာ အခက်အခဲများ

နှင့်ကြုံတွေ့ကြရသည်။ သင်တန်းမှာ ဘာတွေ သင်လို့ ၊ ဘာတွေ ပြောရမှန်းမသိဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်ကို ရွှေနှင့်ပတ်သက်သော သင်ခန်းစာများကို အစ်ကိုက သင်ခိုင်းသည်။ သင်တန်းပြဋ္ဌာန်းချက်က ကြိုတင်ပြီးပြောထားခြင်းမရှိ၍ ကျွန်တော်ဒုက္ခရောက်တော့သည်။ အစ်ကိုက သူဖြစ်ချင် တာကိုသာ ပြော၍ အစ်ကို့ဆန္ဒပြည့်ဝအောင် လုပ်ပေးရတာက ကျွန်တော်တို့၏တာဝန်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသင်တန်းပြီးတော့ အစ်ကို ကျေနပ်မှုတစ်စုံတစ်ခုတော့ ရလိုက်သည်။

ရွှေသင်တန်း ၇ ရက်ပြီး၍ ရွှေသင်တန်းသားများထံမှ Feed Back များ ရေးခိုင်းသည်။ သင်တန်းသားများ၏ တုန့်ပြန်မှုက ရွှေနှင့်ပတ်သက်သော အတွေ့အကြုံဗဟုသုတများ၊ ရွှေနှင့်ပတ်သက်သော တွက်ချက်မှုပညာရပ်များ၊ အစ်ကို၏ဘဝအတွေ့အကြုံများ၊ ဘဝနေနည်းများ၊ H.R သင်ခန်းစာများ စသည့် သင်တန်းမှ ပို့ချဆွေးနွေးချက်များသည် လူအများ သိသင့်သိထိုက်သော သင်ခန်းစာများဖြစ်ကြောင်း၊ သင်တန်းအတွက် အစ်ကိုအား ကျေးဇူးတင်ကြကြောင်း၊ အောင်သမာဓိကိုလည်း ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝရှိကြောင်းများ တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

ရွှေသင်တန်းတွင် ကျွန်တော်ပို့ချမည့်သင်ခန်းစာများကို မှတ်စုရေးသားပြီး အစ်ကို့ကို ကျွန်တော်က ပြသည်။ အစ်ကိုက သေချာစွာ ဖတ်ကြည့်ပြီး လိုအပ်သည်များကို ညွှန်ကြားဖြည့်စွက်ပြီး သင်တန်းသုံး လက်စွဲစာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်လာစေရန် ရေးခိုင်းတော့သည်။ ရွှေသင်တန်း(၃)-(၄)-(၅)တို့အထိ ဆက်တိုက်ဖြည်းဖြည်းချင်းရေးသားလာခဲ့ရသည်။ ရေးပြီးသမျှကိုလည်း ရွှေသင်တန်းတိုင်းတွင် စာအုပ်အဖြစ်ရိုက်နှိပ်ပြီး စာအုပ်ဖိုးကျသင့်ငွေအရင်းအတိုင်း ရောင်းချပေးသည်။

ကျွန်တော်ရေးသားထားသည့် ထိုရွှေသင်တန်းမှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ဆရာဦးကျော်ရင်မြင့်မှ ဖတ်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောသည် ‘ ဒီစာအုပ်ကို နောက်ထပ်ချဲ့ပြီးရေးလို့ ရသေးလား’ ဟု ဆရာက ကျွန်တော့်ကိုမေးသည်။ ‘ ရတာပေါ့ဆရာရယ်၊ ဒါတွေက သူများသွားမေးနေရတာတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်သိတဲ့ တတ်တဲ့ ဟာတွေပဲဆရာ၊ ဘာမှမခက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆရာတို့လို စာရေး ဆရာမဟုတ်တော့ ကိုယ်တင်ပြချင်တာကိုပဲ မိမိရရ ထိထိမိမိ မတင်ပြနိုင်မှာဘဲ စိုးပါတယ်ဆရာ ’ ကျွန်တော်ကဆရာနှင့် ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။

ဆရာဦးကျော်ရင်မြင့် တိုက်တွန်းအားပေးမှုကြောင့် ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီးရေးသားခဲ့ပါသည်။ လိုအပ်သော အရေးအသားပိုင်းများကို ဆရာက ပြင်ပေးသင့်တာတွေကို ပြင်ပေးခဲ့ရင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၁၀ ခုနှစ်တွင် ဆရာက ကျွန်တော့် စာအုပ်ကို ထွန်းဖောင်ဒေးရှင်းဘဏ်စာပေဆုအတွက် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်စေရန် တိုက်တွန်းခဲ့ပါသည်။ အစ်ကို၏တိုက်တွန်းမှုဖြင့် ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့သော ဆရာ ဦးကျော်ရင်မြင့်၏ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မှုပေးခဲ့သော ကျွန်တော့်စာအုပ်အား ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ထွန်းဖောင်ဒေးရှင်းဘဏ် စာပေချီးမြှင့်ရေးကော်မတီ၏ ‘စီးပွားရေးစာမူဆု’ ကို ဆွတ်ခူးရရှိနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့်စာအုပ်ရရှိခဲ့သော ထိုစာပေဆုသည် ကျွန်တော့်အလိုဆိုလျှင် လုံးဝရစရာ အကြောင်းမရှိသကဲ့သို့ စာအုပ်စာစောင်တစ်ခုလည်း ဖြစ်လာစရာအကြောင်းမရှိခဲ့ပါ။ အစ်ကိုမှ တိုက်တွန်းရေးသားခိုင်း၍သာ ကျွန်တော် ရေးသားဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ကျွန်တော့်ဆန္ဒဖြင့် ကျွန်တော်ရေးခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဆရာဦးကျော်ရင်မြင့်လို အနီးကပ်လမ်းညွှန်ပြသပေး

သည့် ဆရာတစ်ဦးမရှိလျှင်လည်း စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ဖြစ်
မလာနိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်အား စာပေလောက အသိုင်းအဝိုင်းအတွင်း
သို့ အဓိကတွန်းပို့ခဲ့သူမှာ အစ်ကိုသာဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ရွှေသင်တန်းအမှတ်စဉ် (၂) နှင့် (၃) ဖွင့်ပြီးသည့်အခါတွင်
ရွှေသင်တန်းသည် လူအများကို အကျိုးရှိစေနိုင်ကြောင်းနှင့် လူ
အများ စိတ်ဝင်စားကြကြောင်းသိရ၍ အစ်ကို၏မူလ ရည်ရွယ်
ချက်ဖြစ်သည့် မိမိဆိုင်ကို လူအများ ယုံကြည်မှု ရှိစေရန်နှင့်
ဆိုင်ကိုကြော်ငြာသည့်ပုံစံများ ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ မိမိဆိုင်ကို
လူအများအားသိအောင် ကြော်ငြာခြင်းမျိုး လုံးဝ မဟုတ်ဘဲ လူ
အများအကျိုးရှိသည့် လုပ်ငန်းစဉ်၊ လူသား အကျိုးပြုလုပ်ငန်း
တစ်ခုအနေနှင့်သတ်မှတ်၍ ရွှေသင်တန်းများကို ဆက်လက် ဖွင့်
လှစ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ရွှေသင်တန်းများကိုလည်း သင်တန်းရက် ၇ ရက်မှ ၁၀
ရက် ၁၂ ရက်အထိ ရက်တိုးသတ်မှတ်၍ ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့သည်။
ထို့အပြင် မန္တလေးမြို့တစ်ခုထဲသာမက ရန်ကုန်မြို့အထိ သွား
၍တိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ သင်တန်းများတွင်လည်း လက်တွေ့
ရွှေအတု၊ အစစ်ခွဲခြားခြင်း၊ မိမိ၏ရွှေဆိုင်လုပ်ငန်းများကို လက်
တွေ့ကွင်းဆင်း လေ့လာခြင်းများအပြင် ရွှေနှင့်ပတ်သက်သော
ပြခန်းများကို တိုးချဲ့ထည့်သွင်း၍သင်တန်းကို အဆင့်မြင့်၍ ဖွင့်
လှစ်ပေးခဲ့သည်။ ရွှေထွက်ရှိရာဒေသများသို့လည်း လက်တွေ့ရွှေ
တောလေ့လာရေးခရီးစဉ်များကိုပါ စီစဉ်ပေးခဲ့သဖြင့် ရွှေပညာ
အခမဲ့ သင်တန်းမှာလည်း လူသိများ၍ အောင်မြင်ခဲ့တော့သည်။

ရွှေပညာ အခမဲ့သင်တန်းများတွင် အစ်ကိုက ရွှေနှင့်ပတ်သက်
သော သင်ခန်းစာများကို လူအများ သိရှိနိုင်စေရန်နှင့် မြန်မာ့ရွှေ
လောကအကြောင်း၊ ရွှေဆိုင်လုပ်ငန်းများအကြောင်းများကို လူ

အများလွယ်ကူ သိရှိနားလည်နိုင်စေရန် ရည်ရွယ်၍ ဖွင့်လှစ်ပေး ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သင်တန်းတစ်ခုပြီးမြောက်စေရန်အတွက် အချိန်၊ လူ၊ ငွေ တို့ ပေးဆပ်ရသည်မှာ မနည်း။ သင်တန်းတစ်ခုဖွင့်တိုင်း လူအား၊ ငွေအား မည်မျှပင် ကုန်ခမ်းပင်ပန်းပါစေ သင်တန်းသူ/ သားများ၏ ကျေနပ်မှုကိုကြည့်ပြီး အပြုံးပီတိဖြင့် အားရှိနေသူက အစ်ကိုဖြစ်သည်။

ရွှေသင်တန်းများတွင် အစ်ကိုက ရွှေအကြောင်းတစ်ခွန်း တစ် ပါဒမှ မပြောပါ။ သူဖြတ်သန်းခဲ့ရသော သူ့ဘဝအကြောင်း နှင့် ဘဝနေနည်းများ၊ ဘာသာရေး အသိတရားများကိုသာ အမြဲပြော သည်။ မိဘနှစ်ပါးကို ပြုစုလုပ်ကျွေး၍ မိက်ဖက် ကောင်းအောင် လုပ်သည့်နည်းများကို ဆွေးနွေးသည်။ မိဘနှစ်ပါးအား တန်ဖိုး ထား ရိုသေလေးစားတတ်စေရန်၊ တိုက်တွန်းတတ်သည်။ အစ်ကို က သူဖတ်သောစာအုပ်များအကြောင်းကိုလည်း ပြောပြသည်။ မိမိတို့ဘဝတိုးတက်ကြရန်အတွက် စာအုပ်စာပေများကို ဖတ်ကြ

ရွှေပညာသင်ကြားပေးသူ ၃ ဦး
အောင်သမာဓိ

ရန်တိုက်တွန်းသည်။

ဘဝတိုးတက်ရေးအတွက် စီးပွားရှာဖွေကြရုံသာမက သံသရာမှ ဘဝလွတ်မြောက်ရေးအတွက် တရားရှာကြရန်လည်း တိုက်တွန်းသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာသာတရားအပေါ်တွင်မည်သို့ သဘောထားသည်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ ဆရာ၊ မိဘတို့ကို တန်ဖိုးထား အလေးဂရုပြုကြစေရန် တိုက်တွန်းသည်။ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ကြရန်လည်း အကြိမ်ကြိမ်တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ပေးခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင် ရွှေသင်တန်း ၁၃ ကြိမ်ပြီး၍ လူ ၅၀၀၀ ကျော်ကို သင်တန်းပေးပြီးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကျေးဇူးရှိသူများကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ခြင်း

အစ်ကိုက စီးပွားရှာသည့်အလုပ်ကို တစ်စိုက်မတ်မတ် လုပ်ဆောင်ခဲ့သလို တစ်ဖက်တွင်လည်း သံသရာလွတ်လမ်း ဝိပဿနာ လုပ်ငန်းများကိုလည်း ကြိုးစားအားထုတ်သည်။ ၂၀၀၉/၂၀၁၀ ခုနှစ်များတွင် မိဘနှစ်ပါးစလုံးက အသက် ၇၀ ကျော်တွေဖြစ်ကြပြီး ကျန်းမာရေးက ဖောက်လာကြသည်။ ဒါကို သတိပြုမိသော အစ်ကိုက မိဘနှစ်ပါး တရားအားထုတ်နိုင်ရန်အတွက် စီစဉ်သည်။ ပခုက္ကူမြို့၊ မင်္ဂလာမိုးကုတ်တရားရိပ်သာ ဆရာတော် ဦးသုန္ဒရအား ပင့်ဖိတ်၍ အိမ်အနီးရှိ ပေါ်တော်မူဘုရားဝင်းအတွင်း တရားပွဲများ ပြုလုပ်သည်။

တရားပွဲများ ကျင်းပပြုလုပ်ရာမှ အားရကျေနပ်မှုများမှ တစ်ဆင့်တက်၍ ၁၄ လမ်းခြံတွင် တရားစခန်းပွဲများကိုပါ ကျင်းပပြုလုပ်တော့သည်။ အမေနှင့်အဖေတို့တရား အားထုတ်ရန်အတွက် လက်ပန်လှမှ မန္တလေးသို့ခေါ်၍ တရားစခန်းပွဲများ ကျင်းပခြင်း ဖြစ်သည်။ အမေနှင့်အဖေတို့အား အကြောင်းပြု၍ တရားစခန်း

တစ်ကြိမ်လျှင် ၅ ရက် သတ်မှတ်၍ လူဦးရေ ၂၅၀ အားလက်ခံ၍ စားရိတ်(ငြိမ်း) တရားအားထုတ်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးသည်။ တစ်နှစ်လျှင် တရားစခန်းပွဲ(၅)ကြိမ် ကျင်းပခဲ့သည်။ ဆရာတော်၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေအရ ၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် (၃)ကြိမ်သာ ကျင်းပ နိုင်တော့သည်။ တရားစခန်း(၁၂)ကြိမ်အပြီးတွင် လူပေါင်း ၃၀၀၀ခန့် တရားအားထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

အစ်ကိုက သူ့ဆိုင်နှင့်လှော်ဖိုတွင် အမြဲတမ်းအားပေးနေသော Customers များနှင့် ရွှေကုန်သည်ကြီးများကိုလည်း ဂရုတစိုက် ဆက်ဆံတတ်သည်။ ရွှေလှော်ကုန်သည်ကြီးများ၏ တစ်နှစ်တာ ရွှေလှော်ချိန်များကို စနစ်တကျစာရင်းပြုစုထားပြီး တစ်နှစ်ပြည့် သည့်အချိန်တွင် ကုန်သည်နှစ်ပတ်လည်ပွဲကို ကျင်းပပေးသည်။ ထိုပွဲတွင် ရွှေအများဆုံးလှော်ချွတ်ခဲ့သူများကို ပထမ၊ ဒုတိယ စသည်ဖြင့် စာရင်းအလိုက် ရွှေဒဂါးပြားများကို ဆုအဖြစ် ချီးမြှင့်ပေးသည်။ ကုန်သည်ကြီးများ၊ ရွှေဝယ်ယူသူများ၊ စိန်ထည်ပစ္စည်း ငယ်ယူသူများ အားလုံးကို ဖိတ်ကြား၍ ကောင်းမွန်စွာတည်ခင်း ဧည့်ခံကျွေးမွေးပြီး မြို့မတီးဝိုင်း၊ ရှဲလ်တီးဝိုင်း စသည့် မန္တလေးမြို့ နာမည်ကျော်တီးဝိုင်းများ၊ အဆိုတော်များအပြင် နာမည်ကြီး အနုပညာရှင်များအား ဖိတ်ကြား၍ ဖျော်ဖြေဧည့်ခံခဲ့သည်။ အစ်ကိုက ထိုနည်းဖြင့် ကျေးဇူးရှင်ဖောက်သည်များ၊ ရွှေကုန်သည်များကို တစ်နှစ်တစ်ခါ ကျေးဇူးတုန့်ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ဖောက်သည်များကို အဓိက ဗဟိုပြုစနစ်ကို လက်ကိုင်ထားသော အစ်ကိုက ရှာလို့ရသမျှ စီးပွားရေးကိုမိမိအတွက်လည်း သုံး၊ ပညာရေးနှင့်ဘာသာ၊ သာသနာအတွက်လည်း အချိုးကျ သုံးစွဲနိုင်ရန် စီမံခန့်ခွဲထားသည်။ လက်ပန်လှရွာအထက်တန်းကျောင်းအတွက် နှစ်စဉ်ပညာထူးချွန်ကျောင်းသားများကို သူငယ်

တန်းမှ ဒဿမတန်းအထိ ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်ပေးလျက်ရှိသည်။ တက္ကသိုလ်တန်းဝင် စာမေးပွဲအထောက်အကူပြု ဟောပြောပွဲများကိုလည်း ကျင်းပပေးခဲ့သည်။ ထို့အပြင် အခြားသောကျောင်းများ၏ လိုအပ်ချက်များကိုလည်း ကိုယ်တိုင်လိုက်လံကြည့်ရှု၍ လိုအပ်ချက်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သည်။

မိသားစုကန်တော့ပွဲ

၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် အမေကကင်ဆာရောဂါနာတာရှည် ဖြစ်နေသကဲ့သို့ အဖေကလည်း သက်ရွယ်ကြီး၍ရောဂါဖြစ်ပြီး အိပ်ရာဖျာကပ်ဖြစ်တော့သည်။ မိဘနှစ်ပါးတို့၏ ကျန်းမာရေး ကုန်ကျသမျှစားရိတ်ကို အစ်ကိုက မညည်းမညူထုတ်ပေးသည်။ ကျန်ညီအစ်ကိုများက မိဘနှစ်ပါးကို အနီးကပ်ပြုစုကြသည်။ အဖေကျန်းမာရေး အနည်းငယ်ကောင်းသည့် အခါတွင် လက်ယန်လှအိမ်တွင် မိသားစုကန်တော့ပွဲလုပ်ဖြစ်ကြသည်။ မြစကြာဆရာတော်ကြီးမှ ဦးစီးပြုလုပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမဦးစွာ ဆရာတော်နှင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစုမှ ဘုရားတရား ၊ သံဃာတော် ၊ ရတနာ(၃)ပါးကို ရှိခိုးကန်တော့ကြသည်။ ထို့နောက် ပထမဦးစွာ အမေနှင့်သားများက အဖေကိုဦးစွာရှိခိုးကန်တော့ကြသည်။ ဒုတိယ အမေနှင့် အဖေတို့ကို သားများမှတစ်ဦးချင်းကန်တော့ကြရသည်။ ထို့နောက်အမေနှင့် အဖေရှေ့တွင် အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုလေးစသည်ဖြင့် ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် ကန်တော့ကြသည်။ ညီအငယ်ဆုံးကို တူ ၊ တူမများက ကန်တော့ကြပြီး မိသားစုကန်တော့ပွဲကို အဆုံးသတ်ကြသည်။

အစ်ကိုက သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင်သူ့ကိုယ်သူ့အလုပ်သမားတစ်ဦး ကဲ့သို့သာခံယူသည်။ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုက သူနှင့်သူ့မိသားစုကိုလည်း လစာများသတ်မှတ်၍ ဝန်ထမ်းများနည်းတူလကုန်မှ

လစာထုတ်သုံးစွဲသည့် စနစ်ကိုကျင့်သုံးသည်။ မိသားစုဝင်များ၏ တစ်ကိုယ်ရည် အသုံးအတွက် ကိုယ့်လစာမှ ကိုယ်သုံးရသည်။ အခြားအပိုသုံးစွဲရန် လိုအပ်ပါက မိသားစုသို့တင်ပြပြီးမှ အသုံးစာရင်းနှင့်တကွတင်ပြ၍ သုံးစွဲခွင့်ပြုသည်။ အလှူအတန်းကိစ္စများနှင့်အခြားအသုံးစရိတ်များကို သီးခြား ငွေစာရင်းခေါင်းစဉ်ဖြင့် သွားသည်။

ယခုအခါတွင် အစ်ကိုက(သူရသောသူ၏လစာမှ) မိဘနှစ်ပါးအားလစဉ်(၁၂)သိန်း ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို ၅ ယောက်အား တစ်လ ၅ သိန်း လစဉ်ပုံမှန်ထောက်ပံ့ပေးသည်။ထို့အပြင် အဖေဘက်မှ ဘဒ္ဒေးနှင့် အမေဘက်မှ ဦးကြီးဦးလေး၊ အဒေါ်တို့ကိုလည်း လစဉ်ပုံမှန်လစာငွေများ သတ်မှတ်၍ ထောက်ပံ့ပေးလျက်ရှိသည်။ထို့အပြင် အမျိုးအဆွေများ၏ ပညာရေး၊ ကုန်းမာရေးကိစ္စများကိုလည်း အလျှင်းသင့်သလို ထောက်ပံ့ပေးသည်။ အစ်ကို၏ ထောက်ပံ့ငွေများသည် သူရသော သူ၏လစာထဲမှ သီးခြား ထောက်ပံ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှတ်(၄)ဆိုင်ဖွင့်ပွဲ အမှတ်တရ

အစ်ကိုက ဆိုင်သို့လာအားပေးကြသည့် ကုန်သည်များကို လစဉ်ကံစမ်းမဲများကိုပေးသည်။ TVနှင့်အဝတ်လျှော်စက်များကိုပေးခဲ့သည်။၂၀၁၃ခုနှစ်တွင် ၈၄လမ်း၊၂၁×၂၂ကြား၊ အမှတ်(၄)ဆိုင်ကို ဖွင့်သည့်အခါတွင်ဆိုင်ဖွင့်ပွဲအမှတ်တရ အဖြစ် ၂၀၀၉ Model Toyota Belta ဆလွန်းကားသစ်တစ်စီးနှင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်(၃)စီး၊ ရွှေဒင်္ဂါးပြားများ ကံစမ်းမဲဖောက်သည့်ပွဲကို မန္တလေးမြို့ Oriental House ခန်းမတွင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပပေးခဲ့သည်။ ကားကိုမန္တလေးမြို့ စိန်ပန်းရပ်မှလည်းကောင်း၊ ဆိုင်ကယ်များကို ပြင်ဦးလွင်၊ မြင်းမူနှင့်ရန်ကုန်တို့မှ

အသီးသီးပေါက်သွားခဲ့ကြသည်။

အောင်သမာဓိရွှေဆိုင်နှင့် ရွှေသန့်စင်လုပ်ငန်းကို ယုံကြည်စွာ အားပေးခဲ့ကြသော customer များကြောင့်ယနေ့ အောင်သမာဓိ ရွှေဆိုင်သည် မြန်မာ့ရွှေလောကတွင် နေရာတစ်ခုကို ရရှိလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုက ၂၀၁၃ နှစ်ကုန်ပိုင်းတွင် Customers များကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သောအားဖြင့် Toyota Assister Saloon ကားတစ်စီးနှင့်ဆိုင်ကယ် ၅ စီးတို့ကို ကံစမ်းမဲဖောက်ပေးရန် စီစဉ်ထားပါသည်။

ကားနှင့်ဆိုင်ကယ်များကို အရည်အသွေးလျော့ချခြင်း၊ အလျော့တွက်ပိုယူခြင်း၊ လက်ခပိုယူခြင်း၊ ရွှေဈေးကို ပေါက်ဈေးထက်ပို၍ ရောင်းချခြင်းများကို လုံးဝမပြုလုပ်ဘဲ ပုံမှန်ရောင်းချပေး၍ရရှိလာသော အမြတ်ငွေများထဲမှ ကျေးဇူးရှင်ဖောက်သည်များကို ခွဲဝေမျှတ လှူဒါန်းခြင်း သဘောသာဖြစ်သည်။

အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်းရှေ့တန်းတင်ပေးခဲ့သည်။ အောင်သမာဓိရွှေသင်တန်းများတွင် အစ်ကိုကျေးဇူးကြောင့် လူအသိအမှတ်ပြုခံခဲ့ရသည်။ အစ်ကိုကသူနှင့် ခရီးသွားတိုင်း၊ အပြင်ထွက်တိုင်း၊ မိတ်ဆွေများနှင့်တွေ့တိုင်း၊ သူ့မိတ်ဆွေများနှင့် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးတတ်သည်။ ‘ဒါကျွန်တော့်အောက်က ကျွန်တော့်ညီအရင်းပါ၊ ရွှေသင်တန်းဆရာပါ၊ စာရေးဆရာပါ’ စသည်ဖြင့်မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အစ်ကိုကျေးဇူးဖြင့် စာပေလောကတွင် ခြေချဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်ရေးသည့် ‘ရွှေအကြောင်းသိကောင်းစရာများ’ စာအုပ်ကို ရန်ကုန်မြို့တွင် ပုံနှိပ်ပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးသို့ဖြန့်ချိရန် အစ်ကိုက ငွေထုတ်ပြီး အကုန်အကျခံခဲ့သည်။ စာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲကိုလည်း ရန်ကုန်မြို့ တော်ဝင်နှင်းဆီတွင်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့

ရှိ စာပေအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် စာနယ်ဇင်းများကို ဖိတ်ကြားခဲ့သည်။
ထိုစာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲ၏ ကုန်ကျစားရိတ်များ အားလုံးကိုလည်း
အစ်ကိုက အကုန်အကျခံပြီး ပြုလုပ်ပေးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးသည်။ ငါအခုအချိန်မှာ
မင်းတို့ကို ထောက်ပံ့ပေးရတာတွေ၊ ကူညီရတာတွေကို ဘာတစ်ခု
မှအမှတ်မထားဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကွမ်းယာရောင်းတုန်းက မရှိ
ဘဲနဲ့ ထောက်ပံ့ပေးခဲ့တဲ့ ရုပ်အင်္ကျီအပြာရယ်၊ ဂျင်းကုတ်ရယ်၊
SEIKO နာရီလေးရယ်တော့ လုံးဝမမေ့နိုင်ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်
တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဖြစ်သည့်အခါများတွင် ပြော
တတ်သည်။ ဆင်းရဲခဲ့ရသည့် ဘဝကိုဘယ်တော့မှ မေ့စရာ မရှိပါ
ဘူးတဲ့။

ရွှေရတုမွေးနေ့ အမှတ်တရပွဲ

၂၀၁၃ခုနှစ်မေလ ၈ ရက်နေ့က အစ်ကိုက သူ့အသက်
၅၀ ပြည့် မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ် ပွဲလေးတစ်ပွဲကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့
သည်။ မွေးနေ့ပွဲ မဟုတ်ပါ။ အသက် ၅၀ နှစ်ပြည့် အမှတ်တရပွဲ
သာဖြစ်ပါသည်။ ထိုပွဲတွင် အစ်ကိုက သူ့ဘဝတွင် ကျေးဇူးရှိခဲ့သူ
များအားလုံးကိုဖိတ်ကြား၍ ထိုက်တန်စွာကန်တော့ခဲ့သည်။ ထို့
အပြင်ငယ်ရွယ်စဉ်က ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့သော ဦးကြီး၊ ဦးလေး၊
ဘကြီး၊ ဘထွေးများကိုလည်း ကန်တော့ခဲ့ပါသည်။ ကန်တော့
သင့် ကန်တော့ထိုက်သူအားလုံးကို ဖိတ်ကြားခဲ့ပါသည်။

ပထမဦးစွာ ဆရာတော်နှင့် အမေတို့ကိုကန်တော့သည်။
ထို့နောက်အစ်ကိုကြီးကျော်နှင့် ဆွေမျိုးများကိုကန်တော့သည်။
ထို့နောက်ရွှေပညာသင်ပေးခဲ့သောဆရာများဖြစ်သည့် ဦးကုလား
နှင့် ဦးဖိုးကွန်းတို့မှာ ကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်၍ ၎င်းတို့၏ဇနီးများနှင့်
ဆရာ ဦးမန်းရီတို့ကို ကန်တော့ခဲ့သည်။ ထို့နောက် လက်တွဲဖော်

ဦးညို နှင့် အခြားသောကျေးဇူးရှင်များ၊ ကွမ်းယာရောင်းစဉ်က ကူညီခဲ့သူ ဒေါ်သန်းငွေတို့ ညီမစသည်တို့ကို ကန်တော့သည်။ အောင်သမာဓိ မူလဆိုင်းဘုတ်ပိုင်ရှင် ဦးတင်ဆောင်ကိုလည်း မရရအောင်ရှာဖွေ ဖိတ်ကြားပြီး ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးအဖြစ် ကန်တော့ခဲ့ပါသည်။

အစ်ကိုက သူ့အတွက်ကျေးဇူးရှိခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်များ အားလုံးကို ကန်တော့ပြီးသည့် အခါတွင် ကျွန်တော်နှင့် ညီများက အစ်ကိုကို ကန်တော့ကြပါသည်။ အခြားသော တပည့်များနှင့် ရွှေသင်တန်းသားများကလည်း အစ်ကိုကို ကန်တော့ကြသည်။ ထိုမွေးနေ့ အမှတ်တရပွဲတွင် အစ်ကိုကျပ်သိန်း ၅၀ မတည်၍ ဖောင်ဒေးရှင်းသဘောမျိုး ထူထောင်ရန်စခဲ့သည်။ လိုအပ်သော နေရာများအတွက် လိုအပ်သလို လှူဒါန်းနိုင်ရန် ရွှေသင်တန်းများ ပါဝင်သော လူမှုအဖွဲ့စည်းလေးသဘောပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။

အစ်ကိုဦးအောင်၏မူများ

အစ်ကိုက သူ့ဘဝ၊ သူ့လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်မှုရှိစေရန် အတွက် သူ၏ကိုယ်ပိုင်အဆွေးအခေါ်များ မှတ်သားလေ့လာမှုများ မှ ထုတ်နုတ်၍ ကိုယ်ပိုင်မူများအဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းထားရှိသည်။ ထိုမူများမှာ-

- ၁။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အတွင်းအထိပ်ရောက်စေဖို့အတွက်
 - (က) ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း
 - (ခ) မိတ်ဆွေကောင်း
 - (ဂ) ဆရာကောင်း တွေ့ဆုံရောက်အောင်သွားပါ။
- ၂။ ကံကောင်းချင်သလား
 - (က) မိကံ၊ဖကံ ကောင်းအောင်လုပ်ပါ။

- (ခ) ဆရာ၊မိဘ၊ကျေးဇူးရှင်တွေအပေါ်
ပြစ်မှားမိရင်ဝန်ချကန်တော့ တောင်းပန်ပါ။
- (ဂ) မိတ်ဆွေ၊ဆွေမျိုး၊ကျေးဇူးရှိသူတွေကို
ပစ်မထားပါနဲ့ သတိနဲ့စောင့်ရှောက်ပါ။
- ၃။ ကံနှင့်ကံအကျိုးပေးကိုယုံပါ။
- ၄။ စာများများဖတ်ပါ။ရွေးဖတ်ပါ။
- ၅။ မိမိဘဝအတွက်ပြင်ဆင်ရှိရင် ယခုစပြင်ရအောင်
- ၆။ ကောင်းမှုတစ်ခု နေ့စဉ်ပြုပါ။
- ၇။ မိမိမိသားစုအပေါ်သစ္စာရှိစွာ နေထိုင်ပါ။
- ၈။ သီလထိန်း၍ သစ္စာရှိစွာ နေထိုင်ပါ။
- ၉။ လူတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုး။
 - (က) အချိန်
 - (ခ) စည်းကမ်း
 - (ဂ) ပေးထားသောဂတိ
- ၁၀။ ငါပြောသလိုလုပ်၊ ငါလုပ်သလိုလုပ်ပါ။
- ၁၁။ လုပ်ငန်းခွင်တွင် ဆွေမျိုးမရှိ။
- ၁၂။ သူတစ်ပါးကို အသိအမှတ်ပြုပေးပါ။
- ၁၃။ ပြဿနာကို အခွင့်အရေးလုပ်ပါ။
- ၁၄။ တစ်ခုလိုချင် တစ်ခုပေးပါ။
- ၁၅။ အားရင်တွေးနေပါ။
- ၁၆။ နိုင်တုန်းရှုံးဖို့ချန်ထားပါ။
- ၁၇။ ခြံစည်းရိုးထင်းမခွေရ။
- ၁၈။ ကြီးချင်ရင် ကျယ်အောင်လုပ်ထားပါ။
- ၁၉။ မိဘနှင့် သားသမီးများအရေး
 - (က) နေရာပေးပါ။

- (ခ) လုပ်ရဲကိုင်ရဲရှိအောင်တွဲခေါ်ပါ။
- (ဂ) ချစ်မှန်းအားကိုးမှန်း သိအောင်ပြပါ။
- (ဃ) သားသမီးများဘက်မှ
မိဘများရပ်တည်မှန်းသိအောင်ပြပါ။
- (င) လုပ်ဆိုရင်သူတို့က မလုပ်
ကြတော့ဘူး(အခွင့်အရေးပေးလိုက်ပါ)

၂၀။ လူတစ်ယောက်ဘဝတိုးတက်ဖို့အတွက်

- (က) အချိန်ကောင်းကို စောင့်နိုင်ရမည်။
- (ခ) အခြေအနေကောင်းကို စောင့်နိုင်ရမည်။
- (ဂ) အခွင့်အခါကောင်းကို စောင့်နိုင်ရမည်။

ဘဝကို သုညမှစ၍ ရုန်းကန်ခဲ့ရသူ။ ဘဝကို ပျော်ရွှင်စရာ များအဖြစ် ဖန်တီးခဲ့သူ။ အခက်အခဲများကို အလွယ်တကူ လက် မလျှော့တတ်သူ။ ပြဿနာများကို အေးဆေးစွာ ဖြေရှင်းရင်း ပြဿနာမှ အခွင့်အရေးဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သူ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းခွင်အတွက် ဆွေမျိုးမရှိဘူး ပြောခဲ့သူ။ ရအောင်ရှာပြီး တန်အောင်သုံးတတ်သူ။ အသုံးနှင့်အဖြုန်းကို ခွဲခြားတတ်ခဲ့သူ။ ဘဝအောင်မြင်မှုအပေါ်တွင် သာယာမိန်းမူးမနေဘဲသံသရာထွက်လမ်းကို ရှာနေတတ်သူ အစ်ကိုတစ်ယောက် ယခု အသက် ၅၀ ပြည့် ရွှေရတုရောက်ခဲ့ပြီပေါ့။

ဆင်းရဲသောဘဝခါးသီးမှုများမှ လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်နိုင်အောင်ကြိုးစားခဲ့ရာတွင် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ဘဝအမောများစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသူ။ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော ဘဝများကို လက်မြောက်အရှုံးမပေးပဲ အောင်မြင်စွာဖြတ်သန်း ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့သူ။ ညီအစ်ကိုများအတွက် ဘဝရှေ့ဆောင်လမ်းပြပေးခဲ့သူ။ မိသားစုအတွက် အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်းဖြစ်၍ သားသမီးများ

အတွက် စံပြအဖေဖြစ်အောင်ကြိုးစားခဲ့သော အစ်ကို ကိုလေး
 အောင်တစ်ယောက်ယခုအသက် ၅၀ ပြည့် ရွှေရတု အထိမ်း
 အမှတ်မှသည် နောင်လာလတ္တံ့သော စိန်ရတု၊ ပတ္တမြားရတုများ
 အထိ အသက်ရှည်စွာ အနာမဲ့ခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံ၍ သစ္စာတရား
 များကိုသိ၍ ဒုက္ခချုပ်ရာ၊ သိမ်းရာ၊ မြတ်နိုးဇာန်သို့တက်လမ်းနိုင်
 သော သစ္စာသိသော ဉာဏ်ကိုအမြန်ဆုံးရရှိနိုင်ပြီး သံသရာဝဋ်မှ
 ကျွတ်လွတ်ထွက်မြောက်နိုင်သူ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရင်းဖြင့်...။
 ကိုမော်(အောင်သမာဓိ)

ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်း မှ ဆရာများ

ဦးအောင်ဆန်းဝင်း
(အောင်သမာဓိ)

ဆရာ
ဦးအောင်သင်း

ဒေါက်တာ
အောင်ထွန်းသက်

ရွှေပညာအသံ့သင်တန်း မှ ဆရာများ

ဆရာ
ဦးကျော်ရင်မြင့်

ဆရာ
ဦးခင်မောင်ဟန်

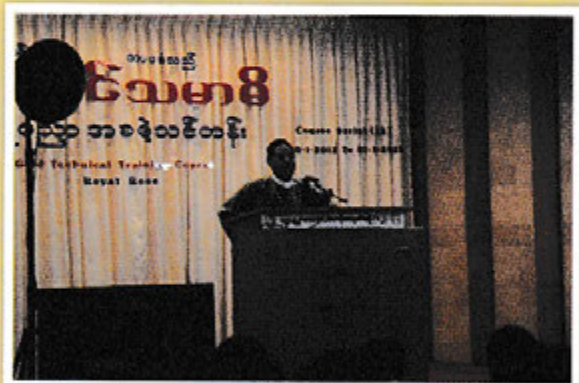
ဆရာ
ဦးတော်မီသိန်း

ရွှေညောင်အစုံသင်တန်း မှ ဆရာများ

ဆရာ
ဦးစိုးမြင့်သန်း

ဆရာ
ဦးမြင့်သိန်း

ဆရာ
ဦးညွှန်ရင်

ရွှေညွှာအခမဲ့သင်တန်း မှ ဆရာများ

ဆရာ

ဦးတင်အောင်

ဆရာ

ဦးလှဝင်းရွှေ

ဆရာဦးမော်

ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်း မှ ဆရာများ

ဆရာ
ဦးစင်မောင်မြင့်

ဆရာ
ဦးစက်လွင်

ဒေါက်တာ
ထက်မြတ်စိုး

ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်း မှ ဆရာများ

မဝင်မိမိအောင်

မဖြူဖြူအောင်

ဆရာ
ကိုဇွဲလေး

ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်း အမှတ်တရပုံရိပ်များ

ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်းမှ သင်တန်းသူ/သားများ

ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်းမှ သင်တန်းသူ/သားများ

ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်း မှ အမှတ်တရပုံရိပ်များ

ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်းမှ သင်တန်းသူ/သားများ လက်တွေ့လေ့လာနေစဉ်

14 Street WorkShop Overview

၁၄လမ်း အောင်သမာဓိအလုပ်ရုံ

ရွှေပညာအစမဲ့သင်တန်း အမှတ်တရပုံရိပ်များ

၃-၉-၂၀၀၉ မှ ၁၁-၉-၂၀၀၉ ထိ သင်တန်းသားဦးရေ (၁၇၀) ဦး

ရွှေပညာအစမဲ့သင်တန်း မှ အမှတ်စဉ်(၃) သင်တန်းသူ/သားများ

၃-၉-၂၀၀၉ မှ ၁၁-၉-၂၀၀၉ ထိ

ရွှေပညာအစမဲ့သင်တန်း မှ အမှတ်စဉ်(၆) သင်တန်းသူ/သားများ

ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်း မှ အမှတ်တရပုံရိပ်များ

ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်းမှ အမှတ်စဉ်(၁၀)သင်တန်းသူ/သားများ

ရွှေပညာအခမဲ့သင်တန်းမှ အမှတ်စဉ်(၁၅) သင်တန်းသူ/သားများ

တရားစခန်း အမှတ်တရပုံရိပ်များ

အောင်သမာဓိ မိုးကုတ် ဝိပဿနာ တရားစခန်း

အောင်သမာဓိ မိုးကုတ် ဝိပဿနာ တရားစခန်း ရိပ်သာဝင်ကြသူများ

တရားစခန်း အမှတ်တရ ပုံရိပ်များ

အောင်သမာဓိ မိုးကုတ် ဝိပဿနာ တရားစခန်း ရိပ်သာဝင်ကြသူများ

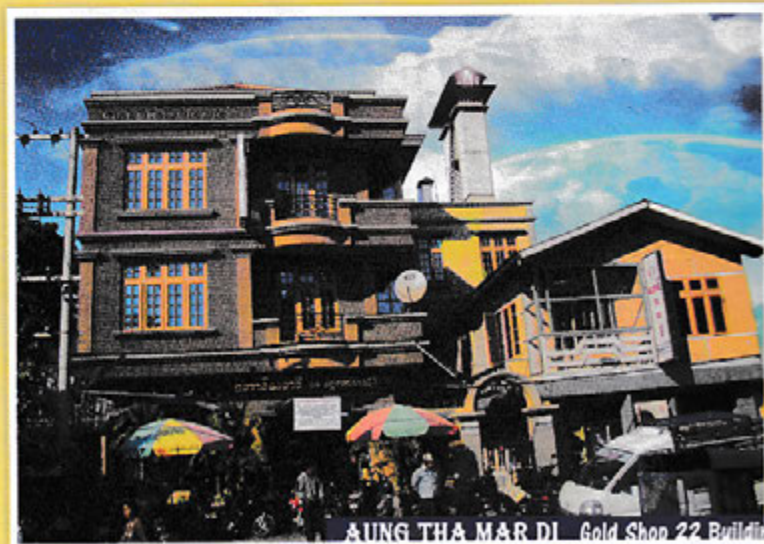

အောင်သမာဓိ မိုးကုတ် ဝိပဿနာ တရားစခန်း ရိပ်သာဝင်ကြသူများ

အောင်သမာဓိရွှေဆိုင် အမှတ်(၁)

အောင်သမာဓိရွှေဆိုင် အမှတ်(၁) အား အတွင်းပိုင်းကောင်တာ တွေ့မြင်ရပုံ

အောင်သမာဓိ ရွှေဆိုင်အမှတ်(၁)အား ပျက်နာစာမု တွေ့မြင်ရပုံ

အောင်သမာဓိရွှေဆိုင် အမှတ်(၂)

Shop(II) Aung ThaMarDi Gold & Jewellery

အောင်သမာဓိရွှေဆိုင် အမှတ်(၂)အား အတွင်းရိုင်းကောင်တာ တွေ့မြင်ရပုံ

အောင်သမာဓိ ရွှေဆိုင် အမှတ်(၂)အား ဖျက်နာစာ မှ တွေ့မြင်ရပုံ

အောင်သမာဓိရွှေဆိုင် အမှတ်(၃) နှင့် (၄)

အောင်သမာဓိရွှေဆိုင် အမှတ်(၃) အား မျက်နှာစာမှ တွေ့မြင်ရပုံ

အောင်သမာဓိ ရွှေဆိုင်အမှတ်(၄)အား အတွင်းပိုင်းနှင့် မျက်နှာစာ တွေ့မြင်ရပုံ

ဆရာအောင်သင်း၊ ကျော်ရင်မြင့်၊ ညီပုလေး၊ ဆူးငှက်၊ သင့်နော်၊ စိုင်း(မန်း)၊ လွင်ဦး(မြို့မ)၊
 ကိုထိန်(ရွှေရတီ)၊ ရိုးဂုဏ် (ရွှေမျိုးဆက်)၊ ဒေါက်တာမိုင်း၊ သမီးကြီးဝင်မိမိအောင်၊
 သမီးလတ်ဖြူဖြူအောင်၊ ကိုးကိုး(အောင်ဓါန)၊ ကောင်းလွန်း၊ ဦးမြင့်သိန်း၊ ဦးညွန့်ရင်၊
 ဒေါ်စန်းစန်းကြူ၊ ကိုသိန်းဖြတ်ထွန်း၊ ဒေါ်ခင်မျိုးသန့်၊ မချောစု၊ ကိုမော်(အောင်သမာဓိ)၊
 ခင်ခင်လေး၊ င/ထကြီး(ဇီးကုန်း)၊ ဦးမျိုးဆွေ၊ ဦးခင်မောင်မြင့်၊ ခင်စန်းဝင်း၊
 ဒေါ်နုနုတင်(ပုံရွာ)၊ နန်းမာမာအေး၊ လုပ်ကီး(၁၃)၊ နိုးနိုး၊ ကိုထက်

သူတို့ပြောတဲ့

(အောင်သမာဓိ) ဦးအောင် ရဲ့ အကြောင်း

ကွမ်းယာသည်ဘဝ မှ ရွှေကုန်သည်ဖြစ်လာသူ